robin Hobb

răzbunarea asasinului

A TREIA PARTE DIN TRILOGIA FARSEER

Robin Hobb este al doilea pseudonim al romancierei americane Margaret Astrid LindholmOgden. Născută în 1952, în California, a crescut în Alaska şi a urmat cursurile Universităţii Denver timp de un an. La vârsta de optsprezece ani s-a măritat, a abandonat facultatea şi s-a mutat pe insula Kodiak, în apropiere de Alaska, unde a început să scrie şi să publice în revistele pentru copii. Între 1983 şi 1992, a semnat exclusiv cu pseudonimul Megan Lindholm, în majoritate lucrări de fantasy contemporan. Din 1995, a adoptat pseudonimul Robin Hobb pentru cărţi de fantasy european medieval, tradiţional. *Ucenicul asasinului,* romanul de debut sub pseudonimul Robin Hobb, a fost nominalizat pentru British Fantasy Award. Până în 2003, cărţile ei s-au vândut în peste un milion de exemplare. În anul 2006, romanul *Forest Mage* a obţinut Premiul Endeavour.

Robin Hoob

Răzbunarea Asasinului

Volumul I

Traducere din limba engleză
Antuza Genescu

CUPRINS

19

HĂITUIREA

Pentru Kat Ogden cea cât se poate de adevărată, care a ameninţat, la o vârstă foarte fragedă, că va creşte şi va deveni dansatoare de step, scrimer, judoka, stea de cinema, arheolog şi
preşedinte al Statelor Unite.

Şi se apropie, ameninţătoare, de sfârşitul listei.

Nu confundaţi niciodată filmul cu cartea.

PROLOG

CELE PIERDUTE ÎN UITARE

În fiecare dimineaţă mă trezesc cu mâinile murdare de cerneală. Uneori zac cu braţele desfăcute, cu faţa în jos, pe masa de scris, prin talmeş-balmeşul de pergamente şi hârtii. Când vine la mine cu tava cu mâncare, băiatul meu mă ceartă uneori că nu m-am culcat în pat cu o seară înainte. Dar alteori se uită la chipul meu şi nu îndrăzneşte să scoată o vorbă. Nu încerc să-i explic de ce fac ceea ce fac. Nu e un secret pe care să-l încredinţezi unui tânăr, ci pe care el trebuie să-l merite şi să-l afle singur.

Omul trebuie să aibă un ţel în viaţă. Ştiu asta acum, dar mi-a luat primii douăzeci de ani din viaţă ca s-o aflu. Nu sunt, nici pe departe, singurul care a păţit aşa. Totuşi, e o lecţie pe care, odată învăţată, n-am mai uitat-o. Aşadar, cum doar puţine sunt lucrurile care îmi ocupă astăzi timpul, în afara suferinţei, mi-am căutat un ţel. Am ales o îndatorire pe care şi Lady Patience, şi scribul Fedwren au susţinut-o cu multă vreme în urmă. Am început aceste pagini străduindu-mă să pun pe hârtie istoria coerentă a celor Şase Ducate. Dar am descoperit că mintea mea nu se poate concentra mult timp asupra unui singur subiect, aşa că îmi abat atenţia de la ea cu lucrări mai puţin importante, despre teoriile mele legate de magie, despre observaţiile privitoare la structurile politice şi despre reflecţiile mele în ce priveşte alte culturi. Când sunt foarte tulburat şi nu-mi pot pune ordine în gânduri ca să le aştern pe hârtie, lucrez la traduceri sau încerc să rescriu lizibil documente mai vechi. Dau de lucru mâinilor, în speranţa că aşa îmi voi ţine mintea ocupată.

Scrisul mă ajută aşa cum l-a ajutat cândva pe Verity trasatul

hărţilor. Detaliul şi concentrarea necesare sunt aproape suficiente pentru a te face să uiţi şi poftele dependenţei, şi urmele dureroase lăsate de o adicţie trecută. Te poţi pierde într-o asemenea muncă şi uita de tine. Sau poţi merge mai departe şi găsi numeroase amintiri ale sinelui tău de demult. De prea multe ori m-am pomenit că divaghez de la istoria ducatelor la povestea lui FitzChivalry. Acele amintiri mă aduc faţă în faţă cu cel care a fost cândva Fitz, dar şi cu cel în care s-a transformat.

Când eşti atât de cufundat într-o astfel de povestire, te miră câte amănunte îţi vin în minte. Nu toate amintirile pe care le evoc sunt dureroase. Am avut partea mea de prieteni buni şi am descoperit că mi-au fost mai credincioşi decât aş fi fost îndreptăţit să le-o cer. Am cunoscut frumuseţile şi bucuriile care mi-au pus inima la încercare în aceeaşi măsură în care au făcut-o urâciunile şi nenorocirile. Dar am, cred, mai multe amintiri triste decât majoritatea oamenilor; puţini au aflat ce înseamnă să mori într-o temniţă sau să-ţi aminteşti cum arată pe dinăuntru un sicriu îngropat sub zăpadă. Mintea se fereşte de amănuntele unor întâmplări ca acestea. Una e să-mi amintesc că Regal m-a omorât, şi alta e să mă concentrez pe detaliile zilelor şi nopţilor în care m-a înfometat şi apoi a pus să fiu ucis în bătaie. Când o fac, simt o gheară rece în stomac, chiar şi după atâţia ani. Îmi amintesc de ochii bărbatului şi cum mi-a pârâit nasul când mi l-a spart cu pumnul. Tot mai există pentru mine un loc pe care îl vizitez în somn, în care mă zbat să rămân în picioare, încercând să nu mă gândesc la ultimul meu efort de a-l omorî pe Regal. Îmi amintesc lovitura primită de la el, care mi-a despicat pielea umflată şi mi-a lăsat cicatricea vizibilă şi astăzi pe obraz.

Nu mi-am iertat niciodată că l-am lăsat să triumfe când am înghiţit otrava şi am murit.

Dar mai dureroase decât evenimentele pe care mi le aduc aminte sunt cele pe care le-am pierdut. Când m-a lovit Regal, am murit. Nu am mai fost niciodată cunoscut drept FitzChivalry, nu am mai reluat legăturile cu locuitorii din Buckkeep care mă cunoşteau de când aveam şase ani. Nu am mai locuit în castelul Buckkeep, nu am mai slujit-o pe Lady Patience, nu m-am mai aşezat pe piatra căminului, la picioarele lui Chade. Pierdut pentru mine a fost ritmul vieţilor care se împletiseră cu a mea.

Unii prieteni au murit, alţii s-au căsătorit, au avut copii, copiii lor au crescut, iar eu nu am văzut nimic din toate acestea. Deşi nu mai am trupul unui tânăr zdravăn, mai trăiesc mulţi dintre aceia care m-au numit odată prieten. Câteodată, totuşi, îmi doresc foarte tare să-i privesc, să ne dăm mâna, să-mi alin atâţia ani de singurătate.

Dar nu pot.

Anii aceia sunt pierduţi pentru mine, ca şi toţi cei pe care îi voi trăi de acum încolo. Pierdută e şi perioada aceea de numai o lună, deşi pare mult mai lungă, în care am fost închis în temniţă şi pe urmă în sicriu. Regele meu îmi murise în braţe, însă nu-l văzusem îngropat. Şi nici nu am fost de faţă la consiliul adunat după moartea mea, care m-a găsit vinovat de folosirea Harului, considerând, aşadar, că-mi merit sfârşitul de care am avut parte.

Patience a venit să-mi ceară trupul. Soţia tatălui meu, cândva atât de tulburată aflând că soţul ei zămislise un bastard înainte de căsătorie, a fost cea care m-a scos din celulă. Ale ei au fost mâinile care m-au spălat pentru înmormântare, care mi-au îndreptat braţele şi m-au învelit în giulgiu. Ciudata, excentrica Lady Patience, din cine ştie ce motiv, mi-a spălat rănile şi le-a oblojit cu atâta răbdare, de parcă aş fi fost în viaţă. Ea singură a poruncit să mi se sape mormântul şi s-a îngrijit să-mi fie îngropat sicriul. Numai ea şi Lacey, servitoarea ei, m-au jelit atunci când toţi ceilalţi, din teamă sau dezgustaţi de fărădelegile mele, m-au părăsit.

Cu toate acestea, ea nu a ştiut că Burrich şi Chade, mentorul meu asasin, au venit la mormântul meu peste câteva nopţi şi-au dat la o parte zăpada şi bulgării de pământ îngheţaţi care fusese azvârliţi peste mine. Numai ei au fost de faţă când Burrich a spart capacul sicriului şi mi-a scos trupul, apoi l-a chemat, folosindu-se de propriul Har, pe lupul căruia îi fusese încredinţat sufletul meu. Au smuls sufletul acela din lup şi l-au închis la loc în trupul schilodit din care evadase. M-au înviat ca să-mi recapăt înfăţişarea de om, să-mi reamintesc ce înseamnă să am un rege şi să fiu legat de el prin jurământ. Nici astăzi nu ştiu dacă trebuie să le mulţumesc pentru asta. Poate că, aşa cum stăruie bufonul, n-au avut de ales. Poate că nu trebuie nici să le mulţumesc, nici să-i învinovăţesc, ci doar să recunosc existenţa

forţelor care ne-au hărăzit o soartă inevitabilă şi ne-au legat de ea.

1

RENAŞTEREA DIN MORMÂNT

În Statele Chalced se practica sclavia. Sclavii fac muncile grele. Ei sunt mineri, suflători în foale, cei care trag la galere, mână căruţele cu gunoaie, lucrează ogoarele şi se prostituează. Ciudat, dar tot ei sunt şi dădace, tutori de copii, bucătari, scribi şi artizani pricepuţi. Întreaga civilizaţie înfloritoare a Statelor Chalced, de la marile biblioteci din Jep la legendarele fântâni şi băi din Sinjon, se întemeiază pe existenţa clasei sclavilor.

Negustorii din Bingtown sunt principala sursă de sclavi. Mai demult, robii erau prizonieri de război, iar Statele Chalced încă susţin oficial că e adevărat. În ultimii ani, nu au mai existat suficiente conflicte ca să se acopere cererea de sclavi educaţi. Neguţătorii din Bingtown ştiu unde să găsească şi alte surse, iar pirateria nestăvilită din Insulele Negustorilor e deseori pomenită în legătură cu ele. Pe proprietarii de sclavi din Statele Chalced nu-i interesează aproape deloc de unde provin aceştia, câtă vreme sunt sănătoşi.

Sclavia e un obicei care nu a prins niciodată rădăcini în cele Şase Ducate. Un om închis pentru o fărădelege poate fi pus să-l slujească pe cel căruia i-a făcut rău, dar numai o anumită perioadă, şi nu e privit altfel decât un om care îşi ispăşeşte o pedeapsă. Dacă fărădelegea e prea gravă ca să fie răscumpărată prin muncă, atunci răufăcătorul plăteşte cu viaţa. Nimeni nu ajunge rob în cele Şase Ducate, după cum nici legile noastre nu permit ca o familie să aducă sclavi în regat şi să-i păstreze ca atare. Din acest motiv, mulţi robi care-şi câştigă libertatea într-un fel sau altul pornesc adesea spre cele Şase Ducate ca spre locul unde vor începe o nouă viaţă.

Sclavii aduc cu ei tradiţiile şi folclorul propriilor locuri îndepărtate. Una din poveştile păstrate de mine vorbeşte despre o fată din neamul Vechi sau, cum i-am zice noi, înzestrată cu Har. Ea voia să plece din casa părinţilor ca să-l urmeze pe bărbatul pe care-i iubea şi să-i fie soţie. Ai ei nu l-au considerat demn de ea şi nu i-au dat voie să plece cu el. Când nu i-au dat consimţământul, fata s-a dovedit un copil prea ascultător ca să nu se spună voinţei lor, dar şi o femeie prea pătimaşă ca să trăiască fără dragostea ei adevărată. S-a întins pe pat şi a murit de durere. Părinţii au îngropat-o cu jale mare şi şi-au reproşat mult că n-au lăsat-o să-şi urmeze inima. Dar, fără ştiinţa lor, fata s-a legat prin Har de o ursoaică. Iar când a murit, ursoaica i-a luat spiritul în păstrare, ca să nu fugă din lume. La trei nopţi după ce a fost înmormântată, ursoaica a scos-o din groapă şi i-a redat spiritul. Renaşterea din mormânt a făcut din fată un om nou, care nu mai datora supunere părinţilor. Aşa că a părăsit sicriul spart şi a pornit în căutarea bărbatului iubit. Povestea are un sfârşit nefericit, pentru că, fiind multă vreme ursoaică, fata n-a mai fost niciodată femeie adevărată, iar iubitul ei n-a mai vrut s-o primească înapoi.

Pe această frântură de poveste s-a întemeiat hotărârea lui Burrich de a încerca să mă elibereze din temniţa prinţului Regal, otrăvindu-mă.

Camera era prea caldă. Şi prea mică. M-am ridicat de la masă şi m-am dus la butoiul cu apă din colţ. Am ridicat capacul şi am băut cu sete. Inima Haitei înălţă ochii spre mine, gata să mârâie.

— Foloseşte o cană, Fitz.

Apa mi se scurse pe bărbie. Am ridicat capul spre el şi l-am privit fix.

— Şterge-te pe faţă.

Inima Haitei îşi întoarse ochii de la mine înapoi la mâinile sale. Avea unsoare pe ele şi freca nişte curele. Am adulmecat-o. Mi-am lins buzele.

— Mi-e foame, i-am spus.

— Stai jos şi termină-ţi treaba. Apoi vom mânca.

Am încercat să-mi amintesc ce voia de la mine. Întinse mâna spre masă şi atunci mi-am dat seama. Mă aştepta o grămadă de curele de piele. M-am întors şi m-am aşezat pe scaunul tare.

— Mi-e foame acum, i-am explicat.

Mă privi din nou fără să-şi arate colţii, dar tot mârâit se chema. Inima Haitei ştia să mârâie din priviri. Am oftat. Unsoarea pe care o folosea mirosea foarte bine. Am înghiţit în sec. Apoi m-am uitat în jos. În faţa mea, pe masă, zăceau curele de piele şi bucăţi de metal. Le-am privit o vreme. După un timp, Inima Haitei îşi lăsă la o parte propriile curele şi se şterse pe mâini cu o cârpă. Veni şi rămase în picioare lângă mine, iar eu am fost nevoit să mă răsucesc spre el ca să-l văd.

— Aici, îmi zise el, atingând pielea din faţa mea. Aici o reparai.

Stătu aplecat deasupra mea până când am luat cureaua în mână. M-am lăsat în jos ca s-o adulmec şi mă lovi peste umăr.

— Nu mai face asta!

Mi-a tremurat buza, dar n-am mârâit. Mârâitul meu îl supăra foarte, foarte tare. O vreme, am rămas cu pielea în mână. Pe urmă se pare că mâinile şi-au amintit ce aveau de făcut înaintea minţii. M-am uitat la degetele mele frecând cureaua. La sfârşit, am ridicat-o în faţa lui şi am tras tare de ea, ca să-i arăt că nu se va rupe nici dacă armăsarul îşi va da capul pe spate.

— Dar nu mai avem cai, am dat eu glas unei amintiri. Toţi caii au plecat.

Frate?

Vin. M-am ridicat de pe scaun. M-am dus la uşă.

— Întoarce-te şi aşază-te, îmi porunci Inima Haitei.

Ochi Întunecaţi aşteaptă, i-am spus. Atunci mi-am adus aminte că nu mă aude. Mi-am zis că ar putea, dacă ar încerca, dar nu voia să încerce. Ştiam că, dacă i-aş vorbi din nou în acelaşi fel, m-ar respinge. Nu mă lăsa să vorbesc aşa nici cu Ochi Întunecaţi. Îl respingea şi pe lup dacă îmi vorbea prea mult. Părea un lucru foarte ciudat.

— Ochi Întunecaţi aşteaptă, am rostit cu glas tare.

— Ştiu.

— E vreme bună de vânat acum.

— E şi mai bună să stai înăuntru. Am de mâncare aici pentru tine.

— Ochi Întunecaţi şi cu mine am putea găsi carne proaspătă.

Am început să salivez la gândul ei. Un iepure sfâşiat, aburind în noaptea de iarnă. Asta pofteam eu.

— Ochi Întunecaţi va trebui să vâneze singur în noaptea asta,

îmi zise Inima Haitei.

Se duse la fereastră şi desfăcu puţin obloanele. Aerul rece pătrunse imediat în cameră. L-am adulmecat pe Ochi Întunecaţi şi, în depărtare, o felină. Lupul scheună.

— Pleacă, îi porunci Inima Haitei. Pleacă, du-te la vânătoare, caută-ţi de mâncare. Nu am destulă şi pentru tine aici.

Ochi Întunecaţi dispăru din lumina care se risipea printre obloane. Dar nu se îndepărtă prea mult. Mă aştepta acolo, afară, dar ştiam că nu poate aştepta la nesfârşit. Ca şi mie, îi era foame acum.

Inima Haitei merse la focul înăbuşitor. Lângă el era o oală pe care o împinse cu vătraiul şi dădu jos capacul. Ieşiră aburi şi, odată cu ei, mirosul. Cereale şi rădăcini şi o bucăţică de carne, prea fiartă. Dar îmi era atât de foame, că am adulmecat-o. Am început să scheaun, însă Inima Haitei îmi aruncă privirea aceea care ţinea loc de mârâit. Aşa că m-am întors pe scaunul tare. M-am aşezat. Am aşteptat.

Inima Haitei nu se grăbi deloc. Luă curelele de pe masă şi le agăţă de un cârlig. Mută şi vasul cu unsoare. Aduse oala fierbinte pe masă. Pregăti două castroane şi două căni. Turnă apă în căni. Luă apoi un cuţit şi două linguri. Scoase pâine şi un borcan mic de gem din dulap. Îmi umplu castronul cu tocană, dar ştiam că nu am voie să mă ating de ea. Trebuia să aştept până taie pâinea şi-mi dă o felie. Aveam voie să iau felia, dar nu să muşc din ea, până nu se aşeza şi el la masă, în dreptul castronului şi al feliei lui.

— Ia-ţi lingura, îmi aminti el.

După aceea se aşeză pe scaun lângă mine. Ţineam lingura şi pâinea şi aşteptam, aşteptam, aşteptam. Nu-mi luam ochii de la el, dar nu-mi puteam opri mişcările gurii. L-am supărat. Am închis gura.

— Acum vom mânca, zise el, într-un sfârşit.

Dar aşteptarea nu se oprea aici. Aveam voie să iau doar o înghiţitură o dată. Trebuia s-o mestec şi s-o înghit înainte de a lua încă una, altfel mă pocnea. Aveam voie să înghit numai atâta tocană câtă încăpea în lingură. Am luat cana şi-am băut. Inima Haitei îmi zâmbi:

— Bine, Fitz. Bun băiat.

I-am zâmbit şi eu, dar am muşcat prea mult din pâine şi l-am

făcut să se încrunte. Am încercat s-o mestec încet, însă îmi era teribil de foame, iar mâncarea se afla în faţa mea, deci nu pricepeam de ce nu mă lăsa s-o mănânc. Mâncatul dura foarte mult. Îmi dăduse tocana prea fierbinte intenţionat, ca să-mi ard gura dacă înghit prea mult. M-am gândit la asta un timp. Apoi am spus:

— Mi-ai dat tocana prea fierbinte intenţionat. Ca să mă ard dacă mănânc prea repede.

Zâmbetul apăru mai greu. Inima Haitei încuviinţă din cap.

Tot am terminat înaintea lui. A trebuit să stau pe scaun până a terminat şi el.

— Ei, Fitz, rosti el în cele din urmă, n-a fost prea rău azi. Nu-i aşa, băiete?

L-am privit.

— Spune-mi şi tu ceva, mă îndemnă.

— Ce?

— Orice.

— Orice.

Se încruntă la mine şi am vrut să mârâi, doar am făcut ce mi-a cerut. După o vreme se ridică şi aduse o sticlă. Îşi turnă din ea în cană. Întinse sticla către mine.

— Vrei şi tu?

M-am dat înapoi. Mirosul fu de ajuns ca să-mi irite nările.

— Răspunde, îmi aminti el.

— Nu. Nu, nu-i apă bună.

— Nu, rachiul nu e bun. Rachiu de afine, foarte ieftin. Mie nu-mi plăcea, ţie-ţi plăcea.

Am pufnit simţind mirosul.

— Nu ne-a plăcut niciodată.

Inima Haitei puse sticla şi cana pe masă. Se ridică şi se duse la fereastră. O deschise din nou.

— Du-te la vânătoare, am zis!

L-am simţit pe Ochi Întunecaţi cum sare şi o ia la goană. Ochi Întunecaţi se teme de Inima Haitei la fel de tare ca mine. Odată l-am atacat pe Inima Haitei. Am fost bolnav multă vreme, dar m-am făcut bine. Am vrut să merg la vânătoare, şi el nu m-a lăsat. S-a proţăpit în faţa uşii şi-atunci m-am repezit la el. M-a lovit cu pumnul, apoi m-a ţinut nemişcat la pământ. Nu e mai mare decât mine. Dar e mai viclean şi mai deştept. Ştie cum să te

imobilizeze în mai multe feluri şi majoritatea dor. M-a ţinut cu spatele lipit de podea, cu gâtul gol, aşteptând să-i simt colţii, multă, multă vreme. De câte ori mă mişcam, mă pocnea. Ochi Întunecaţi mârâia afară, dar nu prea aproape de uşă, şi nu încerca să intre. Când am cerşit milă scheunând, Inima Haitei m-a lovit din nou.

— Gura!

Când am tăcut, mi-a spus:

— Tu eşti mai tânăr. Eu sunt mai bătrân şi ştiu mai multe. Lupt mai bine decât tine, vânez mai bine decât tine. Întotdeauna sunt mai bun decât tine. Vei face tot ce vreau eu. Vei face tot ce-ţi spun. Înţelegi?

Da, i-am răspuns. *Da, da, asta e haita, înţeleg, înţeleg.* Dar n-a făcut decât să mă lovească din nou şi să mă ţină acolo cu gâtul dezvelit, până când am vorbit cu glas tare:

— Da, înţeleg.

Când Inima Haitei se întoarse la masă, îmi turnă rachiu în cană. Îl puse în faţa mea, ca să fiu obligat să-l miros. Am pufnit.

— Încearcă, mă îndemnă. Numai puţin. Îţi plăcea. Îl beai în oraş, când erai mai tânăr şi n-aveai voie să intri în cârciumi fără mine. Şi pe urmă mestecai mentă şi credeai că eu nu-mi dau seama.

Am scuturat din cap.

— N-aş face ce mi-ai spus să nu fac. Am înţeles.

Scoase sunetul acela, de parcă s-ar fi înecat şi-ar fi strănutat deodată.

— O, ba făceai foarte des ce-ţi spuneam să nu faci. Foarte des.

Am scuturat iar din cap.

— Nu-mi aduc aminte.

— Încă nu. Dar îţi vei aminti. Arătă spre rachiu. Dă-i drumul. Gustă. Numai puţin. Ţi-ar prinde bine.

Şi, pentru că îmi spusese că trebuie, am gustat. Mi-a ars gura şi nasul şi n-am putut scăpa de gust. Am scuipat restul în cană.

— Ei, ce i-ar mai plăcea lui Patience, zise Inima Haitei.

Pe urmă mă puse să iau o cârpă şi să şterg ce-am scuipat. Apoi să spăl vasele şi să le şterg şi pe ele.

Câteodată mă apuca tremuratul şi cădeam. Aşa, din senin.

Inima Haitei încerca să mă ţină nemişcat. Uneori, tremuratul mă adormea. Mai târziu, mă trezeam în dureri. Mă dureau pieptul, spatele. Alteori îmi muşcam limba. Nu-mi plăceau clipele acelea. Îl speriau pe Ochi Întunecaţi.

Şi uneori mai era cineva cu Ochi Întunecaţi şi cu mine, cineva care gândea împreună cu noi. Foarte mic, dar era. Nu-l voiam cu noi. Nu mai voiam pe nimeni cu Ochi Întunecaţi şi cu mine. Şi-a dat seama de asta şi s-a făcut atât de mic, încât de cele mai multe ori nici nu era acolo.

Mai târziu, a apărut un bărbat.

— Vine un bărbat, l-am anunţat pe Inima Haitei.

Era întuneric şi focul de-abia mai ardea. Trecuse vremea de vânătoare. Se întunecase de-a binelea. În curând, Inima Haitei ne va obliga să dormim.

Nu-mi răspunse. Se ridică iute şi fără zgomot şi luă cuţitul care stătea întotdeauna pe masă. Îmi făcu semn să mă duc în colţ, să nu-i stau în cale. Se apropie de uşă în linişte şi aşteptă. Am auzit paşii bărbatului în zăpadă. Apoi l-am adulmecat.

— E cenuşiul, am spus. Chade.

Inima Haitei deschise uşa foarte încet şi cenuşiul intră. Am strănutat din cauza mirosurilor pe care le aducea. Întotdeauna mirosea a prafuri de frunze uscate şi a fum. Era slab şi bătrân, dar Inima Haitei se purta cu el de parcă îi era şef în haită. Inima Haitei mai puse lemne pe foc. Camera se lumină şi se încălzi mai tare. Cenuşiul îşi scoase gluga. Se uită la mine o vreme cu ochii lui viu coloraţi, parcă aşteptând ceva. Apoi se adresă Inimii Haitei:

— Cum se simte? E mai bine?

Inima Haitei scutură din umeri.

— Când te-a simţit, ţi-a rostit numele. N-a mai avut crize de-o săptămână. Acum trei zile mi-a reparat un ham. Şi a făcut o treabă bună.

— Nu mai încearcă să roadă pielea?

— Nu. Cel puţin, nu când mă uit la el. Pe lângă asta, e o muncă pe care o cunoaşte foarte bine. Poate că-i atinge o coardă sensibilă. Inima Haitei râse scurt. Măcar hamurile reparate se pot vinde.

Cenuşiul se duse lângă foc şi-şi întinse mâinile spre el. Avea pete pe ele. Inima Haitei scoase sticla de rachiu. Băură amândoi

din căni. Îmi oferiră şi mie pe fundul unei căni, dar nu mă obligară s-o gust. Vorbiră lung şi pe îndelete, despre lucruri care nu aveau nicio legătură cu mâncatul, dormitul sau vânatul. Cenuşiul auzise ceva despre o femeie. Ar putea fi un lucru hotărâtor, un punct de apropiere a ducatelor. Inima Haitei spuse:

— Nu vreau să vorbesc despre asta în faţa lui Fitz. Am promis.

Cenuşiul îl întrebă dacă crede că înţeleg, iar Inima Haitei îi răspunse că nu contează, el îşi dăduse cuvântul. Eu voiam să mă duc la culcare, dar m-au obligat să stau cuminte pe un scaun. Când cel mai în vârstă trebui să plece, Inima Haitei îi spuse:

— E periculos pentru tine să vii aici. Un drum atât de lung… Vei putea să te întorci?

Cenuşiul zâmbi.

— Am eu căile mele, Burrich.

Am zâmbit şi eu, amintindu-mi că se mândrise întotdeauna cu secretele sale.

Într-o zi, Inima Haitei a plecat şi m-a lăsat singur. Nu m-a legat, doar mi-a spus:

— E nişte ovăz acolo. Dacă vrei să mănânci cât sunt plecat, va trebui să-ţi aminteşti cum să-l găteşti. Dacă ieşi pe uşă sau pe fereastră, dacă numai deschizi uşa sau fereastra, eu voi şti. Şi te voi omorî în bătaie. Ai înţeles?

— Da.

Părea foarte supărat pe mine, dar nu-mi aminteam să fi făcut ceva ce-mi poruncise să nu fac. Deschise o cutie şi scoase nişte obiecte din ea. Majoritatea erau din metal, rotunde. Monede. Iată un obiect pe care mi-l aminteam. Era lucios şi curbat ca semiluna şi mirosise a sânge când pusesem mâna pe el prima oară. Mă luptasem cu altul pentru el. Nu mai ştiam de ce îl dorisem, dar mă luptasem şi-l câştigasem. Acum nu-mi mai trebuia. Inima Haitei îl apropie de lanţul său ca să-l vadă mai bine, apoi îl puse într-un săculeţ. Nu mi-a păsat că l-a luat cu el.

Până când s-a întors, mi s-a făcut o foame teribilă. A adus cu el un miros. Un miros de femelă. Nu foarte puternic, ci amestecat cu miresme de pajişte. Dar era plăcut şi m-a făcut să-mi doresc ceva, nu să mănânc, nici să beau apă, nici să vânez.

M-am apropiat de Inima Haitei ca să-l amuşin, însă nu şi-a dat seama. A gătit terciul de ovăz şi l-am mâncat. Apoi s-a aşezat lângă foc şi a părut foarte, foarte trist. M-am ridicat şi am luat sticla cu rachiu. I-am dus şi o cană. Le-a luat, dar nu mi-a zâmbit.

— Ce-ar fi să te învăţ mâine să aduci lucruri la comandă? mi-a spus. Poate că asta vei şti să faci bine.

După aceea a băut tot rachiul din sticlă şi-a mai destupat una. Eu am stat şi l-am urmărit. Când a adormit, i-am luat haina îmbibată de mirosul cu care venise. Am întins-o pe podea şi m-am culcat pe ea, adulmecând-o până când am adormit şi eu.

Am visat, dar vise fără înţeles. O femelă care mirosea ca haina lui Burrich şi eu nu voiam s-o las să plece. Era femela mea, dar, când a plecat, n-am urmărit-o. Atât mi-am amintit. Nu mi-a făcut bine, cum nu-mi făcea bine foamea sau setea.

Mă obliga să stau în casă. Mă obliga să stau în casă de multă, multă vreme, când eu nu voiam decât să merg afară. Dar în vremea aceea ploua foarte tare, atât de tare, că zăpada aproape se topise. Dintr-odată, mi-a părut bine că nu trebuie să ies.

— Burrich, am spus, iar el ridică ochii brusc spre mine.

Am crezut că vrea să mă atace, atât de repede mişcase din cap. Am încercat să nu mă feresc. Fereala îl scotea din sărite uneori.

— Ce e, Fitz? mă întrebă, şi o făcu cu glas blând.

— Mi-e foame. Acum.

Mi-a dat o halcă de carne. Era gătită, dar mare. Am înfulecat-o hulpav sub ochii lui, dar nu mi-a spus să mă opresc, nici nu m-a plesnit. De data asta.

Mă tot scărpinam pe faţă. Pe barbă. În cele din urmă, m-am dus în faţa lui Burrich. M-am scărpinat în faţa lui.

— Nu-mi place asta, i-am spus.

S-a arătat surprins, dar mi-a dat apă caldă şi săpun, un cuţit foarte ascuţit şi o oglindă rotundă, în care se vedea un bărbat. M-am uitat la el multă vreme. Mă făcea să mă cutremur. Ochii semănau cu ai lui Burrich, cu alb în jur, dar erau mai închişi. Nu erau ochi de lup. Blana era neagră, ca a lui Burrich, dar firele de

pe bărbie erau neregulate şi aspre. Mi-am pipăit barba şi am văzut degete pe faţa bărbatului. Ciudat.

— Bărbiereşte-te, dar ai grijă, îmi zise Burrich.

Aproape că-mi aminteam cum. Mirosul săpunului, apa caldă pe faţă. În afară de lama ascuţită-ascuţită care mă tăia rău. Mici tăieturi care mă înţepau. La sfârşit m-am uitat la bărbatul din oglindă. Fitz, mi-am zis. Aproape ca Fitz. Sângeram.

— Sângerez peste tot, i-am spus lui Burrich.

El râse.

— Întotdeauna sângerezi după ce te bărbiereşti. Întotdeauna te grăbeşti, râse el. Luă lama ascuţită-ascuţită. Stai liniştit. Ai scăpat nişte fire.

Am stat foarte liniştit şi nu m-a tăiat. Mi-a fost greu să nu mă mişc când a venit atât de aproape de mine şi m-a studiat îndelung. La sfârşit, îmi prinse bărbia în mână. Îmi ridică faţa şi mă cercetă.

— Fitz? mă strigă el.

Întoarse capul şi-mi zâmbi, dar zâmbetul se topi când am întors şi eu privirea către el. Îmi dădu o perie.

— Nu-i niciun cal de ţesălat, i-am spus.

Păru aproape mulţumit.

— Ţesală asta, mă lămuri şi-mi ciufuli părul.

Mă puse să-l perii până se întinse. Mă durea ţeasta în unele locuri. Burrich se încruntă când văzu că mă strâmb. Îmi luă peria şi-mi ceru să stau nemişcat cât îmi examină şi-mi pipăi pletele.

— Ticălosul! rosti el aspru. Nu tu, preciză el, văzând că mă feresc. Clătină din cap şi mă bătu pe umăr. Durerea va trece cu timpul.

Îmi arătă cum să-mi dau părul pe spate şi să-l leg cu o fâşie de piele. Era suficient de lung.

— Aşa-i mai bine, îmi spuse. Arăţi din nou a om.

M-am trezit din vis cuprins de spasme şi schelălăind. M-am ridicat în şezut şi-am început să plâng. Se sculă din pat şi veni la mine.

— Ce-i, Fitz? Te simţi bine?

— M-a luat de la mama! am strigat. M-a luat de la ea. Eram prea mic ca să mă despart de ea.

— Ştiu. Ştiu. Dar asta a fost demult. Acum eşti aici, în

siguranţă.

Părea de-a dreptul înfricoşat.

— A dat foc vizuinii, i-am zis. I-a transformat pe mama şi pe fraţii mei în piei.

Se schimbă la faţă şi nu mai vorbi cu blândeţe:

— Nu, Fitz. Aceea nu a fost mama ta. A fost visul unui lup. Ochi Întunecaţi. Poate că i s-a întâmplat lui. Dar nu ţie.

— O, ba da, am stăruit eu, supărat dintr-odată. Ba mi s-a întâmplat şi m-am simţit la fel. Exact la fel.

M-am ridicat din pat şi m-am plimbat prin cameră. Am patrulat multă vreme până când mi-a dispărut sentimentul acela. El a stat şi m-a privit. A băut mult rachiu cât am străbătut eu camera de la un perete la altul.

Într-o zi de primăvară m-am uitat pe fereastră. Natura mirosea frumos, trezită la viaţă, proaspătă. M-am întins şi mi-am răsucit umerii. Am auzit cum îmi trosnesc oasele.

— E o dimineaţă numai bună pentru călărit, am spus.

M-am întors şi m-am uitat la Burrich. Mesteca în terciul de ovăz din oala de pe foc. Veni lângă mine.

— E încă iarnă la munte, rosti el încet. Mă întreb dacă Kettricken a ajuns cu bine acasă.

— Dacă n-a ajuns, n-a fost vina Cenuşiei, am zis.

Atunci s-a răsucit ceva în sufletul meu şi m-a durut, astfel că o clipă n-am mai putut respira. Am încercat să-mi dau seama din ce cauză, dar senzaţia dispăruse. N-am vrut s-o urmăresc, însă ştiam că ar trebui. Ar fi fost ca şi cum aş fi vânat un urs. Când m-aş fi apropiat de ea, s-ar fi întors împotriva mea şi-ar fi încercat să mă rănească. Totuşi, mă făcea să vreau s-o urmăresc. Am inspirat adânc şi m-am scuturat de ea. Am tras încă o gură de aer şi-am scos un sunet care mi s-a blocat în gât.

Lângă mine, Burrich stătea înlemnit şi tăcut. Mă aştepta.

Frate, eşti lup. Vino înapoi, vino înapoi de acolo, o să te doară, mă avertiză Ochi Întunecaţi.

M-am îndepărtat de el cu un salt.

Apoi Burrich începu să patruleze prin cameră cu paşi grei, înjurând şi lăsând terciul să se ardă. L-am mâncat aşa pentru că altceva nu aveam.

O vreme, Burrich m-a tot bătut la cap.

— Îţi aminteşti? mă întreba întruna.

Nu voia să mă lase în pace. Rostea tot felul de nume şi mă punea să încerc să spun ale cui sunt. Uneori nimeream într-o oarecare măsură:

— O femeie, i-am zis, când mi-a spus „Patience”. O femeie într-o cameră cu plante.

M-am străduit, dar el tot s-a supărat pe mine.

Dacă dormeam noaptea, visam. Vise cu o lumină tremurătoare, o lumină săltăreaţă, jucăuşă, pe un perete de piatră. Şi nişte ochi la o ferestruică. Visele mă imobilizau şi nu mă lăsau să respir. Dacă reuşeam să primesc destul aer ca să ţip, mă trezeam. Uneori ţinea mult până puteam să trag aer în plămâni. Burrich se trezea şi el şi punea imediat mâna pe cuţitul de pe masă.

— Ce este, ce este? mă întreba.

Dar eu nu ştiam ce să-i răspund.

Era mai sigur să dorm ziua, afară, să amuşin iarba şi pământul. Atunci nu visam ziduri de piatră. În schimb, venea la mine o femeie şi se lipea afectuos de mine. Mirosea ca florile de pe pajişte, iar gura ei avea gust de miere. Durerea mă cuprindea când mă trezeam şi ştiam că plecase pentru totdeauna, că mi-o luase altul. Noaptea stăteam şi mă uitam la foc. Încercam să nu mă gândesc la ziduri reci de piatră, nici la ochii întunecaţi care plângeau şi la gura dulce, amărâtă de cuvinte grele. Nu dormeam. Nici măcar nu îndrăzneam să mă întind. Burrich nu mă obliga s-o fac.

Într-o zi, s-a întors Chade. Îi crescuse barbă lungă şi purta o pălărie cu boruri largi, de negustor ambulant, dar eu tot l-am recunoscut. Burrich nu era acasă, dar eu i-am deschis uşa. Nu ştiam de ce venise.

— Vrei rachiu? l-am întrebat, crezând că pentru asta a venit.

Se uită atent la mine şi aproape că-mi zâmbi.

— Fitz? întoarse capul ca să mă vadă mai bine. Cum o mai duci?

N-am ştiut ce să-i răspund, aşa că pur şi simplu m-am holbat la el. După o vreme, puse ceainicul pe foc. Scoase nişte lucruri din pachetul lui. Adusese ceai aromat, brânză şi peşte afumat.

Înşiră pe masă pacheţele cu ierburi. Dintr-un săculeţ de piele scoase un cristal galben mărişor, cât să-i încapă în palmă. La fundul pachetului era un vas cu gură largă, smălţuit cu albastru pe dinăuntru. Îl aşeză pe masă şi-l umplu cu apă proaspătă la înapoierea lui Burrich. Burrich fusese la pescuit. Avea o sfoară de care atârnau şase peştişori. Erau de râu, nu de apă sărată, alunecoşi şi sclipitori. Îi curăţase deja de măruntaie.

— Îl laşi singur acum? îl întrebă Chade după ce se salutară.

— N-am de ales, trebuie să fac rost de mâncare.

— Deci ai încredere în el?

Burrich întoarse privirea.

— Am dresat multe animale. A învăţa un animal să facă ce-i spui nu e totuna cu a avea încredere într-un om.

Am mâncat peştele pregătit de Burrich în tigaie. Am mâncat şi brânză şi-am băut ceai. Apoi, cât eu am spălat tigaia şi vasele, cei doi au stat de vorbă.

— Vreau să încerc cu ierburi, îi zise Chade lui Burrich. Cu apa sau cu cristalul. Ceva. Orice. Încep să cred că nu-i… aşa cum trebuie.

— Ba este, declară Burrich calm. Nu cred că ierburile sunt o idee bună. Înainte de a se… schimba, îi plăceau prea mult. Spre sfârşit, ori se îmbolnăvea, ori se umplea de energie. Dacă nu-l copleşea suferinţa, îl istovea lupta sau datoria de om al regelui faţă de Verity şi de Shrewd. Pe urmă lua scoarţă de spiriduş, în loc să doarmă. Uitase ce înseamnă să te odihneşti şi să-ţi laşi trupul să se întremeze. Nu avea niciodată răbdare. În noaptea aceea… ultima… i-ai dat seminţe de carris, nu? Foxglove mi-a spus că n-a mai văzut aşa ceva. Cred că i-ar fi sărit în ajutor mai mulţi, dacă nu le-ar fi fost atât de frică de el. Săracul Blade a crezut că-şi pierduse minţile. Nu şi-a iertat niciodată că l-a doborât. Aş vrea să ştie că băiatul n-a murit de-adevărat.

— N-am avut timp să aleg. I-am dat ce-am avut la îndemână. N-am ştiut că o s-o ia razna de la carris.

— Ai fi putut să-l refuzi, îi reproşă Burrich pe un ton calm.

— Tot nu l-ar fi oprit. S-ar fi dus oricum, aşa de istovit cum era, şi-ar fi fost ucis pe loc.

M-am apropiat de foc. Burrich nu se uita la mine. M-am culcat, apoi m-am răsucit pe spate şi m-am întins. Îmi era bine. Am închis ochii şi-am simţit căldura flăcărilor pe-o parte.

— Ridică-te şi aşază-te pe taburet, Fitz, îmi porunci Burrich.

Am oftat, dar l-am ascultat. Chade nu se uită la mine. Burrich reluă discuţia:

— Aş vrea să-l ţin într-un ritm statornic. Cred că pur şi simplu are nevoie de timp ca să-şi revină singur. Îşi aminteşte. Câteodată. Pe urmă alungă amintirile. Nu cred că vrea să-şi amintească, Chade. Nu cred că vrea să mai fie FitzChivalry. Poate că i-a plăcut să fie lup. Poate că i-a plăcut atât de mult, încât nu-şi va mai reveni niciodată.

— Trebuie să-şi revină, stărui Chade calm. Avem nevoie de el.

Burrich se aşeză în capul oaselor. Stătuse cu picioarele proptite pe grămada de lemne, dar şi le coborî pe podea. Se aplecă spre Chade.

— Ai primit veşti?

— Nu eu. Dar cred că a primit Patience. Câteodată e foarte frustrant să fii şobolanul din spatele zidurilor.

— Ce-ai auzit?

— Numai pe Patience şi Lacey vorbind despre lână.

— Şi ce-i cu asta?

— Voiau lână ca să ţeasă o pânză foarte moale. Pentru un bebeluş sau un copilaş. „Se va naşte când terminăm noi de strâns recolta, adică la începutul iernii în munţi. Aşa că hai s-o ţesem mai groasă”, a spus Patience. Poate e pentru copilul lui Kettricken.

— Patience ştie de Kettricken? se arătă uimit Burrich.

— Habar n-am, râse Chade. Cine ştie ce-i în capul femeii aceleia? S-a schimbat mult în ultima vreme. Are garda palatului Buckkeep la degetul mic, iar Lordul Bright nici măcar nu-şi dă seama. Cred că ar fi trebuit s-o înştiinţăm de planul nostru, s-o fi inclus în el de la bun început. Sau poate că n-ar fi trebuit.

— Mi-ar fi fost mai uşor dacă am fi făcut-o.

Burrich privi lung în foc. Chade scutură din cap.

— Îmi pare rău. A trebuit să creadă că l-ai părăsit pe Fitz, că l-ai respins pentru că şi-a folosit Harul. Dacă te-ai fi dus după trupul lui, poate că ai fi trezit suspiciunile lui Regal. Trebuia să-l facem pe Regal să creadă că Patience e singura căreia îi pasă de Fitz destul de mult ca să-l îngroape.

— Mă urăşte acum. Mi-a spus că sunt lipsit de credinţă şi de curaj. Burrich îşi privi mâinile şi i se înăspri glasul. Ştiam că nu

mă mai iubeşte de ani de zile. De când şi-a dăruit inima lui Chivalry. Am acceptat asta. Era un bărbat demn de ea. Eu am fost acela care a părăsit-o. Ca să pot trăi fără dragostea ei, pentru că simţeam că încă mă respectă ca bărbat. Dar acum mă dispreţuieşte. Am…

Clătină din cap, apoi închise ochii. Se lăsă liniştea câteva clipe. Burrich se îndreptă încet de spate şi se întoarse spre Chade. Îl întrebă cu voce calmă:

— Deci crezi că Patience ştie că Kettricken a fugit în munţi?

— Nu m-ar mira. Nu s-a anunţat nimic oficial, bineînţeles. Regal i-a trimis mesaje regelui Eyod, cerând să afle dacă Kettricken a fugit acolo, dar Eyod i-a răspuns că ea e regina celor Şase Ducate şi că faptele ei nu-i privesc pe cei de la munte. Regal s-a enervat destul de tare ca să întrerupă legăturile comerciale cu muntenii. Dar Patience se pare că ştie multe din cele ce se petrec în afara turnului. Poate ştie şi ce se întâmplă în Regatul Munţilor. În ce mă priveşte, e clar că aş da orice să aflu cum are de gând să trimită pătura la munte. E un drum lung şi anevoios.

Burrich tăcu un timp, apoi zise:

— Ar fi trebuit să găsesc o cale să plec cu Kettricken şi cu bufonul. Dar nu mai erau decât doi cai şi provizii numai pentru doi oameni. Nu reuşisem să adun mai multe. Aşa că au plecat singuri. Se încruntă cu ochii la flăcări. Nu cred că a primit cineva vreo veste de la viitorul rege Verity, nu?

Chade clătină încet din cap.

— Regele Verity, îi reaminti Chade în şoaptă. Dacă ar fi aici. Privi undeva departe. Dacă ar fi fost să se întoarcă, cred că ar fi ajuns aici deja, rosti cu glas liniştit. Încă două-trei zile frumoase ca aceasta şi ne vom trezi cu piraţii Corăbiilor Roşii în fiecare golf. Eu nu mai cred că Verity se va întoarce.

— Atunci Regal e rege cu adevărat, zise Burrich cu amărăciune. Cel puţin până se naşte şi ajunge la vârsta potrivită copilul lui Kettricken. Iar atunci ne putem aştepta la un război civil, dacă va încerca să-şi pretindă coroana. Asta dacă vor mai exista cele Şase Ducate pe care să le conducă. Verity… Aş vrea să nu fi plecat în căutarea Străbunilor. Cât era în viaţă, măcar ne apăra de piraţi. Acum, că el nu mai e şi se desprimăvărează, nu ne mai fereşte nimic de Corăbiile Roşii…

Verity. Mă străbătu un fior. M-am scuturat de el. A revenit şi iar m-am scuturat. L-am ţinut departe de mine. După o clipă, am inspirat adânc.

— Atunci numai apa? îl întrebă Chade pe Burrich, iar eu am ştiut că vorbiseră, dar eu nu-i auzisem.

Burrich ridică din umeri.

— Dă-i drumul. Ce rău poate să-i facă? Obişnuia să ghicească viitorul în apă?

— Nu l-am pus la încercare niciodată. Am bănuit că ar putea, dacă s-ar strădui. Are Harul şi Meşteşugul. De ce n-ar stăpâni şi darul prevestirii?

— Dacă un om e capabil de un lucru nu înseamnă că trebuie să-l facă neapărat.

O vreme, cei doi se priviră în ochi. Apoi Chade ridică din umeri.

— Poate că meseria nu-mi permite să am o conştiinţă atât de scrupuloasă ca a ta, sugeră el cu glas ţeapăn.

— Iertare, domnule, rosti Burrich după un moment. Cu toţii l-am slujit pe rege după cum ne-a ajutat mintea.

Chade încuviinţă din cap, apoi zâmbi. Luă totul de pe masă, lăsând doar vasul cu apă şi nişte lumânări.

— Vino aici, mă chemă cu blândeţe, aşa că m-am dus la masă. Mă aşeză în scaunul lui şi puse vasul în faţa mea. Uită-te în apă, îmi ceru. Spune-mi ce vezi.

Am văzut apa din vas. Am văzut albastrul de pe fundul vasului. Niciunul din răspunsuri nu-l mulţumi. Mută lumânările de câteva ori, de fiecare dată cerându-mi să mă uit în apă. În cele din urmă, îi zise lui Burrich:

— Măcar acum răspunde când îi vorbeşti.

Burrich încuviinţă din cap, dar părea descurajat.

— Da. Cine ştie, cu vremea…

Atunci am ştiut că au terminat cu mine şi m-am relaxat.

Chade întrebă dacă-şi poate petrece noaptea la noi. Burrich îi răspunse că poate rămâne, sigur că da. Pe urmă se duse după rachiu. Turnă băutura în două căni. Chade apropie taburetul meu de masă şi se aşeză din nou. Eu am stat şi am aşteptat, dar cei doi începură să vorbească iar între ei.

— Şi cu mine cum rămâne? i-am întrebat, într-un sfârşit.

Se opriră din discuţie şi mă priviră.

— Cum adică? mă întrebă Burrich.

— Eu nu primesc rachiu?

Mă priviră lung. Burrich întrebă prudent:

— Vrei şi tu? Credeam că nu-ţi place.

— Nu-mi place. Nu mi-a plăcut niciodată. Am stat pe gânduri câteva clipe. Dar era ieftin.

Burrich făcu ochii cât cepele. Chade zâmbi discret, cu ochii la mâinile sale. Burrich aduse încă o cană şi-mi turnă şi mie de băut. O vreme rămaseră cu privirea la mine, dar eu n-am făcut nimic. Până la urmă, începură iar să discute. Am sorbit din rachiu. Tot îmi ardea gura şi nasul, dar mă încălzea pe dinăuntru. Ştiam că nu mai vreau o porţie, dar apoi mi-am zis că mai vreau. Aşa că am mai băut puţin. Era doar un gust neplăcut. Semăna cu licorile pe care mi le vâra Patience pe gât când tuşeam. Nu. Am alungat şi amintirea asta. Am lăsat cana jos.

Burrich nu mă luă în seamă. Pălăvrăgi mai departe cu Chade:

— Când vânezi o căprioară, te poţi apropia mult mai mult de ea dacă te faci că nu o vezi. Ea stă pe loc, te urmăreşte cum te apropii şi nu mişcă din copită, câtă vreme nu te uiţi fix la ea.

Luă sticla şi-mi mai turnă rachiu. Am pufnit scârbit de mirosul înţepător. Mi s-a părut că mă gâdilă ceva în minte. Un gând. L-am căutat pe lup.

Ochi Întunecaţi?

Frate? Dorm, Preschimbătorule. Încă nu e vremea de vânat.

Burrich se încruntă la mine. M-am oprit.

Ştiam că nu mai vreau rachiu. Dar altcineva considera că mai vreau. Altcineva mă îndemna să iau cana, s-o ţin doar în mână. Am plimbat lichidul prin ea. Verity obişnuia să plimbe vinul prin cupă şi să se uite în el. M-am uitat în cana închisă la culoare.

Fitz.

Am pus-o pe masă. M-am ridicat şi-am dat un ocol prin cameră. Aş fi vrut să ies, dar Burrich nu mă lăsa niciodată să plec singur şi în niciun caz noaptea. Aşa că m-am plimbat în jurul încăperii până am ajuns din nou la scaunul meu. M-am aşezat. Cana cu rachiu era tot acolo. După câteva clipe, am luat-o, numai ca să-mi dispară senzaţia că vreau s-o ridic. Dar, odată ce am ridicat-o, el mi-a schimbat gândul. M-a făcut să cred că vreau să beau din ea. Să mă gândesc cum îmi încălzeşte stomacul. Bea repede, gustul nu va ţine mult, va rămâne doar

senzaţia caldă şi plăcută din stomac.

Ştiam ce urmăreşte. Începeam să mă înfurii.

Atunci încă o sorbitură mică. Liniştitor. În şoaptă. *Numai ca să te ajute să te relaxezi, Fitz. Focul e atât de fierbinte, ai primit de mâncare. Burrich te va proteja.*

Chade e acolo. Nu trebuie să stai tot cu ochii în patru, încă o sorbitură. Încă una.

Nu.

Una mică de tot, cât să-ţi umezeşti buzele.

Am băut puţin, numai ca să-l opresc. Dar nu s-a oprit, aşa că am mai sorbit o dată. Mi-am umplut gura cu rachiu şi l-am înghiţit. Îmi era tot mai greu să rezist. Mă epuiza. Iar Burrich îmi tot turna în cană.

Fitz. Spune „Verity trăieşte”. Atât. Spune doar atât.

Nu.

Nu-i aşa că-i plăcută senzaţia rachiului în stomac? Atât de caldă. Mai bea puţin.

— Ştiu ce vrei să faci. Încerci să mă îmbeţi. Ca să nu te ţin la distanţă. Nu te voi lăsa.

Eram ud pe faţă.

Burrich şi Chade se uitau amândoi la mine.

— Înainte nu plângea niciodată la beţie, remarcă Burrich. Cel puţin nu şi când eram eu prin preajmă.

Faptul li se părea interesant.

Spune-o. Spune „Verity trăieşte”. Pe urmă te las în pace. Îţi promit. Spune. Numai o dată. Măcar în şoaptă. Spune-o. Spune-o.

M-am uitat în jos, la masă. Foarte încet, am rostit:

— Verity trăieşte.

— Zău? spuse Burrich.

Era prea nepăsător. Se aplecă prea repede să-mi mai toarne rachiu. Sticla se golise. Îmi turnă din cana lui.

Brusc, am vrut să beau. Am vrut să beau pentru mine. Am luat cana şi-am dat-o peste cap. Apoi m-am ridicat în picioare.

— Verity trăieşte. Îi e frig, dar trăieşte. Atât am avut de spus.

M-am dus la uşă, am tras zăvorul şi am ieşit în noapte. N-au încercat să mă oprească.

Burrich avea dreptate. Toate erau la locul lor în mine, ca un

cântec pe care îl auzi prea des şi nu ţi-l mai poţi scoate din minte. Se ivea în spatele gândurilor şi-mi colora visele. Se insinua în mine şi nu-mi dădea pace. Primăvara se făcea vară. Amintiri vechi se suprapuneau peste cele noi. Pânza vieţilor mele începea să se ţească la loc. Existau găuri şi cute în ea, dar îmi venea tot mai greu să refuz s-o cunosc. Numele dobândeau înţeles şi le asociam cu chipuri. Patience, Lacey, Celerity şi Cenuşia nu mai erau simple cuvinte, ci sunau plin, ca nişte clopoţei, trezind amintiri şi sentimente. „Molly”, am spus într-o zi cu glas tare, pentru mine. Auzindu-mă, Burrich a ridicat brusc privirea, mai să scape din mână laţul fin pe care-l împletea. L-am auzit trăgându-şi sufletul, ca şi cum se pregătea să-mi vorbească, dar a tăcut, aşteptând să mai spun eu ceva. N-am mai zis nimic. În schimb, am închis ochii, mi-am ascuns faţa în palme şi-am tânjit după uitare.

Petreceam foarte mult timp la fereastră, absorbit de pajişte. Nu era nimic de văzut acolo. Dar Burrich nu mă oprea şi nu mă punea la treabă, cum ar fi făcut mai de mult. Într-o zi, privind iarba grasă, l-am întrebat:

— Ce vom face când vor veni aici ciobanii? Unde vom locui atunci?

— Gândeşte-te mai bine. Fixase în cuie o piele de iepure de podea şi o curăţă de carne şi de grăsime. Nu vor veni. Nu au turme pe care să le aducă la păscut pe păşunea de vară. Majoritatea animalelor au fost duse în interiorul regatului, odată cu plecarea lui Regal. A pustiit Buckkeepul de tot ceea ce-a putut duce în căruţe sau expedia înainte. Pun rămăşag că orice oaie pe care a lăsat-o la Buckkeep s-a transformat în friptură peste iarnă.

— Probabil, am încuviinţat.

Atunci am simţit o apăsare în minte, mai grea decât lucrurile pe care le ştiam şi refuzam să mi le amintesc. Mă apăsau toate cele pe care nu le ştiam, toate întrebările lăsate cândva fără răspuns. Am ieşit să mă plimb pe pajişte. Am traversat-o şi am ajuns pe malul pârâului, am luat-o în jos, de-a lungul apei, până la păpurişul mlăştinos. Am cules mugurii de papură, ca să îi gătim cu terciul. Cunoşteam din nou numele plantelor. Nu voiam, dar ştiam care din ele omoară şi cum se prepară otrava. Nu-mi pierdusem cunoştinţele, aşteptau să mă folosesc de ele,

fie că doream, fie că nu.

Când m-am întors cu mugurii, Burrich pregătea ovăzul. I-am pus pe masă şi am umplut un vas cu apă din butoi. Cât i-am spălat şi i-am ales, am întrebat, în sfârşit:

— Ce s-a întâmplat? În noaptea aceea…

Burrich se întoarse către mine foarte încet, de parcă aş fi fost o pradă gata să se sperie la mişcări bruşte.

— Care noapte?

— Noaptea în care regele Shrewd şi Kettricken urmau să evadeze. De ce n-ai poruncit să-i aştepte mârţoagele şi lectica?

— A, atunci.

Oftă ca tulburat de o durere veche. Vorbi foarte încet şi foarte potolit, de parcă se temea să nu mă sperie:

— Ne-au urmărit, Fitz. Tot timpul. Regal ştia totul. N-aş fi putut scoate din grajd niciun fir de ovăz, darămite trei cai, o lectică şi un măgar. Gărzile din Farrow se împrăştiaseră pretutindeni, se prefăceau că veniseră doar ca să inspecteze grajdurile goale. N-am îndrăznit să vin la tine să-ţi spun. Aşa că, până la urmă, am aşteptat să înceapă ospăţul, să se încoroneze Regal singur şi să creadă că a învins. După aceea m-am furişat şi m-am dus după singurii cai, doi, de care am putut face rost. Cenuşia şi Roşcovanul. Îi ascunsesem în fierărie, ca să mă asigur că Regal nu-i va vinde şi pe ei. Hrană n-am putut să iau decât atâta câtă am furat din camera gărzilor. A fost singurul lucru care mi-a trecut prin cap.

— Iar regina Kettricken şi bufonul au fugit călare.

Numele îmi sunară straniu pe limbă. Nu voiam să mă gândesc la ele, nu voiam să mi le amintesc. Ultima oară când îl văzusem pe bufon, plânsese şi mă acuzase de moartea regelui său. Eu stăruisem să fugă în locul stăpânului său, să-şi salveze viaţa. Nu era cea mai frumoasă amintire a despărţirii de cineva pe care-l considerasem cândva prieten.

— Da. Burrich puse oala cu terci pe masă şi o lăsă să se răcească. Chade şi lupul i-au îndrumat spre mine. Am vrut să plec cu ei, dar n-am putut. N-aş fi făcut decât să-i încetinesc. Piciorul meu… Mi-am dat seama că nu voi putea ţine pasul cu animalele multă vreme, iar să călărim doi pe un cal l-am fi istovit. Am fost nevoit să-i las singuri.

Tăcere. Apoi un mârâit, mai gros decât urletul de lup.

— Dacă aflu vreodată cine ne-a trădat lui Regal…

— Eu.

Mă ţintui cu privirea – o privire înspăimântată. Nu-i venea să creadă. Mi-am studiat mâinile. Începeau să tremure.

— Din prostie. S-a întâmplat din vina mea. Mica servitoare a reginei, Rosemary. Te loveai de ea peste tot. Trebuie să fi fost spioana lui Regal. M-a auzit spunându-i stăpânei sale să se pregătească, că regele Shrewd va pleca împreună cu ea. M-a auzit sfătuind-o pe Kettricken să se îmbrace gros. Din vorbele mele, Regal probabil că a ghicit că urma să fugă din Buckkeep. A bănuit că va avea nevoie de cai. Şi poate că Rosemary n-a fost doar spioană. Poate că a dus un coş cu bunătăţi otrăvite unei femei bătrâne. Poate că a uns cu untură treptele pe care ştia că va coborî regina ei.

M-am forţat să ridic ochii de la muguri ca să întâlnesc privirea îngrozită a lui Burrich.

— Iar ce n-a auzit Rosemary au auzit Serene şi Justin. Se lipiseră de rege, îi sugeau vlaga cu Meşteşugul, ştiau orice gând îi trimitea sau avea pentru Verity. Odată ce mi-au aflat intenţiile, eu slujind ca om al regelui, au început să mă spioneze şi pe mine. N-am ştiut că se poate. Galen descoperise acest lucru şi-i învăţase şi pe ucenicii lui. Îl mai ţii minte pe Will, fiul lui Hostler? Membru al grupului de iniţiaţi? El se pricepea cel mai bine la asta. Te putea face să crezi că nu e de faţă, deşi era.

Am scuturat din cap, vrând să scap de amintirile înfricoşătoare despre Will. Mi-a evocat umbrele temniţei, lucrurile pe care încă refuzam să mi le aduc aminte. M-am întrebat dacă îl omorâsem. Nu eram sigur. Nu credeam că vârâsem destulă otravă în el. Am ridicat capul şi-am întâlnit privirea fixă a lui Burrich.

— În noaptea aceea, în ultima clipă, regele n-a mai vrut să plece, i-am spus încet. Îl consideram pe Regal trădător de atâta vreme, încât am uitat că, pentru Shrewd, tot fiul său rămânea. Ce-a făcut Regal… să-i fure coroana fratelui său, ştiind că trăieşte… regele Shrewd n-a mai vrut să trăiască ştiindu-l capabil de aşa ceva. Mi-a cerut să fiu omul regelui, să-i împrumut puterea Meşteşugului meu, ca să-şi ia rămas-bun de la Verity. Dar Serene şi Justin stăteau la pândă. Am tăcut, în timp ce piesele jocului se aşezau la loc pe rând. Ar fi trebuit să-

mi dau seama că lucrurile merg prea uşor. Nu erau gărzi la rege. De ce? Pentru că Regal nu avea nevoie de ele. Pentru că Serene şi Justin îl sugeau pe Shrewd ca nişte lipitori. Regal terminase cu tatăl lui. Se autoîncoronase viitor rege: nu mai avea niciun beneficiu de pe urma lui. Aşa că cei doi l-au sleit cu Meşteşugul. L-au omorât. Nici măcar n-a apucat să-şi ia rămas-bun de la Verity. Probabil că Regal le-a cerut să se asigure că nu va mai lua legătura cu el. Aşa că i-am omorât pe Serene şi pe Justin. I-am ucis aşa cum mi-au ucis şi ei regele. Fără să le dau şansa să riposteze, fără umbră de milă.

— Încet. Ia-o-ncet.

Burrich veni iute la mine, mă prinse de umeri şi mă împinse pe scaun.

— Tremuri de parcă eşti gata să faci o criză. Linişteşte-te.

Nu puteam vorbi.

— Asta n-am priceput Chade şi cu mine, îmi spuse el. Cine ne-a trădat? I-am luat la rând pe toţi. Chiar şi pe bufon. O vreme ne-am temut că am trimis-o pe Kettricken sub protecţia unui trădător.

— Cum aţi putut crede aşa ceva? Bufonul l-a iubit pe regele Shrewd mai mult decât oricine altcineva.

— Nu ne-a venit minte nimeni altul care să ne cunoască planurile, îmi explică Burrich simplu.

— Nu bufonul a fost cauza căderii noastre. Ci eu.

Acela, cred eu, a fost momentul în care mi-am revenit complet. Rostisem lucrul cel mai greu de rostit, înfruntasem cel mai cumplit adevăr. Îi trădasem pe toţi.

— Bufonul m-a prevenit. Mi-a spus că voi fi moartea regilor, dacă nu mă învăţ să las lucrurile aşa cum sunt. Şi Chade m-a prevenit. A încercat să mă facă să-i promit că nu voi mai pune alte roţi în mişcare. Dar eu m-am încăpăţânat. Aşa că faptele mele au dus la moartea regelui. Dacă nu l-aş fi ajutat să comunice cu ajutorul Meşteşugului, n-ar fi fost atât de vulnerabil în faţa ucigaşilor lui. Eu l-am făcut vulnerabil, căutându-l pe Verity. Dar am dat peste lipitorile alea. Eu, asasinul regal. O, asasin în atâtea feluri, Shrewd. Îmi pare atât de rău, regele meu. Atât de rău. Dacă n-aş fi fost eu, Regal n-ar fi avut motive să te ucidă.

— Fitz, vorbi Burrich cu glas ferm, Regal n-a avut nevoie de

motive ca să-şi omoare tatăl. A avut nevoie doar să rămână fără motive ca să-l lase în viaţă. Iar tu nu puteai să controlezi asta. Fruntea i se încruntă brusc. De ce l-au omorât chiar atunci? De ce n-au aşteptat să pună mâna şi pe regină?

I-am zâmbit.

— Tu ai salvat-o. Regal credea că a pus mâna pe ea. Au crezut că ne-au oprit când ne-au împiedicat să luăm caii din grajd. Prinţul chiar mi s-a lăudat cu asta când eram în celulă. Că regina a trebuit să plece fără cai. Şi fără haine groase.

Burrich rânji amar.

— Ea şi bufonul au luat lucrurile împachetate pentru Shrewd. Şi au plecat călare pe cei mai buni cai din grajdurile din Buckkeep. Pun rămăşag că au ajuns la munte în siguranţă, băiete. Cenuşia şi Roşcovanul probabil pasc pe păşunile de la munte acum.

Slabă alinare… În noaptea aceea, am ieşit şi am alergat cu lupul, iar Burrich nu m-a mustrat. Dar n-am putut fugi prea departe, nici prea repede. Sângele pe care l-am vărsat atunci nu era sângele pe care voiam să-l vărs, iar carnea proaspătă nu mi-a alungat foamea care mă devora.

Aşadar, mi-am adus aminte de viaţa mea şi de cine fusesem. Cu trecerea zilelor, Burrich şi cu mine am început să vorbim din nou deschis, ca doi prieteni. A renunţat să mă domine, dar nu fără să-şi exprime, ironic, regretul. Ne-am amintit cum ne purtam cândva unul cu celălalt, cum râdeam împreună, cum ne dondăneam. Dar, pe măsură ce lucrurile reveneau la normal între noi, ne-am adus aminte, cu atât mai dureros, de cele pe care le pierdusem.

Burrich nu avea destul de lucru ca să-i treacă ziua. Era bărbatul care se ocupase singur de toate grajdurile din Buckkeep, de caii, câinii şi şoimii din ele. Îl urmăream cum îşi inventează îndatoriri ca să-şi umple timpul, ştiam cât tânjeşte după animalele pe care le îngrijise atâta vreme. Îmi era dor de hărmălaia şi oamenii de la Curte, dar cel mai mult jinduiam după Molly. Inventam discuţii cu ea, culegeam flori de creţuşcă şi de rogoz, pentru că-i purtau mireasma, iar noaptea mă întindeam şi-i simţeam mângâierea pe faţă. Dar despre asta nu vorbeam cu Burrich. În schimb, ne-am adunat puterile ca să

ducem un trai cât de cât normal. El pescuia, eu vânam; aveam de curăţat piei, de spălat şi de cârpit cămăşi, de cărat apă. Era şi asta o viaţă. Burrich a încercat să-mi povestească odată cum a venit la mine în temniţă, ca să-mi aducă otrava. Mâinile i se convulsionau uşor în timp ce-mi spunea cum a fost nevoit să plece şi să mă lase în celulă. Nu l-am lăsat să continue.

— Hai să mergem la pescuit, i-am propus dintr-odată.

A tras adânc aer în piept şi-a încuviinţat. Ne-am dus la pescuit şi n-am mai vorbit în ziua aceea.

Dar eu fusesem întemniţat, înfometat şi omorât în bătaie. Câteodată, când Burrich se uita la mine, ştiam că-mi vede cicatricele. Mi-am ras barba din jurul dungii care-mi brăzda obrazul şi-am văzut că-mi cresc fire albe deasupra frunţii, acolo unde îmi fusese crăpat scalpul. N-am vorbit niciodată despre asta. Refuzam să mă gândesc la ce-am pătimit. Dar niciun om nu scapă din aşa ceva neschimbat.

Am început să visez noaptea. Vise scurte şi alerte, clipe împietrite de fierbinţeală, durere mistuitoare, teamă fără speranţă. Mă trezeam cu părul lucind de transpiraţie rece, dezgustat de teamă. Nimic nu mai rămânea din acele vise când mă ridicam în capul oaselor pe întuneric, nici cel mai subţire fir care să mă ajute să le dezleg taina. Numai durerea, frica, mânia, frustrarea. Dar, mai presus de toate, teama. Teama copleşitoare care mă lăsa tremurând şi încercând să respir disperat, cu ochii plini de lacrimi, cu gust de fiere în gât.

Prima oară când s-a întâmplat, prima oară când am sărit din somn scoţând un sunet neinteligibil, Burrich s-a rostogolit din pat ca să-mi pună mâna pe umăr, să mă întrebe dacă sunt bine. L-am împins cu atâta sălbăticie, încât s-a izbit de masă, gata s-o răstoarne. Frica şi mânia mea au atins apogeul într-un moment de furie în care l-aş fi omorât numai pentru că se afla acolo unde puteam ajunge la el. În clipa aceea m-am respins şi m-am dezgustat atât de mult, încât n-am mai vrut altceva decât să mă distrug complet, să distrug tot ce ţinea de mine. Am *respins* cu sălbăticie întreaga lume, aproape dislocându-mi conştiinţa. *Frate, frate, frate,* ţipă disperat Ochi Întunecaţi în mine, iar Burrich se împletici cu un ţipăt. După o clipă, am reuşit să înghit şi să bolborosesc:

— Un coşmar, atâta tot. Îmi pare rău. Visam, am avut un

coşmar.

— Înţeleg, zise Burrich nervos. Înţeleg, repetă el mai liniştit.

S-a întors în pat, dar eu am ştiut că ceea ce înţelegea el era faptul că nu mă putea ajuta şi nu avea ce face.

Coşmarurile nu mă bântuiau în fiecare noapte, dar destul de des ca să-mi fie groază să mă culc în pat. Burrich minţea că doarme şi nu mă aude, însă eu îmi dădeam seama că stă treaz când mă lupt singur cu mine noaptea. Nu-mi aminteam ce visam, doar teroarea cumplită care mă cuprindea. Simţisem teama şi înainte. De multe ori. Când mă luptasem cu neoamenii, când îi bătusem pe piraţii Corăbiilor Roşii, când o înfruntasem pe Serene. Teama care avertiza, care aţâţa, care îţi dădea avantajul de a rămâne în viaţă. Dar teama din timpul nopţii se transforma într-o teroare dezumanizantă, în speranţa că voi muri şi-i voi pune capăt, pentru că eram distrus şi-aş fi dat orice ca să nu mai îndur atâta suferinţă.

Nu ai cum să te opui unei asemenea temeri sau ruşinii care-i urmează. Am încercat să-i răspund prin furie, prin ură. Nici lacrimile, nici rachiul n-au înecat-o. Se furişa în mine ca o duhoare malefică şi-mi păta orice amintire, mânjindu-mi propria imagine despre cel care fusesem cândva. Nicio clipă de bucurie, pasiune sau curaj nu-mi mai răsărea în gând aşa cum o trăisem, pentru că mintea mea adăuga întruna, trădătoare: „Da, ai avut parte de ea, o vreme, dar pe urmă s-a întâmplat asta şi uite ce-ai ajuns.” Teama aceea istovitoare era o prezenţă înjositoare în mine. Ştiam cu o certitudine dezgustătoare că, dacă m-ar forţa cineva, m-aş confunda cu ea. Nu mai eram FitzChivalry. Eram ce rămăsese după ce groaza m-a smuls din propriul meu trup.

A doua zi după ce Burrich a rămas fără rachiu, i-am spus:

— Mă descurc singur dacă vrei să te duci în oraş.

— Nu mai avem bani să cumpărăm provizii şi nici ce vinde nu mai avem.

Mi-o trânti verde-n faţă, de parcă ar fi fost vina mea. Stătea lângă foc. Îşi lipi palmele şi le strânse între genunchi. Îi tremurau puţin.

— Va trebui să ne descurcăm singuri de-acum înainte. Vânat e din plin. Dacă nu reuşim să ne găsim de mâncare aici, merităm să murim de foame.

— O să te descurci? l-am întrebat fără ocolişuri.
Mă privi printre pleoapele întredeschise.
— Ce vrei să zici?
— Că s-a terminat rachiul, i-am zis-o direct.
— Şi crezi că nu pot să trăiesc fără el?
Începea să se enerveze. Se controla tot mai greu de când nu mai avea băutură.
Am scuturat foarte discret din umeri.
— Întrebam şi eu, atâta tot.
Am stat cât se poate de cuminte, fără să-l privesc, sperând că nu va izbucni. După o vreme, îmi zise foarte calm:
— Păi, cred că amândoi va trebui să aflăm răspunsul.
Am păstrat tăcerea timp îndelungat. Într-un sfârşit, l-am întrebat:
— Ce-ai de gând să faci?
Mă privi iritat.
— Ţi-am zis. Să vânez ca să avem ce mânca. Ăsta-i un lucru pe care ar trebui să fii în stare să-l pricepi.
Mi-am luat ochii de la el, încuviinţând în tăcere.
— Îl pricep. Am vrut să zic… după asta. După ziua de mâine.
— Păi, o să vânăm ca să avem carne. Un timp o să ne descurcăm aşa. Dar mai devreme sau mai târziu ne vor trebui lucruri pe care nu le putem obţine sau face cu mâinile noastre. Unele ni le va aduce Chade, dacă va putea. Turnul a fost golit complet, e ca un os ros de carne. Va trebui să merg în oraş o vreme şi să-mi caut ceva de lucru. Dar, deocamdată…
— Nu, am rostit eu calm. Adică… nu ne putem ascunde aici la nesfârşit, Burrich. Ce facem după aceea?
Veni rândul lui să facă o pauză mai lungă.
— Păi, nu prea m-am gândit. La început, te-am adus aici numai până te însănătoşeşti. Pe urmă, un timp, mi s-a părut că nu te vei…
— Dar mi-am revenit acum. Patience, am zis, după o mică ezitare.
— Te crede mort, mi-o reteză Burrich, poate mai aspru decât intenţionase. Chade şi cu mine suntem singurii care ştim adevărul. Înainte de a te scoate din sicriu, nu eram siguri. A fost doza prea puternică, ai murit din cauza ei sau ai îngheţat după atâtea zile de stat în pământ? Am văzut ce ţi-au făcut.

Tăcu şi rămase cu ochii la mine. Părea bântuit. Scutură uşor din cap.

— N-am crezut c-o să supravieţuieşti chinurilor, darămite otrăvii. Aşa că n-am dat speranţe nimănui. Pe urmă, când te-am scos… Scutură iar din cap, mai violent de data asta. La început, erai distrus. După câte ţi-au făcut… aveai atâtea răni… nu ştiu ce-a apucat-o pe Patience să ţi le cureţe, dar, dacă n-ar fi făcut-o… Mai târziu… n-ai fost tu. După primele săptămâni, ce-am făcut Chade şi cu mine m-a scârbit. Am pus un suflet de lup într-un trup de om, aşa mi s-a părut.

Se uită din nou la mine, ca şi cum nu-i venea să-şi creadă propriei amintiri.

— Mi-ai sărit la gât. În prima zi în care-ai fost capabil să te ţii pe picioare, ai vrut să fugi. Eu nu te-am lăsat şi-atunci m-ai atacat. Nu-i puteam arăta lui Patience creatura aceea care mârâia şi sărea să muşte, ca să nu mai zic de…

— Crezi că Molly…?

Burrich îşi îndreptă privirea în altă parte.

— Probabil a auzit că ai murit. Cineva a aprins o lumânare pe mormântul tău, adăugă el stânjenit, după o mică pauză. Zăpada fusese dată la o parte şi am găsit un rest de ceară când am venit să te dezgrop.

— Ca un câine care dezgroapă un os.

— M-am temut că n-o să înţelegi.

— N-am înţeles. L-am crezut pe cuvânt pe Ochi Întunecaţi.

Mai mult n-am putut suporta în clipa aceea. Am încercat să închei discuţia, dar Burrich nu se dădu bătut:

— Dacă te-ai întoarce în turn sau în oraş, lumea te-ar omorî. Te-ar spânzura deasupra apei sau ţi-ar da foc. Sau ţi-ar smulge membrele. Dar s-ar asigura că de data asta nu mai învii.

— Atât de mult m-au urât?

— Nu te-au urât. Nu. Le-ai fost foarte drag celor care te-au cunoscut. Dar, dacă te-ai întoarce – un bărbat mort şi îngropat care se plimbă prin lume – s-ar teme de tine. Nu e un lucru pe care să-l explici ca pe-o farsă oarecare. Oamenii nu privesc Harul cu ochi buni. Când un om e acuzat că-l are, apoi moare şi e îngropat… Ca să-ţi păstreze o amintire frumoasă, trebuie să rămâi mort pentru ei. Dacă te-ar vedea printre ei, ar lua-o drept dovadă că Regal a avut dreptate, că practicai magia animalelor

şi te-ai folosit de ea ca să-l ucizi pe rege. Ar trebui să te omoare din nou. Şi de data asta pentru totdeauna.

Burrich se ridică brusc şi străbătu de două ori camera în lung şi-n lat.

— Să fiu al naibii, tare bine mi-ar prinde un rachiu.

— Şi mie, am recunoscut calm.

Peste zece zile, l-am văzut pe Chade venind pe cărare. Bătrânul asasin mergea încet, ajutându-se de-o bâtă, şi-şi ducea sacul pe umeri. Era o zi călduţă şi-şi lăsase în jos gluga. Părul lung, cărunt, îi flutura în vânt. Avea barba mai lungă, ca să-i acopere şi mai bine faţa. La prima vedere, arăta ca un spoitor ambulant. Un bătrân plin de cicatrice, cândva Omul Însemnat. Vântul şi soarele îi zbârciseră faţa. Burrich plecase la pescuit, treabă pe care prefera s-o facă singur. Ochi Întunecaţi venise să se încălzească la soare pe prag în absenţa lui, dar se topise în pădurea din spatele colibei îndată ce simţise mirosul lui Chade în aer. Eram singur.

O vreme, l-am urmărit apropiindu-se. Iarna îi întipărise trăsăturile bătrâneţii pe chip şi-n pletele cenuşii. Dar călca mai voiniceşte decât mă aşteptasem, de parcă însingurarea îl întărise. În cele din urmă, i-am ieşit în întâmpinare, simţindu-mă ciudat de timid şi de stânjenit. Când mă văzu, se opri în loc. Eu am continuat să merg spre el.

— Băiete? mă întrebă prudent, când ne-am apropiat.

Am reuşit să dau din cap şi să zâmbesc. Surâsul ivit pe chipul său în semn de răspuns îmi trezi un sentiment de smerenie. Chade aruncă bâta ca să mă îmbrăţişeze, apoi îşi lipi obrazul de al meu, de parc-aş fi fost un copil.

— Of, Fitz, Fitz, dragul meu băiat, rosti el cu uşurare în glas. Am crezut că te-am pierdut. Am crezut că ţi-am făcut un rău mai mare decât dacă te lăsam să mori.

Braţele lui obosite mă strânseră cu putere. M-am purtat frumos cu bătrânul. Nu i-am spus că se înşela.

2

DESPĂRŢIREA

După ce s-a încoronat singur rege al celor Şase Ducate, prinţul Regal Farseer a lăsat ducatele de coastă să se descurce singure. A golit oraşul şi o bună parte din ducatul Buck de toţi banii pe care i-a putut smulge. Caii şi restul animalelor din Buckkeep le vânduse pe-o nimica toată, iar cele mai frumoase fuseseră duse în interiorul regatului, la noua lui reşedinţă de la Tradeford. Mobilierul, accesoriile şi biblioteca casei regale tradiţionale fuseseră şi ele luate, unele pentru a-i împodobi locuinţa, altele pentru a se da cadou sau vinde pe de-a-ntregul ducatelor interioare şi nobililor de acolo. Hambarele cu grâne, pivniţele cu vin, depozitele de arme – toate fuseseră devastate, iar prada cărată în interiorul regatului.

Regal îşi anunţase intenţia de a-i muta pe regele Shrewd cel suferind şi pe Kettricken, viitoarea regină însărcinată şi văduvă, la Tradeford, ca să fie apăraţi de raidurile Corăbiilor Roşii care jefuiau ducatele de coastă. Aceasta a fost şi justificarea pentru a fura mobilierul şi comorile din Buckkeep. Dar, după moartea lui Shrewd şi dispariţia lui Kettricken, şi un asemenea motiv străveziu a ajuns greu de crezut. Totuşi, Regal a plecat din Buckkeep cât de repede a putut după încoronare. S-a zvonit că, atunci când Consiliul Nobililor i-a pus la îndoială hotărârea, a declarat că ducatele de coastă nu-i aduc decât războaie şi cheltuială, că au supt dintotdeauna ca nişte lipitori resursele ducatelor interioare şi le dorea Străinilor bucuria de a pune mâna pe un ţinut atât de arid şi de mohorât. Mai târziu, Regal a negat că ar fi rostit asemenea vorbe.

Când a dispărut Kettricken, regele Regal s-a aflat într-o poziţie

fără precedent în istorie. Copilul pe care îl purta Kettricken în pântece era, evident, următorul moştenitor al coroanei. Dar atât regina, cât şi copilul ei nenăscut dispăruseră în condiţii foarte suspecte. Nu toţi erau convinşi că nu fusese mâna lui Regal. Chiar dacă regina ar fi rămas la Buckkeep, copilul ei tot n-ar fi putut prelua titlul de viitor rege până la şaptesprezece ani, cel puţin. Regal era foarte nerăbdător să devină el rege, dar legea cerea să fie recunoscut de toate cele Şase Ducate. Şi-a cumpărat coroana făcând unele concesii ducatelor de coastă. Cea mai importantă dintre ele a fost promisiunea că Buckkeepul nu va rămâne fără oameni şi va fi oricând pregătit să apere coasta.

Comanda vechiului turn a fost dată nepotului său celui mai în vârstă, moştenitorul ducelui de Farrow. Lordul Bright, la douăzeci şi cinci de ani, se tot frământase aşteptând ca tatăl lui să-i predea puterea. S-a arătat mai mult decât încântat să conducă Buckkeepul şi ducatul Buck, dar nu prea avea experienţă. Regal a plecat la castelul Tradeford de pe Râul Vin, în Farrow, în vreme ce tânărul Lord Bright a rămas la Buckkeep cu o gardă, alcătuită din cei mai buni soldaţi din Farrow. Se pare că Regal nu i-ar fi lăsat şi fondurile de care avea nevoie să lucreze, aşa că tânărul s-a străduit să stoarcă cele necesare de la negustorii din oraşul Buckkeep şi de la fermierii şi păstorii din regatul Buck, care oricum aveau necazuri. Nu există dovezi că Lordul Bright ar fi manifestat rea-voinţă faţă de locuitorii regatului sau celelalte ducate de coastă, dar nici nu le era devotat.

La Buckkeep mai locuiau şi câţiva nobili neînsemnaţi. Majoritatea proprietarilor de pământ stăteau în propriile turnuri, mai mici, protejându-şi locuitorii atât cât puteau. Cea mai importantă persoană rămasă la Buckkeep era Lady Patience, care fusese viitoare regină până când soţul ei, prinţul Chivalry, a renunţat la tron în favoarea fratelui său mai tânăr, Verity. În turn stăteau şi soldaţi din Buck, garda personală a reginei Kettricken şi bruma de ostaşi rămaşi din garda personală a regelui Shrewd. Soldaţii erau demoralizaţi pentru că nu-şi primeau regulat solda, iar tainul zilnic era foarte sărăcăcios. Lordul Bright îşi adusese propria gardă la Buckkeep şi, evident, îi prefera pe oamenii lui faţă de cei regali. Situaţia s-a înrăutăţit şi mai mult din cauză că

nu se respecta lanţul de comandă. De ochii lumii, soldaţii din Buck trebuia să raporteze căpitanului Keffel din Farrow, comandantul gărzii Lordului Bright. În realitate, Foxglove, din garda reginei, Kerf, din garda de la Buckkeep, şi bătrânul Red, din garda regelui Shrewd au format o ceată şi-şi ţineau propriile întâlniri de taină. Dacă raportau regulat cuiva, atunci îi raportau lui Lady Patience. În timp, soldaţii din Buckkeep au început să vorbească despre ea ca despre Doamna din Buckkeep.

Chiar şi după încoronare, Regal şi-a păzit titlul cu mare grijă. A trimis mesaje în toate părţile, încercând să afle unde sunt regina Kettricken şi copilul ei nenăscut. Bănuind că s-ar fi putut adăposti la tatăl ei, regele Eyod din Regatul Munţilor, i-a cerut acestuia s-o trimită înapoi. Când Eyod i-a răspuns că pe munteni nu-i interesează unde se află regina celor Şase Ducate, Regal s-a înfuriat şi a tăiat legăturile cu el, încetând orice relaţie comercială şi încercând chiar să-i oprească pe călătorii obişnuiţi să treacă hotarele Buckului. În acelaşi timp, a început să circule, aproape sigur la porunca lui Regal, zvonul că pruncul lui Kettricken nu era al lui Verity şi deci nu va avea dreptul să pretindă tronul celor Şase Ducate.

Au fost vremuri grele pentru puţinii locuitori din Buck. Abandonaţi de regele lor şi apăraţi doar de-o mână de soldaţi prost aprovizionaţi, poporul a rămas fără cârmaci pe o mare furtunoasă. Ceea ce nu furau sau distrugeau piraţii luau oamenii Lordului Bright drept biruri. Tâlharii au început să prade la drumul mare, pentru că, dacă nu poţi trăi din muncă cinstită, atunci faci ceea ce eşti nevoit. Micii arendaşi şi-au pierdut orice speranţă de a duce un trai normal şi au fugit de pe coastă, devenind cerşetori, hoţi sau prostituate în oraşele din interiorul regatului. Negoţul a murit, pentru că vasele care plecau rareori se mai întorceau acasă.

Chade şi cu mine am stat şi-am povestit pe banca din faţa colibei. N-am pomenit de lucruri de rău augur, nici de evenimentele importante din trecut. N-am discutat despre învierea mea din mormânt, nici de situaţia politică a momentului. În schimb, el mi-a vorbit despre lucrurile pe care le împărtăşeam noi doi, ca şi cum aş fi fost plecat într-o călătorie lungă. Alunecosul, nevăstuica, îmbătrânea; iarna trecută l-a

moleşit, iar venirea primăverii nu l-a înviorat. Chade se temea că nu va mai trăi încă un an. Mentorul meu reuşise, în sfârşit, să obţină frunze penate uscate fără să-i mucegăiască, dar descoperise că planta uscată nu are putere. Ne era dor amândurora de plăcintele bucătăresei Sara. Chade m-a întrebat dacă vreau vreun obiect din camera mea. Regal poruncise să fie scotocită şi-o lăsase în dezordine, dar el nu credea că mi se luaseră prea multe şi că se va simţi lipsa obiectelor pe care le-aş dori eu. L-am întrebat dacă-şi mai aminteşte de tapiseria cu regele Wisdom discutând cu Străbunii. Mi-a răspuns afirmativ, dar că era prea mare ca s-o târască până aici. I-am aruncat o privire atât de îngrozită, încât s-a înduplecat imediat şi mi-a spus că va găsi el o cale să mi-o aducă.

— Am glumit, Chade. Lucrul acela n-a făcut altceva decât să-mi dea coşmaruri când eram mic. Nu. Nu e nimic în camera mea care să conteze pentru mine acum.

Chade mă privi aproape trist.

— Laşi în urmă o viaţă rămânând cu ce, hainele de pe tine şi-un cercel? Şi zici că nu vrei să-ţi aduc nimic de acolo. Nu ţi se pare ciudat?

Am stat şi m-am gândit puţin. Sabia primită de la Verity. Inelul de argint de la regele Eyod, care fusese al lui Rurisk. Un ac de la Lady Grace. Cimpoiul lui Patience fusese în camera mea – speram să-l fi recuperat ea. Vopselele şi hârtiile mele. O cutiuţă pe care o cioplisem ca să-mi ţin otrăvurile în ea. Molly şi cu mine nu am schimbat niciodată semne de iubire. Nu-mi dădea voie să-i fac cadouri, iar eu nu m-am gândit niciodată să-i fur o panglică din păr. Dacă aş fi făcut-o…

— Nu. E mai bine să renunţ la tot. Deşi ai uitat ceva.

Am răsucit gulerul cămăşii mele scorţoase ca să-i arăt micul rubin fixat în argint.

— Acul pe care mi l-a dat Shrewd, ca semn că sunt al lui. Îl mai am încă.

Patience prinsese cu el pânza cu care mă învelise în mormânt. Am alungat gândul acela.

— Mă mir şi acum că gărzile lui Regal nu ţi-au jefuit trupul. Cred că Harul e atât de înspăimântător, încât s-au temut de tine şi mort, la fel de mult ca atunci când erai viu.

Mi-am pipăit cu degetul puntea nasului care-mi fusese spartă.

— Nu mi s-a părut că se tem de mine, îţi spun sigur.

Chade îmi zâmbi strâmb.

— Te deranjează nasul, nu? Eu zic că-ţi dă prestanţă.

L-am privit chiorâş în lumina soarelui.

— Serios?

— Nu. Dar aşa e politicos să spui. Nu-i chiar atât de rău. Arată de parcă ar fi încercat cineva să ţi-l pună la loc.

Mă zgudui o amintire ascuţită ca un spin.

— Nu vreau să mă gândesc la asta, i-am zis sincer.

Se întunecă la chip din cauza suferinţei mele.

Mi-am întors privirea de la el, incapabil să-i suport mila. Amintirea bătăilor îndurate era mai suportabilă dacă reuşeam să pretind că nu mai ştie nimeni de ele. Mă ruşinam de ce-mi făcuse Regal. Mi-am lăsat capul pe spate, proptindu-l de peretele colibei de lemn scăldat în soare şi-am inspirat adânc.

— Aşa… Ce se întâmplă acolo, jos, unde oamenii sunt încă în viaţă?

Chade îşi drese glasul, acceptând să schimbăm subiectul.

— Păi… Ce ştii?

— Mai nimic. Kettricken şi bufonul au fugit. E posibil ca Patience să fi auzit că regina a ajuns cu bine la munte. Regal e furios pe regele Eyod din Regatul Munţilor şi a închis drumurile pentru negustorii lui. Verity trăieşte, dar nimeni n-a mai auzit nimic de la el.

— Ho! Opreşte-te. Chade îşi încordă spatele. Zvonul despre Kettricken… ţi-l aminteşti din seara când l-am discutat eu cu Burrich.

Mi-am întors privirea de la el.

— Aşa cum îţi aminteşti un vis. În culori tulburi, ca prin apă, cu întâmplări haotice. V-am auzit pomenind de el.

— Şi de Verity?

Încordarea bruscă a lui Chade îmi trimise un fior pe şira spinării.

— M-a atins cu Meşteşugul în seara aceea, i-am răspuns calm. V-am spus că trăieşte.

— LA DRACU’!

Sări în picioare şi începu să ţopăie de parcă era apucat. Nu mai asistasem la un asemenea spectacol şi mă holbam la el uluit şi înfricoşat deopotrivă.

— Burrich şi cu mine n-am dat crezare vorbelor tale! O, ne-am bucurat că le-ai rostit, iar când ai fugit, el mi-a zis: „Lasă-l să plece, de mai multe oricum nu e în stare în seara asta, îşi aminteşte de prinţul lui.” Nu ne-am închipuit că e altceva la mijloc. La dracu’ şi la naiba! Se opri brusc şi arătă cu degetul spre mine. Raportează. Povesteşte-mi totul.

Am orbecăit printre amintiri. Îmi era la fel de greu să le pun în ordine, de parcă le-aş fi văzut prin ochii lupului.

— Îi era frig. Dar trăia. Era obosit sau rănit. Încetinit cumva. Încerca să ajungă la mine şi eu îl respingeam, aşa că mă tot îndemna să beau. Ca să-mi cobor zidurile, presupun…

— Unde era?

— Nu ştiu. Zăpadă. Pădure. Bâjbâiam după umbre de amintiri. Nu cred că ştia unde se află.

Chade mă sfredeli cu ochii lui verzi.

— Poţi să ajungi la el, să-l simţi, cât de cât? Poţi să-mi spui dacă mai trăieşte?

Am scuturat din cap. Inima îmi bătea să-mi spargă pieptul.

— Poţi să-l atingi cu Meşteşugul acum?

Am scuturat iar din cap. Mi se strângea stomacul de încordare.

Frustrarea lui Chade creştea cu fiecare scuturare a mea din cap.

— La naiba, Fitz, trebuie!

— Nu vreau s-o fac, am strigat şi am sărit brusc în picioare.

Fugi! Fugi cât te ţin picioarele!

Aşa am făcut. Dintr-odată, pur şi simplu. Am fugit de lângă Chade de parcă m-ar fi urmărit toţi diavolii de pe maleficele Insule Străine. Chade m-a chemat înapoi, dar m-am făcut că nu-l aud. Am fugit şi, imediat ce am ajuns la adăpostul copacilor, Ochi Întunecaţi a venit la mine.

Nu pe-acolo, pe-acolo e Inima Haitei, m-a avertizat el. Aşa că am luat-o amândoi la goană în sus, pe deal, departe de pârâu, spre învălmăşeala de rugi care atârnau deasupra unui mal unde se adăpostea Ochi Întunecaţi în nopţile furtunoase. *Ce-a fost? Ce pericol te-a pândit?*

A vrut să mă întorc, am recunoscut după o vreme. Am încercat să mă exprim în aşa fel încât să mă înţeleagă. *A vrut să… nu mai fiu lup.*

Mă trecu un fior pe şira spinării. Explicându-i lui Ochi Întunecaţi ce se întâmplase, m-am trezit faţă în faţă cu adevărul. Alegerea era simplă. Fii lup, fără trecut, fără viitor, trăieşte numai ziua de azi. Sau fii un om mutilat de trecut, a cărui inimă îi pompează frica în sânge. Puteam merge pe două picioare, trăind ruşinat şi umilit. Sau puteam alerga pe patru şi uita până şi de Molly, devenită doar o mireasmă plăcută. Am stat liniştit sub rugi, mângâind spinarea lui Ochi Întunecaţi, ţintuind cu privirea un loc pe care doar eu îl vedeam. Ziua se stinse treptat şi se pierdu în amurg. Hotărârea mea se închega inevitabil şi pe nesimţite, la fel ca întunericul. Inima mea striga împotriva ei, dar alternativa era de nesuportat. Am ţinut de ea cu o voinţă de neclintit.

Se întunecase când m-am întors. M-am târât acasă cu coada între picioare. Era ciudat să revin în colibă ca lup încă o dată, să amuşin lemnul aprins ca pe un lucru aparţinând omului, să clipesc la lumina focului ghicit prin obloane. Şovăielnic, mi-am detaşat mintea de cea a lui Ochi Întunecaţi.

N-ai prefera să vânezi cu mine?

Aş prefera de o mie de ori să vânez cu tine. Dar în noaptea asta nu pot.

De ce?

Am scuturat din cap. Hotărârea mea se clătina pe o muchie atât de subţire, încât nu îndrăzneam s-o pun la încercare vorbind despre ea. M-am oprit la marginea pădurii ca să-mi scutur praful de pe haine, să-mi netezesc părul şi să-l prind iar în coadă la spate. Speram să nu fiu murdar pe faţă. Mi-am îndreptat spatele şi m-am forţat să mă întorc în două picioare la colibă, să deschid uşa şi să-i privesc. M-am simţit extrem de vulnerabil. Vorbiseră despre mine. Îmi cunoşteau aproape toate secretele. Demnitatea mea, şi aşa zdrobită, era acum făcută ţăndări. Cum să apar în faţa lor şi să aştept să mă trateze ca pe-un om? Dar nu-i puteam învinovăţi. Încercaseră să mă salveze. De mine însumi, e-adevărat, dar tot salvare se chema. Nu era vina lor că sufletul salvat nu merita salvarea.

Stăteau la masă când am intrat. Dacă aş fi fugit aşa cu câteva săptămâni în urmă, Burrich ar fi sărit ca ars, ca să mă zgâlţâie şi să mă pocnească. Ştiam că depăşisem amândoi asemenea reacţii, dar amintirea lor mă făcea de o prudenţă pe care nu

reuşeam s-o maschez în întregime. Totuşi, pe faţa lui Burrich nu am citit decât uşurare, în vreme ce Chade mă privea ruşinat şi îngrijorat.

— N-am vrut să te forţez, îmi spuse el cu sinceritate, înainte de a deschide eu gura.

— Nici nu m-ai forţat, am răspuns calm. N-ai făcut decât să pui degetul pe rana pe care eu însumi o apăsam cel mai puternic. Uneori nu ştii cât de gravă e rana ta până când nu ţi-o atinge altcineva.

Mi-am luat un scaun. După săptămâni întregi de mese încropite, m-am mirat să văd brânză, miere şi vin de soc. Era şi o franzelă pe care s-o mâncăm cu păstrăvul prins de Burrich. O vreme doar am mâncat, fără să rostim alte vorbe decât cele necesare la masă. Ne-am mai relaxat. Dar, în clipa în care am terminat şi am strâns resturile, încordarea a revenit.

— Îţi înţeleg întrebarea, rosti Burrich dintr-odată. Chade şi cu mine ne-am uitat uimiţi la el. Cea de acum câteva zile, când ai vrut să afli ce vom face în continuare. Trebuie să înţelegi că renunţasem la Verity, considerându-l mort. Kettricken îi purta în pântece moştenitorul, dar era în siguranţă, în Regatul Munţilor. Nu mai aveam ce face pentru ea. Dacă aş interveni în vreun fel, aş trăda-o în faţa altora. Cel mai bine e să rămână ascunsă, în siguranţă, printre oamenii tatălui ei. Când copilul ei va împlini vârsta potrivită pentru a se urca pe tron… ei, dacă n-oi fi deja oale şi ulcele până atunci, probabil voi face ce mi-o sta în puteri. Deocamdată, a fi în slujba regelui ţine de trecut pentru mine. Aşa că, atunci când mi-ai pus întrebarea, nu m-am gândit decât la nevoia de a mă îngriji de noi.

— Şi acum? am întrebat încet.

— Dacă Verity trăieşte, atunci tronul i-a fost furat de un impostor. Am jurat să vin în ajutorul regelui meu. La fel, şi Chade. La fel, şi tu.

Ia-o iar la fugă. Nu pot.

Burrich tresări de parcă l-aş fi împuns cu acul. Oare, dacă m-aş îndrepta spre uşă, ar sări să mă oprească? Dar nu vorbi şi nici nu se mişcă, doar aşteptă.

— Eu, nu. Acel Fitz a murit, i-am spus fără ocolişuri.

Parcă i-aş fi tras un pumn. Însă Chade întrebă calm:

— Atunci de ce mai poartă acul de la Shrewd?

Am dus mâna şi l-am desprins de la guler. Uite-l, am vrut să-i răspund, ţine-l, ia-l şi fă ce vrei cu el. Mie nu-mi mai trebuie. Nu mai am tăria necesară. În loc de asta, am stat şi m-am uitat la ac.

— Vin de soc? oferi Chade, dar nu mie.

— E frig în seara asta. O să fac nişte ceai, îl refuză Burrich.

Chade încuviinţă în tăcere. Eu am rămas pe loc, cu acul roşu-argintiu în mână. Mi-am adus aminte de mâinile regelui meu când l-a trecut prin cutele cămăşii mele de băieţel. „Acum eşti al meu”, îmi zisese. Dar regele era mort. Oare moartea lui mă elibera de promisiune? Şi cum rămânea cu ultimul lucru pe care mi-l spusese? „Ce-am făcut din tine?” Mi-am alungat întrebarea din minte. Mai important era ce devenisem acum: cel în care mă transformase Regal? Sau aveam o cale de scăpare?

— Aşa mi-a zis Regal, am rostit, căzut pe gânduri. Că nu trebuie decât să-mi zgârii puţin pielea ca să dau peste Sluga-fără-Nume. Am ridicat ochii şi m-am forţat să-l privesc pe Burrich. Ar fi frumos să fiu slugă.

— Zău? mă întrebă el. A fost o vreme când nu gândeai aşa. Cine eşti tu, Fitz, dacă nu omul regelui? Ce eşti tu? Unde te-ai duce?

Unde m-aş duce, dacă aş fi liber? La Molly, mă îndemnă inima. Am scuturat din cap, alungând ideea înainte să mă ardă pe suflet. Nu. Pe ea o pierdusem chiar înainte de a-mi pierde viaţa. M-am gândit la libertatea mea aparentă, amară. Într-un singur loc mai puteam merge. Am strâns din dinţi, am înălţat capul şi-am înfruntat privirea fermă a lui Burrich.

— Voi pleca. Oriunde văd cu ochii. În Statele Chalced, la Bingtown. Ştiu să mă port cu animalele. Şi mă pricep şi la caligrafie. Mi-aş putea câştiga pâinea.

— Nu mă îndoiesc. Dar asta nu-i viaţă, sublinie Burrich.

— Păi, atunci ce e? l-am întrebat, dintr-odată cu adevărat furios.

De ce trebuia să facă să-mi fie şi mai greu? Cuvintele şi gândurile ţâşniră din mine ca puroiul dintr-o rană infectată.

— Ai vrea să mă dedic regelui meu şi să sacrific totul pentru el, cum ai făcut-o tu. Ai vrea să renunţ la femeia pe care o iubesc ca să-l urmez pe rege ca un câine care nu se dezlipeşte de călcâiele lui, cum ai făcut-o tu. Şi, când regele acela te-a

părăsit, cum a fost? Ţi-ai reprimat sentimentele, i-ai crescut bastardul în locul lui. Pe urmă ţi-au luat totul, grajduri, cai, câini, servitori. Nu ţi-au lăsat nimic, nici măcar un acoperiş deasupra capului, regii aceia pe care ai jurat să-i slujeşti. Şi tu ce-ai făcut? Cum nu ţi-a mai rămas nimic, te-ai lipit de mine, ai scos bastardul din sicriu şi l-ai readus la viaţă. O viaţă pe care o urăsc, pe care nu o vreau!

L-am sfredelit cu privirea, acuzator. El se holbă la mine, incapabil să scoată un cuvânt. Voiam să-mi pun frâu vorbelor, dar parcă mă mâna ceva de la spate.

— De ce eşti întotdeauna lângă mine? De ce mă ridici în picioare, numai ca să fiu doborât din nou? Pentru ce? Vrei să-ţi fiu dator? Să poţi avea pretenţii asupra vieţii mele, pentru că nu ai tăria să-ţi faci o viaţă a ta? Nu vrei altceva decât să mă faci ca tine, un bărbat fără o viaţă a lui, un bărbat care renunţă la tot pentru regele lui. Nu înţelegi că a trăi înseamnă mai mult decât a te sacrifica pentru altcineva?

M-am uitat la el, dar, când i-am citit uimirea şi durerea în ochi, am întors capul.

— Nu, am zis abătut, după o clipă. Nu înţelegi, n-ai cum. Nici nu-ţi închipui câte mi-ai luat. Ar trebui să fiu mort, dar nu m-ai lăsat. Cu cele mai bune intenţii, întotdeauna convins că faci numai ce e bine, indiferent cât mă doare. Dar cine ţi-a dat dreptul ăsta asupra mea? Cine a decis că poţi să-mi faci aşa ceva?

În cameră nu se mai auzea decât glasul meu. Chade împietrise, iar expresia lui Burrich nu făcea decât să mă înfurie şi mai tare. Am văzut că-şi adună gândurile, îmi vorbi cu mândrie şi demnitate:

— Tatăl tău mi-a transmis această îndatorire, Fitz. Am făcut tot ce-am putut pentru tine. Ultimul lucru pe care mi l-a zis prinţul meu, pe care mi l-a spus Chivalry, a fost: „Creşte-l cum se cuvine.” Iar eu…

— Iar tu ai renunţat la următorii zece ani din viaţă ca să creşti bastardul altuia, i-am retezat-o brutal, cu sarcasm. Te-ai îngrijit de mine, a fost singurul lucru pe care ai ştiut să-l faci. Tot timpul, Burrich, ai avut grijă de cineva, l-ai pus pe altul pe primul loc, sacrificându-ţi un trai normal în beneficiul altcuiva. Credincios ca un câine. Asta-i viaţă? Nu te-ai gândit niciodată să

fii propriul tău stăpân, să iei propriile tale decizii? Sau te temi de lucrul acela care te împinge mereu să pui mâna pe sticlă?

Deja strigam. Când n-am mai avut ce spune, pieptul mi se ridică şi coborî printre gâfâituri. În copilărie, când mă înfuriam, îmi juram că Burrich avea să plătească pentru fiecare palmă pe care mi-o dădea, pentru fiecare grajd pe care trebuia să-l curăţ când de-abia mă mai ţineam pe picioare. Spunându-i ce i-am spus, mi-am respectat promisiunea înzecit. Privea cu ochi mari, mut de durere. Am văzut că i se ridică pieptul, încercând să inspire aerul pe care nu-l putea trage în plămâni. Se uita la mine atât de şocat, ca şi cum i-aş fi înfipt un cuţit în spate.

L-am scrutat îndelung. Nu ştiam cum de-mi veniseră pe buze cuvintele acelea, dar era prea târziu să le retrag. Să spun „îmi pare rău” n-ar fi însemnat că nu le-aş fi rostit, nu le-ar fi schimbat cu nimic. Am sperat dintr-odată că mă va lovi, că se va îndura şi de el, şi de mine, măcar cu atât.

Se ridică nesigur, zgâriind podeaua de lemn cu picioarele scaunului. Scaunul se răsturnă şi trosni când se îndepărtă de el. Burrich, care păşea cu atâta fermitate după ce turna în el numeroase căni de rachiu, se îndreptă clătinându-se ca un beţiv spre uşă şi dispăru în noapte. Eu am rămas pe loc, simţind cum mă cuprinde liniştea. Speram să îmi cuprindă şi inima.

Urmară câteva minute de tăcere. Lungă, apăsătoare. Apoi Chade întrebă calm, oftând:

— De ce?

— Nu ştiu.

Ce mincinos desăvârşit eram! Mă învăţase chiar el foarte bine. Mi-am îndreptat privirea spre foc. O clipă, am fost tentat să-i explic. M-am răzgândit însă. M-am pomenit că spun tot alte lucruri:

— Poate că am simţit nevoia să mă eliberez de el. De toate câte a făcut pentru mine, chiar dacă nu am vrut. Nu vreau să mai facă pentru mine lucruri pentru care nu-l pot răsplăti. Pe care nimeni nu ar trebui să le facă pentru altcineva, sacrificii de care nimeni nu ar trebui să fie în stare pentru alţii. Nu vreau să-i mai fiu dator. Nu vreau să mai fiu dator nimănui.

Când vorbi, Chade rosti vorbele fără intonaţie. Mâinile cu degete lungi i se odihneau pe coapse, cuminţi, aproape relaxate. Dar ochii lui verzi căpătară nuanţe arămii, iar în ei luci

o veche supărare:

— De când te-ai întors din Regatul Munţilor, eşti mereu gata să te iei la harţă. Cu oricine. Când erai mic şi te îmbufnai sau te supărai, dădeam vina pe vârsta ta fragedă, pe judecata şi frustrările tale de băieţel. Dar te-ai întors de acolo… mocnind de furie. Ca şi cum ai provoca lumea întreagă să te omoare, dacă ar putea. N-a fost numai faptul că te-ai aruncat singur în braţele lui Regal; unde era mai mare pericolul, acolo te duceai. Şi nu doar Burrich a observat asta. Gândeşte-te la anul trecut: de câte ori mă întorceam, îl găseam pe Fitz certându-se cu lumea, în toiul unei încăierări, al unei bătălii, plin de bandaje, beat criţă sau moale ca o cârpă şi smiorcăindu-se după scoarţă de spiriduş. Când ai fost tu calm şi socotit, când te-ai veselit cu prietenii, când te-ai simţit în largul tău? Când nu-ţi provocai duşmanii, îţi alungai prietenii. Ce s-a întâmplat între tine şi bufon? Unde e Molly? Pe Burrich tocmai l-ai trimis să-şi strângă lucrurile. Cine urmează?

— Tu, cred.

Cuvintele mi-au ieşit de pe buze singure, inevitabile. N-am vrut să le rostesc, dar n-am fost în stare nici să le reţin. Venise vremea să fie rostite.

— Ai început deja, după cum ai vorbit cu Burrich.

— Ştiu, am zis aspru. L-am fixat din priviri. De multă vreme nu-ţi mai convine nimic din ce fac. Nici lui Burrich. Nimănui. Se pare că n-am fost capabil să iau nicio hotărâre potrivită în ultimul timp.

— N-aş zice că nu te aprob, consimţi Chade în silă.

Şi iar s-au aprins tăciunii mâniei, ameninţând să nască flăcări:

— Poate pentru că nu mi s-a dat ocazia să iau hotărâri singur. Poate pentru că am fost „băiatul” tuturor prea mult timp. Ajutorul lui Burrich la grajduri, ucenicul tău asasin, animalul de companie al lui Verity, pajul lui Patience. Când am avut şansa să fiu al meu, numai al meu?

Am pus întrebarea plin de mânie.

— Când nu ai avut-o? îmi răspunse Chade, la fel de mânios. Aşa ai fost de când te-ai întors de la munte. Te-ai dus la Verity şi i-ai spus că te-ai săturat să fii asasin tocmai când trebuiau îndeplinite misiuni în taină. Patience a încercat să te ţină la distanţă de Molly, dar şi atunci ai făcut după capul tău. Ai

transformat-o într-o ţintă. Ai implicat-o pe Patience în comploturi care au pus-o în primejdie. Te-ai împrietenit cu lupul, în ciuda avertismentelor lui Burrich. Mi-ai pus la îndoială fiecare hotărâre legată de sănătatea regelui Shrewd. Şi penultimul tău act stupid la Buckkeep a fost să te alături voluntar la o revoltă împotriva coroanei. Ne-ai adus în pragul unui război civil cum n-am avut de o sută de ani încoace.

— Şi ultimul meu act stupid? am întrebat, cu o curiozitate amară.

— I-ai omorât pe Justin şi pe Serene, veni răspunsul – o acuzaţie evidentă.

— L-au sleit de vlagă pe regele meu, Chade, i-am explicat pe un ton glacial. A murit în braţele mele, din cauza lor. Ce era să fac?

Se ridică şi reuşi cumva să mă domine ca altădată.

— După atâţia ani de ucenicie, după cât te-am învăţat să lucrezi pe ascuns, tu ai alergat prin turn cu cuţitul în mână, ai tăiat gâtul unuia şi l-ai înjunghiat de moarte pe celălalt în coridorul cel mare, în faţa adunării de nobili… Grozavul meu asasin ucenic! N-ai găsit altă modalitate să-ţi atingi scopul?

— Eram supărat! am strigat.

— Exact! strigă şi Chade. *Tu* erai supărat. Aşa că ne-ai secat izvorul de putere din Buckkeep! Te-ai bucurat de aprecierea ducilor de coastă şi ai ales să apari în faţa lor ca un nebun! Le-ai risipit ultima fărâmă de încredere în neamul Farseer.

— Acum câteva minute mi-ai imputat că mă bucuram de aprecierea lor.

— Nu. Ţi-am imputat că te-ai dat de gol în faţa lor. N-ar fi trebuit să-i laşi să-ţi ofere conducerea Buckkeepului. Dacă ţi-ai fi făcut datoria aşa cum trebuie, nici nu le-ar fi trecut prin cap o astfel de propunere. Îţi spun încă o dată şi încă o dată şi încă o dată, îţi uiţi lungul nasului. Nu eşti prinţ, eşti asasin. Nu eşti jucător, eşti doar pion. Şi, când faci propriile mişcări, dai peste cap strategia celorlalţi şi pui în pericol toate piesele de pe tablă!

A nu fi capabil să dai cuiva un răspuns nu e totuna cu a-i încuviinţa spusele. M-am încruntat la Chade. Nu cedă, ci rămase în picioare, privindu-mă de sus. Sub ochii lui verzi, sfredelitori, furia mă părăsi brusc, lăsând în urmă doar amărăciune. Şuvoiul meu secret de teamă lăuntrică ţâşni iar la suprafaţă. Voinţa se

scurse din mine ca sângele dintr-o rană. Nu puteam continua. Nu-i puteam înfrunta pe amândoi. După o vreme, m-am auzind spunând îmbufnat:

— Foarte bine. În regulă. Tu şi cu Burrich aveţi dreptate, ca întotdeauna. Promit că nu voi mai gândi, că, pur şi simplu, mă voi supune. Ce vrei să fac?

— Nu. Atât.

— Nu ce?

Chade clătină încet din cap.

— Ceea ce am înţeles perfect în seara asta e că nu mai trebuie să mă bazez pe tine. Nu vei mai primi nicio însărcinare de la mine şi nici nu te voi mai înştiinţa de planurile mele de acum înainte. S-au sfârşit zilele acelea.

N-am reuşit să cuprind cu mintea faptul că hotărârea lui era definitivă. Întoarse ochii de la mine, privind în depărtare. Când deschise iar gura, nu mentorul meu vorbi, ci Chade. Rosti cuvintele cu faţa la perete:

— Te iubesc, băiete. Dragostea mea n-o vei pierde niciodată. Dar eşti periculos. Iar ceea ce trebuie noi să încercăm e destul de periculos şi fără s-o iei tu razna în toiul acţiunii.

— Ce încercaţi? am întrebat, deşi n-aş fi vrut.

Se uită la mine clătinând încet din cap. Nedezvăluindu-mi secretul, reteză legătura dintre noi. M-am simţit dintr-odată rătăcit. L-am urmărit ca prin ceaţă cum îşi ia sacul şi mantaua.

— E întuneric afară, l-am prevenit. Şi până la Buckkeep e drum lung şi greu, chiar şi ziua. Măcar rămâi peste noapte, Chade.

— Nu pot. N-ai face decât să amplifici cearta, ca şi cum ai zgâria crusta unei răni până când sângerează din nou. S-au spus deja destule vorbe grele. E mai bine să plec acum.

Şi a plecat.

Am stat şi-am privit de unul singur cum arde focul firav. Mersesem prea departe cu amândoi, mai departe decât intenţionasem. Voisem să mă despart de ei; în loc de despărţire, otrăvisem fiecare amintire pe care o aveau despre mine. Stricasem totul. Nu mai aveam ce repara. M-am ridicat şi-am început să-mi strâng lucrurile. Mi-a luat foarte puţin timp. Le-am legat într-o boccea învelită cu mantaua mea de iarnă. M-am întrebat dacă mă port ca un copil bosumflat sau am luat o

hotărâre bruscă. Era vreo diferenţă? Am stat o vreme în faţa căminului, strângând bocceaua în braţe. Voiam să se întoarcă Burrich, să vadă că-mi pare rău, să ştie că am plecat cuprins de remuşcări. M-am forţat să chibzuiesc adânc la asta. Pe urmă mi-am desfăcut hainele, am întins pătura în faţa focului şi m-am culcat pe ea. De când mă scosese Burrich din ghearele morţii, dormise între mine şi uşă. Poate ca să mă ţină în casă. În unele nopţi aveam senzaţia că numai el stă între mine şi întuneric. Acum nu era aici. În ciuda pereţilor, simţeam că mă ghemuiesc de unul singur în faţa chipului pustiu şi sălbatic al lumii.

Mă ai pe mine întotdeauna.

Ştiu. Şi tu, pe mine. Am încercat, dar n-am reuşit să vorbesc din inimă. Sentimentele se revărsaseră din mine şi acum mă simţeam golit. Şi atât de obosit… Şi mai aveam atâtea de făcut.

Cenuşiul stă de poveşti cu Inima Haitei. Să trag cu urechea?

Nu. Cuvintele lor le aparţin. Îmi era ciudă că ei stăteau împreună, în vreme ce eu sufeream singur. Dar m-am şi bucurat de singurătate. Poate că Burrich îl va convinge pe Chade să rămână până dimineaţă. Poate că Chade va mai îndulci otrava cu care l-am împroşcat pe Burrich. Priveam fix flăcările. Nu aveam o părere prea bună despre mine.

Există anumite clipe din noapte, cele mai reci şi mai întunecate, când seara e uitată cu desăvârşire şi zorii nu sunt nici măcar o promisiune. Clipe când e prea devreme să te scoli, dar atât de târziu, încât nu mai are rost să te culci. Atunci s-a întors Burrich. Nu dormeam, dar nu m-am mişcat. Însă pe el nu-l puteam păcăli.

— Chade a plecat, rosti el liniştit.

L-am auzit ridicând scaunul căzut. Se aşeză pe el şi-şi scoase bocancii. N-am simţit ostilitate din partea lui, nici înverşunare. Parcă nici nu rostisem vorbele acelea la mânie. Sau trecuse dincolo de furie şi de suferinţă, într-o stare de amorţeală.

— E prea întuneric să meargă pe jos, am zis eu, ca vorbind focului, prudent, de teamă să nu spulber vraja liniştii.

— Ştiu. Dar are un felinar mic cu el. Se temea însă mai mult să rămână, se temea că-şi va schimba hotărârea luată în ce te priveşte. Aceea de a te elibera.

Dacă înainte strigasem la el cuprins de mânie, acum mă simţeam părăsit. Mă izbi un val de frică, ştirbindu-mi hotărârea.

Panicat, m-am ridicat în şezut. Am inspirat adânc, scuturat de un tremur.

— Burrich, ce ţi-am spus mai devreme… eram supărat, am…

— … nimerit exact la ţintă.

Scoase un sunet, un fel de hohotit, dacă n-ar fi fost plin de amărăciune.

— Numai aşa cum nimeresc la ţintă oamenii care, cunoscându-se îndeaproape, ştiu cel mai bine cum să se rănească reciproc.

— Nu. Uite cum stau lucrurile: poate că acest câine are nevoie de alt stăpân.

Vorbind despre sine, ironia din glasul lui răsună mai veninoasă decât otrava împroşcată de mine mai devreme. Amuţisem. Burrich se ridică de pe scaun şi îşi lăsă bocancii să cadă pe jos. Mă privi.

— N-am pornit cu gândul de-a te face ca mine, Fitz. Nu i-aş dori nimănui asta. Am vrut să fii ca tatăl tău. Dar uneori mi se părea că, orice-aş face, tu stăruiai să-ţi modelezi viaţa după a mea.

Rămase cu ochii la tăciuni o vreme. Într-un sfârşit, continuă să vorbească încet, calm, adresându-se focului. Parcă spunea un basm vechi unui copil somnoros:

— M-am născut în Statele Chalced. Într-un orăşel de coastă, port pentru pescari. Un loc apărat de vânt. Mama spăla pe la alţii ca să ne întreţină pe bunica şi pe mine. Tata a murit înainte de-a mă naşte, înecat în mare. Bunica avea grijă de mine, dar era foarte bătrână şi, deseori, bolnavă.

Nu i-am văzut zâmbetul amar, dar l-am ghicit.

— O viaţă de sclavie nu lasă o femeie sănătoasă. Mă iubea şi făcea pentru mine cât putea. Dar eu nu eram copilul care să se joace cuminte în colibă. Iar în casă nu mai locuia nimeni destul de puternic ca să mă struncească. Aşa că m-am împrietenit la cataramă cu singurul mascul din lumea mea căruia îi păsa de mine. O potaie vagaboandă. Jegoasă. Plină de cicatrice. Nu se gândea decât cum să supravieţuiască, nu era credincioasă nimănui, cu excepţia mea. După cum şi eu îi eram credincios numai ei. Nu cunoşteam altceva decât lumea lui, felul lui de a trăi. Pune mâna pe ce vrei, când vrei şi nu te gândi ce faci după ce pui mâna. Sigur ştii ce vreau să spun. Vecinii credeau că sunt

mut. Mama credea că sunt retardat. Bunica, sunt convins, avea bănuielile ei. A încercat să dea câinele, dar, ca şi tine, mă încăpăţânam în asemenea împrejurări. Cred că aveam cam opt ani când animalul a ajuns între un cal şi-o căruţă şi calul l-a lovit de moarte. Furase o bucată de costiţă.

Burrich se ridică de pe scaun şi se duse la păturile lui. Mi-l luase pe Curiosul când avusesem mai puţin de opt ani. Îl crezusem mort. Dar tovarăşul lui Burrich murise cu adevărat, într-un mod violent. Tot aşa simţi când mori tu însuţi.

— Ce-ai făcut? am murmurat.

L-am auzit făcându-şi patul şi întinzându-se.

— Am învăţat să vorbesc, îmi răspunse după o pauză. Bunica m-a obligat să trec peste moartea lui Biciuşca. Într-un fel, mi-am revărsat afecţiunea asupra ei. Nu că aş fi uitat cele învăţate de la Biciuşca. Am devenit hoţ, şi încă unul foarte dibaci. Am reuşit să uşurez cât de cât traiul mamei şi-al bunicii cu noua mea meserie, deşi lor nici nu le trecea prin cap ce învârteam. Peste vreo cinci ani, boala sângelui a început să bântuie prin Statele Chalced. Nu mai văzusem pe nimeni suferind de ea până atunci. Au murit amândouă, şi mama, şi bunica, iar eu am rămas singur. Aşa că m-am făcut soldat.

Îl ascultam uluit. De ani de zile îl ştiam taciturn. Băutura nu-i dezlegase niciodată limba, dimpotrivă, îl adâncise în tăcere. Acum însă i se revărsau cuvintele din gură, astâmpărându-mi curiozitatea şi spulberându-mi bănuielile adunate ani la rând. Nu înţelegeam cum de-mi vorbea atât de deschis dintr-odată. Numai vocea lui se auzea în camera luminată de foc.

— Mai întâi am luptat pentru un moşier mărunt din Chalced. Nu ştiam şi nu ne păsa de ce luptam, nici dacă era o bătălie dreaptă sau nu. Scoase un pufnet uşor. Aşa cum ţi-am spus, dacă-ţi duci traiul de azi pe mâine nu înseamnă că ai o viaţă normală. Dar m-am descurcat binişor. Mi-am câştigat reputaţia de om rău. Nimeni nu se aşteaptă de la un băiat să lupte sălbatic şi viclean ca o fiară. Era singura cale de-a supravieţui printre oameni de teapa soldaţilor care-mi stăteau alături. Dar într-o zi am pierdut o campanie. Am petrecut câteva luni, nu, aproape un an, aflând ce înseamnă să-i urăşti, ca bunica mea, pe proprietarii de sclavi. După ce am evadat, am făcut ceea ce visase ea dintotdeauna: m-am dus în cele Şase Ducate, unde nu

există nici sclavi, nici proprietari de sclavi. Grizzle era duce de Shoaks pe atunci. Am luptat o vreme în serviciul lui. Nu ştiu cum am ajuns să mă îngrijesc de caii soldaţilor mei. Mi-a plăcut foarte mult. Ostaşii lui Grizzle erau nişte domni în comparaţie cu scursurile lui Jecto, dar eu tot preferam tovărăşia cailor, şi nu pe a lor.

Când s-a terminat războiul cu Sandsedge, ducele Grizzle m-a dus la grajdurile lui de acasă. Acolo m-am apropiat de un armăsar tânăr, Neko. Îl îngrijeam, dar nu era al meu. Îl călărea Grizzle când mergea la vânătoare. Uneori, îl folosea ca animal de prăsilă. Dar Grizzle nu era un om blând. Câteodată îl punea pe Neko să se bată cu alţi armăsari, aşa cum pun alţii câinii sau cocoşii să se bată între ei, pentru distracţie. O iapă în călduri şi cel mai bun armăsar care s-o aibă. Eu… Eu eram foarte apropiat de Neko. Îi cunoşteam viaţa ca-n palmă, ca pe-a mea. Aşa m-am făcut bărbat. Cel puţin aveam înfăţişare de bărbat.

Burrich făcu o mică pauză. După o vreme, oftă şi continuă:

— Ducele Grizzle l-a vândut pe Neko şi şase iepe, iar eu m-am dus cu ei. Sus, pe coastă, la Rippon. Îşi drese glasul. O molimă a lovit grajdurile bărbatului de acolo. Neko a murit a doua zi după ce-a dat semne de boală. Am reuşit să salvez două din iepele lui. Ţinându-le pe ele în viaţă m-a determinat să nu mă omor. Dar, după aceea, mi-a pierit mie cheful de viaţă. Nu mai eram bun de nimic, decât de băut. Pe lângă asta, rămăseseră atât de puţine animale, că nu-ţi mai venea să-i spui grajdului grajd. Aşa că am fost pus pe liber. Până la urmă, am ajuns iar soldat, de data asta în slujba unui prinţ tânăr, pe nume Chivalry. Venise la Rippon ca să pună capăt unui conflict de la hotarele dintre ducatele Shoaks şi Rippon. Nu ştiu cum de m-a luat acest sergent printre oamenii lui. Avea soldaţi de primă mână în garda personală. Eu rămăsesem fără bani şi sufeream că nu pusesem băutură în gură de trei zile. Nu eram nici pe departe la fel de bun ca ei nici ca om, darămite ca soldat. În prima lună cât am stat cu Chivalry, de două ori am fost dus în faţa lui pentru încălcarea disciplinei. Mă bătusem. Ca un câine, sau ca un armăsar, credeam că era singura cale ca să mă impun în faţa celorlalţi. Prima oară când am ajuns în faţa prinţului, plin de sânge şi tot împotrivindu-mă, am fost şocat văzând că suntem de-o vârstă. Aproape toţi soldaţii lui erau mai bătrâni decât

mine; mă aşteptasem să înfrunt un bărbat între două vârste. Am stat în faţa lui şi i-am întâlnit privirea. Parcă ne-am fi recunoscut. Parcă am fi văzut fiecare… cum am fi fost în alte împrejurări. Nu s-a arătat milos cu mine. Mi-am pierdut simbria şi am primit mai mult de lucru. A doua oară, toată lumea se aştepta să mă dea afară. Am ajuns iar în faţa lui, gata să-l împroşc cu ura mea, dar el pur şi simplu m-a privit. Şi-a dat capul pe spate, ca un câine când aude un zgomot îndepărtat. Mi-a tăiat iar simbria şi mi-a dat şi mai multe sarcini. Dar m-a păstrat. Toţi îmi ziseseră că voi fi dat afară. Acum toţi se aşteptau să dezertez. Nu ştiu de ce n-am făcut-o. De ce să faci pe soldatul dacă nu primeşti bani, ci doar corvezi în plus?

Burrich îşi drese iar glasul. L-am auzit cum se cuibăreşte mai bine în pat. Tăcu o vreme. Îşi reluă apoi povestirea, dar fără chef:

— A treia oară când m-au târât la Chivalry a fost pentru că mă încăierasem în cârciumă. Gărzile oraşului m-au luat pe sus, plin de sânge, beat şi cu chef de bătaie. Tovarăşii mei soldaţi nu mai voiau de mult să aibă de-a face cu mine. Pe sergentul meu îl dezgustam, cu ostaşii de rând nu mă împrietenisem. Aşa că m-au arestat gărzile oraşului. Şi i-au spus lui Chivalry că lăsasem laţi doi bărbaţi şi-i ţinusem la respect cu ciomagul pe alţi cinci, până când au venit gărzile şi-au pus capăt tămbălăului cum au putut. Chivalry a dat drumul gărzilor după ce le-a dat bani ca să acopere paguba pricinuită de mine în cârciumă. S-a aşezat la masa de scris – avea în faţă o scrisoare neterminată –, şi m-a cercetat cu privirea din cap până-n picioare. Apoi s-a ridicat fără o vorbă şi-a împins masa într-un colţ. Şi-a scos cămaşa şi-a luat o lance din alt colţ. Am crezut că vrea să mă bată cu ea până leşin. În loc de asta, mi-a aruncat şi mie una, zicându-mi: „Aşa, acum arată-mi cum ai ţinut la respect cinci bărbaţi.” Şi m-a atacat. Burrich îşi drese iar vocea. Eram obosit, pe jumătate ameţit de băutură, dar nu m-am lăsat. Până la urmă, a reuşit o lovitură norocoasă. M-a lăsat leşinat. Când m-am trezit, câinele avea din nou stăpân. Alt fel de stăpân. Ştiu că i-ai auzit pe alţii spunând că Chivalry era rece, aspru şi corect până în cel mai mic amănunt. Nu-i adevărat. A fost aşa cum credea el că trebuie să fie un bărbat. A luat un ticălos hoţoman şi jegos şi…

Lui Burrich i se opriră vorbele în gât. Oftă dintr-odată.

— M-a pus să mă scol cu noaptea-n cap a doua zi. Instrucţie cu armele până când am căzut amândoi din picioare. Nu mai avusesem instructor până atunci. Pur şi simplu mi se aruncase lancea şi fusesem trimis în luptă. El m-a antrenat şi m-a învăţat să mă bat cu sabia. Nu-i plăcea deloc toporul, mie însă, da. Aşa că mi-a arătat tot ce ştia şi a aranjat apoi să mă înveţe un bărbat priceput la lupta cu toporul. În restul zilei, trebuia să stau lângă el. Ca un câine, s-ar putea spune. Nu ştiu de ce. Poate că tânjea după un tovarăş de vârsta lui. Poate că-i era dor de Verity… Poate… Nu ştiu. Mai întâi m-a învăţat să socotesc, pe urmă, să citesc. M-a pus să mă îngrijesc de calul lui. Apoi de câinii şi de şoimii lui. Apoi de toate animalele de povară şi de tras la căruţă. Dar nu m-a învăţat doar să muncesc. M-a învăţat şi să fiu curat. Cinstit. A dat valoare însuşirilor pe care mama şi bunica încercaseră să mi le insufle cu atâta vreme în urmă. Mi le-a descris ca pe nişte însuşiri preţioase ale omului, nu simple maniere pe care să le respecţi când intri în casa unei femei. M-a învăţat să fiu om, nu fiară cu chip de om. M-a făcut să-mi dau seama că nu e vorba numai de reguli, ci de un fel de-a fi. De a trăi, nu de a te târî de azi pe mâine.

Burrich îşi încheie povestea. L-am auzit ridicându-se. Se duse la masă şi luă sticla cu vin de soc lăsată de Chade. O tot răsuci în mână. Apoi o puse la loc. Se aşeză pe un scaun şi rămase cu privirea pierdută în flăcări.

— Chade zice că ar trebui să te părăsesc mâine, rosti el încet. Se uită în jos, la mine. Cred că are dreptate.

M-am ridicat în capul oaselor şi mi-am îndreptat privirea spre el. Lumina tot mai plăpândă a focului desena umbre pe faţa lui. Nu i-am putut citi nimic în ochi.

— Chade zice că ai fost băiatul meu prea multă vreme. Al lui Chade, al lui Verity, chiar şi al lui Patience. Că te-am tratat ca pe-un copil şi te-am îngrijit prea mult. Crede că, atunci când a trebuit să iei decizii de bărbat, le-ai luat ca un băiat. Impulsiv. Ai vrut să fii cinstit, ai vrut să fii bun. Dar intenţiile bune nu sunt suficiente.

— Când m-a trimis să omor oameni înseamnă că m-a tratat ca pe-un copil? am întrebat, cuprins de îndoială.

— Ai ascultat măcar o vorbă din tot ce-am spus? Am omorât oameni în tinereţe. Asta n-a făcut din mine un bărbat. Şi nici din

tine.

— Atunci ce-ar trebui să fac? am întrebat, sarcastic. Să caut un prinţ care să mă educe?

— Poftim! Vezi? Un răspuns de copil. Nu pricepi, aşa că te superi. Şi te umpli de venin. Îmi pui întrebarea asta, dar ştii deja că nu-ţi va plăcea răspunsul meu.

— Şi care e acela?

— Păi, ţi-aş putea zice că ai putea face mai rău decât dacă ai porni în căutarea unui prinţ. Dar n-am de gând să-ţi spun ce să faci. Aşa m-a sfătuit Chade. Şi cred că are dreptate. Dar nu pentru că aş considera că iei hotărâri copilăreşti. N-ar fi mai copilăreşti decât cele pe care le-am luat eu la vârsta ta. Cred că iei deciziile pe care le-ar lua un animal. Te gândeşti numai la prezent, niciodată la ziua de mâine, niciodată la ce s-a întâmplat ieri. Ştiu că ştii ce vreau să spun. Nu mai trăieşti ca un lup pentru că ţi-am interzis eu. Acum trebuie să te las în voia ta, ca să afli singur dacă vrei să trăieşti ca lup sau ca om.

Mă ţintui cu privirea. Prea multă înţelegere se ascundea în ochii lui. Mă speria gândul că şi-ar putea da seama cu ce mă lupt. Am negat posibilitatea, am alungat-o. I-am întors spatele lui Burrich, sperând, poate, să mă înfurii încă o dată. Dar el tăcea.

Până la urmă, am înălţat capul spre el. Se uita pierdut în foc. Mi-a luat mult timp să-mi înăbuş mândria şi să-l întreb:

— Ce-ai de gând să faci?

— Ţi-am spus. Mâine plec.

Întrebarea următoare mi-a fost şi mai greu s-o rostesc:

— Şi unde te vei duce?

Tuşi să-şi dreagă vocea şi păru cam stânjenit.

— Am o prietenă. E singură. Are nevoie de o mână de bărbat în casă. E de reparat acoperişul, de plantat grădina. O să stau la ea o vreme.

— Prietenă? am îndrăznit să întreb, ridicând din sprânceană.

Îmi răspunse pe un ton lipsit de intonaţie:

— Nu-i ce-ţi închipui tu. E doar o prietenă. Vei zice că am găsit pe cineva de care să am grijă. Posibil. Poate e vremea să îngrijesc pe cineva care chiar are nevoie de asta.

Veni rândul meu să privesc focul.

— Burrich, eu chiar am avut nevoie de tine. M-ai salvat de pe

marginea prăpastiei, m-ai făcut iar om.

Burrich pufni.

— Dacă m-aş fi ocupat de tine aşa cum ar fi trebuit, n-ai fi ajuns pe marginea prăpastiei.

— Nu. Aş fi rămas în mormânt.

— Crezi? Regal n-ar fi avut motive să te acuze că te foloseşti de Har.

— Ar fi găsit el un pretext ca să mă omoare. Sau un moment potrivit. Nu prea are nevoie de pretexte ca să facă ce vrea.

— Poate că da. Poate că nu.

Ne-am uitat amândoi la flăcările tot mai firave. Am dus mâna la ureche, m-am jucat cu încuietoarea cercelului.

— Vreau să ţi-l dau înapoi.

— Aş prefera să-l păstrezi. Poartă-l.

Aproape că îmi cerea să-l păstrez. M-am simţit ciudat.

— Nu merit ceea ce reprezintă acest cercel pentru tine, orice ar reprezenta el. Nu l-am câştigat cinstit, nu îl merit.

— Ceea ce reprezintă el pentru mine nu se câştigă. E ceva ce ţi-am dat, pe merit sau nu. Fie că-l porţi, fie că nu, îl iei cu tine.

Am lăsat cercelul să-mi atârne de ureche. O plasă argintie şi o piatră albastră prinsă în ea. Burrich i-l dăruise cândva tatălui meu. Patience, fără să ştie ce semnificaţie are, mi-l dăduse mie. Nu ştiam dacă Burrich voia să-l port din acelaşi motiv pentru care i-l dăduse tatălui meu. Am simţit că nu e vorba doar de atât, dar el nu mi-a spus nimic, iar eu n-am vrut să-l întreb. Dar am aşteptat, sperând să mă întrebe el ceva. Însă el s-a ridicat şi s-a întors în pat, printre pături. L-am auzit întinzându-se.

Aş fi vrut să-mi fi pus întrebarea aceea. Mă durea că nu-i dăduse glas. Eu, oricum, i-am răspuns:

— Nu ştiu ce voi face, am rostit în camera cufundată în beznă. Până acum am avut întotdeauna sarcini de îndeplinit, stăpâni cărora să le dau socoteală. Acum, că nu-i mai am… mă încearcă un sentiment straniu.

O vreme am crezut că n-are de gând să-mi răspundă, dar dintr-odată, îmi spuse:

— Îl cunosc foarte bine.

Am privit spre tavanul întunecat.

— M-am gândit la Molly. Nu o dată. Ştii unde s-a dus?

— Da.

Văzând că nu-mi spune mai multe, mi-am dat seama că nu e bine să insist.

— Ştiu că cel mai înţelept e s-o uit. Mă crede mort. Sper că, indiferent la cine s-a dus, acela va avea mai multă grijă de ea decât mine. Sper că o iubeşte aşa cum merită.

Burrich se foi printre pături.

— Ce vrei să zici? mă întrebă prudent.

Mi-a fost mai greu să-i răspund decât am crezut.

— Când m-a părăsit, mi-a mărturisit că are pe altcineva. Cineva la care ţine cum ţin eu la regele meu, cineva pe care ea îl aşază mai presus decât orice şi decât oricine în viaţa ei.

N-am fost în stare să-mi termin ideea. Am inspirat adânc, ca să-mi alung nodul din gât.

— Patience a avut dreptate.

— Aşa este, încuviinţă Burrich.

— Nu pot acuza pe nimeni, în afară de mine. Odată ce-am ştiut că Molly e în siguranţă, ar fi trebuit s-o las să-şi vadă de viaţă. Merită un bărbat care să-i dedice tot timpul, să-i fie devotat trup şi suflet…

— Da, merită, mă aprobă Burrich neîndurător. Păcat că nu ţi-ai dat seama de asta înainte de a fi cu ea.

Una e să-ţi recunoşti vina în sinea ta, şi cu totul altceva e să ai un prieten care nu numai că e de acord cu tine, dar îţi şi subliniază cât de gravă e această vină. Nu l-am contrazis, nici nu l-am întrebat de unde ştie adevărul. Dacă îl aflase din gura lui Molly, atunci nu voiam să ştiu ce altceva îi mai spusese. Dacă îl ghicise singur, nu voiam să ştiu că fusesem atât de neîndemânatic în a mă feri de alţii. M-a copleşit o senzaţie, o înverşunare care mă îndemna să arunc vorbe grele. Mi-am muşcat limba şi m-am străduit să cumpănesc la ceea ce simţeam: vină şi ruşine că îi provocasem suferinţă lui Molly, că am făcut-o să se îndoiască de calităţile ei. Şi convingerea că, oricât de rău am făcut că ne-am apropiat, a fost şi bine. Când m-am asigurat că nu-mi tremură glasul, am rostit calm:

— Nu voi regreta niciodată că o iubesc. Doar că n-am putut să arăt lumii că e soţia mea, aşa cum o consideram în inima mea.

Burrich nu mai spuse nimic, însă, după un timp, liniştea care ne despărţea deveni prea apăsătoare. Nu puteam dormi din cauza ei. Într-un sfârşit, am rostit:

— Aşa, deci. Mâine merge fiecare pe drumul lui, bănuiesc.

— Probabil, spuse Burrich. Mult noroc, adăugă el, după o pauză.

Mi s-a părut că e sincer. Că îşi dă seama de cât noroc am nevoie.

Am închis ochii. Eram atât de obosit… Atât de sătul… Sătul să-i rănesc pe cei pe care-i iubeam. Dar ajunsesem la capăt. A doua zi, Burrich va pleca, iar eu voi fi liber. Liber să-mi urmez inima, fără să mai intervină nimeni în viaţa mea.

Liber să mă duc la Tradeford şi să-l omor pe Regal.

3

STRĂDANIA MEŞTEŞUGULUI

Meşteşugul este magia tradiţională a neamului de regi Farseer. Deşi pare a se manifesta cel mai vizibil la cei cu sânge regesc, nu e deloc neobişnuit să apară, poate nu atât de vădit, la rudele îndepărtate din acest neam sau la cei care se trag şi din Străini, şi din familii originare din cele Şase Ducate. Este o magie a minţii, care îi dă celui ce-o practică puterea de a comunica fără a vorbi cu cei aflaţi la distanţă. Meşteşugul îţi pune la dispoziţie posibilităţi nenumărate; în forma lui cea mai simplă, se poate întrebuinţa pentru a transmite mesaje, pentru a influenţa gândurile duşmanilor (sau ale prietenilor), ca să le abaţi pentru a-ţi îndeplini propriile scopuri. Are însă două dezavantaje: pretinde foarte multă energie ca să-l întrebuinţezi zilnic şi oferă celor care-l practică o atracţie greşit considerată o plăcere. Este mai degrabă o stare de euforie, una care se intensifică proporţional cu forţa şi durata folosirii Meşteşugului. Cei care-l practică pot deveni dependenţi de el, pentru ca, în cele din urmă, să le secătuiască forţa minţii şi a trupului, să-i transforme în nişte bebeluşi uriaşi, cu bale pe la colţurile gurii.

Burrich a plecat în dimineaţa următoare. Când m-am trezit, era sculat şi îmbrăcat şi se foia prin colibă, împachetând. Nu i-a luat prea mult. Şi-a strâns obiectele personale, dar mi-a lăsat mie cea mai mare parte din provizii. Nu băusem cu o seară înainte, dar vorbeam şi ne mişcăm amândoi cu grijă, de parcă eram mahmuri. Ne purtam unul cu celălalt cu atâta condescendenţă, încât mi s-a părut mai rău decât dacă nu ne-am fi vorbit deloc. Am vrut să bolborosesc nişte scuze, să-l

implor să se mai gândească, să fac ceva, orice, pentru ca prietenia noastră să nu sfârşească aşa. În acelaşi timp, voiam să-l văd plecat odată, să se termine totul, să fie deja mâine, începutul unei noi zile, să fiu singur. Am ţinut cu dinţii de hotărârea mea, aşa cum strângi în palmă lama de cuţit. Bănuiesc că şi pe Burrich îl încercau sentimente asemănătoare, pentru că din când în când se oprea şi se uita la mine ca şi cum ar fi vrut să-mi vorbească. Prea multe au rămas nerostite între noi.

Într-un timp dureros de scurt, fu gata de plecare, îşi aruncă sacul pe umăr şi luă o bâtă de lângă uşă. Eu nu mi-am dezlipit ochii de la el, gândindu-mă ce caraghios arăta: Burrich, îngrijitorul de cai, mergând pe jos. Soarele de vară timpurie care bătea în prag lumina un bărbat trecut de vârsta a doua, dunga albă care-i ascundea cicatricea prevestind firele cărunte furişate deja în barbă. Era puternic şi zdravăn, dar trecuse fără îndoială de prima tinereţe. De zilele tinereţii viguroase, pe care şi-o petrecuse veghind asupra mea.

— Ei, rosti el morocănos, rămas-bun, Fitz. Şi mult noroc.

— Mult noroc şi ţie, Burrich.

Am traversat camera în fugă şi l-am îmbrăţişat până n-a apucat să dea înapoi. Mă îmbrăţişa şi el, scurt, dar aproape că-mi frânse coastele, şi pe urmă îmi dădu la o parte părul de pe faţă.

— Du-te şi te piaptănă. Arăţi ca un sălbatic.

Îi miji o umbră de zâmbet pe chip. Se întoarse şi plecă.

L-am urmărit cum se îndepărtează. Am crezut că nu se va uita înapoi, dar, după ce a traversat pajiştea, s-a întors şi mi-a făcut semn cu mâna. I-am răspuns în acelaşi fel. Pe urmă a dispărut, înghiţit de pădure. O vreme am stat pe treapta din faţa uşii, măsurând locul în care îl văzusem ultima oară. Dacă aveam să-mi urmez planul, aveau să treacă ani întregi până să-l revăd. Dacă aveam să-l mai revăd. Fusese nelipsit din viaţa mea de când împlinisem şase ani. Întotdeauna mă putusem bizui pe el, chiar dacă nu voisem. Acum plecase. Şi el, şi Chade, şi Molly, şi Verity, şi Patience.

M-am gândit la toate câte i le spusesem cu o seară în urmă şi m-am cutremurat de ruşine. Fusese necesar, m-am consolat eu. Voisem să-l îndepărtez de mine. Dar prea multă vrăjmăşie

răbufnise din vechile resentimente care mocniseră în mine de atâta amar de vreme. Nu intenţionasem să-i arunc vorbe grele. Doar să-l îndepărtez, nu să tai în carne vie. Ca şi Molly, Burrich avea să poarte cu el îndoielile pe care i le vârâsem în suflet. Călcând în picioare mândria lui Burrich, am pierdut şi bruma de respect pe care Chade o mai avea pentru mine. Poate copilul din mine sperase că, într-o zi, avea să se întoarcă la ei, să-şi ducă iarăşi traiul împreună. Acum ştiam că mă înşel. „S-a sfârşit”, mi-am zis încet. „Viaţa aceea s-a încheiat, uită de ea.”

Acum mă eliberasem de amândoi. Nu mă mai îngrădeau nici ei, nici ideea de onoare sau datorie. Nici aşteptările lor. Nu voi mai fi obligat să-i privesc în ochi şi să le dau socoteală de faptele mele. Eram liber să fac singurul lucru pe care mai aveam inima sau curajul să-l fac, singurul lucru pe care-l puteam face ca să pot să-mi îngrop în uitare viaţa de dinainte.

Să-l omor pe Regal.

Aşa mi se părea cinstit. El mă omorâse primul pe mine. Fantoma promisiunii pe care i-o făcusem regelui Shrewd, aceea că nu mă voi atinge niciodată de cineva dintre ai lui, se contura vag ca să mă bântuie. Am gonit-o, amintindu-mi că Regal îl omorâse şi pe cel care făcuse promisiunea, şi pe cel căruia i-o făcuse. Acel Fitz nu mai exista. Nu voi mai sta niciodată în faţa bătrânului rege Shrewd ca să-i raportez rezultatele unei misiuni, nu voi mai sta, om al regelui, lângă Verity, ca să-i împrumut din forţa mea. Lady Patience nu mă va mai hărţui cu zeci de comisioane mărunte, atât de importante pentru ea. Mă jelea ca pe-un mort. Şi Molly… Mă înţepară lacrimile în ochi, măsurându-mi suferinţa. Mă părăsise înainte de a mă ucide Regal, dar tot pe el îl consideram vinovat de pierderea ei. Dacă nu aveam să mă bucur de umbra de viaţă la care mă treziseră Burrich şi Chade, aveam măcar răzbunarea. Mi-am promis că Regal mă va privi în ochi murind, ştiind că moare de mâna mea. Nu-l voi ucide pe furiş, nu va fi otrăvit de un necunoscut. Îi voi aduce moartea eu însumi. Voiam să lovesc ca săgeata, ca un cuţit aruncat fix la ţintă, nestânjenit de teama faţă de cei din jurul meu. Dacă dădeam greş, eram, oricum, mort în orice alt fel care ar fi contat pentru mine. Nu făcea rău nimănui încercarea mea. Dacă muream ucigându-l pe Regal, merita. Îmi voi păzi propria viaţă numai până când o voi lua pe a lui. După aceea, nimic nu mai

conta.

Ochi Întunecaţi fremăta, tulburat de bănuiala vagă a unui gând de-al meu.

Te-ai gândit vreodată câte aş pătimi dacă ai muri? mă întrebă.

Am strâns o clipă din ochi. Dar mă gândisem la întrebarea lui înainte.

Câte am pătimi dacă aş trăi hăituit ca o pradă?

Ochi Întunecaţi înţelese. *Suntem vânători. Niciunul din noi nu s-a născut să fie pradă.*

Nu pot să fiu vânător, dacă aştept întruna să fiu vânat. Aşa că trebuie să-l vânez eu pe Regal, înainte să mă vâneze el pe mine.

Îmi acceptă planurile cu prea mult calm. Am încercat să-l fac să-mi înţeleagă intenţiile. Nu voiam să mă urmeze orbeşte.

Am de gând să-l omor pe Regal. Şi pe iniţiaţii lui. Am de gând să-i omor pe toţi, pentru tot ce mi-au făcut, pentru toate câte mi-au luat.

Regal? Carnea asta nu putem s-o mâncăm. Nu înţeleg vânătoarea oamenilor.

Am luat imaginea lui Regal din mintea mea şi am îmbinat-o cu imaginea pe care o avea el despre negustorul de animale care îl ţinuse în cuşcă pe vremea când fusese pui şi-l lovise cu bâta trasă în alamă.

Ochi Întunecaţi căzu pe gânduri. *Odată ce-am scăpat de el, am fost destul de deştept să stau departe. A-l vâna ar fi fost la fel de înţelept ca a vâna un porc spinos.*

Nu pot renunţa, Ochi Întunecaţi.

Înţeleg. Nici eu nu pot renunţa la porcii spinoşi.

Pentru el, răzbunarea mea pe Regal era acelaşi lucru cu slăbiciunea lui pentru porcii spinoşi. M-am pomenit că-mi accept scopurile cu mai puţină stăpânire de sine. Odată ce mi le stabilisem, nu mă vedeam renunţând la ele pentru nimic în lume. Vorbele pe care le rostisem cu o seară înainte se întoarseră ca să mă mustre. Ce se întâmplase cu discursurile mele frumoase în faţa lui Burrich, despre o viaţă trăită pentru mine însumi? Păi, am ezitat eu, poate aşa aş proceda, dacă aş supravieţui după ce aş îndeplini ce mai aveam de îndeplinit. Nu că nu mi-aş putea trăi propria viaţă, dar nu puteam accepta ideea ca Regal să creadă că mă învinsese, da, şi că îi furase tronul lui Verity. Răzbunare, pur şi simplu, mi-am zis. Dacă eram

vreodată în stare să-mi alung frica şi ruşinea, trebuia să mă răzbun.

Poţi să intri, dacă vrei, l-am poftit pe Ochi Întunecaţi.

De ce-aş vrea?

N-a trebuit să mă întorc ca să văd că lupul se apropiase deja de colibă. Se aşeză lângă mine, apoi privi înăuntru cu ochi mijiţi.

Pfui! Ţi-ai umplut vizuina cu duhori, nu-i de mirare că nu mai simţi nimic.

Se furişă prudent în colibă şi începu să umble amuşinând. Am rămas în prag, urmărindu-l. Trecuse un timp de când nu-l mai considerasem un alt eu. Crescuse şi se împlinise, era în plină forţă. Altul ar fi zis că-i un lup cenuşiu. Pentru mine, avea toate culorile unui lup, negru la ochi şi la bot, galben-pal la baza urechilor şi pe gât, blana presărată cu fire protectoare ţepene şi negre, mai ales pe umeri şi pe partea netedă a crupei. Labe foarte mari, şi mai mari când alerga pe zăpada îngheţată, o coadă mai expresivă decât chipul multor femei, colţi şi fălci care puteau oricând să zdrobească oasele picioarelor de căprioară. Se deplasa economisindu-şi puterile, ca toate animalele perfecte. Numai privindu-l şi mi se tămăduia inima. După ce-şi potoli curiozitatea, veni şi se aşeză lângă mine.

Stai de pază?

— O să te păzesc, l-am asigurat.

Ciuli urechile la auzul vocii mele. Apoi se cufundă în somn sub mângâierea soarelui.

M-am ridicat în linişte şi-am intrat în colibă. Mi-a luat foarte puţin timp să-mi număr bunurile. Două pături şi o manta. Un schimb de haine, îmbrăcăminte de lână groasă, nepotrivită pentru călătorit vara. O perie. Un cuţit şi-o gresie. Cremene. O praştie. Câteva piei mici argăsite, de la animalele vânate. Fire de tendoane. Un topor de piatră. Oglinda lui Burrich. Un ceainic mic şi câteva linguri. Pe ultimele le cioplise Burrich. Un săculeţ cu făină mai grosolană şi unul cu făină de grâu. Mierea rămasă. O sticlă cu vin de soc.

Nu prea multe ca să pornesc în aventura mea. Mă aştepta o călătorie lungă pe uscat la Tradeford. Trebuia să o închei în viaţă, înainte de a face planuri cum să trec de garda şi de iniţiaţii lui Regal, ca să-i omor. Am chibzuit îndelung. Vara era abia la început. Aveam timp să strâng ierburi şi să le usuc, să

afum peşte şi carne pentru raţiile de călătorie. Nu trebuia să plec flămând. Deocamdată, aveam haine şi restul strictului necesar. Dar până la urmă voi avea nevoie de bani. Le spusesem lui Chade şi lui Burrich că pot să mă descurc singur, priceput cum sunt la animale şi la scris. Poate că aceste daruri mă vor ajuta să ajung la Tradeford.

Mi-ar fi fost mai uşor dacă aş fi rămas FitzChivalry. Cunoşteam barcagii care transportau regulat marfă şi-aş fi găsit pe unul care să mă ia şi pe mine până la Tradeford. Dar FitzChivalry murise. Nu putea să se ducă pur şi simplu la docuri şi să caute de lucru. Nici măcar nu putea merge la docuri, de frică să nu fie recunoscut. Mi-am dus mâna la faţă, amintindu-mi ce văzusem în oglinda lui Burrich. O dungă albă în păr, care să-mi aducă aminte că soldaţii lui Regal îmi smulseseră o parte din scalp. Mi-am pipăit noua alcătuire a nasului. Aveam şi o dungă subţire pe obrazul drept, sub ochi, acolo unde Regal îmi zdrobise faţa cu pumnul. Nimeni nu şi-ar aminti de Fitz, cu acele cicatrice. Mi-aş lăsa barbă. Iar dacă mi-aş tunde părul de pe frunte ca scribii, ar fi suficient să nu atrag privirile întâmplătoare. Dar nu m-aş aventura deliberat printre cei care mă cunoscuseră.

Aş merge pe jos. Nu mai făcusem o călătorie lungă pe jos.

De ce nu putem rămâne aici? O întrebare somnoroasă de la Ochi Întunecaţi. *Pescuim în pârâu, vânăm în pădurea din spatele colibei. Ce altceva ne lipseşte? De ce trebuie să plecăm?*

Trebuie să plec. Trebuie să fac asta ca să fiu om din nou.

Chiar crezi că vrei să fii om din nou? L-am simţit că se miră, dar şi că acceptă încercarea mea. Se întinse leneş, fără să se ridice, desfăcându-şi ghearele labelor din faţă. *Unde mergem?*

La Tradeford. Acolo e Regal. O călătorie lungă, în susul râului.

Sunt lupi acolo?

Nu în oraş, sunt sigur. Dar sunt în Farrow. Şi mai sunt şi în Buck. Dar nu pe-aici.

În afară de noi doi, sublinie el. *Mi-ar plăcea să întâlnim lupi acolo unde mergem,* adăugă.

Apoi se întinse la loc şi se culcă din nou. Şi asta înseamnă să fii lup, mi-am zis. Nu-şi va mai face griji până la plecare. Atunci pur şi simplu va veni după mine şi-şi va încredinţa viaţa în mâinile noastre dibace.

Dar eu îmi recăpătasem suficiente trăsături umane ca să nu mai procedez ca el. Am început să adun provizii chiar de a doua zi. În ciuda protestelor lui Ochi Întunecaţi, am vânat mai mult decât trebuia să mâncăm în fiecare zi. Şi am avut noroc, nu l-am lăsat să se îmbuibe, ci am tăiat o parte din carne în felii şi-am afumat-o. După câte hamuri reparasem pentru Burrich, mă pricepeam destul de bine să lucrez cu pielea ca să-mi fac nişte încălţări uşoare, de vară. Mi-am uns bine bocancii vechi şi i-am pus la o parte, pentru iarnă.

Ziua, cât Ochi Întunecaţi picotea la soare, eu culegeam plante. Unele medicinale, cunoscute de toată lumea, pe care voiam să le am la îndemână: scoarţă de salcie împotriva febrei, rădăcină de zmeur împotriva tusei, pătlagină împotriva infecţiilor, urzici împotriva congestiei şi altele asemănătoare. Dar am ales şi din cele nu chiar tămăduitoare. Am făcut o cutiuţă de cedru şi am umplut-o cu ele. Am strâns şi pus la păstrare otrăvurile învăţate de la Chade: cucută-de-apă, buretele-viperei, zârnă, esenţă din boabe de soc, orbalţ şi ştirigoaie. Le-am ales cât de bine m-am priceput, pe cele fără gust şi fără miros, pe cele care puteau fi măcinate în praf fin sau din care se obţineau lichide transparente. Am cules şi scoarţă de spiriduş, stimulentul puternic primit de Verity de la Chade pentru a-l ajuta în perioadele în care folosea Meşteşugul.

Regal avea să fie înconjurat şi apărat de grupul lui de iniţiaţi. De Will mă temeam eu cel mai mult, dar nu-l subapreciam pe niciunul. Despre Buri ştiam că e o matahală, iar Carrod, un crai. Dar zilele acelea trecuseră de mult. Văzusem ce făcuse din Will întrebuinţarea Meşteşugului. Nu mai avusesem legături de foarte mult timp nici cu Buri, nici cu Carrod şi nu intenţionam să fac presupuneri privitoare la ei. Amândoi erau instruiţi să folosească Meşteşugul şi, cu toate că talentul meu nativ păruse cândva mult mai puternic decât al lor, descoperisem prin multă suferinţă că ştiau să-l aplice în moduri necunoscute până şi lui Verity. Dacă mă atacau şi supravieţuiam, atunci îmi trebuia scoarţă de spiriduş.

Am meşterit încă o cutie, destul de mare ca să-mi încapă otrăvurile în ea, dar i-am dat aspectul unei cutii de scrib, ca să dau impresia că sunt scrib călător. Aşa urma să apar în ochii cunoştinţelor întâmplătoare. Penele de scris le-am smuls de la o

gâscă pe care am înghesuit-o cu Ochi Întunecaţi pe cuibar. Câteva din prafurile pentru pigmenţi le puteam obţine singur şi am făcut din oase tuburi şi opritoare în care să le ţin. Ochi Întunecaţi mi-a dat în silă nişte fire de blană, pentru pensulele mai aspre. Pe cele mai fine le-am făcut din blană de iepure, dar n-am fost prea mulţumit de ele. Era de-a dreptul descurajant. Oamenii se aşteptau de la un scrib să aibă cele mai bune cerneluri, pensule şi condeie. Am tras concluzia, decepţionat, că Patience avusese dreptate: ştiam să scriu foarte frumos, dar îmi lipsea îndemânarea unui scrib adevărat. Speram ca proviziile să-mi fie suficiente pentru orice muncă aveam să găsesc în drum spre Tradeford.

A venit vremea când mi-am dat seama că nu puteam fi mai bine aprovizionat decât eram şi că trebuia să plec în curând, ca să călătoresc pe timp de vară. Eram dornic de răzbunare, însă, ciudat, nu-mi venea să renunţ la colibă şi la viaţa aceea. Pentru prima oară de când îmi aduceam aminte, mă trezeam din somn natural şi mâncam când îmi era foame. Nu aveam alte sarcini decât acelea pe care mi le dădeam singur. Nu-mi strica dacă mai stăteam o vreme, ca să-mi recapăt sănătatea trupească. Deşi vânătăile căpătate în temniţă îmi dispăruseră de mult şi singurele semne exterioare ale rănilor erau cicatricele, tot mă trezeam ţeapăn în unele dimineţi. Câteodată mă lua prin surprindere un junghi când săream sau întorceam capul prea repede. După o vânătoare mai extenuantă, începeam să tremur şi mă temeam să nu fac o criză. Ar fi mai înţelept să mă vindec complet înainte de plecare.

Aşa că am mai întârziat o vreme. Zilele erau calde, vânătoarea mergea strună. Pe măsură ce trecea timpul, m-am împăcat cu trupul meu. Nu mai eram războinicul călit din vara trecută, dar reuşeam să ţin ritmul cu Ochi Întunecaţi dacă vânam o noapte întreagă. Când ţâşneam să omor prada, acţionam rapid şi sigur. Corpul mi se vindecase, iar eu am făcut uitate suferinţele trecute; le recunoşteam în sinea mea, dar nu mă opream asupra lor. De coşmarurile care mă bântuiseră mă scuturasem ca Ochi Întunecaţi de blana de iarnă. Nu dusesem nicicând o viaţă mai simplă. În sfârşit, îmi găsisem liniştea.

Dar liniştea nu durează niciodată mult. M-a trezit la realitate un vis. Ochi Întunecaţi şi cu mine ne-am sculat înainte de a se

crăpa de ziuă, am vânat şi-am omorât doi iepuri graşi. Coama dealului era ciuruită de vizuinile labirintice săpate de ei şi, după ce am vânat suficient ca să ne umplem burţile, am început imediat să ne jucăm prosteşte, sărind şi scormonind pământul. Se luminase de-a binelea când am terminat cu joaca. Ne-am aruncat la umbra cu pete de soare a mestecenilor, am mai ciugulit din pradă şi-am aţipit. Ceva, poate lumina neregulată a soarelui, mi-a închis pleoapele şi mi-a trimis un vis.

Eram din nou la Buckkeep. În vechea cameră a gărzilor, stăteam cu mâinile şi picioarele desfăcute pe piatra rece, în mijlocul unui cerc de bărbaţi care mă priveau cu asprime. Podeaua de sub mine aluneca şi devenise lipicioasă din cauza sângelui care începuse să se închege. Gâfâind cu gura deschisă, mirosul şi gustul lui îmi ameţiră simţurile. Veneau din nou după mine, nu doar bărbatul cu pumnii înfăşuraţi în mănuşi de piele, ci şi Will, silueta vagă şi transparentă a lui Will, furişându-se pe lângă ziduri, ca să se strecoare în minte. „Aşteptaţi, vă rog, aşteptaţi”, i-am rugat eu. „Opriţi-vă, vă implor, nu aveţi de ce să vă temeţi de mine sau să mă urâţi. Nu sunt decât un lup. Doar un lup, nu însemn nimic pentru voi. Nu vă voi mai deranja niciodată. Nu sunt decât un lup.” Am ridicat botul spre cer şi am scos un urlet.

M-a trezit propriul meu urlet.

M-am rostogolit până am ajuns în patru labe, m-am scuturat zdravăn şi m-am ridicat în picioare. Un vis, mi-am spus. Doar un vis. Teama şi ruşinea mă mânjiră, năvălind peste mine ca un val. În vis, implorasem milă, cum nu făcusem în realitate. Mi-am zis că nu sunt laş. Eram? Se pare că mai simţeam încă gustul şi mirosul sângelui.

Unde te duci? mă întrebă Ochi Întunecaţi, leneş. Stătea mai ferit la umbră decât mine şi blana îl camufla surprinzător de bine acolo.

Apă.

M-am dus la pârâu, m-am curăţat de sângele lipicios de iepure de pe faţă şi de pe mâini şi am băut cu sete. M-am spălat din nou pe faţă, trecându-mi unghiile prin barbă ca să îndepărtez sângele. Brusc, m-am hotărât că nu mai suport barba. Nu intenţionam, oricum, să merg în locuri în care să fiu recunoscut. M-am întors în colibă să mă bărbieresc.

La uşă, am strâmbat din nas la mirosul de mucegai. Ochi Întunecaţi avea dreptate; dormind înăuntru, mi se atenuase simţul mirosului. Nu-mi venea să cred că locuisem în colibă. Am lipăit înăuntru şovăitor, pufnind dezgustat la mirosul de om. Plouase cu câteva nopţi în urmă. Umezeala intrase în carne şi o stricase parţial. Am înlăturat bucăţile afectate, strâmbând din nas din cauza duhorii. Unele făcuseră viermi. Verificând cu grijă restul proviziei, mi-am alungat un sentiment enervant de agitaţie. De-abia când am scos cuţitul şi-a trebuit să-l curăţ de un strat de rugină am recunoscut faţă de mine ceea ce simţeam.

Nu mai intrasem în colibă de zile întregi.

Poate chiar de săptămâni întregi.

Habar nu aveam cum trece timpul. M-am uitat la carnea stricată, la praful care se aşezase pe bunurile mele împrăştiate. Mi-am pipăit barba, surprins de lungimea ei. Burrich şi Chade nu mă părăsiseră de câteva zile. Trecuseră săptămâni bune. M-am dus la uşă şi am privit afară. Iarba crescuse înaltă acolo unde cărările traversaseră înainte pajiştea până la pârâu şi în locul unde pescuise Burrich. Florile de primăvară se ofiliseră de mult, fructele zâmbeau verzi în tufe. M-am uitat la mâinile mele, la jegul pătruns în cutele încheieturilor, la sângele închegat şi uscat de sub unghii. Mai demult, m-ar fi dezgustat să mănânc carne crudă. Acum, ideea de carne gătită mi se părea neobişnuită, stranie. Gândurile mi-au luat-o razna şi n-am vrut să mă confrunt cu mine însumi. Mai târziu, m-am auzit stăruind, mâine, altă dată, acum du-te şi caută-l pe Ochi Întunecaţi.

Eşti tulburat, frate?

Da. M-am obligat să adaug: *Nu mă poţi ajuta de data asta. E o tulburare de om, un lucru pe care trebuie să-l rezolv singur.*

Mai bine fii lup, mă sfătui el, toropit de lene.

N-am avut puterea să-i răspund nici da, nici ba. Am lăsat răspunsul să treacă pe lângă mine. Mi-am studiat cămaşa şi pantalonii murdari. Praful şi sângele vechi făcuseră pe haine o crustă, iar pantalonii se zdrenţuiseră sub genunchi. Străbătut de un fior, mi-am adus aminte de neoameni şi de ţoalele lor sfâşiate. Ce se alesese din mine? Am tras de gulerul cămăşii şi-am întors obrazul, scârbit de propria-mi duhoare. Lupii erau mai curaţi decât mine. Ochi Întunecaţi se spăla zilnic.

Am vorbit tare, iar glasul hodorogit nu făcu decât să-mi sporească dezgustul.

— Nici n-a plecat bine Burrich, că m-am şi transformat într-o fiinţă mai jalnică decât un animal. Las timpul să treacă pe lângă mine, n-am niciun ţel, nu ştiu de nimic, doar de mâncat şi dormit. Iată lucrul asupra căruia a încercat el să-mi atragă atenţia în toţi anii aceia. Am făcut exact ceea ce s-a temut el că voi face.

Cu mari eforturi, am aprins focul în cămin. Am făcut mai multe drumuri ca să aduc apă din pârâu şi am încălzit cât de multă am putut. Ciobanii lăsaseră în colibă un ceainic greu, în care încăpea atâta apă cât să umplu pe jumătate troaca de lemn de afară. Cât s-a încălzit apa, am cules săpunariţă şi coada-calului. Nu-mi aminteam să mai fi fost cândva atât de murdar. Cu coada-calului, mi-am dat jos atâtea straturi de jeg, până am considerat că m-am curăţat. Nu doar un purice plutea în apă. Am descoperit şi o căpuşă pe ceafă şi am ars-o cu o surcea aprinsă din foc. M-am spălat pe cap, m-am pieptănat şi mi-am legat din nou părul în coadă la spate, ca războinicii. M-am bărbierit la oglinda lăsată de Burrich şi m-am holbat la chipul din ea. Frunte bronzată, bărbie palidă.

După ce am încălzit o tură de apă în care mi-am muiat şi mi-am frecat bine hainele, am început să înţeleg de ce era Burrich obsedat de curăţenie şi o întreţinea permanent. Singura soluţie să mai îmbrac pantalonii era să-i tivesc la genunchi. Nici aşa nu prea mă mai acopereau. M-a cuprins zelul şi mi-am spălat şi aşternutul, şi hainele de iarnă, ca să scot mirosul de stătut şi umezeala din ele. Am descoperit că un şoarece îmi împrumutase mantaua şi-şi găsise adăpost în ea. Şi pe ea am cârpit-o cât m-am priceput. Am ridicat ochii de la pantalonii mulaţi uzi, atârnaţi la uscat pe-o tufă, şi l-am văzut pe Ochi Întunecaţi urmărindu-mă cu privirea.

Miroşi a om din nou.

E bine sau e rău?

Mai bine decât să miroşi ca prada ucisă de-o săptămână. Dar nu miroşi la fel de bine ca un lup. Se ridică şi se întinse, aplecându-se cât mai jos în faţa mea şi răsfirându-şi ghearele pe sol. *Aşa, deci. Până la urmă, tot om vrei să fii. Plecăm curând?*

Da. Spre apus, în sus, pe râul Buck.

Aha. Strănută pe neaşteptate, apoi se lăsă dintr-odată pe-o parte ca să se rostogolească pe spate în ţărână, ca un pui. Se tăvăli până se murdări bine, apoi se ridică şi se scutură de praf. Faptul că-mi accepta hotărârea cu veselie mă apăsa ca o povară. În ce nenorocire îl târam şi pe el?

Noaptea mă găsi cu hainele şi aşternutul încă umede. L-am trimis pe Ochi Întunecaţi să vâneze singur. Ştiam că nu se va întoarce prea curând. Era lună plină şi cer senin. O mulţime de vânat ţopăia prin pădure într-o asemenea noapte. Am intrat în colibă şi-am aţâţat focul destul cât să coc turte din restul de făină. Făina de grâu făcuse gărgăriţe. Mai bine s-o mănânc pe cealaltă, decât s-o strice şi pe ea. Turtele simple cu miere zaharisită au fost incredibil de gustoase. Ştiam că trebuie să mănânc şi altceva în afară de carne şi o mână de legume în fiecare zi. Mi-am făcut un ceai neobişnuit, din mentă sălbatică şi vârfuri de urzici proaspete, şi a fost foarte bun şi el.

Am adus înăuntru o pătură aproape uscată şi-am întins-o în faţa căminului. M-am culcat pe ea, picotind şi uitându-mă la flăcări. L-am căutat pe Ochi Întunecaţi, dar a refuzat să mi se alăture, preferând prada proaspătă şi pământul moale de sub un stejar de la marginea pajiştii. Eram singur şi eram om, acelaşi om din ultimele luni. Mă simţeam puţin ciudat, dar bine.

Abia când m-am răsucit pe partea cealaltă şi m-am întins am văzut pachetul de pe scaun. Cunoşteam toate obiectele din colibă. Pachetul nu fusese acolo ultima oară. L-am luat, l-am adulmecat şi-am simţit mirosul discret al lui Burrich şi al meu. În clipa următoare mi-am dat seama ce făcusem şi m-am mustrat pentru faptele mele. Mai bine să-ncep să mă port ca şi cum mi-ar urmări cineva fiecare gest, dacă nu vreau să fiu ucis încă o dată ca un afurisit care întrebuinţează Harul.

Nu era un pachet mare. O cămaşă de-a mea, luată nu ştiu cum din vechiul meu scrin cu haine, una maro fină, care îmi plăcuse întotdeauna, şi o pereche de pantaloni mulaţi. În cămaşă era un vas mic de pământ cu alifie de-a lui Burrich pentru tăieturi, arsuri şi vânătăi. Patru bănuţi de argint într-un săculeţ de piele; Burrich închipuise un căprior în cusătura din faţă. O curea de piele zdravănă. M-am uitat lung la modelul ei. Un căprior cu coarnele coborâte, gata de luptă, asemănător cu blazonul sugerat de Verity pentru mine. Pe curea, căpriorul ţinea

la distanţă un lup. N-aveam cum să nu înţeleg mesajul.

M-am îmbrăcat în faţa focului, întristat că nu fusesem acolo la venirea lui, dar şi uşurat că nu-l văzusem. Din câte îl cunoşteam, probabil că şi el simţise aceleaşi lucruri când bătuse drumul până la mine şi nu mă găsise. Îmi adusese hainele acelea prezentabile ca să mă convingă să mă întorc cu el? Sau ca să-mi ureze drum bun? Am încercat să nu mă gândesc prea mult la intenţiile sau la reacţia lui când găsise coliba goală. Îmbrăcat, m-am simţit şi mai om decât înainte. Am atârnat săculeţul şi teaca de cuţit la curea şi m-am încins cu ea. Am tras un scaun în faţa focului şi m-am aşezat.

Am privit îndelung flăcările. În cele din urmă, mi-am dat voie să mă gândesc la visul recent. Am simţit o gheară în piept. Eram un laş? Cine ştie? Mergeam la Tradeford să-l omor pe Regal. Ar face un laş aşa ceva? Poate, îmi spuse mintea mea trădătoare, poate că da, dacă i-ar fi mai uşor decât să-şi caute regele. Am alungat din minte gândul acela.

Dar s-a întors imediat. Oare să-l omor pe Regal era un lucru bun sau doar dorinţa mea? De ce-ar conta? Pentru că conta. În loc de asta, poate-ar trebui să plec în căutarea lui Verity.

Era o prostie să mă gândesc la asta până nu aflam dacă Verity mai trăieşte sau nu. Dacă l-aş putea atinge cu Meşteşugul, aş afla. Dar nu fusesem niciodată în stare să-l folosesc aşa cum trebuie. Galen avusese grijă să abuzeze de mine, transformându-mi înclinaţia naturală pentru Meşteşug într-un lucru nestatornic şi frustrant. Oare să se fi schimbat asta? Trebuia să mă pricep bine la Meşteşug dacă voiam să trec de iniţiaţii lui Regal şi să-i iau gâtul. Trebuia să învăţ să-l controlez. Oare puteai învăţa singur să-l stăpâneşti? Cum să înveţi un lucru, dacă nici măcar nu ştii cât de cuprinzător e? Toată abilitatea pe care bătăile lui Galen nici nu mi-o insuflaseră, nici n-o goniseră din mine, toate cunoştinţele pe care Verity nu avusese timp să mi le transmită – cum aveam să le învăţ eu, singur? Imposibil.

Nu voiam să mă gândesc la Verity. Însuşi acest fapt, în aceeaşi măsură ca altele, îmi spunea s-o fac. Verity. Prinţul meu. Regele meu, acum. Legaţi prin sânge şi prin Meşteşug, am crescut cunoscându-l mai bine decât pe oricine altcineva. A fi deschis Meşteşugului, îmi zisese el, nu e acelaşi lucru cu a nu fi

închis în faţa lui. Războiul Meşteşugului său împotriva piraţilor devenise însăşi viaţa lui, îi secase tinereţea şi vitalitatea. Nu avusese timp să mă înveţe să-mi controlez talentul, dar mi-a dat câteva lecţii în puţinele dăţi când a avut ocazia. Atât de puternic era Meşteşugul său, încât mă atingea o dată şi rămânea cu mine zile, uneori chiar săptămâni întregi. Şi odată, când am stat în scaunul prinţului meu, în cabinetul lui, la masa lui de lucru, l-am atins şi eu, cu Meşteşugul meu. În faţa mea stătuseră instrumente răsfirate pentru desenat hărţi şi grămada de obiecte personale ale bărbatului care urma să devină rege. Atunci, de data aceea, mă gândisem la el, tânjisem să-l văd acasă ca să-şi conducă regatul şi, pur şi simplu, îmi întinsesem Meşteşugul până la el. Atât de uşor, fără pregătire, chiar fără intenţie. Am încercat să redobândesc aceeaşi stare de spirit. Nu mai aveam nici masa de scris a lui Verity, nici lucrurile sale în faţă, dar, dacă închideam ochii, poate îl vedeam. Am inspirat adânc şi am încercat să-i evoc imaginea.

Verity era mai lat în umeri decât mine, dar nu chiar de înălţimea mea. Unchiul meu şi cu mine aveam aceeaşi privire şi plete negre ca toată familia Farseer, dar ochii lui erau mai adânciţi în orbite, iar părul şi barba neîngrijite aveau fire cenuşii. În copilăria mea, fusese un bărbat musculos, îndesat şi bine clădit, care mânuia sabia cu aceeaşi uşurinţă cu care mânuia pana. În ultimii ani, îi pierise vlaga. Fusese obligat să petreacă prea multă vreme fără să facă mişcare, în timp ce-şi întrebuinţa Meşteşugul pentru a ne apăra coasta de piraţi. Dar, deşi nu-l mai ajutau muşchii, aura Meşteşugului său se intensificase într-o asemenea măsură, încât să stai în faţa lui era ca şi cum stăteai în faţa unui cămin cu foc năprasnic. În prezenţa sa, eram mai conştient de Meşteşugul lui decât de trupul său. Ca să-mi aduc aminte de parfumul lui, m-am gândit la cernelurile înţepătoare pe care le folosea la hărţi, la mirosul pergamentului fin şi, bineînţeles, la scoarţa de spiriduş care-i colora respiraţia. „Verity”, am rostit calm, cu glas tare, şi-am auzit ecoul numelui răsunând în mine, ricoşând din zidurile mele.

Am deschis ochii. Nu puteam ieşi din învelişul meu până nu-mi coboram zidurile. A-l vedea pe Verity nu însemna nimic până nu deschideam Meşteşugului meu calea de a merge înainte şi de a pătrunde în mintea lui. Prea bine. E destul de uşor. Mă

relaxez. Mă uit la flăcări şi văd scânteile discrete care se înalţă pe valurile de căldură. Scântei dansând şi plutind. Îmi slăbesc vigilenţa. Uit forţa cu care mi-a lovit zidul Meşteşugul lui Will, de era să-l doboare. Uit că a ţine zidul în picioare a fost singura cale de a nu-mi pierde minţile în timp ce trupul îmi era bătucit. Uit senzaţia scârboasă de violare pe care am trăit-o când Justin a pătruns în mine cu forţa. Uit felul în care Galen m-a umplut de răni şi mi-a schingiuit abilitatea Meşteşugului când a abuzat de poziţia lui de Maestru şi şi-a impus controlul asupra minţii mele.

Am auzit din nou vorbele prinţului meu, ca şi cum ar fi stat lângă mine: „Galen te-a umplut de răni. Ţi-ai ridicat ziduri pe care nu le pot străpunge, cât de puternic sunt. Va trebui să înveţi să le cobori. Asta e greu.” Iar pentru mine, cuvintele acelea fuseseră rostite cu ani în urmă, înainte de invazia lui Justin, înainte de atacurile lui Will. Am zâmbit amar. Oare ştiau că au reuşit să scoată Meşteşugul din mine? Probabil că nici nu se gândiseră la asta. Cineva, undeva, ar trebui să pună pe hârtie amănuntul ăsta. Într-o zi, unui rege priceput la Meşteşug i-ar prinde bine să afle că, dacă-l ataci năprasnic pe un altul, înzestrat şi el cu Meşteşug, îl poţi obliga să se închidă în sine şi să-l laşi fără nicio putere a minţii.

Verity nu avusese timp să mă înveţe cum să-mi cobor zidurile. Ironic, găsise o cale de a mă învăţa cum să le întăresc, ca să-mi feresc gândurile intime de el când nu voiam să i le împărtăşesc. Poate am învăţat prea bine lecţia asta. M-am întrebat dacă voi avea timp s-o uit.

Ai timp, n-ai timp, mă întrerupse Ochi Întunecaţi plictisit. *Oamenii au inventat timpul, ca să aibă ceva de făcut. Atâta te gândeşti la el, de mă ameţeşti. De ce te tot duci pe urmele astea vechi? Adulmecă una nouă, poate găseşti nişte carne la capătul ei. Dacă vrei vânat, trebuie să stai la pândă. Atât. Nu poţi spune „pânda ţine prea mult, pur şi simplu vreau să mănânc”. Toate sunt una. Pânda e începutul mâncatului.*

Nu înţelegi, i-am zis, plictisit la rândul meu. *Ziua nu are decât atâtea ore, iar săptămâna numai atâtea zile în care pot face asta.*

De ce îţi ciopârţeşti viaţa în bucăţi şi le dai nume? Ore, zile. Ca şi cu iepurele. Dacă eu omor un iepure, îl mănânc. Pufni somnoros, a dispreţ. *Dacă tu ai un iepure, îl tai în bucăţi şi le zici*

oase, carne, blană şi măruntaie. Aşa că niciodată n-ai destule.

Şi ce-ar trebui să fac, o, înţeleptul meu stăpân?

Să nu mai boceşti atâta şi să treci la fapte. Ca să pot să dorm odată.

Îmi trase un ghiont uşor în minte, ca un cot dat în coastele camaradului care se înghesuie în tine pe bancheta din cârciumă. Mi-am dat seama dintr-odată cât de apropiaţi trăisem în ultimele săptămâni. Fusese o vreme când îl certam că nu mai iese din capul meu. Nu-i dorisem tovărăşia când stăteam cu Molly şi încercasem să-i explic că asemenea momente erau numai ale mele. Ghiontul de acum îmi arăta clar că mă agăţasem de el aşa cum se agăţase el de mine când era pui. Am rezistat ferm impulsului de-a mă prinde iar de el. În loc de asta, m-am proptit de spătarul scaunului şi m-am uitat iar în foc.

Mi-am coborât zidurile. Am stat aşa o vreme, cu gura uscată, aşteptând un atac. Cum nu mă atacă nimeni, m-am gândit şi mai atent şi iar le-am coborât. Mă cred mort, mi-am reamintit. Nu stau la pândă ca să atace prin surprindere un mort. Tot nu-mi venea uşor să-mi impun voinţa asupra zidurilor. Mult mai simplu era să deschid larg ochii şi să privesc apa într-o zi cu soare puternic sau să nu clipesc în aşteptarea unei lovituri. Când, în cele din urmă, am reuşit, am simţit Meşteşugul plutind în jurul meu, separându-se ca şuvoiul de apă în jurul unei pietre. Nu trebuia decât să mă afund în el şi să-l găsesc pe Verity. Sau pe Will, sau pe Buri sau pe Carrod. Am tremurat şi râul s-a retras. Mi-am luat inima în dinţi şi m-am întors la el. Am stat vreme îndelungată clătinându-mă pe mal, tot îndemnându-mă să sar. Nu poţi testa apa cu Meşteşugul. Ori înăuntru, ori în afară. Înăuntru.

Înăuntru, răsucindu-mă, rotindu-mă în cădere, mi-am simţit sinele deşirându-se ca un rest de funie de cânepă putredă. Straturi din mine se descojeau şi se îndepărtau rostogolindu-se, straturile care mă alcătuiau – amintiri, sentimente, gânduri profunde care contează, crâmpeiele de vrajă pe care le trăieşti, care te ating mai profund decât înţelegerea, amintirile întâmplătoare din zile obişnuite – toate se destrămau. Mă simţeam atât de bine… Nu trebuia decât să le dau drumul, libere.

Dar atunci Galen nu s-ar fi înşelat în privinţa mea.

Verity!

Niciun răspuns. Nimic. Nu era acolo.

M-am retras în mine şi mi-am învelit mintea cu sinele. Puteam s-o fac, mi-am dat seama, mă puteam menţine în şuvoiul Meşteşugului păstrându-mi, în acelaşi timp, identitatea. De ce-mi fusese atât de greu înainte? Am lăsat întrebarea deoparte şi-am chibzuit la ce era mai grav. Cel mai grav era că Verity fusese în viaţă şi-mi vorbise cu câteva luni în urmă. „Spune-le că Verity trăieşte. Atât." Iar eu le zisesem, dar ei nu mă înţeleseseră şi niciunul din ei nu luase măsuri. Totuşi, ce altceva ar fi putut să fie mesajul acela, dacă nu un strigăt de ajutor? Un strigăt de ajutor de la regele meu, rămas fără răspuns.

Dintr-odată, povara a devenit insuportabilă, iar ţipătul pe care mi l-a smuls Meşteşugul a devenit palpabil, de parcă însăşi viaţa mi-ar fi sărit din piept şi-ar fi pornit într-o căutare flămândă.

VERITY!

... Chivalry?

Doar o şoaptă care îmi atinse conştiinţa, uşoară ca aripa de molie bătând în perdea. Venise rândul meu să mă întind, să percep, să mă stăpânesc. M-am aruncat spre el şi l-am găsit. Prezenţa lui pâlpâia ca o flacără de lumânare şiroind în propriul lac de ceară. Ştiam că va pleca repede. Aveam o mie de întrebări să-i pun. Am pus-o pe singura importantă.

Verity. Poţi să sorbi putere de la mine fără să mă atingi?

Fitz? Glas întrebător plăpând, mai ezitant. *Am crezut că s-a întors Chivalry... Se clătina la marginea întunericului... să-mi ia povara de pe umeri.*

Verity, fii atent. Gândeşte-te. Poţi să iei putere de la mine? Poţi s-o faci acum?

Nu... Nu pot. Ating. Fitz?

Mi-am adus aminte de Shrewd, cum mi-a sorbit puterea ca să-şi ia adio de la fiul său. Cum Justin şi Serene l-au atacat şi l-au secătuit de vlagă şi l-au omorât. Cum a murit, ca o bulă care se sparge. Ca o sclipire de scânteie muribundă.

VERITY! M-am azvârlit spre el, m-am înfăşurat în jurul lui, l-am întărit cum mă întărise şi el, de atâtea ori, când ţineam legătura cu ajutorul Meşteşugului. *Ia de la mine,* i-am poruncit, şi m-am deschis către el. Mi-am impus să cred că-i simt cu adevărat mâna pe umăr, am încercat să-mi amintesc ce senzaţii trăisem

când el sau Shrewd sorbiseră putere de la mine. Flacăra care era Verity ţâşni, iar după o clipă arse din nou, fermă, statornică.

Destul, mă avertiză el, apoi mai aspru: *Fii atent, băiete!*

Nu, sunt bine. Pot s-o fac, l-am asigurat şi mi-am călăuzit voinţa către el.

Destul! insistă Verity şi se depărtă de mine. Parcă am fi făcut câţiva paşi ca să ne distanţăm şi să ne cercetăm. Nu-i vedeam trupul, dar simţeam cât de istovit e. Nu era oboseala unui om sănătos după o zi de muncă grea, ci o sfârşeală adunată zi mistuitoare după zi mistuitoare, fără mâncare suficientă, fără odihnă între ele. Îi dădusem putere, dar nu şi sănătate, iar el avea să consume în curând vigoarea împrumutată de la mine, pentru că era forţă adevărată, nu-l întărea mai mult decât te întăreşte scoarţa de spiriduş luată în loc de-o masă bună.

Unde eşti? l-am întrebat.

În Regatul Munţilor, îmi răspunse fără tragere de inimă, apoi adăugă: *Nu-i bine să-ţi spun mai multe. N-ar trebui să comunicăm prin Meşteşug. Sunt pe-aici din aceia care vor încerca să tragă cu urechea.*

Dar nu întrerupse legătura, iar eu ştiam că şi el, ca mine, ardea de nerăbdare să-mi pună întrebări. Am încercat să mă gândesc ce să-i spun. N-am simţit pe nimeni în afară de noi, dar nu eram convins că mi-aş da seama dacă ne-ar spiona cineva. Minute la rând, legătura noastră s-a menţinut numai pentru că eram conştienţi unul de celălalt. Apoi Verity mă avertiză ferm: *Trebuie să fii mai atent. Vei avea necazuri. Eu, totuşi, am mai prins curaj. De mult n-am mai simţit atingerea unui prieten.*

Atunci merită să-mi asum orice risc. Am ezitat, apoi mi-am dat seama că nu puteam reţine gândul în mine. *Regele meu. Trebuie să fac un lucru. Dar, după ce voi termina, voi veni la tine.*

Am simţit ceva din partea lui. Recunoştinţă umilitoare în intensitatea ei. *Sper să mai fiu aici când soseşti.* Mai ferm: *Nu rosti niciun nume, caută-mă numai dacă trebuie. Mai moale: Ai grijă de tine, băiete. Ai mare grijă. Sunt lipsiţi de milă.*

Apoi plecă.

Întrerupse legătura cu iscusinţă. Am sperat ca, oriunde se află, să folosească puterea de la mine ca să găsească de mâncare sau un adăpost sigur. L-am simţit că trăieşte ca o fiinţă

hăituită, mereu cu ochii în patru, mereu ros de foame. O pradă, la fel ca mine. Şi am mai sesizat ceva. O rană, febră? M-am lăsat pe spate în scaun, tremurând uşor. Ştiam că n-ar fi fost înţelept să mă ridic. Simpla întrebuinţare a Meşteşugului mă extenuase, mă deschisesem în faţa lui Verity şi-l lăsasem să soarbă şi mai mult din mine. Peste câteva clipe, când se mai potolea tremuratul, aveam să-mi fac un ceai din scoarţă de spiriduş şi să-mi revin. Pentru moment, am stat cu privirile adâncite în foc şi cu gândul la Verity.

Verity părăsise Buckkeep toamna trecută. Parcă trecuse o eternitate. La plecarea lui, regele Shrewd încă trăia, iar soţia lui Verity, Kettricken, aştepta un copil. Prinţul pornise într-o aventură. Piraţii Corăbiilor Roşii din Insulele Străine ne asaltau ţărmurile de trei ani şi toate eforturile noastre de a-i alunga eşuaseră. Aşadar, Verity, viitorul rege al celor Şase Ducate, pornise către Regatul Munţilor, ca să-i găsească acolo pe aliaţii noştri aproape legendari, Străbunii. Conform tradiţiei, cu nenumărate generaţii în urmă, regele Wisdom îi găsise şi ei ajutaseră cele Şase Ducate să gonească nişte piraţi asemănători cu duşmanii noştri. Pe lângă asta, promiseseră să se întoarcă dacă vom mai avea nevoie de ei. Aşa că Verity îşi lăsase tronul, soţia şi regatul ca să-i caute şi să le amintească de promisiunea făcută. Bătrânul lui tată, regele Shrewd, rămăsese la Curte, alături de fratele său mai tânăr, prinţul Regal.

Nici n-a plecat bine Verity, că Regal a şi început să lucreze împotriva lui. Şi-a atras simpatia ducatelor interioare şi a ignorat nevoile celor de coastă. Am suspectat că el era sursa zvonurilor care ridiculizau aventura lui Verity şi-l zugrăveau drept un nătărău iresponsabil, dacă nu chiar nebun. Grupul de iniţiaţi care ar fi trebuit să-l slujească pe Verity fusese de mult corupt să-l servească pe Regal. Acesta l-a folosit ca să împrăştie vestea că Verity a murit în drum spre Regatul Munţilor, apoi s-a autoproclamat viitor rege. Controlul lui asupra regelui Shrewd cel suferind a devenit absolut; Regal a declarat că-şi va muta Curtea în interiorul regatului, abandonând Buckkeepul din toate punctele de vedere în mâna Corăbiilor Roşii. Când a anunţat că regele Shrewd şi regina Kettricken trebuie să-l urmeze, Chade a hotărât că şi noi trebuie să luăm măsuri. Ştiam că Regal nu va îngădui nimănui să stea între el şi tron. Aşa că am pus la cale un

plan prin care să evadeze amândoi chiar în seara în care s-a proclamat Regal viitor rege.

Nimic nu ne-a mers conform planului. Ducatele de coastă mai aveau puţin şi se răsculau împotriva lui Regal; încercaseră să mă atragă de partea lor. Acceptasem să le susţin cauza, în speranţa că voi menţine poziţia puternică a Buckkeepului pentru Verity. Înainte să-l ajutăm pe rege să fugă, doi iniţiaţi în Meşteşug l-au omorât; numai Kettricken a fugit şi, deşi i-am omorât pe ucigaşii lui Shrewd, am fost prins, torturat şi găsit vinovat de întrebuinţarea Harului. Lady Patience, soţia tatălui meu, intervenise în favoarea mea fără niciun rezultat. Dacă Burrich nu ar fi reuşit să-mi arunce otravă în celulă, aş fi fost spânzurat deasupra apei şi mi s-ar fi dat foc. Dar otrava a fost suficientă ca să-i convingă pe toţi că am murit. Câtă vreme sufletul meu a rătăcit cu Ochi Întunecaţi în trupul lui, Patience mi-a cerut cadavrul din celulă şi m-a îngropat. Fără ştirea ei, Burrich şi Chade m-au dezgropat cât de repede au putut-o face în siguranţă.

Am clipit şi-am întors privirea de la foc. Aproape se stinsese. Aşa era şi viaţa mea acum, cenuşă rămasă în urma mea. Nu aveam cum să-mi iau înapoi femeia pe care o iubisem. Molly mă credea mort şi, fără îndoială, privea cu dezgust Harul cu care eram înzestrat. Oricum, mă părăsise cu multe zile înainte ca viaţa mea să se ducă de râpă. Ne cunoşteam din copilărie, de când ne jucam împreună pe străzile şi docurile din oraşul Buckkeep. Pe atunci îmi zicea Bobocul şi credea că sunt un simplu băiat din turn, ajutor de grăjdar sau ucenic de scrib. S-a îndrăgostit de mine înainte de a afla că eu eram bastardul, fiul nelegitim din cauza căruia Chivalry a fost obligat să renunţe la tron. Când a aflat adevărul, era s-o pierd. Dar am convins-o să aibă încredere în mine şi aproape un an de zile am ţinut unul la celălalt, în ciuda oricăror piedici. De nenumărate ori, eu am fost nevoit să-mi pun datoria faţă de suveran înaintea dorinţelor noastre. Regele a refuzat să-mi dea permisiunea să mă însor; Molly s-a împăcat cu gândul. Shrewd mă promisese altei femei. Molly a acceptat chiar şi asta. A fost ameninţată şi batjocorită drept „târfa bastardului”. N-am putut s-o protejez. Dar ea a trecut, neclintită, prin toate… până când, într-o zi, mi-a spus pur şi simplu că există altcineva în viaţa ei, cineva pe care îl poate

iubi şi pe care-l pune mai presus de toate, aşa cum făceam eu cu regele meu. Şi m-a părăsit. N-am putut s-o învinovăţesc. Putea doar să-mi fie dor de ea.

Am închis ochii. Eram obosit, aproape sfârşit. Iar Verity mă prevenise să nu mai întrebuinţez Meşteşugul decât la nevoie. Dar ce rău aş face dacă aş arunca o privire asupra lui Molly? Numai o clipă s-o văd, să mă asigur că e bine… Probabil că n-aş reuşi nici atât. Totuşi, ce rău aş face să încerc, doar un minut?

Ar fi trebuit să-mi fie uşor. Îmi aminteam totul despre ea fără niciun efort. Îi respirasem de atâtea ori mireasma de ierburi îmbinate ca să-şi parfumeze lumânările şi căldura pielii sale dulci! Îi cunoşteam fiecare nuanţă din voce, ştiam cum i se îngroşa când râdea. Îmi aminteam curba precisă a bărbiei ei, cum o scotea în faţă când se supăra pe mine. Îmi aminteam părul ei des şi lucios şi ochii ei negri sfredelitori. Avea felul ei de a-mi prinde faţa în mâini şi de-a o ţine strâns în timp ce mă săruta… Mi-am dus mâna la faţă, sperând să-i găsesc mâna acolo, s-o prind şi să nu-i mai dau drumul niciodată. În locul ei, am dat peste o cicatrice. Lacrimi prosteşti îmi împăienjeniră ochii. Am clipit să le alung, urmărind cum dansează flăcările din cămin până mi s-a limpezit privirea. Sunt obosit, mi-am zis. Prea obosit ca să încerc s-o găsesc pe Molly cu Meşteşugul. Ar trebui să dorm. Am încercat să mă detaşez de sentimentele acelea prea omeneşti. Totuşi, pe ele le-am ales când am decis să redevin om. Poate că ar fi mai înţelept să fiu lup. Mai mult ca sigur că un animal nu trebuia să experimenteze asemenea sentimente.

Afară, în noapte, un lup singuratic ridică botul şi urlă dintr-odată la lună, străpungând bezna cu singurătatea şi disperarea lui.

4

DRUMUL RÂULUI

Buck, cel mai vechi ducat din regatul celor Şase Ducate, are o coastă care porneşte chiar de sub Highdowns şi se întinde spre sud, cuprinzând gura de vărsare a râului Buck şi Golful Buck. Insula Cornului face parte din el. Bogăţia ducatului are două surse principale: apele pline de peşte, de care au profitat întotdeauna locuitorii coastei, şi comerţul pe apă, prin care se trimit ducatelor interioare cele de trebuinţă pe râul Buck. Râul este lat, coteşte liber în făgaşul albiei sale şi primăvara inundă adesea porţiunile joase ale regatului. Curentul este de aşa natură încât un canal neîngheţat rămâne întotdeauna deschis pe râu tot anul, cu excepţia celor patru ani când asupra Buckului s-au abătut cele mai aspre ierni din istoria lui. Nu doar bunuri din Buck călătoresc pe râu spre ducatele interioare, ci şi mărfuri din Rippon şi Shoaks, fără să mai pomenim de cele exotice din Statele Chalced şi de cele ale negustorilor din Bingtown. În jos, pe râu, sosesc toate mărfurile pe care le au de oferit ducatele interioare, precum şi blănurile fine şi chihlimbarul din Regatul Munţilor.

M-am trezit când m-a atins Ochi Întunecaţi cu nasul rece pe obraz. Nici atunci n-am tresărit, ci am absorbit, cu simţuri cam lichide, realitatea din jurul meu. Îmi vuia capul şi-mi înţepenise faţa. Sticla de vin goală se rostogoli de lângă mine când m-am ridicat în capul oaselor pe podea.

Dormi prea adânc. Eşti bolnav?

Nu. Doar tâmpit.

Nu te-am mai văzut dormind buştean de la vin.

Mă împunse din nou cu botul şi l-am dat la o parte. Am strâns pleoapele o clipă, apoi le-am redeschis. Nicio îmbunătăţire. Am aruncat câteva aşchii de lemn peste tăciunii rămaşi din seara trecută.

— E dimineaţă? am întrebat somnoros, cu glas tare.

Lumina de-abia începe să se schimbe. Ar trebui să ne întoarcem la locul cu vizuini de iepuri.

Du-te înainte. Mie nu mi-e foame.

Foarte bine. Făcu doi paşi, apoi se opri lângă uşa deschisă. *Nu cred că-ţi face bine să dormi înăuntru.* După aceea plecă, o siluetă cenuşie schimbătoare, depărtându-se de colibă. M-am întins la loc încet şi-am închis ochii. O să mai dorm un piculeţ.

Când m-am trezit a doua oară, lumina zilei bătea în uşa deschisă. Mi-am trimis iute Harul în căutare şi am găsit un lup sătul dormitând între două rădăcini mari de stejar, la umbra cu petice de soare. Ochi Întunecaţi nu prea avea ce face în zilele senine. În ziua aceea l-am aprobat, dar m-am obligat să mă gândesc la hotărârea din ziua anterioară. Am început să fac ordine în colibă. Atunci mi-a trecut prin cap că era posibil să n-o mai văd niciodată. Cu toate astea, am măturat peste tot, din obişnuinţă. Am scos cenuşa din cămin şi am pus o grămadă de lemne proaspete în locul ei. Dacă va fi să treacă cineva pe-aici şi va avea nevoie de adăpost, va găsi totul pregătit. Mi-am strâns hainele de-acum uscate şi am aşezat pe masă lucrurile pe care aveam să le iau cu mine. Erau foarte puţine, dacă te gândeai că numai atât aveam pe lume, însă când mi-am amintit că va trebui să le car în spate, mi s-au părut prea multe. Am coborât la pârâu să-mi astâmpăr setea şi să mă spăl înainte de a le aduna într-o boccea cât mai uşor de dus.

Întorcându-mă de la pârâu, m-am întrebat cât de nemulţumit va fi Ochi Întunecaţi să călătorească pe timp de zi. A doua pereche de pantaloni ajunsese, nu ştiu cum, pe prag. M-am aplecat s-o ridic înainte de a intra şi i-am trântit pe masă. Brusc, mi-am dat seama că nu sunt singur.

Pantalonii din prag ar fi trebuit să mă pună pe gânduri, dar devenisem neglijent. Prea multă vreme trecuse de când nu mai fusesem ameninţat. Începusem să mă bazez prea mult pe Harul meu ca să mă anunţe dacă mai era cineva prin preajmă. Neoamenii nu puteau fi sesizaţi astfel. Nici Harul, nici

Meşteşugul nu mă avertizau de prezenţa lor. Erau doi, ambii tineri, nu de mult transformaţi în neoameni. Purtau haine aproape întregi şi, chiar dacă erau murdare, nu erau îmbibate cu noroi şi nici părul nu le era încâlcit şi jegos, ca la alţi neoameni.

Mă luptasem cu neoameni de cele mai multe ori iarna, când erau istoviţi de lipsuri. Una din îndatoririle mele ca asasin în slujba regelui Shrewd era să-i ţin departe de zona din jurul Buckkeepului. Noi nu descoperisem niciodată ce fel de magie foloseau Corăbiile Roşii, de ne furau oamenii din sânul familiilor şi-i aduceau înapoi doar peste câteva ceasuri, transformaţi în brute fără sentimente. Nu ştiam decât că singura cale pentru a-i ajuta era să-i omorâm din milă. Neoamenii erau cea mai năprasnică oroare slobozită de Corăbiile Roşii asupra noastră. Piraţii ne lăsau rudele să ne prade mult timp după plecarea lor. Ce era mai rău: să-ţi priveşti fratele în ochi, ştiind că, pentru el, jaful, crima şi violul erau lucruri normale, câtă vreme obţinea ce dorea, sau să iei cuţitul, să-l prinzi şi să-l omori?

Pe cei doi i-am întrerupt în timp ce-mi răscoleau prin lucruri. Cu mâinile pline de carne uscată, mâncau şi se urmăreau prudent. Deşi neoamenii călătoreau împreună, nu erau credincioşi absolut nimănui. Poate că tovărăşia altora era, pur şi simplu, un obicei. Îi văzusem atacându-se cu sălbăticie pentru o pradă ori alta, dar şi numai dacă li se făcea suficient de foame. Acum însă îşi întoarseră ochii spre mine, stând în cumpănă. Eu am îngheţat pe loc. Preţ de-o clipă, nimeni nu mişcă.

Mâncarea şi bunurile mele erau, toate, în mâna lor. Nu aveau motiv să mă atace câtă vreme nu-i provocam. M-am dat înapoi spre uşă cu paşi lenţi şi precauţi, cu mâinile jos, nemişcate, ca şi cum aş fi dat peste un urs devorându-şi victima. Aşa că nu i-am privit fix când m-am retras prudent din teritoriul lor.

Ajunsesem foarte aproape de uşă, când unul din ei ridică o mână murdară şi arătă spre mine.

— Vise prea zgomotoase! exclamă el furios.

Lăsară amândoi prada şi se năpustiră asupra mea.

M-am răsucit şi-am luat-o la fugă, ciocnindu-mă piept în piept cu un neom care tocmai intra. Îmi purta cămaşa, dar altceva nu prea mai avea pe el. Impulsul îi dictă să mă prindă în braţe. N-am şovăit. Cuţitul de la curea îmi era la îndemână. L-am scos şi l-am înjunghiat în burtă de mai multe ori, până mi-a dat drumul.

Se ghemui cu un urlet de durere când m-am strecurat pe lângă el.

Frate! am auzit şi-am ştiut că Ochi Întunecaţi vine spre mine, dar de prea departe, chiar de pe culme. Un neom îmi trase o lovitură grea din spate şi m-am prăbuşit. M-am rostogolit în strânsoarea lui, ţipând răguşit de spaimă, pentru că neomul trezi în mine fiecare amintire a durerilor îndurate în temniţa în care mă închisese Regal. Panica mă doborî pe dinăuntru ca otrava. M-am scufundat într-un coşmar. Eram prea îngrozit ca să mă mişc. Inima îmi bătea să-mi spargă pieptul, nu puteam respira, aveam mâinile amorţite, nu-mi dădeam seama dacă mai ţin sau nu cuţitul cu degetele. Neomul mă apucă de gât. Am dat din mâini ca un nebun, gândindu-mă numai cum să fug, cum să scap din strânsoare. Mă salvă tovarăşul lui, care îmi trase un picior într-o parte de-mi juli pielea când m-am smucit şi m-am izbit de coastele celui de deasupra mea. Am auzit cum i se taie respiraţia şi, cu o lovitură puternică, l-am dat jos de pe mine. M-am rostogolit de sub el, am sărit în picioare şi-am luat-o la fugă.

Goneam îmboldit de o teamă atât de mare, încât nu puteam gândi. Am auzit un neom apropiindu-se de mine, parcă şi pe celălalt, în spatele lui. Dar cunoşteam dealurile şi pajiştea la fel de bine ca lupul meu. I-am alergat în susul dealului abrupt din spatele colibei şi, înainte ca ei să ajungă în vârf, am schimbat direcţia şi m-am făcut nevăzut. Una din vijeliile năprasnice de iarna trecută doborâse un stejar care smulsese o bucată mare de pământ cu rădăcini încâlcite cu tot şi trăsese după el şi nişte copaci mai mici. Se formase astfel o învălmăşeală de trunchiuri şi crengi care lăsa lumina să pătrundă cu dărnicie în pădure. Murii crescuseră nestingheriţi şi se răspândiseră pe uriaşul căzut. M-am trântit la pământ lângă el. M-am furişat pe burtă printre tulpinile cu cei mai mulţi spini, până în întunericul de sub trunchiul de stejar, apoi am stat nemişcat.

Am auzit strigătele furioase ale neoamenilor care mă căutau. Din cauza panicii, mi-am ridicat şi zidurile minţii. „Vise prea zgomotoase”, mă acuzase neomul. Păi, Chade şi Verity bănuiseră amândoi că Meşteşugul atrăgea neoamenii. Poate că intensitatea simţirii pe care o solicita Meşteşugul şi faptul că ajungea până la ei le atingeau o coardă lăuntrică şi le amintea de tot ceea ce pierduseră.

Şi îi determina astfel să omoare pe oricine era capabil de sentimente? Poate.

Frate?

Era Ochi Întunecaţi, fie amuţit, fie la foarte mare distanţă. Am îndrăznit să mă deschid puţin pentru el. *Sunt teafăr. Unde eşti?*

Chiar aici. Am auzit un foşnet şi l-am zărit dintr-odată, se târa pe burtă către mine. Îmi atinse obrazul cu nasul. *Eşti rănit?*

Nu. Am fugit.

Bine-ai făcut, remarcă el, iar eu mi-am dat seama că vorbea serios.

Dar mi-am dat seama şi că e surprins. Nu mă mai văzuse fugind de neoameni. Întotdeauna îi înfruntasem şi mă luptasem cu ei, iar el îi înfruntase şi se luptase alături de mine. Da, numai că pe vremea aceea eu fusesem cel bine înarmat şi bine hrănit, iar ei cei care înduraseră foamea şi frigul. Când sunt trei contra ta, iar tu n-ai decât un cuţit la curea, îţi scad şansele, chiar dacă ştii că-ţi vine un lup în ajutor. Nu e vorba de laşitate. Oricine ar fi procedat la fel, mi-am zis eu de mai multe ori.

E-n regulă, mă linişti Ochi Întunecaţi, apoi adăugă: *Nu vrei să ieşi?*

Mai stau puţin. O să ies după ce pleacă, i-am răspuns, ca să-l fac să tacă.

Au plecat de mult, îmi explică el. *Au plecat cât mai era soarele pe cer.*

Vreau să fiu sigur.

Sunt sigur. I-am urmărit cum se îndepărtează, m-am dus după ei. Hai afară, frăţioare.

M-am lăsat convins să-mi părăsesc ascunzişul. Când am ieşit, am văzut că soarele apunea. Câte ore petrecusem acolo, cu simţurile amorţite, ca un melc retras în cochilie? M-am scuturat de praful de pe piepţii cămăşii cândva curate. Aveam şi pete roşii, de la sângele tânărului pe care îl omorâsem în uşă. Va trebui să-mi spăl hainele din nou, mi-am zis, ca un prost. Am vrut să aduc apă şi s-o încălzesc, să curăţ sângele, însă mi-am dat seama că nu puteam să mă întorc în colibă, pentru că riscam să fiu prins în capcană încă o dată.

Totuşi, puţinele mele bunuri, ori ce mai lăsaseră neoamenii din ele, rămăseseră acolo.

Când a răsărit luna, mi-am luat inima în dinţi şi m-am apropiat

de colibă. Luna plină lumina pajiştea largă din faţa colibei. O vreme, am stat ghemuit pe creastă, urmărind atent orice posibilă mişcare a umbrelor. Un neom zăcea în iarba deasă de lângă uşă. M-am holbat la el multă vreme, aşteptând să se mişte.

E mort. Foloseşte-ţi nasul, mă sfătui Ochi Întunecaţi.

Era cel cu care mă ciocnisem ieşind din colibă. Probabil că-i împunsesem cu cuţitul un organ vital; nu ajunsese prea departe. Cu toate acestea, l-am pândit din beznă cu mare grijă, de parcă ar fi fost un urs rănit. În curând am simţit însă duhoarea unui cadavru lăsat în soare o zi întreagă. Zăcea răşchirat, cu faţa în iarbă. Nu l-am răsucit, l-am ocolit cât de mult am putut.

Am privit cu dificultate prin fereastra colibei, cercetând întunericul nemişcat câteva minute bune.

Nu-i nimeni acolo, îmi aminti Ochi Întunecaţi nerăbdător.

Eşti sigur?

Da, pe cât de sigur sunt că am nas de lup şi nu doar un ciot de carne moartă sub ochi. Frate…

Nu-şi termină gândul, dar îi simţeam îngrijorarea mută din cauza mea. Aproape că i-o împărtăşeam. O parte din mine ştia că nu are de ce să se teamă, că neoamenii luaseră ce voiseră şi plecaseră. Alta însă nu putea uita cât de greu se lăsase bărbatul peste mine, nici forţa cu care mă izbise. Fusesem ţintuit în felul acela de podeaua de piatră dintr-o temniţă şi bătut cu pumnii şi bocancii, şi nu fusesem în stare să ripostez. Acum, că îmi reînviase amintirea aceasta, m-am întrebat cum voi reuşi să trăiesc cu ea.

Până la urmă am intrat, totuşi, în colibă. M-am obligat chiar să aprind o lumânare, după ce, orbecăind, am găsit cremenea. Cu mâini tremurânde, am adunat în grabă rămăşiţele şi le-am învelit în manta. Uşa deschisă în spatele meu era o gaură neagră ameninţătoare prin care neoamenii se puteau întoarce oricând. Totuşi, dacă o închideam, eram prins în capcană înăuntru. Nici măcar prezenţa lui Ochi Întunecaţi stând de pază în prag nu mă liniştea.

Luaseră numai lucrurile care le erau trebuincioase pe moment. Neoamenii nu gândeau mai departe de clipa de faţă. Carnea uscată fusese mâncată sau azvârlită într-o parte. Nu voiam nimic din ce atinseseră ei. Îmi deschiseseră cutia de scrib,

dar îşi pierduseră interesul văzând că nu conţine mâncare. Probabil bănuiseră că în cutia mai mică, cea cu ierburi şi otrăvuri, îmi ţin culorile. Nu se atinseseră de ea. Dintre haine, îmi furaseră numai cămaşa şi nu intenţionam să le-o cer înapoi. O găurisem oricum de mai multe ori cu lama cuţitului. Mi-am luat ce mi-a rămas şi-am plecat. Am traversat pajiştea şi-am urcat în vârful culmii, de unde se vedea bine în toate direcţiile. Acolo m-am aşezat şi, cu degete tremurătoare, mi-am împachetat frumos lucrurile. Le-am învelit în manta şi-am legat-o strâns cu chingi de piele. Cu o altă curea mi-am fixat-o pe umăr. Voi găsi eu o metodă mai uşoară s-o car pe lumină.

— Gata? l-am întrebat pe Ochi Întunecaţi.

Mergem la vânătoare?

Nu. Călătorim. Am ezitat. Ţi-e tare foame?

Puţin. Aşa de tare te grăbeşti să pleci de-aici?

N-a fost nevoie să mă gândesc prea mult la răspuns.

— Da.

Atunci nu-ţi face griji. Putem să călătorim şi să şi vânăm.

Am încuviinţat, apoi am ridicat ochii spre cerul nopţii. Am zărit Cârmaciul şi mi-am stabilit poziţia după el.

— Pe-acolo, am zis, indicând latura îndepărtată a culmii.

Lupul nu răspunse, ci se ridică şi porni hotărât în direcţia arătată de mine. M-am luat după el cu urechile ciulite, cu toate simţurile încordate, nu cumva să scap vreo mişcare din tufişuri. Am avansat în linişte şi nu ne-a urmărit nimeni. Nu m-a urmărit nimeni, în afară de frica mea.

Călătoritul noaptea a devenit un obicei. Plănuisem să umblăm ziua şi să dormim noaptea. Dar, după prima noapte de furişat prin păduri în spatele lui Ochi Întunecaţi, luându-ne după orice urmă de vânat ne ducea în direcţia potrivită, m-am decis că e mai bine aşa. Noaptea oricum n-aş fi putut dormi. În primele zile, nu reuşisem să închid un ochi nici ziua. Găseam un punct de observaţie avantajos care era şi un bun ascunziş şi mă întindeam, convins că sunt extenuat. Mă ghemuiam, închideam ochii şi zăceam, chinuit de intensitatea propriilor simţuri. Fiecare sunet, fiecare miros mă făceau să tresar alarmat şi nu mă linişteam până nu mă ridicam ca să mă asigur că nu mă paşte niciun pericol. După o vreme, până şi Ochi Întunecaţi a început să se plângă de agitaţia mea. Când, în cele din urmă,

adormeam, o făceam doar ca să mă trezesc în răstimpuri, transpirat şi tremurând. Lipsa de somn ziua îmi afecta nopţile când ţopăiam în urma lui Ochi Întunecaţi.

Totuşi, orele nedormite şi ceasurile petrecute mărşăluind în spatele lupului, chinuit de durerea de cap, n-au fost irosite. Mi-au înteţit ura faţă de Regal şi grupul lui de iniţiaţi. Mi-au rafinat-o. Iată ce a făcut Regal din mine: nu-i destul că mi-a luat viaţa şi iubita, nu-i destul că trebuie să evit oamenii şi locurile dragi mie, nu-i destul că sunt plini de cicatrice şi din când în când mă apucă tremuratul, ci m-a transformat şi într-un om fricos ca un iepure. Nici măcar nu aveam curajul să-mi amintesc toate câte mi le făcuse, însă ştiam că, atunci când voi simţi imboldul, vor năvăli asupra mea şi mă vor dezumaniza. Amintirile pe care nu le puteam evoca în timpul zilei mă pândeau deghizate în crâmpeie de sunete, culori şi texturi şi mă torturau noaptea. Obrazul meu culcat pe piatra rece şi lipicioasă din cauza stratului subţire din sângele meu cald. Fulgerul luminos care însoţeşte pumnul arcuit lovindu-mi tâmpla. Sunetele guturale scoase de bărbaţi, huiduielile şi mormăiturile ieşite din gâtlejurile lor, în timp ce un om este bătut sub ochii lor. Astfel de amintiri tăioase ca lama zimţată îmi zădărniceau eforturile de a dormi. Cu privirea înceţoşată, tremurând, zăceam treaz lângă lup şi mă gândeam la Regal. Cândva, trăisem o dragoste despre care crezusem că mă va ajuta să îndur orice suferinţă. Regal mi-o furase. Acum nutream faţă de el o ură la fel de arzătoare ca dragostea aceea.

Vânam în timp ce călătoream. Hotărârea mea de a găti carnea imediat s-a dovedit fără folos. Reuşeam să aprind focul poate două nopţi din trei şi numai dacă dădeam peste o adâncitură în care flăcările să nu atragă atenţia. Cu toate acestea, nu mi-am dat voie să devin o creatură mai nevrednică decât un animal. M-am ţinut curat şi am avut atâta grijă de hainele mele câtă îmi permitea viaţa aspră pe care o duceam.

Planul meu de călătorie era unul simplu. Aveam să traversăm regatul până la râul Buck. Drumul însoţea cursul apei până la Turlake. Era foarte circulat; poate că-i va fi greu lupului să rămână nevăzut, dar era cea mai rapidă cale. Odată ajunşi la Turlake, mai aveam foarte puţin până la Tradeford, oraşul de pe râul Vin. La Tradeford, urma să-l ucid pe Regal.

Acesta era planul meu. Refuzam să mă gândesc cum îl voi duce la capăt. Refuzam să mă îngrijoreze ceea ce nu ştiam. Pur şi simplu intenţionam să merg înainte, zi după zi, până la îndeplinirea scopului meu. Măcar atât învăţasem cât fusesem lup.

Cunoşteam bine coasta de când trăsesem o vară întreagă la vâsle pe *Rurisk,* una din corăbiile de război ale lui Verity, dar nu eram familiarizat cu interiorul ducatului Buck. Da, îl străbătusem o dată, în drum spre Regatul Munţilor, ca să iau parte la ceremonia prin care Kettricken îi era promisă lui Verity. Atunci făcusem parte din caravana de nuntaşi, înzestrată cu destui cai şi bine aprovizionată. Dar acum călătoream singur şi pe jos şi aveam timp berechet să cumpănesc la cele văzute. Am traversat un ţinut sălbatic, dar o mare parte din el fusese cândva păşune de vară pentru turme de oi, capre şi vite. Am străbătut nenumărate păşuni cu iarbă nepăscută, înaltă până la piept, ca să dăm peste colibe reci, părăsite de păstori toamna trecută. Puţinele turme pe care le vedeam erau mici, nici pe departe numeroase ca acelea pe care mi le aminteam din anii trecuţi. Am întâlnit mult mai puţini porcari şi păzitoare de gâşte decât în prima călătorie prin acelaşi ţinut. Pe măsură ce ne apropiam de râul Buck, treceam pe lângă lanuri tot mai mici decât cele văzute întâia dată, iar mult pământ roditor, nici măcar arat, ajunsese pârloagă.

Nu înţelegeam prea multe. Mai văzusem asemenea sărăcie de-a lungul coastei, unde turmele şi culturile fermierilor fuseseră devastate de piraţi în repetate rânduri. În ultimii ani, tot ceea ce nu ardeau sau jefuiau piraţii Corăbiilor Roşii se dădea ca taxă pentru navele de război şi soldaţii care de-abia reuşeau să apere coasta. Dar în amonte, acolo unde corsarii nu ajungeau, sperasem să găsesc ţinuturi mai prospere. Am fost foarte mâhnit de ce-am descoperit în ele.

În scurtă vreme am ajuns la drumul care urma râul Buck. Era mult mai puţin circulat decât ştiam, şi drumul, şi râul. Oamenii întâlniţi în cale se dovedeau grosolani şi neprietenoşi, chiar şi atunci când Ochi Întunecaţi se ascundea. Odată am oprit la o fermă ca să cer voie să iau apă din fântână. Mi s-a dat voie, dar nimeni nu a chemat câinii care mârâiau agresivi în timp ce scoteam apă, iar când mi-am umplut burduful, femeia mi-a spus

că ar fi mai bine să-mi văd de drum. La fel se purta aproape toată lumea.

Cu cât înaintam, cu atât se înrăutăţea situaţia. Călătorii cu care mă întâlneam nu erau negustori cu căruţe de marfă sau fermieri ducând produse la piaţă, ci familii oropsite, care de multe ori împingeau un căruţ-două cu lucruri, cât le mai rămăsese din gospodărie. Privirile adulţilor erau aspre şi duşmănoase, iar ale copiilor, îngrozite sau goale. Speranţa mea de a găsi de lucru cu ziua pe drumul acela a murit repede. Cei care mai aveau case şi ferme le păzeau cu străşnicie. Câinii lătrau prin curţi şi muncitorii păzeau recolta tânără de hoţi după lăsarea întunericului. Am trecut pe lângă mai multe „oraşe de cerşetori”, ciorchini de colibe improvizate şi corturi ridicate la marginea drumului. Noaptea, focurile străluceau puternic în ele, iar adulţii stăteau de pază cu bâte şi suliţe. Ziua, copiii şedeau lângă drum şi cerşeau de la trecători. Am înţeles de ce erau atât de bine păzite puţinele căruţe negustoreşti.

Mergeam de câteva nopţi, ca nişte stafii, rătăcind fără zgomot din cătun în cătun, când am întâlnit un oraş oarecare. Se crăpase de ziuă înainte de a ajunge noi la periferie. Când ne-au depăşit nişte negustori matinali cu o căruţă de pui în colivii, am ştiut că venise vremea să ne facem nevăzuţi. Ne-am adăpostit pe timp de zi, pe o colină care ne oferea priveliştea unui oraş construit pe jumătate în albia râului. Când nu puteam dormi, stăteam şi urmăream negoţul de pe drumul de dedesubt. Bărci, şi mai mici, şi mai mari, erau legate la docuri. Câteodată, vântul îmi aducea în urechi strigătele echipajelor care descărcau încărcăturile navelor. O dată am auzit chiar o frântură de cântec. Spre surprinderea mea, m-am pomenit atras de semenii mei. L-am lăsat pe Ochi Întunecaţi dormind, dar n-am trecut de pârâul de la poalele colinei. M-am apucat să-mi spăl cămaşa şi pantalonii.

Ar trebui să evităm locul ăsta. Vor încerca să te omoare dacă te duci acolo, mă sfătui Ochi Întunecaţi amabil. Stătea pe o ridicătură de pe mal, lângă mine, urmărind cum mă spăl sub cerul tot mai închis al amurgului. Pantalonii şi cămaşa erau aproape uscate, încercasem să-i explic de ce voiam să rămână pe loc şi să mă aştepte cât mergeam eu la hanul din oraş.

De ce ar vrea să mă omoare?

Suntem străini, am pătruns pe terenul lor de vânătoare. De ce să nu încerce să ne omoare?

Oamenii nu gândesc aşa, i-am explicat răbdător.

Nu. Ai dreptate. Probabil că o să te vâre într-o cuşcă şi-o să te bată.

Nu vor face asta, am insistat ferm, ca să-mi ascund teama că aş putea fi recunoscut.

Au mai făcut-o. Cu amândoi. Şi chiar cei din haita ta.

Nu-l puteam contrazice, aşa că i-am promis: *Voi fi foarte, foarte atent. Nu voi întârzia. Nu vreau decât să aud ce se vorbeşte, să aflu ce se întâmplă.*

De ce ne-ar păsa nouă de ce li se întâmplă lor? Nouă ni se întâmplă că nici nu vânăm, nici nu dormim, nici nu călătorim. Ei nu sunt din haita noastră.

Poate aflăm ce ne aşteaptă mai departe în călătoria noastră. Poate aflu dacă drumurile sunt foarte aglomerate, dacă găsesc ceva de lucru cu ziua, ca să primesc nişte bănuţi. Lucruri de-astea.

Am putea să călătorim şi să le aflăm singuri, se încăpăţâna Ochi Întunecaţi.

Mi-am tras pantalonii şi cămaşa pe pielea umedă. Mi-am pieptănat părul pe spate cu degetele, l-am stors de apă. Din obicei, l-am prins în coadă de războinic. După aceea mi-am muşcat buza, cumpănind. Plănuisem să apar în faţa lumii ca un scrib rătăcitor. Mi-am desfăcut coada şi mi-am lăsat părul liber. Aproape că-mi atingea umerii. Cam lung pentru un scrib. Scribii şi-l ţineau scurt şi-şi tundeau firele de pe frunte, ca să nu le intre în ochi când lucrează. Păi, cu barba mea neîngrijită şi cu laţele mele, puteam să trec drept un scrib care nu mai găsise de mult ceva de lucru. Nu era o recomandare pentru abilităţile mele, dar, la cât de puţine provizii aveam, era cea mai bună.

Mi-am netezit cămaşa, ca să fiu mai prezentabil. Mi-am legat cureaua, am verificat cuţitul, să stea bine în teacă, apoi am cântărit în palmă săculeţul mai mult gol decât plin. Cremenea din el cântărea mai mult decât monedele – aveam cei patru bănuţi de argint de la Burrich. Cu câteva luni în urmă, n-ar fi fost cine ştie ce avere. Acum erau tot ce aveam şi m-am decis să nu-i cheltui dacă nu e necesar. Alte bogăţii nu deţineam, decât cercelul de la Burrich şi acul de la Shrewd. Am dus mâna la

cercel din reflex. Cât de tare mă enerva când vânam prin tufişuri dese, acum, atingându-l, m-am liniştit. La fel şi acul din gulerul cămăşii.

Acul care nu era acolo.

Mi-am scos cămaşa şi-am pipăit gulerul de la un cap la altul, apoi mi-am luat toate hainele la verificat. Am aprins migălos un foc mic, ca să am lumină. Pe urmă mi-am desfăcut complet legătura şi am controlat-o amănunţit nu o dată, ci de două ori. Asta deşi ştiam sigur unde e acul. Micul rubin cuibărit în argint se afla în gulerul cămăşii purtate de un neom mort, în faţa colibei de ciobani. Eram convins, dar nu puteam s-o recunosc în sinea mea. Cât mi-am scotocit eu printre boarfe, Ochi Întunecaţi a dat târcoale focului nesigur, scâncind uşor agitat, bănuind o îngrijorare pe care n-o înţelegea. „Sst!”, l-am potolit nervos şi mi-am forţat mintea să reia evenimentele, ca şi cum urma să-i raportez lui Shrewd.

Ultima oară când mi-am amintit că purtasem acul fusese noaptea în care-i alungasem pe Burrich şi pe Chade. Îl scosesem din guler şi-l arătasem amândurora, apoi îl privisem îndelung. După aceea îl prinsesem la loc. De atunci, nu-mi aminteam să-l mai fi luat în mână. Nici să-l fi scos când am spălat cămaşa. Ar fi trebuit să mă înţep în el dacă ar fi fost la locul lui. Dar de obicei îl înfigeam într-o cusătură care să-l ţină bine. Aşa mi se părea mai în siguranţă. N-aveam de unde să ştiu dacă-l pierdusem vânând cu lupul sau era încă prins în cămaşa de pe mort. Poate că-l lăsasem pe masă şi unul din neoameni furase obiectul acela strălucitor când îmi răscolise bunurile.

Nu era decât un ac, mi-am reamintit eu. Ca bolnav, tânjeam să-l văd imediat, prins în căptuşeala mantalei sau căzut în bocanc. Un licăr de speranţă mă determină să scotocesc iar în bocanci. Nu era acolo. Un simplu ac, o bucată de metal prelucrată şi o piatră lucioasă. Doar semnul primit de la Shrewd când mă făcuse al lui, când stabilise între noi o legătură menită s-o înlocuiască pe cea de sânge, imposibil de recunoscut în faţa lumii. Un simplu ac, singurul lucru care-mi rămăsese de la regele şi bunicul meu. Ochi Întunecaţi scânci din nou şi am simţit nevoia absurdă de-a mă răţoi la el. Probabil o sesiză şi el, dar veni la mine, îmi ridică încet cotul cu nasul şi-şi vârî capul cenuşiu pe sub braţul meu, până când mă atinse cu el pe piept,

iar braţul meu îl cuprinse pe după umeri. Înălţă brusc botul, lovindu-l dureros, cu zgomot, de bărbia mea. L-am strâns în braţe, iar el se întoarse să-şi frece gâtul de faţa mea. Gestul final de încredere, de la lup la lup: gâtul întins în faţa colţilor care l-ar putea ataca. După o clipă, am oftat şi-am mai uitat de durerea cauzată de pierderea acului.

A fost doar un lucru de ieri? mă întrebă Ochi Întunecaţi şovăitor. *Un lucru care nu mai e aici? Nu-i cumva un spin în laba ta sau un junghi în burtă?*

— Doar un lucru de ieri, am fost nevoit să recunosc.

Un ac dat unui băiat care nu mai exista, de către un bărbat care murise. Poate că era spre binele meu, m-am consolat. Un lucru mai puţin care să mă ţină legat de FitzChivalry cel blestemat cu Harul. I-am ciufulit lupului părul de la ceafă, pe urmă l-am scărpinat după urechi. Aşezat lângă mine, mă înghionti ca să-l mai scarpin. I-am făcut pe plac, cumpănind. Poate că ar trebui să-mi scot cercelul de la Burrich şi să-l ascund în săculeţ. Ştiam însă că n-o voi face. Mai bine să rămână singura legătură dintre viaţa mea trecută şi cea de acum.

— Dă-mi voie să mă ridic, l-am rugat pe lup, iar el se trase fără chef la o parte.

Mi-am strâns lucrurile la loc cu atenţie şi le-am legat bine, apoi am stins focul cu picioarele.

— Să mă întorc aici sau ne întâlnim în partea cealaltă a oraşului?

Partea cealaltă?

Dacă dai un tur în jurul oraşului şi apoi te întorci din nou spre râu, vei vedea că drumul se continuă în partea aceea, i-am explicat. *Ne vedem acolo?*

Ar fi bine. Cu cât stăm mai puţin lângă vizuina asta de oameni, cu atât mai bine.

Perfect. Te găsesc acolo înainte de-a se face ziuă.

Mai degrabă te găsesc eu pe tine, nas bleg. Şi voi avea şi burta plină pe deasupra.

Am fost nevoit să recunosc că era foarte probabil să nu se înşele.

Fii atent la câini, l-am avertizat în timp ce se retrăgea în tufişuri.

Fii atent la oameni, veni replica lui. După aceea nu l-am mai

văzut şi am rămas legaţi numai prin Har.

Mi-am aruncat bocceaua pe umăr şi-am pornit în jos, spre râu. Se întunecase de-a binelea între timp. Intenţia mea fusese să ajung în oraş înainte de lăsarea nopţii şi să mă opresc la o cârciumă ca să ascult bârfele, poate şi să beau ceva, apoi să-mi văd de drum. Voisem să traversez piaţa şi să aud bârfele negustorilor. În loc de asta, am găsit un oraş aproape adormit. Piaţa era părăsită, cu excepţia unor potăi care adulmecau tarabele goale după resturi. Am ieşit din ea şi mi-am întors paşii spre râu. Acolo voi găsi o mulţime de hanuri şi cârciumi pline de negustori. În oraş ardeau torţe pe ici, pe colo, dar străzile erau luminate mai degrabă de lumina furişată prin spatele obloanelor care nu se mai închideau bine. Străzile pietruite într-o doară nu erau întreţinute. Nu o dată am călcat într-o groapă, crezând că e o umbră, mai să-mi rup gâtul. Am oprit un paznic înainte de a mă opri el pe mine, rugându-l să-mi recomande un han din apropierea apei. Balanţa, îmi zise el, era un han curat şi onorabil pentru călători, cum îi spunea şi numele, şi era uşor de găsit. Mă avertiză ferm că cerşitul nu era îngăduit acolo şi că hoţii de buzunare trebuiau să se considere norocoşi dacă se alegeau numai cu o mamă de bătaie. I-am mulţumit pentru sfaturi şi mi-am văzut de drum.

Am găsit uşor Balanţa, aşa cum îmi spusese paznicul. Lumina se revărsa prin uşa deschisă, odată cu vocile a două femei cântând vesel în canon. Inima mi se umplu de bucurie la auzul melodiei voioase şi am intrat în cârciumă fără ezitare. Pereţii groşi, din cărămidă uscată la soare şi buşteni solizi, adăposteau o încăpere întinsă, cu tavanul jos, cu miros puternic de carne, fum şi plină de localnicii de la malul apei. În burta căminului dintr-un capăt se răsucea o halcă de carne la frigare, dar în seara aceea frumoasă de vară majoritatea muşteriilor se adunaseră în capătul mai răcoros. Acolo, cele două cântăreţe urcaseră pe masă două scaune şi-şi împleteau glasurile şezând pe ele. Un bărbat cărunt cu harpă, evident, parte din grupul lor, transpira la altă masă în timp ce punea o coardă nouă la instrumentul său. Mi-am zis că sunt un stăpân şi două cântăreţe rătăcitoare, poate o familie. Am stat şi le-am admirat cum cântă şi gândul mi-a fugit înapoi la Buckkeep şi la ultima dată când am auzit muzică şi-am văzut oameni adunaţi să se veselească. Nu

mi-am dat seama că mă holbez ca prostul decât atunci când una din femei o înghionti suspicioasă pe cealaltă şi făcu un gest discret în direcţia mea. Cealaltă femeie îşi dădu ochii peste cap, apoi îmi întoarse privirea. Am coborât ochii îmbujorat, presupunând că mă dovedisem nepoliticos, şi am întors privirea.

Am stat la marginea grupului de oameni şi am aplaudat odată cu ei la sfârşitul cântecului. Bărbatul cu harpa îşi terminase treaba şi îi atrase cu o melodie mai lentă, cu ritm statornic, de tras la vâsle. Femeile se aşezară pe marginea mesei, spate în spate, astfel că pletele li se împletiră în timp ce cântau. Lumea se aşezase, iar câţiva muşterii se retraseră la mesele de lângă perete, să vorbească în linişte. Am urmărit degetele bărbatului pişcând harpa, minunându-mă cât de repede şi le mişca. Într-o clipă veni la mine un băiat roşu în obraji şi mă întrebă ce doresc. Numai o halbă de bere, i-am răspuns, şi el se întoarse iute cu băutura şi cu mărunţişul de la bănuţul meu de argint. Am găsit o masă nu prea departe de cântăreţe, sperând că se va afla vreun curios care să mi se alăture. Dar, în afară de câteva priviri iscoditoare, evident, de la obişnuiţii locului, nimeni nu se arătă interesat de un străin. Femeile terminară cântecul şi începură să vorbească între ele. Privirea aruncată spre mine de către cea mai mare ca vârstă îmi atrase atenţia că mă holbam din nou la ele. Am coborât ochii la masă.

După ce-am băut jumătate din bere, mi-am dat seama că nu mai sunt obişnuit cu ea, mai ales pe stomacul gol. I-am făcut semn băiatului să vină iar la mine şi i-am cerut o farfurie cu mâncare. Îmi aduse o bucată de carne proaspăt tăiată din halca friptă, cu garnitură de legume şi sos turnat pe deasupra. Când am strâmbat din nas la preţ, băiatul se arătă surprins:

— La Nodul Vergii v-ar fi cerut de două ori pe-atât, se indignă el. Şi carnea noastră e de miel, nu resturi putrede din carne de capră.

Am încercat să dreg busuiocul, spunându-i:

— Păi, se vede că nu mai cumperi cât cumpărai înainte cu un bănuţ de argint.

— Poate, dar nu-i vina mea, comentă el obraznic şi se întoarse la bucătărie.

— Ei, uite-aşa s-a dus un bănuţ mai iute decât am crezut, m-am mustrat eu singur.

— Ehei, oare nu cântăm toţi acelaşi cântec? remarcă harpistul.

Stătea cu spatele la masa lui, părând că mă urmăreşte, în vreme ce partenerele lui discutau despre o problemă cu un fluier. Am înclinat din cap afirmativ către el cu un zâmbet, apoi, văzând că avea privirea gri înceţoşată, am rostit cu glas tare:

— Am fost plecat o vreme de lângă râu. De fapt, multă vreme, vreo doi ani. Ultima oară când am trecut pe-aici, hanurile şi mâncarea erau mai ieftine.

— Păi, pun rămăşag că aşa e în tot regatul celor Şase Ducate, cel puţin în cele de coastă. Lumea zice că noile taxe sunt mai dese decât luna nouă. Se uită în jur, de parcă ar fi văzut, iar eu am bănuit că nu orbise de multă vreme. Şi se mai zice că jumătate din ele umplu burdihanele oamenilor din Farrow, care le adună.

— Josh! îl apostrofă una din femei, iar el se răsuci spre ea zâmbind.

— Doar nu vrei să zici că-i vreunul pe-aici chiar acum, Honey[1]. Cu nasul meu, îi miros pe ăia din Farrow de la o poştă.

— Şi miroşi şi cu cine stai de vorbă, atunci? îl întrebă ea pe un ton ironic.

Honey era cea mai în vârstă dintre cele două cântăreţe.

— Un băiat părăsit de noroc, aş zice. Aşadar, nu un ins din Farrow, venit să strângă birul. Pe lângă asta, am ghicit că nu-i unul din perceptorii lui Bright din clipa în care s-a plâns de preţul mâncării. Unde-ai mai văzut ca ăia să plătească la han sau la cârciumă?

Auzindu-i vorbele, m-am încruntat. În timpul domniei lui Shrewd, soldaţii şi perceptorii lui nu luau nimic fără să ofere o răsplată. Se vede că Bright nu respecta obiceiul, cel puţin nu în Buck. Dar mie mi-a amintit să fiu politicos.

— Pot să-ţi ofer o halbă, harpistule Josh? Ţie şi tovarăşelor tale?

— Ce-i asta? se miră bătrânul, zâmbind şi ridicând din sprânceană în acelaşi timp. Mormăi că trebuie să dai un bănuţ ca să-ţi umpli burta, dar îl arunci ca să ne umpli halbele?

— Ruşine să-i fie domnului care ascultă cântecele

1 „Miere” (n. tr.).

menestrelilor, dar îi lasă cu gâtul uscat la sfârşit, am răspuns, zâmbind la rândul meu.

Femeile schimbară priviri pe la spatele lui Josh, iar Honey mă întrebă cu ironie blândă:

— Şi când ai fost domn ultima oară, tinere?

— Nu-i decât o vorbă, am zis, după un moment de stânjeneală. Dar n-aş plânge după banul dat pe cântecele auzite, mai ales dacă le însoţiţi şi cu nişte veşti. Drumul meu duce în sus, de-a lungul râului; voi nu cumva tocmai aţi coborât?

— Nu, şi noi tot în susul râului mergem, interveni voioasă femeia mai tânără.

Avea în jur de paisprezece ani şi ochi de un albastru uimitor. Cealaltă îi făcu semn să tacă şi făcu ea prezentările:

— Aşa cum ai auzit, bunule domn, acesta e harpistul Josh, iar eu sunt Honey. Pe verişoara mea o cheamă Piper[2]. Şi tu eşti…?

Două gafe într-o conversaţie scurtă. Prima, să vorbesc de parcă aş locui încă la Buckkeep şi ei erau menestreli veniţi în vizită. A doua, să nu-mi fi ales un nume. Mi-am scotocit mintea şi, după o pauză prea lungă, am zis repede „Cob”, apoi m-am întrebat, înfiorat, de ce îmi luasem numele unui bărbat pe care îl cunoscusem şi-l omorâsem.

— Ei, bine… Cob – Honey făcu şi ea o pauză înainte de a-mi rosti numele – s-ar putea să avem veşti pentru tine şi ne-ar face plăcere orice fel de băutură, fie că eşti domn în ultima vreme, fie că nu. Ce oameni speri să nu fi întâlnit noi pe drum, oameni care să te fi căutat pe tine?

— Poftim? am întrebat în şoaptă şi mi-am ridicat halba să-i fac semn băiatului.

— E ucenic fugit, tată, îi spuse Honey lui Josh, foarte sigură pe ea. Cară o cutie de scrib legată de manta, dar are părul prea lung şi nicio urmă de cerneală pe degete. Râse când văzu că mă mâhnesc. Hai… Cob, doar suntem menestreli. Când nu cântăm, ne uităm în toate părţile, ca să avem din ce ne inspira melodiile. Nu te poţi aştepta să nu observăm nişte lucruri.

— Nu sunt ucenic fugit, am spus calm, dar nu aveam nicio minciună pregătită ca să-mi susţin vorbele. Ce m-ar fi pocnit Chade peste încheieturile degetelor pentru gafa asta!

2„Fluierar”, „cimpoier” (n. tr.).

— Nu ne pasă dacă eşti, băiete, mă linişti Josh. În orice caz, noi n-am auzit niciun scrib furios urlând că şi-a pierdut ucenicul. În ziua de azi, cei mai mulţi ar fi fericiţi dacă le-ar fugi ajutoarele… o gură mai puţin de hrănit pe vremurile astea.

— Iar un ajutor de scrib rareori se alege cu nasul spart şi cicatrice pe faţă de la un stăpân răbdător, remarcă Piper condescendentă. Aşa că nu te învinovăţeşte nimeni dacă chiar ai fugit.

Băiatul de la bucătărie sosi în cele din urmă, iar menestrelii se arătară miloşi cu punga mea, cerându-i doar bere. Mai întâi Josh, pe urmă şi femeile veniră la masa mea. Probabil am crescut în ochii băiatului fiindcă-i cinsteam pe cântăreţi, pentru că, atunci când a venit cu halbele lor, mi-a umplut-o şi pe-a mea, fără să-mi ceară bani. Totuşi, am mai schimbat o monedă ca să plătesc băutura. Am făcut pe filosoful şi mi-am zis să nu uit să-i las băiatului un bănuţ la plecare.

— Aşadar, am spus eu după ce ne lăsă singuri, ce veşti se aud din josul râului?

— Dar tu nu tot din partea aceea ai venit? întrebă Honey pe ton tăios.

— Nu, doamna mea, am traversat ţinutul, venind de la nişte prieteni ciobani pe care i-am vizitat, am improvizat un răspuns.

Purtarea lui Honey începea să mă irite.

— „Doamna mea”, repetă ea încet către Piper şi-şi dădu ochii peste cap.

Aceasta chicoti. Josh le ignoră pe amândouă.

— În josul râului e la fel ca aici în zilele astea, doar mai rău, vorbi el. Vremuri aspre, şi se vor face mai aspre pentru fermieri. Grânele cele bune s-au dus pe plata taxelor, iar cele de sământă, pe hrana copiilor. Aşa că numai ce-a rămas a fost cultivat, şi nimănui nu-i cresc grâne mai multe dacă seamănă mai puţine. La fel stau lucrurile cu turmele şi cirezile. Şi nu sunt semne că taxele s-ar micşora la recolta următoare. Până şi o păzitoare de gâşte care nu ştie câţi ani are îşi dă seama că, dacă tot dai, rămâi numai cu foamea-n traistă. Cel mai rău e pe mare. Când te duci la pescuit, cine ştie ce se întâmplă pe-acasă până te întorci? Fermierul îşi seamănă ogorul, ştiind că nu-i va da suficient şi pentru taxe, şi pentru familie şi nu-i va rămâne nici jumătate din recoltă dacă ne fac o vizită piraţii Corăbiilor

Roşii. E şi un cântec isteţ despre un fermier care-i spune perceptorului că piraţii au făcut deja treaba în locul lui.

— Numai că menestrelii isteţi nu-l cântă, îi aminti Honey acră.

— Deci Corăbiile Roşii atacă şi ţărmul din Buck, am rostit eu calm.

Josh râse scurt, amar.

— Din Buck, Bearns, Rippon sau Shoaks… mă îndoiesc că piraţilor le pasă unde se termină unul şi unde începe celălalt. Unde se izbeşte marea de pământ, acolo se pun pe prădat.

— Şi corăbiile noastre? m-am interesat pe un ton liniştit.

— Celor care ne-au fost luate de corsari le merge foarte bine. Cele rămase ca să ne apere, ei, bine, gonesc piraţii cât gonesc muştele cireada de vaci…

— Şi nimeni nu sare în ajutorul Buckkeepului în ziua de azi? am întrebat şi-am auzit disperarea răsunând în propriul meu glas.

— Doamna din Buckkeep. Nu numai că ia ferm atitudine, dar o şi face cu glas tare. Sunt unii care zic că nu-i în stare decât să ţipe şi să-i mustre pe ceilalţi, dar restul ştiu că nu cere altora să facă un lucru pe care ea însăşi să nu-l fi dus la capăt.

Harpistul spuse acestea de parcă le-ar fi auzit dintr-o sursă sigură. Eram uluit, însă nu voiam să par prea neştiutor.

— Şi ce face ea?

— Tot ce poate. Nu mai poartă nicio bijuterie. Le-a vândut ca să plătească vasele de patrulare. Şi-a vândut toate moşiile moştenite şi a angajat mercenari ca să păzească turnurile. Se zice că a vândut şi colierul primit de la prinţul Chivalry, rubinele bunicii sale, lui Regal, ca să cumpere grâne şi lemne pentru reconstruirea satelor din Buck.

„Patience”, am murmurat. Văzusem rubinele odată, demult de tot, când de-abia începusem să ne cunoaştem. Le considerase prea preţioase ca să le poarte, dar mi le arătase spunându-mi că poate într-o zi le va purta mireasa mea. Tare demult se întâmplase asta. Am întors privirea şi m-am străduit să-mi controlez expresia feţei.

— Pe unde-ai dormit în ultimul an… Cob, că habar n-ai de toate astea? mă întrebă Honey sarcastică.

— Am fost plecat, i-am răspuns calm.

Am răsucit iar capul spre masă şi am reuşit s-o privesc în ochi.

Speram să nu se vadă nimic pe faţa mea. Honey lăsă capul pe-o parte şi-mi zâmbi.

— Unde? insistă ea, curioasă.

Nu-mi plăcea deloc de ea.

— Am trăit singur, în pădure, i-am răspuns, într-un sfârşit.

— De ce? stărui, zâmbind în continuare.

Eram sigur că ştie cât de mult mă stânjeneşte.

— Evident, pentru că aşa am vrut, i-am spus.

Parcă vorbisem cu gura lui Burrich şi mai că-mi venea să mă uit după el peste umăr. Honey îşi ţuguie buzele spre mine bosumflată, deloc tulburată, dar harpistul Josh trânti halba pe masă. Nu zise nimic, dar, deşi privirea pe care i-o aruncă fetei din ochii orbi nu fu decât un licăr, ea se făcu mică imediat. Îşi împleti mâinile pe marginea mesei, ca un copil certat, şi o clipă am crezut că s-a cuminţit, până când se uită iar la mine pe sub gene. Ni se întâlniră privirile, iar zâmbetul scurt pe care mi-l aruncă fu plin de dispreţ. Am întors capul, neînţelegând de ce se lua de mine. M-am uitat la Piper, numai ca să văd că se înroşise la faţă străduindu-se să nu izbucnească în râs. Am coborât ochii la mâinile mele, furios pe roşeaţa care-mi inunda obrazul.

În efortul de a relua conversaţia, am întrebat:

— Şi ce alte noutăţi se mai aud de la Buckkeep?

Harpistul Josh râse scurt.

— Nicio nenorocire nouă. Toate poveştile sunt la fel, doar numele satelor şi oraşelor se schimbă. A, dar ştiu şi o noutate. Cică regele Regal îl va spânzura el însuşi pe Omul Însemnat.

Tocmai sorbisem din bere. M-am înecat brusc şi-am întrebat:

— Poftim?

— E-o glumă tâmpită, declară Honey. Regele a dat sfoară-n ţară că va da o recompensă în galbeni cui îi aduce un om rău ciupit de vărsat sau bani de argint cui îi dă informaţii despre locul unde s-ar afla.

— Un bărbat ciupit de vărsat? Numai cu atâtea vorbe l-a descris? am întrebat prudent.

— Se zice că e slab scândură, cărunt şi uneori se deghizează în straie femeieşti. Josh chicoti vesel, nebănuind că spusele lui îmi făcuseră stomacul ghem. Şi cică se face vinovat de înaltă trădare. Se zvoneşte că regele îl acuză de dispariţia viitoarei regine Kettricken şi a pruncului ei nenăscut. Unii zic că nu-i

decât un bătrân care pretinde că ar fi fost sfătuitorul lui Shrewd şi în calitatea asta le-a scris ducilor din ducatele de coastă, îndemnându-i să-şi păstreze curajul, că Verity se va întoarce şi copilul lui va moşteni tronul neamului Farseer. Dacă te iei după alte zvonuri, la fel de distractive, regele Regal speră să-l spânzure pe Omul Însemnat ca să alunge pentru totdeauna ghinionul din cele Şase Ducate.

Chicoti încă o dată, iar eu am scos un rânjet scârbos şi-am dat din cap ca prostul.

Chade, mi-am zis. Regal îi dăduse cumva de urmă. Dacă ştia că e ciupit de vărsat, altceva ce mai ştia? Evident, făcuse legătura între el şi mascarada cu Lady Thyme. Oare pe unde-o fi Chade acum? E teafăr? Aş fi vrut, cuprins de o disperare bruscă, să ştiu ce anume pusese la cale, din ce plan mă exclusese. Cu inima strânsă, mi-am dat seama care erau consecinţele faptelor mele. Îl gonisem pe Chade ca să-l protejez de planurile mele sau îl abandonasem când avea mai mare nevoie de ucenicul său?

— Mai eşti aici, Cob? Îţi văd umbra, dar s-a făcut linişte pe locul tău de la masă.

— O, sunt aici, harpistule Josh! Am încercat să vorbesc cât mai curajos. Cuget la cele pe care mi le-ai povestit, atâta tot.

— După cum se uită, se gândeşte ce bărbat însemnat i-ar putea vinde el lui Regal, interveni Honey răutăcioasă.

Mi-am dat seama dintr-odată că mă umilea şi mă ironiza întruna pentru că voia să flirteze cu mine. M-am hotărât că avusesem parte de suficientă tovărăşie şi conversaţie pentru o seară. Prea îmi ieşisem din mână şi nu mai ştiam cum să relaţionez cu oamenii. Era mai bine să plec. Mai bine să mă creadă un ciudat şi-un mitocan, decât să mai stau cu ei şi să le stârnesc curiozitatea.

— Vă mulţumesc pentru cântece şi pentru conversaţie, am rostit cât de politicos am putut. Am scos un ban de aramă ca să-l las sub halbă pentru băiat. Acum aş face mai bine să pornesc iar la drum.

— Dar e o beznă cruntă afară! protestă Piper mirată. Puse halba pe masă şi se uită la Honey, care părea şocată.

— Şi e răcoare, doamna mea, am adăugat voios. Prefer să călătoresc noaptea. Mai e puţin şi vom avea lună plină, deci va fi destulă lumină pe un drum lat cum e cel care însoţeşte râul.

— Dar nu te temi de neoameni? mă întrebă harpistul Josh, consternat.

Acum îmi veni mie rândul să mă mir:

— Cum, atât de departe de râu?

— Tu *chiar* ai trăit într-un copac, exclamă Honey. E plin de ei pe toate drumurile. Unii călători plătesc gărzi, arcaşi şi spadasini. Alţii, ca noi, călătoresc în grup şi numai ziua.

— Dar patrulele nu pot nici măcar să-i ţină departe de drumuri? am întrebat, uluit.

— Patrulele? Honey pufni dispreţuitor. Cei mai mulţi dintre noi întâlnesc neoameni la fel de des ca pâlcurile de suliţaşi. Neoamenii nu se leagă de ei, aşa că nici ei nu se leagă de neoameni.

— Păi, atunci, de ce mai patrulează? m-am înfuriat eu.

— Ca să-i prindă pe contrabandişti, îmi explică Josh, înaintea lui Honey. Cel puţin aşa vor să se creadă. Pe mulţi călători cinstiţi îi opresc, îi scotocesc şi le iau ce-au chef, zicând că sunt bunuri de contrabandă sau că s-a reclamat furtul lor în oraşul de dinainte. Eu zic că Lordul Bright nu-i plăteşte cât cred ei că li se cuvine, aşa că iau şi ei pe ce reuşesc să pună mâna.

— Şi prinţul… regele Regal nu face nimic?

Of, cum era să mă înec rostind titlul şi întrebarea…

— Păi, dacă ajungi la Tradeford, poţi să i te plângi personal, spuse Honey sarcastică. Sunt sigură că pe tine te va asculta, dacă pe ceilalţi zeci de mesageri dinaintea ta nici nu i-a băgat în seamă. Tăcu, părând să cadă pe gânduri. Deşi am auzit că, dacă vreun neom ajunge destul de departe în regat ca să facă necazuri, ştie el cum să-i vină de hac.

Eram scârbit şi întristat. Regele Shrewd se mândrise întotdeauna că tâlharii nu reprezentau un pericol în Buck, câtă vreme nu părăseai rutele principale. Acum, auzind că aceia care ar fi trebuit să păzească drumurile regelui erau chiar ei nişte pungaşi, parcă ar fi răsucit cineva un pumnal în mine. Nu era destul că Regal îşi atribuise dreptul la tron şi abandonase Buckkeepul, dar nici măcar nu catadicsea să se prefacă a-l conduce cu înţelepciune. M-am întrebat, şocat, dacă era capabil să pedepsească întreg regatul Buck pentru primirea rece de care a avut parte la înscăunare. Ce idee prostească! Ştiam foarte bine că exact asta făcea.

— Fie că voi întâlni neoameni, fie gărzi din Farrow, mă tem că tot trebuie să plec, am spus.

Mi-am golit halba şi am pus-o pe masă.

— De ce nu aştepţi măcar până dimineaţă, băiete, să călătoreşti împreună cu noi? se oferi Josh pe neaşteptate. Nu e prea cald pentru mersul pe jos în timpul zilei, pentru că adie întotdeauna vântul dinspre râu. În patru e mai sigur decât în trei pe vremurile astea.

— Mulţumesc frumos pentru ofertă, am spus, dar Josh mă întrerupse:

— Nu-mi mulţumi, pentru că nu ţi-am făcut o ofertă, ci te-am rugat ceva. Sunt orb, omule, sau aproape orb. Sigur ai observat şi tu. Şi-ai mai remarcat că tovarăşele mele sunt nişte tinere cu vino-ncoa, deşi, după cum s-a luat Honey de tine, îmi închipui că i-ai zâmbit mai mult lui Piper.

— Tată! strigă Honey indignată, dar Josh vorbi hotărât mai departe:

— Nu ţi-am oferit apărarea grupului nostru, ci te-am rugat să te gândeşti dacă nu vrei să ne oferi braţul. Nu suntem bogaţi, nu avem bani să ne plătim gărzi. Totuşi, trebuie să batem drumurile, fie că ne atacă neoamenii, fie că nu.

Nu încăpea îndoială că Josh mă scruta cu privirea lui înceţoşată. Honey întoarse capul, strângând din buze, iar Piper se uită la mine rugătoare. Neoameni. Ţintuit la pământ, sub o ploaie de pumni. Am coborât ochii la masă.

— Nu ştiu să mă bat, am spus fără ocolişuri.

— Dar cel puţin vezi pe cine pocneşti, insistă Josh. Şi sigur îi vezi că vin înaintea mea. Uite ce e, oricum mergi în aceeaşi direcţie ca noi. Chiar atât de greu ţi-ar fi să călătoreşti o vreme ziua, şi nu noaptea?

— Tată, nu te milogi de el! îl apostrofă Honey.

— Prefer să mă milogesc de el să ne însoţească, decât să mă milogesc de neoameni să nu-ţi facă rău! se răsti Josh. Se întoarse cu faţa spre mine şi adăugă: Am dat peste nişte neoameni acum vreo două săptămâni. Fetele au avut atâta minte s-o ia la goană când le-am îndemnat eu şi să mă lase în urmă când nu m-am mai putut ţine după ele. Dar ne-au furat mâncarea şi mi-au stricat harpa şi…

— Şi l-au bătut, completă Honey. Aşa că am jurat, Piper şi cu

mine, că data viitoare nu mai fugim de ei, oricât de mulţi ar fi. Nu şi dacă trebuie să-l lăsăm pe papa în urmă.

Nu se mai ghicea nici pic de veselie şi sarcasm în glasul ei. Ştiam că vorbeşte serios.

Voi întârzia, i-am spus lui Ochi Întunecaţi, oftând. *Aşteaptă-mă, păzeşte-mă, urmează-mă pe ascuns.*

— Voi călători cu voi, am cedat. Nu pot spune că am făcut-o foarte bucuros. Deşi nu mă descurc prea bine la bătaie.

— De parcă nu ne-am fi dat seama de asta după faţa lui, îi zise Honey lui Piper.

Îi revenise vocea batjocoritoare, dar mă îndoiesc că ştia cât de mult mă răneau vorbele ei.

— Nu te pot plăti decât cu mulţumirile mele, Cob.

Josh se întinse peste masă şi eu i-am strâns mâna, pecetluind, conform tradiţiei, târgul dintre noi. Zâmbi brusc, evident uşurat.

— Aşa că primeşte-le şi bucură-te împreună cu noi de ceea ce ni se oferă ca menestreli. Nu avem bani să luăm o cameră, dar hangiul ne-a oferit adăpost în hambar. Nu mai e ca înainte, când menestrelii primeau o cameră şi de mâncare, dacă cereau. Dar măcar hambarul are o uşă care se închide şi te apără de primejdiile nopţii. Iar hangiul ăsta are inimă bună; nu ne va purta pică dacă îl rugăm să te adăpostească şi pe tine când o să-i spunem că vei fi paznicul nostru pe drum.

— Va fi un adăpost mai sigur decât cele de care am avut parte de multe nopţi încoace, am recunoscut, vrând să fiu amabil.

Mi se făcu inima cât un purice şi-mi alunecă în stomac.

În ce te-ai mai băgat? se întrebă Ochi Întunecaţi. Acelaşi lucru m-am întrebat şi eu.

5

CONFRUNTĂRI

Ce este Harul? Unii îl numesc perversiune, un privilegiu perfid al spiritului, prin care oamenii dobândesc cunoştinţe despre viaţa şi limba animalelor, pentru ca, în cele din urmă, să devină ei înşişi nişte animale. Eu, însă, după ce am studiat Harul şi pe aceia care-l întrebuinţează, am ajuns la altă concluzie. Harul pare să fie o formă de legătură mintală, de obicei cu un anumit animal, legătură care îţi deschide calea spre a înţelege gândurile şi sentimentele animalului respectiv. Nu te învaţă, cum pretind unii, limba păsărilor şi-a fiarelor. Cel înzestrat cu Har simte, într-adevăr, viaţa în toată întinderea ei, în alţi oameni şi uneori chiar în copacii mai puternici şi mai bătrâni. Dar el nu poate să „pornească o discuţie" cu un animal oarecare. Îi sesizează prezenţa în apropiere, poate îşi dă seama dacă e prudent, duşmănos sau curios. Dar Harul nu te face stăpân peste animalele pământului şi păsările cerului, aşa cum ar vrea poveştile îndrăzneţe să creadă lumea. El ar putea fi acceptarea de către om a naturii animale din el, dar şi a faptului că orice animal are trăsături omeneşti.

Devotamentul legendar de care un animal dă dovadă faţă de perechea cu care s-a legat prin Har nu este deloc acelaşi lucru cu devotamentul unui animal faţă de stăpânul său. Este, mai degrabă, o reflectare a devotamentului pe care cel înzestrat cu Har l-a făgăduit perechii sale: omul e credincios fratelui său animal, după cum animalul e credincios fratelui său om.

Nu am dormit bine, dar nu numai pentru că mă dezobişnuisem să dorm noaptea. Ceea ce aflasem despre

neoameni îmi stârnise neliniştea. Cântăreţii s-au urcat toţi în pod, să doarmă pe grămezile de fân, dar eu mi-am găsit un cotlon unde puteam şi să stau cu spatele la perete, şi să văd bine uşa. Îmi crea o senzaţie ciudată să dorm din nou într-un hambar noaptea. Era un hambar solid, construit din piatră de râu, mortar şi lemn. Hanul ţinea o vacă şi câteva găini, pe lângă armăsarii închiriaţi şi animalele muşteriilor. Zgomotele şi mirosurile familiare îmi amintiră imediat de grajdurile lui Burrich. Mi s-a făcut dor de ele, mult mai dor decât de camera mea din turn.

M-am întrebat ce face Burrich şi dacă ştie despre sacrificiile lui Patience. M-am gândit la dragostea care-i legase cândva, la felul în care îi afectase aceasta lui Burrich simţul datoriei. Patience se măritase cu tatăl meu, chiar cu bărbatul căruia Burrich îi jurase credinţă. Oare s-a gândit Burrich vreodată să meargă la ea, să încerce s-o recâştige? Nu. Am ştiut imediat, fără umbră de îndoială, că ăsta era răspunsul. Spiritul lui Chivalry va sta întotdeauna între ei. Acum, şi al meu.

Nu mi-a trebuit mult să sar cu gândul la Molly. Luase aceeaşi hotărâre în legătură cu noi doi pe care o luase Burrich referitor la Patience şi la el. Molly îmi spusese că devotamentul meu obsesiv pentru rege însemna că noi doi nu aveam să ne aparţinem niciodată. Aşa că îşi găsise pe cineva la care să ţină la fel de mult cât ţineam eu la Verity. Uram tot ce ţinea de hotărârea ei, în afară de faptul că-i salvase viaţa. Mă părăsise. Nu fusese la Buckkeep lângă mine atunci când căzusem în dizgraţie.

Mi-am întins uşor Meşteşugul spre ea, apoi m-am mustrat imediat. Chiar voiam s-o văd în noaptea aceea, dormind, probabil, în braţele altui bărbat, ca soţie a lui? Gândul îmi stârni o durere aproape fizică în piept. Nu aveam dreptul să spionez fericirea de care considera că merită să se bucure. Totuşi, aţipind, m-am gândit la ea şi-am jinduit fără speranţă la ceea ce fusese între noi.

O soartă strâmbă îmi aduse un vis cu Burrich, nu cu Molly, unul dinamic şi lipsit de sens. Stăteam faţă în faţă cu el. El era aşezat la o masă lângă foc, reparând hamuri, aşa cum făcea de obicei seara. Dar în loc de rachiu bea ceai, iar pielea la care lucra era un pantof jos fin, mult prea mic pentru el. Acul gros

pătrunse uşor prin pielea moale şi-l înţepă. Burrich înjură, apoi ridică imediat ochii stânjenit, cerându-şi scuze pentru cuvintele urâte rostite în prezenţa mea.

M-am trezit buimac şi mirat. Burrich îmi cususe adesea pantofi când eram mic, dar nu-mi aminteam să-şi fi cerut vreodată scuze când înjurase de faţă cu mine, deşi mă pocnise nu o dată când îndrăznisem să vorbesc aşa în preajma lui. Ridicol. Mi-am alungat visul din minte şi, odată cu el, şi somnul.

Cercetând împrejurimile cu mintea, am descoperit numai vise confuze de animale adormite. Toţi erau liniştiţi, în afară de mine. Gândul la Chade veni să mă sâcâie şi să mă îngrijoreze. Era bătrân în mai multe privinţe. Când trăia regele Shrewd, se îngrijise de toate nevoile lui Chade, pentru ca asasinul din slujba lui să ducă un trai sigur. Chade rareori se aventurase în afara camerei sale ascunse, şi atunci numai ca să se ocupe de „treburile lui secrete”. Acum rătăcea pe-afară, de unul singur, făcând numai el ştie ce, cu soldaţii lui Regal pe urmele lui. Zadarnic m-am frecat pe fruntea dureroasă. N-avea rost să mă îngrijorez, dar nu mă puteam opri.

Am auzit patru paşi uşori, târşâiţi, urmaţi de o bufnitură, ca şi cum cineva coborâse din pod şi sărise de pe ultima treaptă a scării. Probabil că una din femei mergea la privată. Dar peste o clipă am auzit-o pe Honey şoptind:

— Cob?

— Ce este? am întrebat fără chef.

Se întoarse în direcţia vocii mele şi am auzit-o cum se apropie pe întuneric. Timpul petrecut cu lupul îmi ascuţise simţurile. O rază de lună se străduia să pătrundă înăuntru printr-un oblon pe jumătate închis. Am ghicit silueta fetei în beznă.

— Aici, i-am spus când am observat că ezită şi tresare la vocea mea apropiată.

Bâjbâi până în cotlonul meu şi se aşeză şovăitoare lângă mine, pe paie.

— N-am îndrăznit să mă culc la loc. Am coşmaruri.

— Ştiu cum e, i-am zis, uimit de câtă compătimire simţeam pentru ea. Dacă închizi ochii, aluneci imediat înapoi în ele.

— Întocmai, încuviinţă ea, apoi rămase tăcută, aşteptând.

Dar eu nu mai aveam ce să-i spun, aşa că am rămas în linişte, pe întuneric.

— Ce fel de coşmaruri ai? murmură Honey.

— Foarte urâte, i-am răspuns pe un ton sec.

Nu voiam să le stârnesc vorbind despre ele.

— Eu visez că mă vânează neoamenii, dar mă lasă picioarele şi nu pot să fug. Încerc şi iar încerc, iar ei se apropie tot mai mult.

— Hm…, am mârâit aprobator.

Mai bine decât să visezi că eşti bătut, şi bătut, şi bătut… Mi-am alungat închipuirile.

— Te simţi tare singur când te trezeşti noaptea şi ţi-e frică.

Cred că vrea să se împerecheze cu tine. O să te primească în haita lor cu atâta uşurinţă?

— Ce? am strigat eu, dar mi-a vorbit fata, nu Ochi Întunecaţi.

— Am zis că te simţi singur când te trezeşti noaptea şi ţi-e frică. Tânjeşti după siguranţă. Vrei să fii apărat.

— Nimic nu te poate apăra de vise noaptea, am replicat eu tăios.

Dintr-odată, am vrut s-o văd plecată de lângă mine.

— Uneori e suficientă puţină bunătate, zise fata încet.

Se întinse şi mă bătu uşor pe mână. Fără să vreau, m-am tras la o parte.

— Eşti ruşinos, ucenicule? întrebă ea timidă.

— Am pierdut o fiinţă dragă, i-am răspuns fără ocolişuri. Inima mea nu doreşte s-o înlocuiască cu nimeni.

— Înţeleg. Se ridică brusc şi se scutură de paie. Îmi pare rău că te-am deranjat.

Mi s-a părut că se simte insultată, nu că-i pare rău. Se răsuci şi bâjbâi după scară. O jignisem. N-am considerat că e vina mea. Urcă scările încet, dându-mi impresia că aşteaptă s-o chem înapoi. N-am făcut-o. Aş fi vrut să nu fi venit în oraş.

Şi eu tot asta aş fi vrut. Vânătoarea nu merge prea bine atât de aproape de oameni. Mai stai mult?

Mă tem că va trebui să călătoresc cu ei câteva zile, cel puţin până în oraşul următor.

Nu vrei să te împerechezi cu ea, nu e din haita noastră. De ce trebuie să te duci cu ei?

N-am încercat să-i explic în cuvinte. Nu i-am putut transmite decât că e vorba de simţul datoriei, iar el n-a înţeles de ce mă obliga devotamentul meu faţă de Verity să-i ajut pe menestreli

pe drum. Erau oamenii mei pentru că erau oamenii regelui meu. Până şi mie mi se părea legătura atât de slabă, aproape ridicolă, dar ce să fi făcut? Aveam să-i duc în siguranţă până în oraşul următor.

Am dormit în noaptea aceea, dar nu prea bine. Discuţia cu Honey parcă deschisese uşa coşmarurilor mele. Nici n-am adormit bine, că m-a şi cuprins senzaţia că sunt pândit. M-am ghemuit în celulă, rugându-mă să nu fiu văzut, încercând să mă mişc cât mai puţin. Am strâns din pleoape, ca un copil care crede că dacă el nu vede pe nimeni, nici alţii nu-l văd pe el. Dar simţeam ochii care mă căutau, îl simţeam pe Will căutându-mă de parcă mă ascundeam sub o pătură şi el o pipăia cu degetele. Era atât de aproape... Mi s-a făcut atât de frică, încât m-am sufocat. N-am putut respira, nu m-am putut mişca. Panicat, am ieşit din trupul meu într-o parte, alunecând în teama altcuiva, în coşmarul altcuiva.

M-am făcut mic în spatele unui butoi cu peşte pus la murat în prăvălia bătrânului Hook[3]. Afară, văpăile flămânde şi ţipetele celor prinşi sau pe moarte spărgeau întunericul. Ştiam că ar trebui să ies. Fără îndoială, piraţii Corăbiilor Roşii vor jefui şi vor da foc prăvăliei. Nu era o ascunzătoare sigură. Dar nicăieri n-aş fi fost în siguranţă şi aveam doar unsprezece ani, iar picioarele îmi tremuram atât de tare, încât n-aş fi putut să merg, cu atât mai puţin să fug. Undeva, afară, era jupânul Hook. Când se auziseră primele strigăte, pusese degrabă mâna pe sabia veche şi ţâşnise afară. „Păzeşte prăvălia, Chad!” îmi strigase peste umăr, de parcă se ducea să stea la taclale cu vecinul brutar. La început, am fost încântat să-i dau ascultare. Hărmălaia se auzea de departe, cobora dealul spre apă, iar eu mă simţeam ferit de pericole în prăvălia solidă.

Dar asta fusese cu un ceas în urmă. Acum, vântul din port aducea cu el miros de ars şi noaptea nu mai era neagră, ci un amurg înfricoşător, luminat de torţe. Flăcările şi ţipetele se apropiau. Jupânul Hook nu se întorsese.

Ieşi afară, i-am spus băiatului în al cărui corp mă ascunsesem. *Ieşi afară, fugi, fugi cât de departe poţi, cât te ţin picioarele. Salvează-te.* Nu m-a auzit.

3„Cârlig” (n. tr.).

M-am târât spre uşa larg deschisă, aşa cum o lăsase jupânul Hook. M-am uitat afară. Un bărbat trecu în fugă pe stradă şi eu m-am făcut mic şi m-am retras înăuntru. Probabil era orăşean, nu pirat, pentru că fugea fără să se uite înapoi, fără alt gând decât să se depărteze cât mai mult de oraş. Cu gura uscată, m-am forţat să mă ghemuiesc, proptindu-mă de tocul uşii. Am privit în jos, spre oraş şi port. Jumătate din oraş era cuprins de foc. Noaptea călduţă de vară se îneca în fumul şi cenuşa ridicate de vântul fierbinte deasupra flăcărilor. În port ardeau corăbii. În lumina văpăilor, oamenii ţâşneau, fugeau şi se ascundeau de piraţii care se plimbau aproape nestingheriţi pe străzi.

Un bărbat apăru de după colţul prăvăliei olarului de la capătul străzii. Avea un felinar şi păşea cu atâta nepăsare, încât mă cuprinse un val de uşurare. Dacă mergea aşa de liniştit, atunci focul bătăliei trebuie să se fi stins. M-am ridicat pe jumătate, numai ca să mă retrag când bărbatul plimbă lumina pe faţada de lemn a prăvăliei. Uleiul din felinar se clătină şi se aprinse când felinarul se sparse şi focul cuprinse rapid lemnul uscat. M-am ferit de lumina răspândită de flamele săltăreţe. Dintr-odată, am ştiut că nu eram deloc în siguranţă dacă mă ascundeam, că singura mea speranţă era să fug şi că ar fi trebuit s-o iau la goană imediat ce auzisem alarma. Hotărârea îmi aduse un dram de curaj în suflet, suficient ca să sar în picioare, să mă reped afară şi să trec de colţul prăvăliei.

O clipă, am fost conştient că sunt Fitz. Nu cred că băiatul era conştient de mine. La mijloc nu era Meşteşugul meu, ci el mă căuta pe mine cu Meşteşugul lui rudimentar. Nu-i puteam controla deloc trupul, dar mă blocasem în aventura lui. Călătoream în trupul lui, îi împărtăşeam gândurile şi senzaţiile, aşa cum făcuse cândva Verity cu mine. Dar nu aveam timp să mă gândesc cum o fac, nici de ce fusesem legat atât de brusc de străinul acela. Pentru că atunci când Chad ţâşni spre umbrele protectoare, fu apucat de guler pe neaşteptate de o mână hotărâtă. Pentru o clipă, îl paraliză spaima. Ne-am uitat la rânjetul piratului bărbos care ne înhăţase. Altul stătea lângă el, zâmbind răutăcios. Chad se lăsă moale de groază în strânsoarea celui dintâi. Privi în sus neajutorat la cuţitul care se agita, la lumina sclipind pe tăişul care se apropia de faţa lui.

I-am împărtăşit, câteva momente, senzaţia când fierbinte,

când rece, de groază provocată de cuţitul de la gâtul meu, momentul acela chinuitor în care, sângele cald curgându-mi pe piept, mi-am dat seama că-mi venise sfârşitul, era prea târziu, eram deja mort. Pe urmă, când Chad se prăbuşi moale din strânsoarea piratului în colbul străzii, conştiinţa mea se eliberă din trupul lui. Am rămas plutind, citind, preţ de-o clipă înfricoşătoare, gândurile piratului. Am auzit hohotele guturale ale tovarăşului său, care lovi cu bocancul cadavrul băiatului, şi-am ştiut că-l ocărăşte pe ucigaş pentru că irosise o creatură care ar fi putut deveni neom. Asasinul pufni dispreţuitor şi replică spunând că băiatul fusese prea tânăr, nu trăise destul ca să merite să-şi irosească timpul Stăpânii cu el. Am ştiut, copleşit de greaţa stârnită de un vârtej de sentimente, că ucigaşul îşi dorise două lucruri: să se arate milos faţă de un băiat şi să se bucure că omoară cu mâna lui.

Privisem în inima duşmanului, şi tot nu-l puteam înţelege.

Pluteam în josul străzii după ei, fără trup, fără substanţă. Cu câteva minute înainte, simţeam nevoia să acţionez urgent. Acum nici nu mi-o mai aminteam. În schimb, mă rostogoleam precum ceaţa, martor la prăbuşirea şi devastarea oraşului Grimsmire din ducatul Bearns. În repetate rânduri, am fost atras spre unul sau altul din locuitori, să fiu martor la o luptă, o moarte, o mică victorie prin fugă. Şi acum, dacă închid ochii, îmi aduc aminte noaptea aceea, zecile de momente înfiorătoare din vieţile altora, pe care le-am împărtăşit în clipe scurte. Până la urmă, am ajuns la un bărbat care stătea în picioare, cu o sabie uriaşă în mână, în faţa casei sale cuprinse de flăcări. Ţinea la distanţă trei neoameni, iar în spatele său, soţia şi fiica lui se străduiau să ridice o scândură aprinsă ca să-l salveze pe fiul prins în capcană şi să poată fugi toţi, împreună. Niciunul nu voia să-i părăsească pe ceilalţi, însă eu ştiam că bărbatul e slăbit, prea slăbit din cauza sângelui pierdut ca să ridice sabia, necum să lovească cu ea. Şi mi-am mai dat seama că neoamenii se jucau cu el, îl momeau ca să-şi slăbească puterile, pentru ca ei să-i ia toată familia şi să facă din ea neoameni. Simţeam fiorul morţii strecurându-se în trupul bărbatului. Acesta lăsă capul în piept.

Dintr-odată, bărbatul încolţit înălţă privirea. O lumină ciudat de familiară îi sclipi în ochi. Apucă sabia cu ambele mâini şi,

urlând, se năpusti asupra atacatorilor săi. Doi dintre ei căzură de la prima lovitură, murind cu o expresie de uluire întipărită clar pe chipuri. Al treilea îi pară atacul cu propria armă, dar nu reuşi să-i învingă furia. Din cotul bărbatului curgea sânge şi-i lucea pe piept, dar sabia lui se izbi de a piratului cu un zornăit puternic ca dangătul de clopot, zdrobindu-i apărarea şi apoi asaltându-l, uşoară ca o pană, desenând apoi o dungă roşie pe gâtlejul duşmanului. Când acesta căzu, bărbatul se întoarse şi sări iute lângă soţia lui. Apucă grinda aprinsă fără să-i pese de flăcări şi o ridică de pe trupul fiului său. Se uită în ochii soţiei pentru ultima oară. „Fugi!” îi spuse. „Ia copiii şi fugi.” Apoi se prăbuşi în stradă. Era mort.

Când femeia cu faţa împietrită îşi prinse copiii de mână şi-o luă la goană, am simţit cum iese spiritul din trupul bărbatului mort. Sunt eu, mi-am zis, dar mă înşelam. Spiritul îmi sesiză prezenţa şi se întoarse. Avea chipul meu. Sau avusese chipul meu când fusese de vârsta mea. M-a şocat gândul că Verity încă îşi închipuia că arată aşa.

Tu, aici? Scutură din cap a mustrare. *E primejdios, băiete. Şi eu sunt un prost că încerc aşa ceva. Dar ce altceva putem face, când strigă după ajutorul nostru?* Mă cercetă, aşa înlemnit cum stăteam în faţa lui. *Cum de-ai câştigat puterea de a te deplasa cu ajutorul Meşteşugului?*

Nu i-am răspuns. Nu aveam răspunsuri, nu aveam gânduri proprii. Parcă eram o bucată de pânză udă fluturând în adierea nopţii, subţire ca o frunză plutitoare.

Fitz, e periculos pentru amândoi. Întoarce-te. Întoarce-te acum.

Oare chiar e o magie să rosteşti numele cuiva? Ştiinţa nescrisă pretinde că aşa e. Mi-am adus aminte dintr-odată cine sunt şi că nu aparţin acelui loc. Dar nu aveam habar cum ajunsesem acolo, cu atât mai puţin cum să revin în propriul trup. L-am privit pe Verity îndelung, incapabil să deschid gura şi să-i cer ajutorul.

M-a înţeles. A întins o mână străvezie spre mine. L-am simţit cum mă împinge de parcă m-ar fi atins cu palma pe frunte şi m-ar fi pus uşor în mişcare.

M-am lovit cu capul de perete şi-am văzut stele verzi. Mă aflam în hambarul din spatele hanului numit Balanţa. În jurul

meu, întuneric paşnic, animale dormind, paie care gâdilă. M-am întors încetişor pe o parte, cuprins de valuri succesive de ameţeală şi greaţă. Slăbiciunea care mă copleşea după ce reuşeam să întrebuinţez Meşteşugul mă izbi ca marea înspumată ţărmul. Am deschis gura să strig după ajutor, dar n-am reuşit decât un cârâit mut. Am închis ochii şi m-am scufundat în uitare.

M-am trezit înaintea zorilor. M-am târât până la boccea, am scotocit prin ea, apoi am reuşit, cu mers împleticit, să ajung la uşa din spate a hanului, unde pur şi simplu am cerşit o cană de apă fierbinte de la bucătăreasă. Ea mă urmări neîncrezătoare cum fărâmiţez fâşii de scoarţă de spiriduş în ea.

— Nu-ţi face bine, mă avertiză, apoi se uită îngrozită cum beau fiertura amară şi fierbinte. Le-o dau sclavilor, aşa să ştii, acolo, în Bingtown. Le-o amestecă în mâncare şi băutură ca să-i ţină pe picioare. Îi duce la disperare, dar le dă şi puterea să reziste, aşa am auzit. Le slăbeşte dorinţa de a se opune.

Eu aproape că n-o auzeam. Aşteptam să-şi facă scoarţa efectul. O recoltasem de pe copaci tineri şi mă temeam că nu are destulă putere. Şi nu mă înşelasem. A trecut o vreme până când am simţit căldura binefăcătoare răspândindu-se în mine, potolindu-mi tremurul mâinilor şi limpezindu-mi vederea. M-am ridicat de pe treptele din spate ale bucătăriei, i-am mulţumit bucătăresei şi i-am înapoiat cana.

— Nu-i bun obiceiul ăsta la un om aşa tânăr ca tine, mă certă ea, apoi îşi văzu de gătit.

Am părăsit hanul ca să colind pe străzi când mijeau zorile pe culmile dealurilor. O vreme, am aşteptat să dau peste vitrine arse, colibe devastate şi neoameni cu ochi roşii rătăcind pe stradă. Dar dimineaţa de vară şi adierea dinspre râu au gonit coşmarul adus de Meşteşug. La lumina zilei, se vedea şi mai bine cât de sărac era oraşul. Mi s-a părut că întâlnesc mai mulţi cerşetori decât la Buckkeep, dar nu ştiam dacă aşa e normal într-un oraş de pe malul râului. Gândurile mi-au fugit la cele întâmplate noaptea trecută, dar le-am alungat, scuturat de un fior. Nu ştiam cum de reuşisem. Foarte probabil, nu avea să se mai repete. Mă încuraja să ştiu că Verity trăieşte, aşa cum mă înfiora ideea că-şi risipea forţa Meşteşugului cu atâta nesăbuinţă. M-am întrebat unde era în dimineaţa aceea şi dacă,

la fel ca mine, îşi începea ziua cu gustul amar al scoarţei de spiriduş în gură. Of, dacă aş fi stăpânit Meşteşugul, n-ar fi trebuit să mă întreb… Nu era un gând menit să mă învioreze.

Când m-am întors la han, menestrelii erau deja treji şi mâncau terciul servit la micul dejun. M-am aşezat la masa lor, iar Josh îmi spuse verde-n faţă că se temuse că plecasem fără ei. Honey nu-mi adresă niciun cuvânt, dar pe Piper am surprins-o de câteva ori că mă cercetează.

Era încă devreme când am părăsit hanul şi, chiar dacă nu mărşăluiam ca soldaţii, harpistul Josh tot ne-a impus un ritm alert. Crezusem că trebuie îndrumat, dar călăuza lui era bâta. Uneori mergea, într-adevăr, cu mâna pe umărul lui Honey sau al lui Piper, dar o făcea mai mult de dragul tovărăşiei decât din necesitate. Iar călătoria noastră nu era plictisitoare, pentru că, mergând, îi ţinea lecţii, mai ales lui Piper, despre istoria regiunii, surprinzându-mă cu câte ştie. Am făcut un scurt popas când soarele s-a ridicat sus de tot pe cer şi am împărţit bruma de mâncare pe care o aveau. Am înghiţit-o cu noduri, dar nu aveam cum să găsesc o scuză ca să mă duc să vânez cu lupul. Odată ce oraşul a rămas mult în urma noastră, l-am simţit pe Ochi Întunecaţi că ne urmează din umbră. Mă liniştea să-l ştiu pe-aproape, dar aş fi vrut să fim numai noi doi pe drum. În ziua aceea ne-am întâlnit de mai multe ori cu drumeţi călare pe cai sau catâri. Printre copacii mai rari întrezăream câteodată bărci navigând în susul râului, împotriva curentului. Către sfârşitul dimineţii, ne-au depăşit cărucioare şi căruţe bine păzite. De fiecare dată, Josh întreba dacă putem să ne urcăm în ele. De două ori am fost refuzaţi politicos. Ceilalţi nici nu ne-au răspuns. Căruţele se deplasau grăbite, iar un grup era însoţit de câţiva bărbaţi cu înfăţişare băţoasă, toţi purtând aceleaşi uniforme, aşa că am presupus că sunt gărzi plătite.

După-amiaza ne-a trecut recitând „Sacrificiul lui Crossfire”, o baladă lungă despre grupul de iniţiaţi ai reginei Vision, despre cum şi-au dat ei viaţa pentru ca ea să câştige o bătălie crucială. O auzisem şi altădată, de mai multe ori, la Buckkeep. Dar la sfârşitul zilei o auzisem de vreo patruzeci de ori, pentru că Josh lucra cu Piper cu foarte multă răbdare, ca să fie sigur că o recită perfect. Am fost recunoscător recitărilor, pentru că datorită lor n-a trebuit să vorbesc.

În ciuda ritmului nostru alert, seara ne-a găsit tot departe de următorul oraş de pe malul râului. Am văzut că menestrelii încep să se neliniştească odată cu amurgul. În cele din urmă, am preluat comanda şi le-am spus că trebuie să părăsim drumul la următorul pârâu pe care-l vom traversa şi să găsim un loc de popas peste noapte. Honey şi Piper rămaseră în spatele lui Josh, şuşotind între ele îngrijorate. Nu le puteam linişti, aşa cum mă liniştise Ochi Întunecaţi pe mine, zicându-le că nu era nici urmă de călător în jur. În schimb, la încrucişarea următoare, i-am călăuzit în susul râului şi-am găsit o ridicătură scundă adăpostită sub un cedru, unde ne puteam odihni peste noapte.

I-am lăsat singuri, spunându-le că mă duc să mă uşurez, ca să stau puţin cu Ochi Întunecaţi şi să-l asigur că toate sunt bune. N-am irosit deloc vremea, pentru că lupul descoperise un loc în care pârâul făcea vârtejuri şi tăia malul pe dedesubt. Lupul mă urmări atent cum mă las pe burtă, vâr mâinile în apă şi le strecor încet prin perdeaua de ierburi de la suprafaţă. Am prins un peşte gras din prima încercare. Peste câteva minute, am mai făcut un efort şi am scos unul mai mic. Când am renunţat, se întunecase bine, dar aveam trei peşti pe care să-i duc la locul de popas, lăsând doi pentru Ochi Întunecaţi, deşi judecata îmi spunea altfel.

Pescuit şi scărpinat în ureche. Cele două motive pentru care oamenii au mâini, îmi spuse el voios şi se puse pe mâncat. Înghiţise cu lăcomie măruntaiele peştilor imediat ce-i curăţasem.

Fii atent la oase, l-am mai avertizat o dată.

Mama m-a adus pe lume la o crescătorie de somoni, sublinie el. *Oasele de peşte nu-mi fac probleme.*

L-am lăsat să se desfete cu peştii şi m-am întors la menestreli. Aprinseseră un foc mic. Auzindu-mi paşii, toţi trei săriră în picioare, învârtind bâtele.

— Eu sunt, le-am spus cu întârziere.

— Mulţumesc Edei, oftă Josh şi se aşeză greu pe pământ, dar Honey mă sfredeli din priviri.

— Ai lipsit o groază de vreme, încercă Piper să-mi justifice reacţia lor.

Am ridicat peştii agăţaţi de urechi pe o ramură de salcie.

— Am adus cina, le-am spus, apoi, pentru Josh, am adăugat:

peşte.

— Grozav, zise el.

Honey scoase turta şi un săculeţ cu sare, în timp ce eu am găsit o piatră plată şi am băgat-o printre tăciuni. Am învelit peştii în frunze şi i-am pus pe piatră să se prăjească. Mirosul de peşte prăjit îmi gâdila cerul gurii, dar speram să nu-i atragă pe neoameni la focul nostru.

Stau de pază, îmi reaminti Ochi Întunecaţi, iar eu i-am mulţumit.

Cât eu am supravegheat peştele, Piper murmură „Sacrificiul lui Crossfire” lângă mine.

— „Hist cel şchiop şi Cleave cel orb”, am corectat-o eu, preocupat să răsucesc peştele pe partea cealaltă fără să-l rup.

— Am zis bine! mă contrazise ea indignată.

— Mă tem că nu, fata mea. Cob are dreptate. Hist avea picioare strâmbe şi Cleave era orb din naştere. Îi ştii şi pe ceilalţi cinci, Cob?

Îmi aminti de Fedwren când mă asculta la lecţii. Îmi arsesem degetul cu un tăciune şi-l băgasem în gură înainte de a răspunde.

— „Crossfire cel ars îi conducea, iar cei din jurul lui erau ca el – nu teferi la trup, ci cu inimă puternică. Şi curaţi la suflet. Daţi-mi voie să-i înşir aici pe toţi pentru domniile voastre. Era Hist cel şchiop, Cleave cel orb, şi Kevin cel cu mintea rătăcită, Joiner cel cu buză de iepure, Sever cel surd şi Porter, pe care duşmanii l-au lăsat – crezându-l mort, fără mâini şi fără ochi. Şi, dacă vă gândiţi cumva să-i dispreţuiţi pe aceştia, atunci daţi-mi voie să vă spun…”

— Hoo! exclamă Josh impresionat, apoi mă întrebă: Ai luat lecţii de bard când ai fost mic, Cob? Ai prins ritmul la fel de bine ca vorbele. Deşi subliniezi prea mult pauzele.

— Eu? Nu. Dar am avut întotdeauna o memorie bună.

M-am abţinut cu greu să nu râd auzindu-i laudele, deşi Honey rânji şi clătină din cap la ele.

— Crezi c-ai putea să reciţi toată balada? mă provocă Josh.

— Poate, am ezitat eu.

Ştiam că pot. Şi Burrich, şi Chade îmi exersaseră memoria deseori. Şi auzisem balada de atâtea ori în ziua aceea, că nu mi-o puteam scoate din cap.

— Ia încearcă. Dar n-o recita. Cânt-o.

— N-am voce.

— Dacă poţi să vorbeşti, ai şi voce. Încearcă. Fă pe plac unui bătrân.

Probabil că supunerea faţă de cei bătrâni devenise un obicei prea înrădăcinat în mine ca să-l înfrunt. Poate că tocmai expresia de pe faţa lui Honey, care îmi spunea că se îndoieşte că aş putea s-o recit, m-a determinat s-o fac.

Mi-am dres vocea şi am început să cânt încet, până când Josh mi-a făcut semn să ridic glasul. Încuviinţa din cap pe măsură ce cântam, strâmbându-se când schingiuiam câte-o notă. Ajunsesem pe la jumătate când Honey remarcă pe un ton sec:

— Se arde peştele.

Am lăsat baltă cântecul şi-am sărit să dau la o parte piatra şi peştele de pe foc. Cozile erau arse, dar restul se prăjise bine, aburea şi nu se fărâmiţa. L-am împărţit. Eu mi-am mâncat tainul prea repede. Nici de două ori pe-atât nu mi-ar fi potolit foamea, dar a trebuit să mă mulţumesc cu atât. Turta a mers de minune cu peştele. După aceea, Piper a pregătit un ceai. Ne-am aşezat pe pături în jurul focului.

— Cob, îţi merge bine ca scrib? mă întrebă Josh pe neaşteptate.

Am scos un sunet batjocoritor.

— Nu atât de bine pe cât aş vrea. Dar mă descurc.

— Nu atât de bine pe cât ar vrea, şopti Honey către Piper, imitându-mă sarcastic.

Harpistul Josh o ignoră.

— Eşti cam bătrân pentru asta, dar ai putea fi învăţat să cânţi. N-ai voce rea; cânţi ca un copil, fără să ştii că ai glas şi plămâni de bărbat. Ai o memorie extraordinară. Cânţi la vreun instrument?

— La cimpoi. Dar nu prea bine.

— Te-aş putea învăţa să cânţi bine. Dacă ai veni cu noi…

— Tată! Nici măcar nu-l cunoaştem bine! obiectă Honey.

— Ţi-aş fi putut spune acelaşi lucru când ai coborât din pod azi-noapte, replică Josh blând.

— N-am făcut decât să stăm de vorbă.

Honey îmi aruncă o privire urâtă, de parcă aş fi trădat-o. Mi se muiase limba în gură.

— Ştiu, continuă Josh. Pierderea vederii mi-a ascuţit auzul. Dar, dacă ai considerat că eşti în siguranţă să stai de vorbă cu el singură, noaptea, atunci poate că şi eu am considerat că e sigur să stea în tovărăşia noastră. Ce zici, Cob?

Am clătinat uşor din cap, apoi am zis:

— Nu. Oricum, îţi mulţumesc. Apreciez propunerea ta, mai ales că e făcută unui străin. Voi călători cu voi până în oraşul următor şi vă doresc să găsiţi alţi tovarăşi de drum de acolo. Dar… nu doresc să…

— Ai pierdut pe cineva drag. Înţeleg asta. Dar singurătatea nu e bună pentru nimeni, spuse Josh calm.

— Pe cine ai pierdut? mă întrebă Piper, în felul ei direct.

M-am gândit cum să-i răspund fără să dau naştere la alte întrebări.

— Pe bunicul meu, am zis, într-un sfârşit. Şi pe soţia mea.

Rostind vorbele acelea, parcă mi-am deschis o rană.

— Ce s-a întâmplat? vru să afle Piper.

— Bunicul a murit. Soţia m-a părăsit.

Am dat răspunsuri scurte, sperând să fiu lăsat în pace.

— Bătrânilor le vine vremea să moară, spuse Josh amabil, dar Honey îl întrerupse cu bruscheţe:

— Asta-i dragostea pe care ai pierdut-o? Ce-i poţi datora unei femei care te-a părăsit? Dacă nu i-ai dat motiv să te părăsească.

— Mai degrabă nu i-am dat motive să rămână, am recunoscut fără chef. Te rog, am adăugat fără ocolişuri. Nu vreau să vorbesc despre asta. Deloc. Vă voi conduce până în oraşul următor, dar de acolo îmi voi vedea singur de drum.

— Ei, mai clar de-atât nu te puteai exprima, constată Josh cu părere de rău.

Am simţit în glasul lui că fusesem nepoliticos, dar nu rostisem vorbe pe care să le regret.

N-am vorbit prea mult în seara aceea, lucru pentru care le-am fost recunoscător. Piper se oferi să facă prima de pază, apoi Honey urma s-o înlocuiască. N-am protestat, ştiind că Ochi Întunecaţi avea să ne supravegheze toată noaptea. Puţine pericole treceau de el. Am dormit mai bine în aer liber şi m-am trezit repede când Honey s-a aplecat deasupra mea ca să mă scuture. M-am sculat în şezut, m-am întins, m-am ridicat şi am aţâţat focul, apoi m-am aşezat lângă el. Honey veni şi se aşeză

şi ea lângă mine.

— Nu-ţi place de mine, nu-i aşa? mă întrebă încet. Vorbea pe un ton blând.

— Nu te cunosc, am zis, încercând să dau dovadă de cât mai mult tact.

— Hm… Şi nici nu vrei, remarcă fata. Mă ţintui cu privirea. Dar eu am vrut să te cunosc din clipa în care te-am văzut că roşeşti la han. Nimic nu-mi stârneşte mai mult curiozitatea decât un bărbat care roşeşte. Puţini bărbaţi am văzut să se îmbujoreze aşa numai pentru că sunt prinşi că se uită la o femeie. Vorbi cu glas şoptit şi puţin răguşit când se aplecă în faţă, secretoasă. Aş vrea foarte mult să aflu la ce te-ai gândit de ţi s-a urcat tot sângele în obraji.

— Numai că fusesem nepoliticos să mă holbez, am rostit cu sinceritate.

Honey îmi zâmbi.

— Eu nu la asta m-am gândit când m-am holbat la tine.

Îşi umezi buzele şi se trase mai aproape de mine. Atât de dor mi s-a făcut în clipa aceea de Molly, încât am simţit că mă doare.

— Nu mă îndeamnă inima la asemenea jocuri, i-am spus lui Honey în faţă şi m-am ridicat. Mă duc să aduc lemne de foc.

— Cred că ştiu de ce te-a părăsit nevasta, replică ea răutăcioasă. Nu te îndeamnă inima, zici? Eu cred că problema ta e mai jos decât inima.

Se ridică şi se întoarse la pătura ei. Nu am simţit decât uşurare că a renunţat la mine. Mi-am ţinut promisiunea şi m-am dus să strâng lemne de foc.

Primul lucru pe care l-am întrebat pe Josh a doua zi a fost cât mai aveam până în oraşul următor.

— Dacă mergem în acelaşi ritm ca ieri, ar trebui să ajungem până mâine la prânz.

Am evitat să zăbovesc asupra dezamăgirii din glasul lui. În timp ce ne aruncam pe umeri boccelele şi porneam la drum, am reflectat cu amărăciune că mă îndepărtasem de oamenii pe care-i cunoşteam şi la care ţineam ca să evit exact situaţia în care mă aflam, aceea de-a umbla cu necunoscuţi. M-am întrebat dacă exista vreo cale de-a trăi printre străini şi de-a refuza să mă las controlat de aşteptările şi de nevoile lor.

Ziua era caldă, dar nu înăbuşitoare. Dacă aş fi fost singur, mi-ar fi plăcut să călătoresc pe la marginea drumului. În pădurea din stânga noastră, păsările se chemau una pe alta. În dreapta, desluşeam râul printre copacii rari şi, câteodată, barje navigând în josul lui sau bărci cu vâsle înaintând anevoios contra curentului. Am vorbit puţin între noi. După o vreme, Josh a pus-o pe Piper să recite din nou „Sacrificiul lui Crossfire”. Când fata s-a încurcat, n-am mai ajutat-o.

Gândurile mi-au luat-o razna. Viaţa fusese foarte uşoară când nu fusesem nevoit să-mi fac griji că n-am ce mânca sau îmbrăca. Mă considerasem foarte priceput în a trata cu oamenii şi în meseria mea. Dar îl avusesem pe Chade, cu el pusesem ţara la cale, şi timp să pregătesc ce să spun şi ce să fac. Nu mă descurcam la fel de bine doar cu inteligenţa mea şi cu cât puteam duce în spate. Privat cum eram de toate avantajele avute cândva, pe care mă bazasem fără să-mi dau seama, nu doar curajul ajunsesem să mi-l pun la îndoială, ci şi îndemânarea. De asasin, de om al regelui, de războinic, de bărbat… Mai eram aşa ceva? Am încercat să mi-l amintesc pe tânărul nesăbuit care trăsese la vâsle pe Ruri*sk, nava* lui Verity, care se aruncase nechibzuit în bătălie, mânuind un topor. Nu-mi venea să cred că eu fusesem acela.

Pe la prânz, Honey împărţi ce mai rămăsese din turtă. Fetele mergeau în faţă, vorbind în şoaptă, muşcând din pâinea uscată şi sorbind din burdufurile cu apă. M-am aventurat să-i propun lui Josh să facem popas mai repede în seara aceea, ca să pot vâna şi pescui.

— Ar însemna să nu mai ajungem în oraş mâine la prânz, mă avertiză el.

— Mâine seară e foarte bine, l-am asigurat eu calm.

Întoarse capul spre mine, poate ca să mă audă mai bine, dar ochii lui înceţoşaţi păreau să mă scruteze pe dinăuntru. Mi-a fost greu să îndur chemarea pe care am citit-o în ei, dar nu i-am dat niciun răspuns.

Când ziua a început, în cele din urmă, să se stingă, am căutat un loc bun de popas. Ochi Întunecaţi plecase în cercetare înaintea noastră, când, la un moment dat, am simţit că i se zbârleşte părul. *Sunt oameni aici, put a hoit şi-a murdărie. Îi adulmec, îi văd, dar altfel nu-i simt.* Îmi transmise şi mie

tulburarea care-l cuprindea întotdeauna în preajma neoamenilor. I-o împărtăşeam. Ştiam că fuseseră cândva oameni şi că avuseseră sclipirea aceea de Har care există în orice creatură vie. Pentru mine, era destul de ciudat să-i văd mişcându-se şi vorbind, când eu nu-i simţeam că trăiesc. Pentru Ochi Întunecaţi, era ca şi cum ar fi văzut pietre care mănâncă şi se mişcă.

Câţi sunt? Tineri, bătrâni?

Mai mulţi ca noi şi mai mari decât tine. Aşa percepe un lup ciudăţeniile. *Pândesc drumul, chiar la prima cotitură în faţa voastră.*

— Haideţi să ne oprim aici, am propus eu dintr-odată.

Trei capete se răsuciră să mă privească uimite.

Prea târziu. V-au mirosit, vin spre voi.

N-aveam timp să mă prefac, nici să găsesc o minciună credibilă.

— Sunt neoameni în faţă. Mai mulţi decât doi. Pândesc drumul de-o vreme şi se îndreaptă spre noi acum. Strategie? Pregătiţi-vă, le-am spus tovarăşilor mei de drum.

— De unde ştii? mă provocă Honey.

— Să fugim! propuse Piper.

Nu-i păsa de unde ştiu. Ochii ei larg deschişi îmi arătau cât se temuse de aşa ceva.

— Nu. Ne vor ajunge din urmă şi noi de-abia ne vom trage sufletul. Chiar dacă reuşim să scăpăm azi, mâine tot va trebui să trecem pe lângă ei.

Mi-am azvârlit bocceaua pe jos şi am lovit-o cu piciorul. Nu conţinea niciun lucru care să merite să-mi risc viaţa. Dacă câştigam, aveam s-o recuperez. Dacă nu, nu-mi păsa de ea. Dar Honey, Piper şi Josh erau muzicanţi. Îşi ţineau instrumentele în boccele. Niciunul din ei nu făcu gestul de a se despărţi de ele. N-am pierdut vremea cerându-le să le arunce. Din instinct, fetele se aşezară de-o parte şi de alta a bătrânului. Strângeau prea tare bâtele în mâini. Eu o mişcăm pe a mea cu uşurinţă, o balansam şi-o ţineam la îndemână, aşteptând. Preţ de-o clipă, mi-a pierit orice gând. Mâinile mele ştiau ce fac şi singure.

— Cob, ai grijă de Honey şi de Piper. Nu te îngrijora de soarta mea, ele să nu păţească nimic, îmi porunci Josh răspicat.

Vorbele lui îmi pătrunseră în minte şi groaza mă copleşi dintr-

odată. N-am reuşit să-mi păstrez poziţia de atac şi nu m-am mai gândit decât la durerea pe care mi-ar fi provocat-o înfrângerea. Îmi era rău, tremuram şi îmi doream din tot sufletul să mă întorc, pur şi simplu, şi s-o iau la fugă, fără să-mi pese de menestreli. Aşteaptă, aşteaptă, îmi venea să strig zilei. Nu sunt pregătit pentru asta, nu ştiu dacă voi lupta, voi fugi sau voi leşina pe loc. Însă timpul nu ştie ce-i mila. *Vin prin tufişuri,* mă avertiză Ochi Întunecaţi. *Doi mai repede, unul mai încet. Ăsta cred că-i al meu.*

Fii atent, l-am prevenit. Am auzit tufele trosnind şi am simţit duhoarea. În clipa următoare, Piper văzu un neom şi ţipă, iar cei doi năvăliră din spatele copacilor. Dacă strategia mea era să stau pe loc şi să atac, a lor era să dea năvală şi să atace. Amândoi erau mai bine clădiţi decât mine şi nu aveau nicio ezitare. Hainele le erau murdare, dar nu rupte. Nu păreau să fi fost transformaţi în neoameni de multă vreme. Aveau ciomege. Mai mult de-atât n-am avut timp să observ.

Neoamenii nu erau nici proşti, nici lenţi în mişcări. Nu mai percepeau senzaţiile altora, nici nu-şi aminteau ce pot face ele dintr-un duşman. Din cauza asta, faptele lor deveneau, nu o dată, aproape imposibil de înţeles. Nu erau mai puţin inteligenţi decât atunci când fuseseră întregi, nici mai puţin îndemânatici la mânuirea armelor. Dar, ca să-şi satisfacă nevoile, acţionau cu o rapiditate de-a dreptul animalică. Calul pe care îl furau azi îl mâncau mâine, pur şi simplu pentru că foamea îi rodea mai tare decât îi apăsa nevoia de a-l călări. În luptă, nu cooperau. Membrii unui grup nu ştiau ce-nseamnă loialitatea. Se atacau la fel de uşor unii pe alţii cum atacau un duşman comun. Călătoreau împreună, atacau împreună, dar nu-şi uneau eforturile. Cu toate acestea, în încercarea de a pune mâna pe ceea ce doreau, erau de o viclenie brutală şi de o inteligenţă lipsită de scrupule.

Ştiam toate acestea, aşa că nu m-am mirat când amândoi au încercat să treacă de mine şi să-i atace pe cei mai slabi. Ceea ce m-a surprins însă a fost cât de uşurat m-am simţit, ca un laş. Am paralizat ca în visele mele şi i-am lăsat să mă ocolească.

Honey şi Piper luptau cu bâtele ca nişte cântăreţe, mânioase şi înspăimântate. N-aveau deloc îndemânare, nici instruire, nici măcar experienţa de a lupta împreună, ca să evite loviturile pe

care şi le trăgeau una alteia sau lui Josh. Fuseseră învăţate să cânte, nu să se bată. Bătrânul înlemnise la mijloc, cu mâna pe bâtă, incapabil să lovească fără a risca să-şi nimerească fetele. Faţa i se schimonosea de furie.

Aş fi putut să fug atunci. Aş fi putut să-mi înşfac bocceaua şi să-mi iau picioarele la spinare fără să mă uit înapoi. Neoamenii nu m-ar fi urmărit; s-ar fi mulţumit cu prada mai uşoară. Dar am rămas pe loc. O brumă de curaj şi mândrie tot mai aveam în mine.

L-am atacat pe neomul mai scund, deşi părea mai priceput la mânuit ciomagul. Le-am lăsat pe Honey şi pe Piper să-l pocnească pe cel mai mare şi l-am obligat pe celălalt să mă înfrunte pe mine. Prima lovitură i-am dat-o jos, peste picioare. Am încercat să-l schilodesc sau măcar să-l dobor la pământ. A răcnit de durere când s-a răsucit să mă pocnească, dar nu cu mişcări încetinite.

Mai observasem un lucru la neoameni: durerea îi afecta mai puţin. Când eu îndurasem bătaia cruntă, ceea ce m-a făcut mai mult să-mi pierd curajul a fost ideea tulburătoare că mi se distrugea trupul. Era ciudat să-mi dau seama că mă ataşasem emoţional de corpul meu. Dorinţa profundă de a-l păstra nevătămat o întrecea pe aceea de a scăpa de durere. Omul se mândreşte cu trupul său. Când e vătămat, nu suferă doar fizic. Regal ştiuse lucrul ăsta. Ştiuse că fiecare lovitură pe care mi-o dădeau gărzile lui îmi provoca şi teamă, pe lângă că mă umplea de vânătăi. Ar face el din mine ceea ce fusesem, o creatură bolnăvicioasă, care tremura după orice efort şi se temea de crizele care-i puseseră stăpânire şi pe minte, şi pe corp? Teama aceea m-a schilodit mai mult decât pumnii primiţi. Neoamenii nu o aveau; poate că, atunci când îşi pierduseră capacitatea de a se ataşa, îşi pierduseră şi ataşamentul faţă de propriul trup.

Potrivnicul meu se răsuci şi-mi trase o lovitură cu ciomagul care-mi zgudui umerii când am parat-o cu bâta. O durere mică, şopti corpul meu vibrând, şi-o aştepta pe următoarea. Neomul izbi încă o dată, şi încă o dată l-am blocat. Odată ce l-am înfruntat, nu mai aveam cum s-o iau la fugă. Ştia să-şi folosească ciomagul: probabil că fusese cândva războinic sau învăţat să dea cu toporul. Am recunoscut mişcările şi le-am parat, le-am împiedicat sau le-am deviat pe rând. Îmi era prea

frică de el ca să-l atac, mă temeam de o lovitură dată prin surprindere, pe care să n-o pot evita dacă las garda jos. M-am dat înapoi atât de repede, încât neomul se uită peste umăr, crezând, probabil, că poate renunţa la mine ca să atace femeile. Am reuşit un răspuns timid la una din loviturile lui, dar nici nu clipi. Nu obosea, nici nu-mi permitea să profit că aveam o armă mai lungă decât a lui. Spre deosebire de mine, nu-l deranjau ţipetele menestrelilor care încercau să se apere. Din spatele copacilor se auzeau înjurături şi icnete slabe. Ochi Întunecaţi îl pândise pe al treilea agresor şi se năpustise asupra lui, sperând să-l doboare pe la spate. Dăduse greş, şi acum îi dădea târcoale, ferindu-se de sabia acestuia.

Nu ştiu dacă pot să trec de sabia lui, frate. Dar cred că-l pot întârzia. Nu îndrăzneşte să se întoarcă cu spatele ca să te atace pe tine.

Ai grijă! Atât am avut timp să-i spun, pentru că potrivnicul meu nu mă slăbea cu ciomagul. Mă asalta cu o ploaie de lovituri şi în curând mi-am dat seama că-şi înteţea eforturile, izbind cu şi mai multă forţă. Nu mai credea că trebuie să se ferească de un posibil atac din partea mea; îşi concentra puterile numai ca să-mi înfrângă apărarea. Fiecare izbitură pe care o blocam cu bâta îmi făcea umerii să vibreze. Impactul îmi trezea dureri vechi, zguduind răni închise, aproape uitate. Nu mai aveam rezistenţa unui luptător. Vânatul şi mersul pe jos nu mă căliseră şi nu-mi întăriseră muşchii la fel ca trasul la vâsle o zi întreagă. Un val de îndoială îmi spulberă concentrarea. Bănuiam că sunt depăşit de adversar, aşa că mă temeam de durerea care va veni şi pe care nu ştiam cum s-o evit. Disperarea de a evita suferinţa nu e acelaşi lucru cu hotărârea de a învinge. Încercam să mă ţin la distanţă de neom, să am loc destul ca să mânuiesc bâta, dar el mă asalta fără milă.

Am aruncat un ochi la menestreli. Josh stătea ţeapăn în mijlocul drumului, dar lupta se dădea mai departe de el. Honey se retrăgea şchiopătând sub asaltul duşmanului. Încerca să abată loviturile ciomagului, în vreme ce Piper mergea în spatele lui şi-l pocnea zadarnic peste umeri cu bâta ei subţire. Neomul pur şi simplu încasa loviturile şi ţinea cu tot dinadinsul s-o doboare pe Honey cea rănită. Îmi trezi un instinct.

— Piper, dă-i la picioare! am strigat, apoi m-am concentrat pe

problemele mele, pentru că neomul îmi zgâriase umărul cu ciomagul. Am răspuns cu două izbituri iuţi, dar slabe, şi m-am îndepărtat de el.

O sabie îmi tăie umărul şi-mi străpunse coastele.

Am ţipat de uimire, gata să scap bâta, când mi-am dat seama că nu eu eram cel rănit. Am simţit şi am auzit în acelaşi timp schelălăitul mirat al lui Ochi Întunecaţi, apoi bocancul izbindu-mă în cap.

Năucit, înghesuit. *Ajută-mă!*

Aveam şi alte amintiri, mai adânc îngropate în mine, în afară de bătăile îndurate de la gărzile lui Regal. Cu mulţi ani în urmă, simţisem tăişul unui cuţit şi-o izbitură de bocanc. Dar nu pe pielea mea. Un terier de care mă legasem, Faur, încă puiandru, luptase pe întuneric cu bărbatul care-l atacase pe Burrich în lipsa mea. Luptase şi murise mai târziu din cauza rănilor, nici n-am apucat să-l mai văd. Am descoperit dintr-odată că exista o ameninţare mai gravă decât propria mea moarte.

Teama pentru propria mea persoană a dispărut în faţa spaimei de a-l pierde pe Ochi Întunecaţi. Am făcut ceea ce ştiam că trebuie să fac. Mi-am schimbat poziţia, am păşit în faţă şi l-am lăsat pe neom să mă lovească în umăr, ca să mă înfurii. Şocul îmi zdruncină braţul şi o clipă nu mi-am mai simţit deloc mâna. Am sperat că o mai am. Prinsesem bâta mai de sus şi i-am ridicat brusc capătul scurt, izbindu-l pe neom sub bărbie. Nu se aşteptase să adopt altă tactică, înălţă bărbia, dezgolindu-şi gâtlejul, iar eu mi-am înfipt bâta cât am putut de tare în scobitura de la baza gâtului. Scuipă sânge când trase brusc aer în piept din cauza durerii. M-am dat înapoi săltând, am schimbat poziţia bâtei şi l-am pălit în cap cu capătul celălalt. Neomul se prăbuşi, iar eu am luat-o la fugă în pădure.

M-au condus la ei mârâiturile şi icnetele de efort. Ochi Întunecaţi fusese încolţit, îşi ţinea laba stângă din faţă în dreptul pieptului. Pe umărul lui stâng lucea sângele şi se aduna în bobite roşii ca nişte giuvaiere pe blana care-i acoperea toată partea stângă. Se retrăsese adânc într-un desiş de rugi încâlciţi. Spinii sălbatici şi mlădiţele agăţătoare în care se adăpostise îl înconjurau din toate părţile şi-i blocau ieşirea. Se vârâse cât mai mult în ele, ca să se ferească de sabie. Am simţit că-l dureau şi picioarele. Spinii care-l înţepau pe Ochi Întunecaţi îl ţineau la

distanţă şi pe agresorul lui, iar plasa de rugi absorbea multe din loviturile date de neom cu intenţia de a-l tăia pe lup.

Văzându-mă, Ochi Întunecaţi prinse curaj şi se răsuci brusc cu faţa la agresor, într-o izbucnire de mârâituri. Neomul îşi trase sabia în spate, pregătindu-se să-l străpungă. Bâta mea nu avea niciun capăt ascuţit, dar, scoţând un urlet furios, i-am înfipt-o în spinare cu atâta sălbăticie, încât i-am vârât-o până în plămâni. Răcni şi scoase pe gură picături de sânge şi mânie. Vru să se întoarcă şi să mă atace, dar eu încă ţineam în mână capătul celălalt al bâtei. M-am lăsat pe el cu toată greutatea, forţându-l să se retragă, cu paşi împleticiţi, în încâlceala de rugi. Braţele sale deschise nu găsiră altceva de ce să se sprijine decât spinii sfâşietori. L-am imobilizat în plasa de rugi, apăsând cu trupul pe bâtă, iar Ochi Întunecaţi, încurajat, sări pe spate. Fălcile lupului se încleştară pe ceafa groasă a neomului şi-o sfârtecară până ce sângele ne stropi pe amândoi. Urletele de sufocare ale bărbatului se transformară treptat în gâlgâituri slabe.

Uitasem complet de menestreli până când un răcnet gutural îmi aminti de ei. M-am aplecat, am luat sabia aruncată de neom şi am fugit înapoi la drum, lăsându-l pe Ochi Întunecaţi să se trântească la pământ istovit şi să-şi lingă umărul. Când am ţâşnit din pădure, am dat peste o privelişte înspăimântătoare. Neomul se aruncase asupra lui Honey, care dădea înnebunită din braţe, şi-i rupea hainele. Piper îngenunchease în ţărână, strângându-se de braţ şi ţipând întruna. Josh, tot răvăşit şi plin de praf, se ridicase în picioare şi, rămas fără bâtă, bâjbâia după locul de unde striga Piper.

În clipa următoare, am sărit în mijlocul lor. I-am tras un picior neomului ca să-l dau jos de pe Honey, pe urmă am prins sabia cu ambele mâini şi l-am străpuns dintr-o lovitură îndreptată în jos. Se zbătu ca turbatul, dând din picioare şi agăţându-se de mine, dar eu m-am lăsat greu pe sabie şi i-am împins-o adânc în piept. Luptându-se cu metalul care-l ţintuia la pământ, îşi deschise rana şi mai mult. Mă blestemă cu ţipete neinteligibile şi gâfâituri, scuipând picături de sânge printre ele. Mă prinse cu ambele mâini de glezna dreaptă şi vru să mă doboare trăgându-mă de picior. M-am lăsat şi mai greu pe sabie. Aş fi vrut s-o smulg din el şi să-l ucid repede, dar era atât de puternic, încât nu îndrăzneam să-l eliberez. În cele din urmă, îi veni de hac

Honey, izbindu-l cu bâta peste faţă. Bărbatul înţepeni, spre binele lui şi al meu, deopotrivă. Am găsit puterea să smulg sabia din el, apoi m-am dat înapoi clătinat şi m-am aşezat pe drum.

Vederea mi se tulbură, apoi mi se limpezi, apoi mi se tulbură din nou. Ţipetele de durere ale lui Piper erau strigăte de pescăruşi îndepărtaţi. Dintr-odată, prea multe se adunaseră şi eu eram pretutindeni. În pădure, îmi lingeam umărul, dădeam la o parte blana deasă cu limba, examinând cu grijă tăietura în timp ce-o acopeream cu salivă. Totuşi, stăteam şi în soare, pe drum, adulmecând praf, sânge şi excrementele neomului căruia-i cedaseră măruntaiele. Resimţeam fiecare lovitură primită şi dată, sfârşeala, dar şi durerea de la ciocnirea cu ciomagul. Felul sălbatic în care omorâsem dobândi, brusc, o nouă semnificaţie. Ştiam ce înseamnă durerea pe care o provocasem. Ştiam ce simţiseră neoamenii, trântiţi la pământ şi zbătându-se fără speranţă, moartea fiindu-le singura scăpare. Mintea mea şovăia între ucigaş şi victimă. Eram şi una, şi alta.

Şi eram singur. Mai singur ca niciodată. Înainte, în asemenea momente, cineva îmi fusese întotdeauna alături. Tovarăşii marinari la sfârşitul unei bătălii, Burrich, care venea să-mi vindece rănile şi să mă târască acasă, o casă care mă aştepta, Patience, care venea să se agite pe lângă mine, Chade sau Verity, care mă dojeneau că nu am destulă grijă de mine. Molly, care venea în linişte, odată cu întunericul, să mă mângâie. Acum, bătălia se încheiase, scăpasem cu viaţă, dar nimănui nu-i păsa de mine, în afară de lup. Îl iubeam, dar mi-am dat seama că am nevoie şi de alinare omenească. Despărţirea de cei care ţineau la mine mă afecta mai mult decât puteam suporta. Dacă aş fi fost cu adevărat lup, aş fi ridicat botul spre cer şi-aş fi urlat. Cum nu eram, mi-am trimis mintea în explorare într-un fel pe care nu-l pot descrie. Nu cu Harul, nici cu Meşteşugul, ci cu un amestec profan din amândouă. Căutam înfrigurat pe cineva, oriunde ar fi fost, căruia să-i pese că trăiesc.

Aproape că am simţit ceva. Oare Burrich, aflat cine ştie unde, a ridicat din sprânceană şi s-a uitat în jur, pe ogorul pe care îl lucra, şi a simţit, preţ de-o clipă, nu mireasma pământului roditor pe care-l săpa ca să scoată recolta, ci miros de praf şi de sânge? Oare Molly s-a îndreptat de spate deasupra copăii cu rufe, şi-a dus mâinile la şalele ostenite şi-a cercetat

împrejurimile, surprinsă de fiorul neaşteptat de tristeţe? Oare l-am tras pe Verity de-un colţ de conştiinţă, am deranjat-o pe Patience de la sortatul ierburilor puse la uscat în tăvi, l-am făcut pe Chade să se încrunte şi să lase un pergament la o parte? Ca o molie fluturând la geam, am ciocănit la conştiinţa lor, am tânjit după afecţiunea pe care o considerasem certitudine. Aproape că i-am atins, mi-am zis, dar numai ca să mă prăbuşesc, sfârşit, înapoi în mine, să stau singur în praful drumului, mânjit de sângele a trei oameni.

Mă umplu de praf zvârlind cu piciorul.

Am ridicat ochii. La început, Honey mi s-a părut o siluetă neagră pe cerul colorat de apus. Am clipit şi i-am văzut expresia de dezgust şi mânie de pe faţă. Avea hainele rupte, părul i se lipise de obraji.

— Ai fugit! mă acuză ea. Mi-am dat seama cât îmi dispreţuia laşitatea. Ai fugit, l-ai lăsat să-i rupă mâna lui Piper, să-l doboare pe tata la pământ cu ciomagul şi să încerce să mă siluiască. Ce fel de om eşti? Ce fel de om face un asemenea lucru?

O mie de răspunsuri aş fi putut să-i dau, dar totodată niciunul. Sufletul meu pustiu m-a asigurat că n-aş fi rezolvat nimic vorbindu-i. În loc de asta, m-am ridicat în picioare. Honey s-a uitat lung după mine când m-am dus să-mi iau bocceaua de pe drum. Parcă trecuseră ore întregi de când o azvârlisem cu piciorul. Am ridicat-o şi m-am dus la Josh, care stătea lângă Piper şi încerca s-o liniştească. Honey, cu simţul ei practic, le desfăcuse deja pachetele. Harpa lui Josh era o încâlceală de aşchii şi coarde. Piper nu va mai cânta la fluier decât peste câteva săptămâni, când i se va tămădui braţul. Aşa a fost să se întâmple, iar eu am făcut tot ce mi-a stat în putinţă.

Adică nimic, în afară de-a aprinde un foc la marginea drumului, de-a aduce apă din râu şi de-a o pune la fiert. Am ales ierburile care s-o calmeze pe Piper şi să-i aline durerea din braţ. Am găsit rămurele uscate şi le-am curăţat cu cuţitul, ca să le fac atele. Iar sus, pe panta dealului, în pădurea din spatele meu? *Mă doare, frate, dar lama n-a intrat adânc. Totuşi, rana se deschide când încerc să calc. Şi spinii… m-am umplut de spini ca hoitul de muşte.*

Vin la tine acum să ţi-i scot pe toţi.

Nu. Pot să mă lecuiesc şi singur. Îngrijeşte-i pe ceilalţi. O

scurtă pauză. *Frate. Ar fi trebuit să fugim.*

Ştiu.

De ce mi-a fost atât de greu să mă duc la Honey şi s-o întreb timid dacă are haine pe care să le poată rupe, ca să prind braţul lui Piper în atele? N-a catadicsit să-mi răspundă, dar Josh mi-a dat, fără o vorbă, cârpa moale care-i învelise harpa. Honey mă dispreţuia, Josh părea înlemnit din cauza şocului, iar Piper era atât de frământată de durerea ei, că nici nu mă lua în seamă. Totuşi, am reuşit să-i conving să vină lângă foc. Am ajutat-o pe Piper să meargă susţinând-o cu o mână, cu cea liberă sprijinindu-i braţul rupt. Am aşezat-o, apoi i-am dat mai întâi ei ceaiul pe care-l pregătisem. Când am deschis gura, am vorbit mai mult pentru harpistul Josh decât pentru ea:

— Pot să-i pun la loc osul şi să-l prind în atele. Am mai avut de-a face cu braţe de bărbaţi rupte în bătălie. Nu pretind, însă, că sunt vraci. Când ajungem în oraş, poate va trebui pus la loc din nou.

Josh încuviinţă uşor din cap. Ştiam amândoi că alte soluţii nu aveam. Aşa că îngenunche lângă Piper şi-o prinse de umeri, iar Honey o apucă de partea de sus a braţului şi-o ţinu bine. Eu am scrâşnit din dinţi la durerea pe care o simţea Piper şi i-am îndreptat hotărât braţul. Fata ţipă, desigur, niciun fel de ceai nu putea amorţi complet durerea, dar se şi forţă să nu se zbată. Îi curseră lacrimi pe obraji şi suspină cât i-am prins braţul în atele şi i l-am legat. I-am arătat cum să-l ţină pe jumătate vârât în vestă, ca să-i susţină greutatea şi să nu-l mişte. După aceea i-am mai dat o ceaşcă de ceai şi mi-am îndreptat atenţia spre Josh.

Primise o lovitură în cap care-l ameţise câteva clipe, dar nu leşinase. Avea o umflătură şi s-a strâmbat la atingerea mea, dar carnea nu-i crăpase. L-am spălat cu apă rece şi i-am spus că şi lui avea să-i facă bine ceaiul. Mi-a mulţumit, determinându-mă să mă ruşinez. M-am uitat la Honey, care mă sfredelea din priviri pe deasupra focului plăpând.

— Eşti rănită? am întrebat-o cu glas calm.

— Am o umflătură cât o prună pe fluierul piciorului, unde m-a lovit. Şi mi-a lăsat urme de gheare pe gât şi pe piept, când a încercat să mă siluiască. Dar pot să mă lecuiesc şi singură, mulţumesc frumos… Cob. Nu datorită ţie sunt în viaţă.

— Honey, rosti Josh cu voce joasă, ameninţătoare.

Se ghicea în ea şi oboseală, şi supărare.

— A fugit, tată. L-a doborât pe atacatorul lui, pe urmă ne-a întors spatele şi-a fugit. Dacă ne-ar fi ajutat atunci, n-am fi păţit nimic. Piper n-ar fi avut mâna ruptă, tu n-ai fi rămas fără harpă. A fugit.

— Dar s-a întors. Nici să nu ne gândim ce-ar fi fost dacă nu s-ar fi întors. Ne-am ales cu nişte răni, dar tu poţi să-i mulţumeşti că eşti în viaţă.

— Nu-i mulţumesc pentru nimic, replică Honey cu amărăciune. O clipă de curaj, şi ne-ar fi salvat mijloacele de trai. Acum ce ne-a mai rămas? Un harpist fără harpă şi o cântăreaţă care nu mai poate folosi braţul ca să-şi ţină fluierul.

M-am ridicat şi m-am îndepărtat de ei. Eram prea obosit ca s-o mai ascult şi prea descurajat ca să mă explic. Am târât cele două cadavre de pe drum în iarba de pe malul râului. În lumina slabă a amurgului, am intrat din nou în pădure şi l-am căutat pe Ochi Întunecaţi. Îşi îngrijise deja rănile mai bine decât aş fi făcut-o eu. Mi-am plimbat degetele prin blana lui, curăţând-o de spini şi de crenguţele de rugi. Am stat puţin cu el. S-a întins cu capul pe genunchiul meu, iar eu l-am scărpinat pe urechi. Altfel nici nu trebuia să comunicăm, atât ne era suficient. Puţin mai târziu m-am ridicat, am găsit al treilea cadavru, l-am apucat de umeri şi l-am târât afară din pădure, lângă celelalte două. Fără niciun fel de remuşcare, le-am scotocit buzunarele şi săculeţele. Doi nu aveau decât o mână de monede amărâte, dar cel cu sabia strânsese doisprezece bănuţi de argint. I-am luat săculeţul şi-am aruncat în el monedele. I-am luat şi centura cu teacă şi-am cules sabia de pe drum. După aceea, mi-am făcut de lucru până s-a întunecat de-a binelea, adunând pietre de râu, făcând grămezi în jurul cadavrelor pe care, în cele din urmă, le-am acoperit cu ele. Când am terminat, m-am dus la mal, m-am spălat pe mâini şi m-am stropit cu apă pe faţă. Mi-am scos cămaşa, am spălat-o de sânge şi-am îmbrăcat-o, aşa udă şi rece cum era. La început, mi-a făcut bine la vânătăi, dar mai târziu mi-au înţepenit muşchii de frig.

M-am întors la focul mic, care lumina acum feţele celor din jurul lui. Am luat mâna lui Josh şi i-am pus săculeţul în palmă.

— Poate că veţi reuşi să vă descurcaţi cu atât până poţi să-ţi

iei altă harpă, i-am spus.

— Bani de la morţi, ca să-ţi uşurezi conştiinţa? mă luă Honey în zeflemea.

Nervii mei, greu puşi la încercare, cedară:

— Închipuie-ți că au supravieţuit, pentru că, după legea din Buck, ar fi trebuit cel puţin să vă despăgubească, i-am sugerat. Şi dacă nici asta nu te mulţumeşte, din partea mea, n-ai decât să arunci banii în apă.

Am ignorat-o mult mai dur decât mă ignorase ea pe mine. Deşi mă durea şi mă înţepa tot corpul, mi-am desfăcut centura sabiei. Ochi Întunecaţi avusese dreptate; cel cu sabia fusese mult mai bine clădit decât mine. Am fixat pielea pe o bucată de lemn şi am dat o gaură în centură cu cuţitul. M-am ridicat apoi şi m-am încins cu ea. Mă linişte a senzaţia sabiei grele la şold. Am scos lama şi-am studiat-o în lumina focului. Nu era grozavă, dar folositoare şi solidă.

— Pe-asta de unde-ai luat-o? mă întrebă Piper, cu glas uşor tremurat.

— De la al treilea neom, din pădure, i-am răspuns acru.

Am vârât sabia înapoi în teacă.

— Ce e? vru să afle harpistul Josh.

— O sabie, îl lămuri Piper.

Josh întoarse ochii împăienjeniţi către mine.

— A mai fost unul în pădure, cu sabie?

— Da.

— Şi tu i-ai luat-o şi l-ai omorât?

— Da.

Pufni încet şi clătină din cap pentru sine.

— Când ne-am dat mâna, am bănuit imediat că nu o mână de scrib strâng într-a mea. Vezi, Honey, n-a fugit. S-a dus doar să…

— Dacă l-ar fi omorât mai întâi pe cel care ne-a atacat, ar fi fost mai înţelept, se încăpăţâna fata.

Mi-am desfăcut bocceaua şi mi-am întins pătura. M-am culcat pe ea. Îmi era foame, dar n-aveam ce să fac. În schimb, puteam să fac ceva să-mi alung oboseala.

— Te culci? mă întrebă Piper.

Pe faţa ei se ghici o umbră de îngrijorare, atâta câtă mai putea găsi în ea după ce băuse ceaiul meu.

— Da.

— Şi dacă mai vin neoameni?

— Atunci Honey poate să-i omoare în ce ordine crede ea că e mai înţelept, i-am sugerat amărât.

M-am foit pe pătură până când mi-am aşezat sabia la îndemână şi am închis ochii. Am auzit-o pe Honey pregătind aşternutul celorlalţi.

— Cob? murmură Josh. Ai păstrat nişte bani şi pentru tine?

— Nu mă aştept să mai am nevoie de bani, i-am răspuns calm.

Am renunţat să-i explic că nu aveam de gând să mai am de-a face cu oamenii. Nu voiam să mai dau explicaţii nimănui. Puţin îmi păsa dacă mă înţelegeau sau nu.

Am închis iarăşi ochii şi am pornit în cercetare, atingându-mă scurt cu Ochi Întunecaţi. Ca şi mie, îi era foame, dar preferase odihna. *Până mâine seară, voi fi liber să vânez iar cu tine,* i-am promis. Oftă satisfăcut. Nu era chiar aşa departe. Vedea focul meu scânteind printre copaci sub el. Se propti cu botul pe labele din faţă.

Eram mai obosit decât credeam. Gândurile mele plutiră, se estompară. Le-am lăsat în voia lor şi am zburat liber, departe de durerea care-mi ciugulea din trup. Molly, mi-am zis cu dor. Molly. Dar n-am găsit-o. Burrich dormea pe un aşternut de paie în faţa unui cămin. L-am văzut, l-am atins, dar n-am reuşit să-i păstrez imaginea. Focul îi lumina parţial chipul; slăbise şi soarele îi arsese faţa în atâtea ore de muncă la câmp. L-am părăsit răsucindu-mă uşor. Meşteşugul lui se ciocni de-al meu, dar nu m-am putut controla.

Când visele mele au atins-o pe Patience, am fost şocat s-o găsesc într-o încăpere privată, cu Lordul Bright. El arăta ca un animal încolţit. O tânără într-o rochie superbă era la fel de mirată ca şi el s-o vadă pe Patience dând buzna peste ei. Patience avea o hartă şi vorbea în timp ce dădea la o parte o tavă cu dulciuri şi vin, ca s-o întindă pe masă.

— Îmi dau seama că nu eşti nici prost, nici fricos, Lord Bright. Deci presupun că eşti ignorant. N-am de gând să te mai las să-ţi neglijezi educaţia. Aşa cum îţi va dovedi harta aceasta, desenată de răposatul prinţ Verity, dacă nu iei măsuri cât de curând, toată coasta Buckului se va afla la discreţia Corăbiilor Roşii. Iar ele nu ştiu ce-i îndurarea.

Îşi ridică ochii căprui pătrunzători şi îl sfredeli aşa cum mă sfredelise şi pe mine de atâtea ori când aşteptase din partea mea supunere. Mai că-mi era milă de Lordul Bright. Din păcate, imaginea scăpă printre degetele Meşteşugului meu firav. Ca o frunză purtată de vânt, m-am răsucit şi i-am părăsit.

Nu ştiu dacă după aceea m-am înălţat sau am coborât, ştiu numai că de trupul meu mă mai lega doar un fir subţire. M-am întors şi m-am învârtit în curentul care mă ispitea, încurajându-mă să sar în el. Undeva, un lup scânci agitat. Degete fără substanţă trăgeau de mine, vrând parcă să-mi atragă atenţia.

Fitz. Fii atent. Du-te înapoi.

Verity. Dar Meşteşugul lui n-avea mai multă forţă decât o boare, în ciuda efortului pe care-l depunea. Ceva se ridica între noi, fuioare de ceaţă rece, moi, dar rezistente, încâlcite ca rugii. M-am străduit să-mi pese, să simt destulă teamă care să mă trimită înapoi în corpul meu, însă parcă eram prins în capcana unui vis şi încercam să mă trezesc. Nu reuşeam să ies din el. Nu găseam puterea să încerc.

O duhoare de magie cânească în aer şi ia uite peste ce-am dat. Will se agăţă de mine ca ghearele pisicii şi mă lipi de el. *Salut, bastardule.* Satisfacţia lui profundă îmi trezi la viaţă groaza în toate culorile ei. I-am bănuit zâmbetul cinic. *Niciunul din ei nu-i mort, nici bastardul, cu magia lui pervertită, nici Verity Pretendentul. Ţţ, ţţ. Regal va fi foarte dezamăgit să afle că n-a avut succes, aşa cum a crezut. De data asta, însă, mă voi ocupa eu de treburi în locul lui. Aşa cum ştiu eu.* Am simţit cum se insinuează testându-mi apărarea, mai intim ca un sărut. Ca şi cum frământa carnea unei târfe, mă pipăia, îmi căuta slăbiciunile. Atârnam ca un iepure în strânsoarea lui, aşteptând să-mi sucească brusc gâtul. Se făcuse mai puternic şi mai viclean.

Verity, am scâncit, dar regele meu nu mă auzi şi nu-mi răspunse.

Will mă cântări în palme. *La ce-ţi foloseşte puterea asta, dacă n-ai învăţat s-o stăpâneşti niciodată? La absolut nimic. Mie, însă, ah, mie îmi va da aripi şi gheare. Mă vei face destul de puternic ca să-l găsesc pe Verity, oricât s-ar ascunde.*

Dintr-odată, forţa începu să se scurgă din mine ca apa dintr-un burduf ciuruit. Habar n-aveam în ce fel îmi penetrase

apărarea şi nici cum să-l ţin la distanţă, îmi lipi mintea de a lui şi supse din mine ca o lipitoare. Aşa îl omorâseră Justin şi Serene pe regele Shrewd. Bietul de el, pierise ca o bulă de săpun spartă. N-am găsit nici voinţa, nici forţa de-a mă lupta în timp ce Will dărâma zidurile dintre noi. Gândurile lui străine mă apăsau, iar el îmi scotocea secretele şi mă secătuia.

Dar în mine îl aştepta un lup. *Frate!* exclamă Ochi Întunecaţi şi se năpusti asupra lui sălbatic. Undeva, în depărtarea nemărginită, Will ţipă de groază şi disperare. Oricât de puternic ar fi fost Meşteşugul lui, nu era înzestrat cu Har. În faţa navalei lui Ochi Întunecaţi se dovedea neputincios, la fel de neputincios cât fusesem şi eu în faţa lui. Demult, când mă atacase Justin, Ochi Întunecaţi reacţionase. Justin se prăbuşise ca doborât de un lup adevărat. Îşi pierduse concentrarea şi controlul asupra Meşteşugului său, iar eu reuşisem să mă eliberez de el. Acum nu vedeam ce se întâmplă cu Will, dar auzeam trosnind fălcile lui Ochi Întunecaţi. Spaima lui Will era atât de mare, că mă izbi şi fugi imediat, rupând atât de brusc legătura dintre noi, încât o clipă n-am mai ştiut cine sunt. Pe urmă mi-am revenit, treaz de-a binelea, în propriul meu trup.

M-am ridicat în şezut pe pătură, cu sudoarea curgându-mi pe spinare, şi m-am apărat cu fiecare bucăţică de zid pe care mi-am amintit cum s-o ridic.

— Cob? mă strigă Josh, puţin alarmat.

Se ridică şi el, somnoros, în şezut. Honey se holba la mine de pe pătura ei, unde stătea de pază. Mi-am înghiţit un suspin printre gâfâituri.

— Un coşmar, am îngăimat cu glas răguşit. Doar un coşmar.

M-am sculat împleticindu-mă, îngrozit de cât de vlăguit eram. Lumea se învârtea cu mine. De-abia mă ţineam pe picioare. Frica de propria mea slăbiciune îmi dădu un imbold. Mi-am luat căniţa şi-am plecat la malul râului. Ceai din scoarţă de spiriduş, mi-am promis şi-am sperat să fie suficient de tare. Am ocolit cât de mult am putut grămezile de pietre care acopereau cadavrele neoamenilor. Înainte de a ajunge la mal, Ochi Întunecaţi apăru lângă mine şchiopătând în trei picioare. Am aruncat cana şi m-am lăsat lângă el. L-am luat în braţe, cu grijă să nu-i ating rana de la umăr, şi mi-am îngropat faţa în blana din jurul gâtului său.

Mi-a fost aşa de frică. Aproape că am murit.

Acum înţeleg de ce trebuie să-i omorâm pe toţi, rosti el calm. *Dacă nu-i omorâm, n-o să ne lase în pace niciodată. Trebuie să-i vânăm în bârlogul lor şi să-i omorâm pe toţi.*

Era singura alinare pe care mi-o putea oferi.

6

HARUL ŞI MEŞTEŞUGUL

Menestrelii şi scribii rătăcitori ocupă un loc special în societatea celor Şase Ducate. Ei sunt depozitari de cunoştinţe, nu numai ale meseriei lor, dar şi ale multor altora. Menestrelii păstrează istoria celor Şase Ducate, nu doar istoria generală care a dat formă regatului, ci şi istoricul specific al micilor oraşe şi chiar al familiilor care locuiesc în ele. Deşi visul oricărui menestrel este să fie singurul martor al unui eveniment măreţ şi, astfel, să devină autorul unei noi epopei, rolul său important şi durabil este acela de a fi martor permanent al micilor evenimente care ţes pânza vieţii. Când e vorba de hotarul unei proprietăţi, de arborele genealogic al unei familii sau chiar de o promisiune făcută pe termen lung, menestrelii sunt chemaţi să dea amănuntele pe care alţii poate că le-au uitat. Cei care îi susţin, fără a le lua locul însă, sunt scribii rătăcitori. În schimbul unei taxe, ei vor înregistra pe hârtie nunţi, naşteri, schimbări ale proprietarilor de moşii, moşteniri primite sau promisiuni de zestre. Astfel de însemnări se pot dovedi activităţi complicate, pentru că fiecare parte implicată trebuie identificată fără putinţă de tăgadă. Nu doar după nume şi meserie, ci şi după neam, loc de baştină şi înfăţişare. Când şi când, menestrelul este chemat să fie martor la cele aşternute pe hârtie de scrib, iar din acest motiv nu e neobişnuit să-i vezi călătorind împreună sau să întâlneşti un menestrel care e deopotrivă şi scrib. Prin tradiţie, menestrelii şi scribii sunt trataţi frumos în casele nobililor, petrecându-şi în ele iarna şi găsind acolo sprijin şi alinare la bătrâneţe. Niciun lord nu doreşte să fie pomenit de rău în poveştile menestrelilor şi scribilor sau, şi mai rău, să nu fie

pomenit deloc. Oamenii sunt învăţaţi să fie generoşi faţă de ei din simplă politeţe. Ei ştiu că se află în prezenţa unui zgârcit când stau la masă într-un han care nu se laudă cu menestrelii lui.

Mi-am luat rămas-bun de la cântăreţi la uşa unui han dintr-un orăşel amărât numit Crowsneck[4] a doua zi după-masă. Adică mi-am luat rămas-bun de la Josh. Honey intră în han fără să arunce măcar o privire înapoi. Piper se uită la mine, dar cu o expresie atât de buimacă, încât n-am înţeles nimic din ea. Bătrânul şi cu mine am rămas în stradă. Mersesem unul lângă altul şi îşi puse mâna pe umărul meu.

— E o treaptă la uşa hanului, l-am avertizat calm.

El îmi mulţumi din cap.

— Ehei, ne va prinde bine un pic de mâncare gătită, remarcă el şi-şi îndreptă bărbia spre uşă.

Am scuturat din cap, apoi am dat glas refuzului meu:

— Mulţumesc, dar eu nu intru cu tine. Plec mai departe.

— Chiar în clipa asta? Hai, Cob, măcar bea o halbă de bere şi gustă ceva. Ştiu că Honey e… greu de suportat uneori. Dar să nu crezi că vorbeşte în numele tuturor.

— Nu din cauza ei plec. Pur şi simplu am ceva de făcut. Un lucru pe care îl amân de multă vreme. Ieri mi-am dat seama că, până nu-l duc la capăt, nu voi avea linişte.

Josh oftă din străfunduri.

— Ieri a fost o zi urâtă. N-aş lua o hotărâre importantă bazându-mă pe ea. Întoarse capul ca să privească spre mine. Oricare-ar fi lucrul acela, Cob, cred că timpul îl va rezolva. Aşa se întâmplă de obicei, să ştii.

— Cu unele lucruri, am murmurat absent. Altele nu se rezolvă până nu le… dregi. Într-un fel sau altul.

— Păi… Îmi întinse mâna. I-am luat-o într-a mea. Noroc bun îţi doresc. Cel puţin mâna asta de luptător are acum o sabie pe care s-o strângă. Asta nu-i semn rău pentru tine.

— Aici e intrarea, am spus şi i-am deschis-o. Noroc bun şi ţie, i-am urat când trecu pe lângă mine şi închise uşa după el.

Ajuns iar în stradă, mi s-a luat o piatră de pe inimă. Eram din

---

4„Gât de cioară” (n. tr.).

nou liber. Nu-mi voi mai lua pe umeri o asemenea povară încă o dată.

Vin, i-am spus lui Ochi Întunecaţi. *În seara asta vânăm.*

Voi sta la pândă pentru tine.

Mi-am ridicat bocceaua mai sus pe umăr, am strâns bine bâta în mână şi am pornit pe stradă. Crowsneck nu avea absolut nimic care să-mi trezească interesul. Paşii m-au purtat însă direct la târg. Obiceiurile vechi le pierzi greu. Am tras cu urechea la protestele şi plângerile celor veniţi la târguit. Cumpărătorii voiau să ştie de ce erau preţurile atât de mari; vânzătorii le spuneau că marfa primită din josul râului era foarte puţină, iar cea care ajungea din amonte până la Crowsneck era foarte scumpă. Preţurile creşteau şi mai mult acolo, îi asigurau ei. Cumpărătorii care se plângeau de preţuri erau la fel mulţi ca aceia interesaţi să achiziţioneze ce nu se găsea. Nu lipseau doar peştele de mare şi lâna groasă din Buck. Se întâmplase ce prevăzuse Chade: nu găseai mătăsuri, rachiu, giuvaiere fine din Bingtown, nicio marfă din ducatele de coastă sau din ţinuturile aflate dincolo de ele. Din cauză că Regal închisese drumurile comerciale spre Regatul Munţilor, negustorii din Crowsneck nu aveau de vânzare nici ambră, nici blănuri, nici alte bunuri. Crowsneck fusese un oraş de negustori. Acum negoţul lâncezea, sufocat de un surplus de bunuri locale pe care nu aveau cu ce să le schimbe.

Măcar un beţiv care-şi târa picioarele ştia pe cine să dea vina pentru toate acestea. Îşi croia drum împleticit prin piaţă, lovind tarabele şi târându-se printre produsele aşezate de negustorii mai mărunţi pe rogojini. Laţele negre îi atârnau până la umeri şi se împleteau cu barba. Mergea şi cânta, adică mai degrabă urla, pentru că nu avea glas de cântăreţ. Nu reuşea să redea o melodie pe care să mi-o fixez în memorie, iar versurile le pocea cum şi le amintea, deşi înţelesul lor era limpede. Când domnea regele Shrewd peste cele Şase Ducate, pe râu curgea aur, dar acum, că Regal purta coroana, coasta se înroşea de sânge. Beţivanul începu încă o strofă, zicând că mai bine plăteşti taxe ca să lupţi împotriva Corăbiilor Roşiii, decât să le plăteşti unui rege care se ascunde, dar îl întrerupse garda oraşului. Erau doi soldaţi. Mă aşteptam să-l oprească pe beţiv şi să-l scuture de bani ca să plătească mărfurile sparte. Liniştea coborâtă peste

piaţă la apariţia gărzilor ar fi trebuit să-mi dea de gândit. Schimburile încetară, oamenii se topiră din faţa lor sau se lipiră cu spatele de tarabe ca să le facă loc să treacă. Toţi ochii se fixară asupra lor.

Soldaţii îl încercuiră repede pe beţiv, iar eu m-am pierdut în mulţimea care se uita împietrită cum îl înghesuie. Beţivanul căscă ochii disperat la ei, iar privirea rugătoare şi intensă pe care o plimbă peste mulţime îmi dădu fiori. Un soldat îşi luă avânt şi-i trase un pumn înmănuşat în stomac. Beţivanul părea zdravăn, burtos, ca toţi bărbaţii bine clădiţi când încep să îmbătrânească. Unul mai moale s-ar fi prăbuşit. El se lăsă în faţă peste pumnul soldatului, respiră şuierând, apoi, pe nepregătite, vărsă o gură de bere amară. Gărzile se traseră la o parte scârbite, iar una din ele îl îmbrânci şi-l făcu să-şi piardă echilibrul. Se izbi de o tarabă şi trânti la pământ două coşuri cu ouă. Negustorul nu scoase o vorbă, ci se ascunse şi mai mult după taraba sa, ca şi cum nu voia să fie observat.

Soldaţii se apropiară de beţivanul nenorocit. Primul îl apucă de pieptii cămăşii şi-l ridică în picioare. Îi trase un pumn scurt în obraz şi-l trimise în braţele celuilalt. Acesta îl prinse şi-l ţinu ca să-l poată lovi iar tovarăşul lui în stomac. De data asta, amărâtul căzu în genunchi şi garda din spatele lui îi trase un picior.

Nu mi-am dat seama că înaintez decât atunci când am simţit o mână pe umăr. M-am uitat înapoi la chipul zbârcit al bătrânei sfrijite care mă ţinea pe loc.

— Nu-i înfuria, murmură ea. O să-i tragă o mamă de bătaie şi-o să-l lase în pace, dacă nu-i supără nimeni. Ia-te de ei, şi-o să-l omoare. Sau, mai rău, o să-l ducă în Arena Regelui.

M-am uitat fix în ochii ei obosiţi, iar ea lăsă capul jos, ruşinată parcă. Dar nu-şi luă mâna de pe umărul meu. Atunci, asemenea ei, am întors privirea de la locul bătăii şi m-am făcut că n-aud pumnii care loveau carnea, nici icnetele şi strigătele înăbuşite ale victimei.

Era o zi fierbinte, iar soldaţii asudau sub o armură mai grea decât ştiam eu că poartă de obicei gărzile oraşului. Poate că asta l-a salvat pe beţiv. Nimănui nu-i place să transpire în armură. M-am uitat înapoi la timp să-l văd pe unul din soldaţi aplecându-se şi tăind săculeţul victimei, ridicându-l şi vârându-l în buzunar. Cealaltă gardă scrută mulţimea în timp ce anunţă:

— Rolf cel Negru a fost amendat şi pedepsit pentru actul trădător de a-l batjocori pe rege. Să fie de învăţătură pentru toată lumea.

Soldaţii îl lăsară pe bărbat în praful şi mizeria pieţei şi-şi continuară patrularea. Unul din ei se uită peste umăr în timp ce se îndepărta, însă nimeni nu mişcă până când cei doi nu dispărură după colţ. De-abia atunci piaţa reveni încet la viaţă. Bătrâna îşi luă mâna de pe umărul meu şi începu din nou să se tocmească pentru nişte napi. Negustorul de ouă veni în faţa tarabei, se aplecă şi adună puţinele ouă nesparte şi coşurile lipicioase de albuş. Nimeni nu se uita la omul căzut.

O vreme am stat nemişcat, aşteptând să-mi treacă senzaţia de frig şi tremurat. Am vrut să întreb lumea de ce le-ar păsa gărzilor de cântecul unui beţiv, dar nimeni nu privi în ochii mei întrebători. Dintr-odată, Crowsneck, cu oamenii şi lucrurile lui, mă atrase şi mai puţin. Mi-am aşezat bocceaua mai bine pe umăr şi mi-am reluat drumul spre ieşirea din oraş. Dar, când am trecut pe lângă bărbatul care gemea, mă izbi un val de durere. Cu cât mă apropiam de el, cu atât o simţeam mai clar, ca şi cum mi-aş fi vârât mâna tot mai adânc într-un foc. Bărbatul înălţă capul şi mă ţintui cu privirea. Stropii de sânge i se amestecau cu praful şi cu voma de pe faţă. Am încercat să-mi văd de drum.

Ajută-l. Aşa exprimă mintea mea imboldul neaşteptat născut în mine.

M-am oprit ca înjunghiat, gata să cad. Rugămintea nu venea de la Ochi Întunecaţi. Beţivanul îşi vârî o mână sub el şi se săltă puţin de jos. Mă privi mut, cu ochi rugători şi jalnici. Mai văzusem asemenea ochi înainte; erau ai unui animal suferind.

Poate ar trebui să-l ajutăm? mă întrebă nesigur Ochi Întunecaţi.

Sst, l-am avertizat.

Te rog, ajută-l. Rugămintea răsună mai stăruitor, mai puternic. *Sângele Străvechi îl roagă pe Sângele Străvechi.* Vocea din mintea mea se exprima tot mai clar, nu în vorbe, ci în imagini. Harul m-a ajutat să înţeleg ce se ascundea în spatele lor. Era o rugăminte venită din partea unui clan.

Sunt din haita noastră? întrebă Ochi Întunecaţi. Ştiam că-mi sesizase nedumerirea, aşa că nu i-am răspuns.

Rolf cel Negru reuşise să-şi vâre şi cealaltă mână sub el. Se

împinse până reuşi să se proptească într-un genunchi, apoi, în tăcere, întinse o mână spre mine. L-am apucat de braţ şi l-am ajutat să se ridice încet. Odată în picioare, se bălăbăni uşor. L-am susţinut şi l-am lăsat să se sprijine de mine ca să-şi recapete echilibrul. La fel de buimac ca şi el, i-am oferit bâta. O luă, dar se propti de braţul meu în continuare. Încetul cu încetul, am ieşit din piaţă, el sprijinindu-se greu de mine. Prea mulţi ochi ne urmăreau curioşi. Mergând pe stradă, oamenii mai întâi se uitau la noi lung, apoi întorceau capetele. Bărbatul nu-mi spuse nimic. Am tot aşteptat să-mi arate cu degetul direcţia în care voia să meargă sau o casă despre care să pretindă că-i a lui, dar el se încăpăţâna să tacă.

Când am ajuns la periferie, drumul cotea în jos, spre malul râului. Soarele pătrundea printr-o deschizătură dintre copaci, sclipind argintiu pe apă. În locul acela, o porţiune puţin adâncă a râului spăla un mal ierbos, înconjurat de sălcii. Oameni cu coşuri pline de rufe spălate tocmai plecau. Rolf cel Negru mă trase uşor de braţ, arătându-mi că vrea să meargă la marginea apei. Ajunşi acolo, îngenunche, apoi se aplecă în faţă ca să-şi vâre în apă nu numai faţa, ci capul cu gât cu tot. Îl scoase, se frecă pe obraz, apoi îl scufundă iarăşi. Când îl scoase la suprafaţă a doua oară, îl scutură cu forţă, aşa cum se scutură un câine ud, împrăştiind apă peste tot. Se lăsă pe călcâie şi ridică spre mine doi ochi injectaţi.

— Beau prea mult când vin în oraş, îmi zise cu glas dogit.

Am încuviinţat în tăcere.

— Te simţi bine acum?

Încuviinţă, la rândul lui. Îi vedeam limba mişcându-i-se în gură, pipăind după tăieturi şi dinţi care să se clatine. O durere veche se rostogoli în mine. Voiam să stau cât mai departe de lucrurile care-mi aminteau de ea.

— Noroc bun, atunci, i-am spus.

Puţin mai sus de locul unde se afla, m-am aplecat, am băut apă şi mi-am umplut burduful. Apoi m-am ridicat, mi-am aranjat iar bocceaua pe umăr şi-am dat să plec. O adiere de Har îmi răsuci brusc capul spre pădure. Un ciot viu se mişcă, apoi se ridică pe labele din spate. Era un urs brun. O ursoaică. Adulmecă aerul, se lăsă în patru labe şi porni leneşă spre noi.

— Rolf, am şoptit în timp ce păşeam în spate. Rolf, uite o

ursoaică.

— E-a mea, murmură el. Nu trebuie să te temi de ea.

Am rămas stană de piatră când ursoaica ieşi agale din pădure şi veni spre malul ierbos. Apropiindu-se de Rolf, scoase un muget jos, ca o vacă plângând după viţel. Apoi îl împinse cu capul. El se ridică în picioare sprijinindu-se de umerii aplecaţi ai animalului. Mi-am dat seama că fac schimb de mesaje, dar habar n-aveam ce anume îşi transmit. Apoi ursoaica înălţă capul şi-l îndreptă direct spre mine. *Sânge Străvechi,* îmi spuse. Avea ochii adânciţi în orbite deasupra botului. Când mergea, blana văluroasă îi sclipea în soare. Animalul şi bărbatul veniră amândoi spre mine. Nu m-am mişcat din loc.

Ajunşi în dreptul meu, ursoaica mişcă botul în sus, îşi lipi hotărâtă nasul de mine şi începu să mă amuşine îndelung.

Frate? se alarmă puţin Ochi Întunecaţi.

Cred că-i în regulă. Nici nu îndrăzneam să respir. Nu mai fusesem niciodată atât de aproape de un urs.

Avea capul cât o baniţă. Respiraţia ei fierbinte pe pieptul meu duhnea a peşte de râu. După câteva clipe, se îndepărtă, scoţând un soi de *uh, uh, uh,* ca şi cum ar fi chibzuit la mirosul meu. Se lăsă pe labele din spate şi respiră pe gură, de parcă mi-ar fi comparat mirosul cu cel din aer. Mişcă încet din cap la stânga şi la dreapta, apoi păru să ia o hotărâre. Se lăsă iar în patru labe şi porni la drum anevoie.

— Vino, mă îndemnă scurt Rolf şi-mi făcu semn să-l urmez.

Se îndreptau spre pădure. Rolf adăugă peste umăr:

— Avem mâncare pentru toţi. Şi lupul e bine-venit.

După o clipă, i-am urmat.

E înţelept ce facem? L-am simţit pe Ochi Întunecaţi în apropiere, venind spre mine cât de repede putea, şerpuind printre copacii de pe panta unui deal.

Trebuie să-mi dau seama ce sunt. Or fi ca noi? N-am mai vorbit niciodată cu cineva ca noi.

Ochi Întunecaţi pufni a dispreţ. *Ai fost crescut de Inima Haitei. El e mai mult ca noi decât ăştia. Nu sunt sigur că vreau să mă apropii de un urs, nici de omul care-i trimite gânduri.*

Vreau să aflu mai multe, am stăruit. *Cum de m-au simţit, cum de m-a găsit ea?* În ciuda curiozităţii, am rămas mult în spatele perechii bizare. Om şi urs înaintau greoi înaintea mea. Mergeau

printre sălciile de la malul râului, evitând drumul. În locul unde pădurea se îndesi pe partea opusă a drumului, traversară în grabă. I-am urmat. Feriţi de umbra adâncă a copacilor mai groşi, în scurt timp am dat peste o urmă de vânat care tăia o pantă de deal. L-am ghicit pe Ochi Întunecaţi înainte de a-l vedea în faţa mea. Gâfâia pentru că alergase. M-a durut sufletul ştiind că fugise în trei picioare. De prea multe ori fusese rănit din cauza mea. Cu ce drept îi ceream atâtea?

Nu mă doare chiar atât de rău.

Nu-i plăcea să meargă în spatele meu, dar cărarea era prea îngustă pentru amândoi. L-am lăsat să ţopăie pe ea, iar eu am păşit pe la margine, ferindu-mă de crengi şi de trunchiuri, urmându-le pe călăuzele noastre îndeaproape. Niciunul din noi nu era în largul său din cauza ursoaicei. O singură lovitură să-ţi dea cu laba şi te schilodea sau te omora, iar puţina mea experienţă cu urşii nu mă lămurea dacă au sentimente sau nu. Mergând după mirosul ei, lui Ochi Întunecaţi i se ridică blana de pe ceafă, iar mie mi se făcu pielea de găină.

După o vreme, au ajuns la o cabană mică aşezată frumos pe partea opusă a dealului, construită din piatră şi lemn fixat cu muşchi şi iarbă. Buştenii care formau acoperişul erau acoperiţi cu un strat verde. Din ei creşteau iarbă şi chiar tufe scunde. Uşa stătea larg deschisă. Şi bărbatul, şi ursoaica intrară în cabană înaintea noastră. După o clipă de şovăială, am îndrăznit să arunc un ochi înăuntru. Ochi Întunecaţi rămase în urmă, cu blana de pe spate zbârlită, cu urechile aduse în faţă.

Rolf cel Negru reveni la uşă ca să vadă ce facem afară.

— Intraţi, sunteţi bine-veniţi, ne pofti el. Văzând că ezit, adăugă: Sângele Străvechi nu atacă Sângele Străvechi.

Am intrat cu grijă. Am observat o masă joasă în mijlocul camerei, bănci de-o parte şi de alta a ei şi un cămin din piatră de râu clădit într-un colţ, între două scaune confortabile. O altă uşă ducea spre un dormitor mai mic. În cabană mirosea puternic a bârlog de ursoaică şi-a pământ. Într-un colţ zăceau nişte oase împrăştiate, iar pereţii din jurul lor purtau urme de gheare.

O femeie tocmai punea deoparte mătura după ce măturase podeaua. Avea haine maro şi păr castaniu scurt, lipit de cap, precum o căciuliţă de ghindă. Întoarse imediat capul spre mine şi mă privi fără să clipească. Rolf arătă spre mine.

— Iată musafirii despre care ţi-am vorbit, Holly, anunţă el.
— Mulţumesc pentru ospitalitate, am rostit.
Femeia mai că tresări.
— Cei cu Sânge Străvechi se primesc întotdeauna cu braţele deschise unii pe alţii.
Am întors privirea înapoi către Rolf.
— N-am mai auzit de „Sângele Străvechi” până acum.
— Dar ştii ce e.
Îmi zâmbi – un zâmbet de urs. Împrumutase şi ţinuta ursoaicei: mersul greoi, capul clătinat la stânga şi la dreapta, bărbia împinsă în afară şi privirea îndreptată în jos, de parcă ar fi avut un bot între ochi. În spatele lui, femeia încuviinţă uşor. Înălţă capul şi avu un schimb de priviri cu cineva. I-am urmărit căutătura şi-am dat peste un şoim mic, cocoţat pe un căprior. Mă sfredeli din ochi. Grinzile erau pătate de excrementele lui albicioase.
— Vrei să zici Harul? am întrebat.
— Nu, răspunse Rolf. Aşa îi spun cei care nu ştiu nimic despre el. E numele prin care îl dispreţuiesc. Aceia dintre noi care au Sânge Străvechi nu-i zic aşa.
Se răsuci spre dulapul lipit de peretele scund şi începu să scoată mâncare din el. Felii lungi şi subţiri de somon afumat. O franzelă grea, coaptă cu nuci şi fructe. Ursoaica se ridică pe picioarele dinapoi, apoi se lăsă iar în patru labe, amuşinând aprobator. Întoarse capul şi luă o bucată de peşte de pe masă; arăta mică în fălcile ei. Se duse agale până în colţul ei şi se întoarse cu spatele ca s-o mănânce. Femeia se aşezase în linişte pe-un scaun de unde putea vedea toată încăperea. Când i-am aruncat o privire, zâmbi şi mă invită din ochi la masă în tăcere. Pe urmă îşi reluă poziţia ţeapănă, de supraveghetor.
Am descoperit că salivam de poftă. Nu mâncasem pe săturate de mult timp, iar în ultimele două zile nu băgasem în gură aproape nimic. Un scâncet discret de afară îmi aminti că Ochi Întunecaţi era la fel de flămând.
— N-avem brânză, n-avem unt, mă preveni Rolf cel Negru serios. Gărzile oraşului mi-au luat toţi banii pe care i-am făcut înainte să cumpăr unt şi brânză. Dar avem peşte şi pâine din belşug şi faguri pentru pâine. Mănâncă ce doreşti.
Fără să vreau, mi-au sclipit ochii spre uşă.

— Amândoi, mă lămuri el. În rândul celor cu Sânge Străvechi, doi sunt trataţi ca unul. Întotdeauna.

— Măzăriche şi cu mine vă urăm amândoi bun venit, adăugă încet femeia. Eu sunt Holly.

I-am mulţumit politicos din cap pentru invitaţie şi l-am întrebat pe lup:

Ochi Întunecaţi, vrei să intri?

O să vin la uşă.

În clipa următoare, o umbră cenuşie trecu sfioasă prin faţa uşii deschise. L-am simţit cum dă târcoale cabanei, adulmecă mirosurile locului, simte putoare de urs, numai de urs, pretutindeni. Ajunse iar la uşă, aruncă o privire înăuntru şi mai ocoli o dată cabana. Descoperi în apropiere o carcasă de căprioară mâncată pe jumătate, ascunsă sub frunze şi pământ. Era o treabă tipică de urs. N-a trebuit să-l previn să nu se atingă de ea. Într-un sfârşit, veni iar la uşă şi se aşeză alarmat, cu urechile ciulite.

— Du-i de mâncare afară, dacă nu vrea să intre, mă îndemnă Rolf. Niciunul dintre noi nu crede că trebuie să forţezi un seamăn să-şi nesocotească instinctele.

— Mulţumesc, i-am spus, cam ţeapăn, dar nu prea ştiam cum să mă port printre ei.

Am luat o felie de somon de pe masă şi i-am aruncat-o lui Ochi Întunecaţi. O prinse cu abilitate. Rămase un moment cu ea între fălci. Nu putea să mănânce şi să rămână şi în alertă în acelaşi timp. Stând cu peştele în gură, începură să-i curgă dâre lungi de salivă. *Mănâncă,* l-am îndemnat. *Nu cred că ne vor răul.*

Nu mai avu nevoie de încurajări. Lăsă peştele să cadă, îl prinse cu labele şi smulse o bucată zdravănă din el. O înghiţi hulpav, nemestecată. Îmi stârni senzaţia intensă de foame pe care mi-o reprimasem. Am întors capul de la el şi am văzut că Rolf îmi tăiase şi mie o felie groasă de pâine şi-o unsese cu miere. Lui îşi turna mied într-o cană mare. A mea era deja lângă farfurie.

— Mănâncă, nu sta după mine, mă pofti el, iar când m-am uitat cu coada ochiului la femeie, ea zâmbi.

— Poftă bună, îmi ură în şoaptă.

Veni la masă şi luă o farfurie, dar puse pe ea numai o bucăţică de peşte şi un rest de pâine. Mi-am dat seama că mănâncă

numai ca să nu mă simt eu stânjenit, nu pentru că i-ar fi fost foame.

— Mănâncă pe săturate, mă îndemnă. Noi simţim că ţi-e foame, să ştii, adăugă ea.

Nu se aşeză cu noi la masă, ci se întoarse cu farfuria pe scaunul de lângă foc.

M-am supus cu mare bucurie. Am mâncat la fel de necivilizat ca Ochi Întunecaţi. El era la a treia bucată de peşte, iar eu terminasem tot atâtea felii de pâine şi mestecam la a doua de peşte, când mi-am adus aminte că sunt musafir. Rolf îmi umplu din nou cana cu mied şi rosti:

— Mai demult, am încercat să ţin o capră. Pentru lapte şi brânză. Dar nu s-a putut obişnui cu Hilda. Biata de ea, era prea agitată ca să dea lapte. Aşa că bem mied. Cu nasul Hildei pentru miere, nu ne lipseşte niciodată.

— E grozav, am oftat eu.

Am pus pe masă cana golită pe-un sfert şi am răsuflat liniştit. Nu terminasem de mâncat, dar îmi astâmpărasem, cât de cât, foamea. Rolf cel Negru luă o felie de peşte şi i-o aruncă Hildei. Ea o prinse cu botul şi cu labele, pe urmă se răsuci cu spatele ca s-o mănânce. Rolf îi azvârli o felie şi lui Ochi Întunecaţi, care uitase să mai fie precaut. Lupul sări după ea, se aşeză cu peştele între labele din faţă şi-şi răsuci capul într-o parte ca să muşte din el şi să-l înghită hulpav. Holly ciugulea din peştele uscat şi-l înghiţea cu capul plecat deasupra farfuriei. De câte ori mă uitam la ea, o surprindeam săgetându-mă cu ochii ei negri. Am întors privirea spre Hilda.

— Cum de-ai ajuns să te împrieteneşti cu o ursoaică? am întrebat, apoi am adăugat repede: dacă nu te superi. N-am mai vorbit cu altcineva care s-a întovărăşit cu un animal, cel puţin nu cu unul care s-o recunoască deschis.

Rolf se lăsă cu spatele pe spătar şi se propti cu mâinile pe burtă.

— Nu „recunosc deschis” în faţa oricui. Am presupus că m-ai simţit imediat, aşa cum Hilda şi cu mine simţim întotdeauna când sunt şi alţii cu Sânge Străvechi prin preajmă. Dar, ca să-ţi răspund la întrebare… mama mea avea Sânge Străvechi şi doi din copiii ei l-au moştenit. Ea şi-a dat seama, bineînţeles, şi ne-a crescut în spiritul lui. Iar când am devenit bărbat, mi-am căutat

singur tovărăşie.

L-am privit cu o expresie goală. El clătină din cap şi un surâs îi coloră buzele.

— M-am dus de unul singur în pădure, căutând un prieten animal. Unii caută în oraşe, alţii, în pădure, câţiva, din câte am auzit, pleacă pe mare. Dar pe mine m-a atras pădurea. Aşa că am intrat în ea cu toate simţurile încordate, postind, bând doar apă rece şi mâncând numai ierburile care-mi puneau în mişcare Sângele Străvechi. Am găsit un loc, aici, m-am aşezat la rădăcina unui copac bătrân şi-am aşteptat. După o vreme, Hilda a venit la mine, căutând cum căutam şi eu. Ne-am testat, am descoperit că ne putem încrede unul în celălalt şi iată-ne acum, după şapte ani.

Se uită la Hilda cu multă dragoste, ca şi când ar fi vorbit despre soţia şi copiii lui.

— O căutare voită a animalului cu care să te întovărăşeşti, am cugetat.

Cred că tu m-ai căutat în ziua aceea şi că şi eu te-am căutat pe tine. Deşi, pe atunci, niciunul din noi nu ştia că îl caută pe celălalt. Ochi Întunecaţi medita, aruncând o lumină nouă asupra faptului că-l salvasem de la negustorul de animale.

Nu cred, i-am spus, cu părere de rău. *Mă mai legasem de două animale înainte, doi câini, şi cunoscusem prea bine suferinţa pierderii unui asemenea prieten. Mă hotărâsem să nu mă mai împrietenesc aşa niciodată.*

Rolf se uita la mine aproape îngrozit, nevenindu-i să creadă.

— Te-ai legat de două animale înaintea lupului? Şi le-ai pierdut pe amândouă? Clătină din cap, negând că ar fi fost aşa. Eşti prea tânăr chiar şi pentru o primă legătură.

Am ridicat din umeri.

— Eram doar un copil când m-am ataşat de Curiosul. A fost luat de lângă mine de cineva care ştia câte ceva despre asemenea legături şi nu credea că sunt bune pentru niciunul din noi. Mai târziu, l-am întâlnit din nou, dar spre sfârşitul zilelor sale. Iar celălalt căţeluş de care m-am ataşat…

Rolf mă privea cu scârba pe care o manifesta Burrich faţă de Har, în timp ce Holly dădea din cap în tăcere.

— Te-ai ataşat de un animal în copilărie? Iartă-mă, dar asta-i o perversiune. E ca şi cum s-ar mărita o fetiţă cu un bărbat în

toată firea. Un copil nu e pregătit să ia parte la viaţa unui animal sălbatic: părinţii cu Sânge Străvechi pe care îi cunosc eu îi feresc cu multă grijă pe copiii lor de asemenea legături. Expresia i se îmbună. Totuşi, trebuie să fi fost chinuitor pentru prietenul tău să fie luat de lângă tine. Dar, indiferent cine l-a îndepărtat, a făcut ceea ce trebuia, indiferent de ce. Se uită la mine mai atent. Mă mir că ai supravieţuit fără să ştii nimic despre Sângele Străvechi.

— Acolo de unde vin eu, rareori se vorbeşte despre el. Iar când se vorbeşte, i se spune Harul şi e considerat o ruşine.

— Şi părinţii tăi ţi-au zis asta? Ştiu că Sângele Străvechi e desconsiderat şi se spun numai minciuni despre el, dar de obicei nu le auzi de la părinţi. Părinţii noştri ţin foarte mult la familie şi ne ajută să ne găsim perechea potrivită când vine vremea, pentru ca neamul nostru să nu se împuţineze.

Mi-am plimbat privirea de la expresia lui sinceră la ochii miraţi ai lui Holly.

— Nu mi-am cunoscut părinţii.

Chiar dacă Rolf nu ştia cine sunt, tot nu mi-a venit uşor să rostesc vorbele acelea.

— Mama m-a dat familiei tatălui când aveam şase ani. Iar tata a ales… să nu stea lângă mine. Totuşi, cred că am moştenit Sângele Străvechi din partea mamei. Nu-mi amintesc nimic despre ea sau familia ei.

— Şase ani? Şi nu-ţi aduci aminte nimic? Sigur te-a învăţat ceva înainte de a te da, ţi-a spus cum să te fereşti…?

Am oftat.

— Nu-mi amintesc nimic despre ea.

Mă plictisisem de mult să mi se spună că trebuie să-mi aduc aminte ceva despre mama, că toţi oamenii au amintiri de la trei ani sau chiar de mai devreme. Rolf cel Negru scoase un sunet înfundat, jumătate mârâit, jumătate oftat.

— Păi, cineva tot trebuie să te fi învăţat ceva.

— Nu, i-am spus eu fără ocolişuri, obosit să-l contrazic.

Voiam să pun capăt discuţiei, aşa că am apelat la cea mai veche tactică pe care o ştiam ca să distrag atenţia celor care îmi puneau prea multe întrebări.

— Povesteşte-mi despre tine. Ce te-a învăţat mama ta şi cum?

Rolf zâmbi. Obrajii groşi i se încreţiră, făcând să i se

micşoreze ochii negri.

— Douăzeci de ani i-au trebuit ca să mă înveţe. Ai atâta vreme la dispoziţie ca să asculţi? Văzându-mi expresia nedumerită, adăugă: Nu, ştiu că ai întrebat numai ca să faci conversaţie. Dar îţi ofer ceea ce văd că-ţi lipseşte. Rămâi cu noi un timp. Te vom învăţa ceea ce trebuie să ştii şi tu, şi lupul. Dar nu-ţi va ajunge o oră sau o zi. Îţi va lua câteva luni. Poate chiar ani de zile.

Holly vorbi pe neaşteptate cu glas scăzut:

— I-am putea găsi şi o pereche. Se potriveşte cu fata lui Ollie. E mai în vârstă, dar l-ar putea ajuta să-şi facă un rost.

Rolf zâmbi larg.

— Ce ţi-e şi cu femeile astea! Nu te cunoaşte nici de cinci minute, dar deja ţi-a şi găsit nevastă.

Holly mi se adresă direct. Îmi zâmbi scurt, dar blând.

— Vita e prietenă cu o cioară. Împreună aţi vâna foarte bine. Rămâi cu noi. O vei cunoaşte şi-ţi va plăcea. Sângele Străvechi trebuie să se unească cu Sângele Străvechi.

Refuză politicos, îmi sugeră imediat Ochi Întunecaţi. *Destul de rău că am tras în vizuina oamenilor. Dacă începi să dormi lângă urşi, o să puţi atât de tare, că n-o să mai putem vâna împreună. Şi n-am niciun chef să împart prada noastră cu o cioară pisăloagă.* Făcu o mică pauză. *Dar poate că ştiu o femeie prietenă cu o lupoaică.*

Un zâmbet miji în colţul gurii lui Rolf. Bănuiam că înţelege mai multe din ce ne spuneam şi i-am atras atenţia lui Ochi Întunecaţi.

— Aş putea să te învăţ lucrul ăsta, dacă te hotărăşti să rămâi, se oferi Rolf. Când vorbiţi voi doi, pentru cineva cu Sânge Străvechi e ca şi cum aţi striga în gura mare ca să acoperiţi zdrăngănitul unui cărucior de tinichigiu. Nu trebuie să fiţi atât de… deschişi. Te adresezi unui singur lup, nu tuturor lupilor din lume. Nu. E chiar mai mult decât atât. Sunt sigur că vă aude orice fiinţă care se hrăneşte cu carne. Spune-mi, când a fost ultima oară când te-ai întâlnit cu un carnivor mare?

Nişte câini m-au urmărit acum câteva nopţi, zise Ochi Întunecaţi.

— Câinii latră de pe teritoriul lor, remarcă Rolf. M-am referit la un carnivor sălbatic.

— Nu cred că am văzut vreunul de când ne-am legat, am recunoscut în silă.

— Vor încerca să te evite, aşa cum neoamenii încearcă să te urmărească, rosti Rolf cel Negru calm.

Un fior îmi străbătu şira spinării.

— Neoameni? Dar ei se pare că nu au niciun fel de Har. Nu-i simt deloc cu Harul, doar îi văd sau îi ghicesc după duhoare…

— Pentru simţurile tale de om cu Sânge Străvechi, toate creaturile emană căldură, ca şi cum ţi-ar fi rude. Toate, în afară de neoameni. E-adevărat?

Am încuviinţat stânjenit.

— Ei nu o mai au. Nu ştiu în ce fel li se fură, dar asta înseamnă să fii neom. Rămâne un gol în tine. Noi, cei cu Sânge Străvechi, ştim foarte bine lucrul ăsta, şi mai ştim că neoamenii ne urmăresc şi ne atacă pe noi mai mult decât pe alţii. Mai ales dacă ne folosim talentul fără băgare de seamă. De ce e aşa nu poate spune nimeni cu certitudine. Poate doar neoamenii ştiu, dacă mai „ştiu” cu adevărat. Dar pentru noi e un motiv în plus să ne păzim pe noi şi talentele noastre.

— Vrei să zici că Ochi Întunecaţi şi cu mine n-ar trebui să folosim Harul?

— Vreau să zic că poate ar trebui să rămâneţi aici o vreme, ca să vă faceţi timp să învăţaţi cum să stăpâniţi talentul celor cu Sânge Străvechi. Altfel, vă veţi trezi că aveţi de dus mai multe lupte ca aceea de ieri.

Îşi permise un zâmbet uşor.

— Nu ţi-am pomenit nimic de atacul acela, am spus eu calm.

— Nici nu trebuia, sublinie Rolf. Sunt convins că v-au auzit luptând de la şapte poşte toţi cei cu Sânge Străvechi. Până când nu învăţaţi să vă controlaţi când vorbiţi unul cu altul, niciun gând schimbat între voi nu va fi ascuns de alţii. Făcu o pauză, apoi reluă: Nu ţi s-a părut ciudat că neoamenii îşi pierd vremea atacând un lup, când n-au ce câştiga de pe urma unui asemenea atac? Se concentrează asupra lui numai pentru că e legat de tine.

Mi-am cerut iertare din priviri de la Ochi Întunecaţi.

— Îţi mulţumesc pentru ofertă, dar avem de împlinit un lucru care nu suportă amânare. Cred că vom întâlni tot mai puţini neoameni pe măsură ce avansăm în interiorul regatului. Nu vom

păţi nimic.

— Probabil. Pe cei care vin în mijlocul regatului îi adună regele. Dar cei rămaşi vor fi atraşi de tine. Şi, chiar dacă nu ai mai întâlni niciunul, ai da peste gărzile regelui. În perioada asta, sunt foarte interesate de oamenii cu Har. În ultima vreme, mulţi dintre cei cu Sânge Străvechi au fost vânduţi regelui, de vecini, chiar şi de familie. Aurul lui e bun şi nici măcar nu cere prea multe dovezi că au Sânge Străvechi. De mult timp n-a mai fost atât de aprigă răzbunarea împotriva noastră.

Am întors privirea stânjenit, conştient de motivul pentru care îi ura Regal pe cei cu Har. Grupul lui de iniţiaţi îl sprijineau. Mi s-a făcut rău când m-am gândit la fiinţele nevinovate vândute lui Regal, pentru ca el să se răzbune pe ele în locul meu. Am încercat să-mi ascund ura cât mai bine.

Hilda veni la masă, o cercetă gânditoare, apoi luă oala cu faguri. Se îndepărtă cu grijă, se aşeză în colţul ei şi începu să-i lingă. Holly se uita întruna la mine. Nu reuşeam să citesc nimic în ochii ei.

Rolf cel Negru se scarpină în barbă şi se strâmbă când atinse un loc dureros.

— Îţi înţeleg dorinţa de a-l omorî pe regele Regal. Dar nu cred că-ţi va fi atât de uşor pe cât îţi închipui.

Eu n-am făcut decât să-l privesc, dar Ochi Întunecaţi scoase un mârâit gros. Auzindu-l, Hilda se lăsă în patru labe. Oala cu miere se răsturnă şi se rostogoli pe podea. Rolf cel Negru îi aruncă o privire; ea se calmă, dar ne săgetă din ochi pe Ochi Întunecaţi şi pe mine. Nu cred că te poate îngrozi ceva mai mult decât expresia furioasă a unui urs. N-am îndrăznit să mă mişc. Holly îşi îndreptă spatele în scaun, dar îşi păstră calmul. Deasupra noastră, pe căpriori, Măzăriche fâlfâi din aripi.

— Dacă-ţi strigi toate planurile şi suferinţa în lumina lunii, să nu te miri că le află şi alţii. Nu cred că vei întâlni mulţi din cei cu Sânge Străvechi care să fie de partea regelui Regal... poate niciunul. De fapt, te vor ajuta cu bucurie, dacă le-o vei cere. Totuşi, e mai înţelept să taci când ai un astfel de plan.

— Luându-mă după cântecul tău de mai devreme, aş zice că-mi împărtăşeşti sentimentele. Îţi mulţumesc că m-ai avertizat. Dar Ochi Întunecaţi şi cu mine am mai fost în situaţia de a ne împărtăşi gândurile cu multă reţinere. Acum, ştiind că există

pericolul să fim auziţi, cred că ne putem feri de el. Dar vreau să te întreb ceva. De ce le pasă gărzilor din Crowsneck că un bărbat a băut şi cântă o melodie batjocoritoare la adresa… regelui?

De-abia am reuşit să rostesc cuvântul.

— Nu le pasă deloc dacă sunt de-aici, din Crowsneck. Dar lucrurile nu mai stau aşa în oraşul nostru şi nici în alte oraşe de pe malul râului. Gărzile sunt ale regelui, deşi poartă uniforma celor din Crowsneck şi sunt plătite din banii oraşului. Însă tot oamenii regelui sunt. Regal nu se înscăunase nici de două luni când a decretat schimbarea aceasta. A pretins că legea se aplică mai echitabil dacă toate gărzile oraşelor sunt formate din oamenii lui, pentru ca legea celor Şase Ducate să primeze înaintea altora. Ei, ai văzut şi tu cum o aplică… fură orice găsesc asupra sărmanilor beţivani care-l calcă pe rege pe coadă. Totuşi, gărzile din Crowsneck nu sunt atât de aspre ca altele de care am auzit. Se zvoneşte că în Sandbend un hoţ de buzunare sau un tâlhar o duce foarte bine dacă îşi primesc şi gărzile partea lor. Conducătorii oraşelor nu pot concedia soldaţii numiţi de rege. Şi nici n-au voie să completeze efectivele cu oamenii lor.

Tipic pentru Regal. M-am întrebat cât de obsedat devenise de putere şi control. Va pune spioni pe urma spionilor? Sau o făcuse deja? Niciuna, nici alta nu erau semne bune pentru viitorul celor Şase Ducate ca regat.

Rolf cel Negru mă aduse la realitate.

— Acum vreau să te întreb eu ceva.

— Întreabă-mă ce doreşti, l-am invitat, dar am ţinut pentru mine cât de sincer avea să-mi fie răspunsul.

— Târziu, aseară, după ce le-ai venit de hac neoamenilor… te-a mai atacat cineva. Nu mi-am dat seama cine, doar că te-a apărat lupul şi că atacatorul s-a dus… undeva. Lupul tău l-a asaltat cu toată puterea printr-un canal care mie îmi era străin şi nu l-am putut urmări. Aţi învins, tu şi el, dar mai multe nu ştiu. Cu cine te-ai luptat?

— Cu un servitor de-al regelui, am răspuns şovăitor. Nu voiam să-i ascund răspunsul în întregime şi, oricum, părea neprimejdios, pentru că îl cunoştea deja.

— Te-ai luptat cu ceea ce oamenii numesc Meşteşug, nu-i aşa?

Mă ţintui din priviri. Văzând că nu răspund, continuă:

— Mulţi dintre noi ar vrea să ştie cum se întrebuinţează. În trecut, cei înzestraţi cu el ne-au vânat ca pe nişte scursuri. Nu este familie cu Sânge Străvechi care să nu fi suferit din cauza lor. Acum, zilele acelea s-au întors. Dacă există o cale de a ne folosi talentul împotriva celor care întrebuinţează Meşteşugul neamului Farseer, ne-ar fi de mare folos s-o cunoaştem şi noi.

Holly se apropie în linişte, se prinse de spătarul scaunului pe care şedea Rolf şi mă privi peste umărul său. Mi-am dat seama cât de important era răspunsul meu pentru ei.

— Nu vă pot învăţa acest lucru, le-am spus cu sinceritate.

Rolf nu mă slăbi din priviri, evident neîncrezător.

— În seara asta, de două ori m-am oferit să te învăţ tot ce ştiu despre Sângele Străvechi, să-ţi deschid uşile pe care numai din ignoranţă nu le-ai deschis. M-ai refuzat, dar, pe Eda, eu m-am oferit, şi încă pe gratis. Iar eu un singur lucru îţi cer, unul care ar salva viaţa multora dintre ai noştri, şi tu zici că nu mă poţi învăţa să-l folosesc?

I-am aruncat o privire Hildei. Făcuse iar ochi mici, rotunzi şi lucioşi. Probabil că Rolf cel Negru habar n-avea cât de mult semăna cu ursoaica în postură. Amândoi mă făcură să măsor distanţa până la uşă, iar Ochi Întunecaţi era deja în picioare, gata s-o ia la fugă. În spatele lui Rolf, Holly lăsă capul pe-o parte şi mă privi fix. Deasupra noastră, şoimul întoarse capul să ne urmărească. M-am străduit să-mi relaxez muşchii, ca să mă port mult mai calm decât eram. Era o tactică învăţată de la Burrich când avea de-a face cu un animal agitat.

— Ţi-am spus adevărul, am rostit precaut. Nu te pot învăţa ceva ce nici eu nu înţeleg prea bine.

Nu le-am spus că şi mie îmi curgea în vene sânge blestemat de Farseer. Acum eram sigur de un lucru pe care înainte doar îl bănuisem. Puteai folosi Harul pentru a ataca Meşteşugul, însă numai dacă deschideai înainte un canal pentru Meşteşug. Chiar dacă aş fi putut să descriu ce anume făcusem Ochi Întunecaţi şi cu mine, nimeni n-ar fi fost în stare să ne imite. Pentru a lupta cu Harul împotriva Meşteşugului, trebuia să fii înzestrat cu ambele. M-am uitat în ochii lui Rolf cel Negru calm, ştiind că-i spusesem adevărul.

Îşi relaxă treptat umerii aduşi în faţă, iar Hilda se lăsă în patru

labe şi începu să amuşine mierea răsturnată.

— Poate aşa e, spuse el încăpăţânat. Poate, dacă ai rămâne cu noi şi ai învăţa ce ţi-aş arăta eu, ai începe să înţelegi ce faci. Atunci m-ai putea învăţa şi tu pe mine. Nu crezi?

Mi-am păstrat glasul potolit, fără inflexiuni.

— Azi-noapte ai văzut când m-a atacat un slujitor de-al regelui. Crezi că ei mi-ar permite să rămân aici şi să învăţ mai multe lucruri pe care să le folosesc împotriva lor? Nu. Singura mea şansă e să intru de bunăvoie în bârlogul lor, înainte de a pleca ei să mă caute pe mine. Am ezitat câteva clipe, apoi l-am liniştit pe Rolf: Deşi nu te pot învăţa să faci lucrul pe care-l fac eu, poţi să fii convins că va fi întrebuinţat împotriva duşmanilor celor cu Sânge Străvechi.

Acesta fu, în sfârşit, un răspuns logic, pe care îl putea accepta. Inspiră cu zgomot de mai multe ori, căzut pe gânduri. M-am întrebat stânjenit dacă şi eu împrumutasem de la lup atâtea gesturi câte luase el de la ursoaică şi Holly de la şoim.

— Vrei măcar să rămâi până dimineaţă? mă întrebă Rolf pe nepusă masă.

— Ne descurcăm mai bine când călătorim noaptea, am spus cu părere de rău. Ne e mai uşor amândurora.

El încuviinţă înţelept.

— Păi, atunci îţi doresc numai bine şi mult noroc ca să-ţi împlineşti ţelul. Puteţi să rămâneţi aici în siguranţă până răsare luna, dacă doriţi.

M-am consultat cu Ochi Întunecaţi şi-am primit oferta recunoscători. Am examinat rana de la umărul lupului. Nu arăta mai bine decât bănuisem. L-am uns cu alifie de la Burrich, pe urmă ne-am trântit afară la umbră şi-am moţăit toată după-amiaza.

Ne-a prins bine amândurora să ne relaxam complet, ştiind că ne păzesc alţii. Nu mai dormisem aşa de bine de când plecasem în călătorie. Când ne-am trezit, Rolf cel Negru ne pregătise peşte, miere şi pâine pentru drum. Nici urmă de şoim. Mi-am închipuit că-şi găsise alt adăpost pe timpul nopţii. Holly stătea în umbra cabanei, privindu-ne somnoroasă.

— Mergeţi cu bine, mergeţi cu grijă, ne sfătui Rolf, după ce i-am mulţumit şi ne-am împachetat mâncarea. Mergeţi pe cărările pe care vi le-a deschis Eda.

Tăcu, parcă aşteptând un răspuns. Mi-am dat seama că nu ştiam ce anume cerea tradiţia să-i răspund, aşa că i-am urat, simplu, „Noroc bun!”, şi am primit o încuviinţare din cap.

— Te vei întoarce aici, să ştii, adăugă Rolf.

Am scuturat încet din cap.

— Mă îndoiesc. Dar îţi mulţumesc pentru câte mi-ai dat.

— Nu. Ştiu că te vei întoarce. Nu e vorba că vrei sau nu să înveţi ceea ce-ţi pot arăta eu. Vei avea nevoie de învăţătura mea, o să vezi. Nu eşti un om obişnuit. Oamenii obişnuiţi cred că au dreptul să fie stăpâni peste toate animalele, să le vâneze şi să le mănânce sau să le subjuge şi să le conducă viaţa. Tu ştii că nu ai un asemenea drept de stăpânire. Calul te va purta pentru că aşa vrea el, după cum şi lupul va vâna cu tine pentru că aşa doreşte. Ai un simţ mai profund al fiinţei tale pe lume. Crezi că ai un drept, dar nu acela de-a o conduce, ci de-a face parte din ea. Prădător sau victimă; ori una, ori alta, nu-i nicio ruşine. Cu trecerea timpului, vei vedea că te apasă poveri urgente. Ce trebuie să faci când prietenul tău vrea să plece cu o haită de lupi adevăraţi? Îţi garantez, va veni şi vremea aceea. Ce trebuie să facă el, dacă tu te căsătoreşti şi ai copii? Când va veni timpul ca unul din voi să moară, aşa cum e legea firii, cum va face faţă cel rămas cu restul lumii, de unul singur? Cu vremea, vei tânji după cei din neamul tău. Vei vrea să ştii cum să-i simţi şi cum să-i cauţi. Astfel de întrebări au răspunsuri. Răspunsuri ale Sângelui Străvechi, pe care nu ţi le pot da într-o zi şi nu le poţi înţelege într-o săptămână. Ai nevoie de ele. Şi te vei întoarce să le afli.

Mi-am îndreptat ochii spre cărarea bătută din pădure. Nu mai aveam deloc certitudinea că nu aveam să mă întorc la Rolf.

Holly vorbi încet, dar limpede, din umbră:

— Cred în lucrul pentru care pleci de-aici. Îţi doresc să reuşeşti şi te-aş ajuta, dacă aş putea. Aruncă o privire spre Rolf, de parcă ar fi discutat despre asta între ei şi n-ar fi ajuns la un consens. La nevoie, strigă, aşa cum îl strigi pe Ochi Întunecaţi, rugându-i pe cei cu Sânge Străvechi care te aud să le trimită vorbă lui Holly şi lui Măzăriche din Crowsneck. Cine te va auzi te va ajuta. Iar dacă nu te poate ajuta, îmi va trimite vorbă mie, iar eu voi face tot ce-mi stă în putinţă pentru tine.

Rolf răsuflă brusc, din străfunduri.

— Vom face tot ce vom putea, o corectă el. Dar ar fi mai înţelept să rămâi aici şi să înveţi mai întâi cum să te aperi.

Am înclinat din cap a încuviinţare, dar în sinea mea m-am decis să nu-i implic pe niciunul din ei în răzbunarea mea pe Regal. Când mi-am înălţat ochii spre Rolf, el îmi zâmbi uşor amuzat şi ridică din umeri.

— Du-te, atunci. Dar fiţi prudenţi, amândoi. Nici nu va apune luna, că veţi şi lăsa în urmă regatul Buck şi veţi intra în Farrow. Dacă crezi că regele Regal ne ţine zdravăn în frâu aici, aşteaptă până ajungi acolo unde lumea consideră că are dreptul s-o facă.

Am încuviinţat cuprins de îngrijorare. Apoi, încă o dată, Ochi Întunecaţi şi cu mine am pornit pe drumul nostru.

7

FARROW

Lady Patience, Doamna din Buckkeep, aşa cum a ajuns să fie numită, s-a ridicat la putere într-un mod unic. S-a născut într-o familie nobilă şi era, din naştere, o doamnă. A dobândit rangul mai înalt de viitoare regină prin căsătoria grăbită cu viitorul rege Chivalry. Nu a căutat niciodată să se impună, indiferent de poziţie, pentru a prelua puterea care i se cuvenea prin naştere şi căsătorie. Numai când a rămas singură, aproape abandonată şi cunoscută drept Lady Patience cea excentrică din Buckkeep, a luat frâiele în mână ca să-şi exercite influenţa. A procedat aşa cum procedase de fiecare dată în viaţa ei, bizar şi la întâmplare, într-un mod care nu i-ar fi adus niciun câştig oricărei altei femei.

Nu s-a folosit de relaţiile ei cu familii nobile, nu a profitat de legăturile create de soţul ei decedat, datorită poziţiei sale. În schimb, s-a apropiat de pătura cea mai de jos a puterii, aşa-numiţii soldaţi, printre care se întâlneau adesea şi multe femei. Puţinii soldaţi rămaşi din garda personală a lui Shrewd şi a reginei Kettricken se treziseră în situaţia neobişnuită de gardieni care nu au ce apăra. Îndatoririle gărzilor din Buckkeep fuseseră preluate de armata personală adusă de Lordul Bright din Farrow, iar ei primiseră sarcini mai neînsemnate, precum curăţirea şi întreţinerea turnului. Fostele gărzi erau plătite neregulat, îşi pierduseră respectul pentru camarazi şi pentru ei înşişi şi deseori trândăveau sau îşi ocupau timpul cu treburi înjositoare. Lady Patience, sub pretextul că nu aveau altă treabă, a început să le solicite serviciile. Mai întâi, a cerut o gardă când a început, din senin, să călărească pe Mătase, calul ei bătrân. Plimbările călare de o după-amiază s-au transformat treptat în excursii de

o zi, apoi în vizite peste noapte în localităţile care fie fuseseră jefuite de piraţi, fie se temeau de raiduri. În cele dintâi, ea şi servitoarea ei, Lacey, îi îngrijeau cât puteau pe răniţi, îi treceau pe răboj pe morţi ori pe cei transformaţi în neoameni şi veneau cu întăriri serioase, adică cu garda lui Patience, la adunatul resturilor de pe străzile principale şi la construirea de adăposturi temporare pentru cei rămaşi fără casă. Aceasta, chiar dacă nu era treabă vrednică de nişte luptători adevăraţi, se dovedea o lecţie aspră, care le amintea împotriva cui fuseseră instruiţi să lupte şi ce se întâmpla când nu existau apărători. Recunoştinţa locuitorilor ajutaţi le reda gărzilor mândria şi le întărea solidaritatea. În localităţile nejefuite, garda demonstra, cât de cât, că Buckkeepul şi mândria neamului Farseer nu s-au stins. În câteva sate şi oraşe s-au înălţat îngrădituri provizorii, unde localnicii se puteau retrage din faţa piraţilor şi aveau şansa de a se apăra.

Nu s-au scris pergamente în care să se spună ce părere avea Lordul Bright despre excursiile lui Lady Patience. Ea nu-şi anunţa oficial expediţiile. Le făcea pentru propria plăcere, gărzile care o însoţeau lucrau de bunăvoie, şi tot de bunăvoie îşi îndeplineau sarcinile primite de la ea în localităţi. Unii soldaţi, în care Patience ajunsese să aibă încredere, făceau „comisioane" pentru ea. Astfel de „comisioane" presupuneau mesaje duse la turnurile îndepărtate din Rippon, Bearns şi chiar Shoaks, prin care cerea veşti despre cum se descurcau oraşele de coastă şi dădea veşti despre Buck; solii lui Patience trebuiau să străbată teritorii străine şi-i păşteau nenumărate primejdii. Ei primeau de la ea mlădiţe din iederă pe care o cultiva tot anul în odăile ei, ca semn pe care să-l arate destinatarilor mesajelor şi ca sprijin pentru ei. S-au compus mai multe balade despre Mesagerii Iederei, despre curajul şi dibăcia de care dădeau dovadă, amintindu-ne că şi cele mai înalte ziduri trebuie, cu timpul, să cedeze în faţa iederei acaparatoare. Cea mai renumită faptă vitejească a fost, probabil, cea a lui Pansy[5], cea mai tânără dintre mesageri. La unsprezece ani, a bătut tot drumul până la ascunzătoarea ducesei de Bearns, în Peşterile de Gheaţă din ducat, pentru a-i spune când şi unde va acosta o corabie cu

5„Panseluţă" (n. tr.).

provizii. Pansy a străbătut o parte din drum printre sacii cu grâne dintr-o căruţă furată de piraţi, fără să fie descoperită. A reuşit să fugă chiar din mijlocul taberei corsarilor, dar numai după ce a dat foc cortului în care dormea conducătorul lor, drept răzbunare pentru că îi transformase părinţii în neoameni. Pansy nu a apucat să împlinească treisprezece ani, dar faptele ei nu vor fi date uitării multă vreme.

Alţii o ajutau pe Patience să-şi dea bijuteriile şi moşiile străbune pentru bani pe care apoi îi folosea „cum avea chef, pentru că era dreptul ei" – aşa i-a spus odată Lordului Bright. A cumpărat grâne şi oi din interiorul regatului, iar „voluntarii" ei s-au ocupat încă o dată de transportul şi împărţirea lor. Micile vase cu provizii aduceau o rază de speranţă apărătorilor încercuiţi de duşmani. Îi plătea simbolic pe zidarii şi tâmplarii care ajutau la reconstruirea localităţilor devastate. Şi dădea bani, nu mulţi, dar însoţiţi de sincerele ei mulţumiri, gărzilor care o ajutau de bunăvoie.

Când emblema cu iederă a ajuns să fie purtată de mulţi soldaţi din garda de la Buckkeep, ea n-a făcut decât să confirme un fapt deja împlinit. Bărbaţii şi femeile alcătuiau garda lui Patience, erau plătiţi de ea, când erau plătiţi, dar, mai important pentru ei, Patience îi aprecia şi le folosea serviciile, îi lecuia când se răneau şi îi apăra cu limba ei ascuţită de oricine vorbea dispreţuitor despre ei. Ei au stat la temelia influenţei lui Patience, a puterii pe care a ajuns s-o aibă. „Un turn rareori se dărâmă de la vârf în jos", obişnuia ea să spună, susţinând că învăţase zicala de la prinţul Chivalry.

Dormisem bine şi aveam burţile pline. Cum nu trebuia să vânăm, am călătorit toată noaptea. Ne-am ţinut departe de drum, dar n-am dat peste neoameni. O lună mare şi albă ne arginta cărarea printre copaci. Mergeam ca o singură fiinţă, gândeam doar ca să ghicim ce mirosuri adulmecăm şi ce zgomote prindem cu urechea. Hotărârea mea neclintită îl influenţase şi pe Ochi Întunecaţi. Nu-i transmiteam intenţia mea cu surle şi trâmbiţe, dar ne gândeam la ea fără să ne concentrăm asupra ei. Era un alt fel de imbold vânătoresc, stârnit de alt fel de foame. În noaptea aceea am străbătut kilometri întregi sub privirea împietrită a lunii.

Aveam o logică de soldat, o strategie pe care Verity ar fi aprobat-o. Will aflase că trăiesc. Nu ştiam dacă le va spune şi celorlalţi iniţiaţi, nici măcar lui Regal. Bănuiam că îl roade foamea de a mă seca de puterea Meşteşugului, aşa cum Justin şi Serene îl secătuiseră pe regele Shrewd. Bănuiam că un asemenea furt de putere te făcea să cazi într-un extaz neruşinat şi că Will voia să-l savureze singur. Pe lângă asta, eram convins că mă va căuta, hotărât să mă scoată din vizuină, oriunde m-aş ascunde. Ştia că mi-e foarte frică de el. Nu se aştepta să merg direct la el, decis să-l omor nu doar pe el şi pe ceilalţi iniţiaţi, ci şi pe Regal. Călătoria mea în ritm alert la Tradeford putea fi cea mai bună strategie de a rămâne ascuns faţă de el.

Farrow se lăuda că e tot atât de neted precum e Buck de stâncos şi acoperit de păduri. Zorii mijiţi în acel ducat ne-au surprins într-o pădure de foioase nefamiliară, cu copaci mai rari. Ne-am găsit culcuş de zi într-un mestecăniş de pe panta lină a unui deal care dădea într-o păşune. Pentru prima oară de când luptasem cu neoamenii, mi-am scos cămaşa şi mi-am cercetat umărul lovit de ciomag. Era negru-albăstrui şi mă durea dacă încercam să-l ridic deasupra capului. Altceva, nimic. O vânătaie neînsemnată. Cu trei ani în urmă, aş fi zis că-i o rană serioasă. Aş fi spălat-o cu apă rece şi mi-aş fi pus comprese cu ierburi, ca să-i grăbesc vindecarea. Acum, deşi îmi învineţise tot umărul şi mă străbătea câte-un junghi de câte ori îl mişcam, era doar o vânătaie şi am lăsat-o să se vindece de la sine. Am zâmbit amar în sinea mea când mi-am îmbrăcat la loc cămaşa.

Ochi Întunecaţi nu s-a arătat prea răbdător când i-am cercetat tăietura de la umăr. Începea să se închidă. În timp ce am dat la o parte blana de la marginea ei, îşi întinse brusc botul în spate şi mă apucă de încheietură cu dinţii. Nu tare, dar ferm.

Las-o în pace. O să se vindece.

E murdară.

O adulmecă şi-o linse, cumpănind. *Nu foarte tare.*

Lasă-mă să mă uit la ea.

Tu nu te uiţi niciodată. Mi-o râcâi.

Atunci stai potolit şi lasă-mă s-o râcâi.

Cedă, dar nu foarte încântat. În rană intraseră fire de iarbă care trebuiau smulse. Nu o dată mă apucă de încheietură. În cele din urmă, mârâi către mine în aşa fel încât să pricep că s-a

săturat. Eu n-am fost mulţumit. De-abia m-a lăsat să-l ung cu alifia de la Burrich.

Te îngrijorează prea mult treburile astea, mă anunţă el nervos.

Nu suport ideea că eşti rănit din cauza mea. Nu-i drept. Asta nu-i viaţă de lup. N-ar trebui să fii singur, rătăcind din loc în loc. Ar trebui să umbli cu haita, să vânezi pe teritoriul tău, poate chiar să-ţi găseşti cândva o pereche.

Cândva e cândva, poate că va veni şi ziua aceea sau poate că nu. Ăsta-i nărav de om, să se tot îngrijoreze de ce va fi. Sau nu. Nu poţi să mănânci carne până nu vânezi. Pe lângă asta, nu sunt singur. Suntem împreună.

E-adevărat. Suntem împreună. M-am întins lângă el ca să mă culc.

Îmi răsări în gând Molly. Mi-am scos-o voit din minte şi-am încercat să dorm. Zadarnic. M-am zvârcolit până când Ochi Întunecaţi mârâi, se ridică, se depărta de mine şi se culcă la loc. Am stat puţin în capul oaselor, aţintindu-mi privirea spre o vale împădurită. Ştiam că sunt pe cale să iau o hotărâre prostească. Am refuzat să chibzuiesc cât de prostească şi de nechibzuită era. Am inspirat adânc, am închis ochii şi-am căutat-o pe Molly.

Mă îngrozise ideea c-o voi găsi în braţele altuia. Mă temusem că o voi auzi vorbind de mine cu ură. Dar nu am găsit-o deloc. De câteva ori mi-am concentrat gândurile, mi-am adunat toate puterile şi-am încercat s-o aflu. În cele din urmă, Meşteşugul m-a răsplătit cu imaginea lui Burrich lucrând la acoperişul de stuf al unei colibe. Nu purta cămaşă, iar soarele verii îi colorase pielea în nuanţe de lemn şlefuit. Îi curgea transpiraţia pe ceafă. Se uita la cineva de jos şi trăsăturile i se înăspriră de supărare. „Ştiu, doamna mea. Ai putea s-o faci şi tu, mulţumesc foarte mult. Dar mai ştiu că am destule griji pe cap şi atât mai lipseşte, să ne rostogolim amândoi de-aici, de sus."

Undeva, gâfâiam de efort şi-am redevenit conştient de propriul meu trup. M-am împins afară din mine şi m-am întins după Burrich. Măcar să-i spun că trăiesc. Am reuşit să-l găsesc, dar l-am văzut în ceaţă. „Burrich!" l-am strigat. „Burrich, sunt eu, Fitz!" Dar mintea lui era împrejmuită şi închisă pentru mine; n-am reuşit să-i prind nici măcar o fărâmă de gând. Mi-am blestemat nepriceperea la Meşteşug şi am cercetat încă o dată

vârtejurile de nori.

Verity stătea în faţa mea, cu braţele încrucişate la piept, scuturând din cap. Nu vorbea mai tare decât şoapta vântului şi stătea neclintit, încât de-abia îl vedeam. Totuşi, simţeam că depune un efort uriaş ca să ajungă la mine. „Nu face asta, băiete”, mă preveni în şoaptă. „Îţi va aduce numai necazuri.” Dintr-odată, m-am pomenit în alt loc. El se proptea cu spatele de o lespede mare şi neagră şi i se citea oboseala pe chip. Se freca la tâmple, ca şi cum l-ar fi durut capul. „Nici eu n-ar trebui să fac asta. Dar uneori tânjesc după... Ei, lasă, nu mă lua în seamă. Dar află de la mine: unele lucruri e mai bine să rămână ascunse, iar riscurile contactelor prin Meşteşug sunt prea mari acum. Aşa cum te simt şi te găsesc eu, te poate găsi şi altcineva. Te va ataca în orice fel. Nu-i atrage atenţia asupra lucrurilor tainice. Nu va avea scrupule să le folosească împotriva ta. Renunţă la ele, pentru a le apăra.” Parcă mai prinsese puteri. Zâmbi amar. „Ştiu ce înseamnă asta, să renunţi la ele pentru a le apăra. Şi tatăl tău a ştiut. Ai şi tu puterea să afli. Renunţă, băiete. Vino la mine, pur şi simplu. Dacă mai vrei. Vino la mine şi-ţi voi arăta ce se poate face.”

M-am trezit în miezul zilei. Mă bătuse soarele şi acum mă durea capul şi eram ameţit. Am aprins un foc mic, ca să-mi fierb un ceai din scoarţă de spiriduş. Am luat din provizie cu zgârcenie, folosind doar o bucată de scoarţă, iar în rest, urzici. Nu mă aşteptasem să-mi trebuiască atât de des. Mi-am zis că ar trebui s-o pun la păstrare; poate aveam nevoie de ea după înfruntarea cu grupul de iniţiaţi al lui Regal. Iată un gând optimist. Lupul deschise ochii şi mă urmări o vreme, apoi aţipi la loc. Eu mi-am sorbit ceaiul şi-am studiat peisajul. Visul bizar îmi trezise dorul de locuri şi vremuri în care oamenii ţinuseră la mine. Le lăsasem pe toate în urmă. Ei, nu chiar pe toate. M-am aşezat lângă Ochi Întunecaţi şi i-am pus mâna pe umăr. Fremăta sub atingerea mea. *Culcă-te,* îmi zise morocănos.

Tu eşti tot ce am, i-am spus, copleşit de melancolie.

Lupul căscă leneş. *Şi altceva nu-ţi trebuie. Acuma culcă-te. Somnul i-o treabă serioasă,* mă anunţă solemn. Am zâmbit şi m-am întins lângă el, cu o mână pe blana lui. Radia de satisfacţia simplă pe care i-o dădeau burta plină şi picoteala sub soarele cald. Avea dreptate. Merita să iau somnul în serios. Am închis

ochii şi-am dormit fără vise tot restul zilei.

În zilele şi nopţile următoare, peisajul ţinutului se schimbă în păduri presărate cu păşuni întinse. Livezile şi lanurile înconjurau oraşele. Odată, demult, străbătusem ducatul Farrow. Atunci călătorisem cu o caravană şi traversasem ţinutul prin interior, nu urmând cursul râului. Fusesem un tânăr asasin încrezător, pe cale de a săvârşi un omor însemnat. La finalul călătoriei, trăisem pentru prima oară experienţa actului trădător al lui Regal. De-abia scăpasem cu viaţă din ea. Acum străbăteam încă o dată acelaşi ţinut, aşteptând cu nerăbdare să comit o crimă la capătul drumului.

De data asta, însă, călătoream singur şi în susul râului, omul pe care voiam să-l ucid era unchiul meu, iar crima aveam s-o săvârşesc la porunca mea. Asta mi se părea uneori un lucru extraordinar, dar alteori de-a dreptul înfricoşător.

Mi-am respectat promisiunea pe care mi-o făcusem şi am evitat tovărăşia oamenilor cât am putut. Ne-am ţinut aproape de drum şi de râu, dar, când întâlneam câte-un oraş, îl ocoleam de departe. A fost mai greu decât îmi imaginasem, într-un ţinut fără păduri. Una e să ocoleşti un cătun din Buck ascuns de cotitura râului şi înconjurat de păduri, alta e să traversezi lanuri sau să te furişezi prin livezi fără să te simtă câinii sau stăpânii lor. Într-o oarecare măsură, reuşeam să conving animalele că nu le voiam răul. Dacă erau uşor de amăgit. Majoritatea câinilor de fermă privesc lupii cu o suspiciune pe care nu le-o poţi alunga, oricât ai încerca să-i linişteşti. Iar cei mai bătrâni se uită chiorâş la orice om care călătoreşte însoţit de un lup. Harul îmi dădea posibilitatea de a comunica uşor cu unele animale, dar nu-mi garanta că ele mă ascultau sau mă credeau. Câinii nu sunt proşti.

Nici vânătoarea nu era la fel de simplă într-un ţinut lipsit de păduri. Vânatul mic trăia în colonii şi mai mult sub pământ, iar animalele mari pur şi simplu ne întreceau la fugă pe suprafeţele întinse. Timpul petrecut vânând îl furam din timpul călătoriei. Câteodată dădeam peste coteţe nepăzite şi mă strecuram în ele ca să şterpelesc ouă de sub păsările aşezate pe cuibar. Nu mă jenam să fur prune şi cireşe din livezile prin care treceam. Am prins, pur şi simplu întâmplător, un hărăgar tânăr şi prost, un porc din acela sprinten pe care nomazii îl creşteau pentru carne.

Cum de s-o fi rătăcit de turmă nu ne-am sinchisit. L-am doborât cu colţii şi cu sabia. L-am lăsat pe Ochi Întunecaţi să se îmbuibe cu măruntaiele lui în noaptea aceea şi pe urmă l-am enervat tăind restul de carne în felii pe care le-am uscat la soare deasupra unui foc mic. Mi-a luat o jumătate de zi până când am considerat că se uscase destul carnea grasă ca să se poată păstra bine, dar în următoarele zile am înaintat mai repede datorită proviziei. Când dădeam peste o pradă, o vânam şi-o omoram, când nu, mâncam din porcul afumat.

Am ţinut-o tot aşa de-a lungul râului Buck, spre nord-vest. Când ne-am apropiat de oraşul Turlake, mare centru negustoresc, ne-am abătut de la drum cât am putut şi, un timp, ne-am călăuzit numai după stele. Lui Ochi Întunecaţi îi convenea de minune, băteam şesuri acoperite cu rogoz uscat deja la vremea aceea. În depărtare, vedeam deseori cirezi de vite şi turme de oi şi de capre şi, mai rar, de hărăgari. N-am intrat în vorbă cu nomazii care le urmau, m-am rezumat să arunc priviri celor călare sau să observ, în lumina focului, corturile conice pe care le ridicau când făceau popas pentru o noapte, două.

În nopţile acelea lungi, de mărşăluială, am devenit iar lup. M-am transformat încă o dată în animal, dar conştient, şi mi-am zis că, atâta vreme cât îmi dau seama ce fac, nu avea cum să-mi strice prea mult. Ca să fiu sincer, cred că mi-a prins bine. Dacă aş fi călătorit cu un om drept tovarăş, ar fi fost mult mai complicat. Am fi discutat pe unde s-o luăm, cum să facem rost de provizii şi ce tactică să folosim odată ajunşi la Tradeford. Dar aşa, cu lupul lângă mine, am mers în ritm susţinut noapte după noapte, ducând o viaţă cât se poate de simplă. Eram din ce în ce mai apropiaţi.

Vorbele lui Rolf cel Negru mi se întipăriseră adânc în minte şi-mi dăduseră mult de gândit. Într-un fel, considerasem legătura dintre mine şi Ochi Întunecaţi drept sigură. Odată fusese pui, acum îmi era egal. Şi prieten. Unii le spun animalelor „câine" sau „cal", de parcă toate ar fi la fel. Am auzit un bărbat zicându-i iepei sale „aia", ca şi cum ar fi vorbit despre o mobilă. N-am înţeles lucrul acesta niciodată. Nu trebuie să fii înzestrat cu Har ca să te bucuri de tovărăşia unui animal şi să ştii că prietenia lui e la fel de profundă şi de complicată ca aceea cu un bărbat sau cu o femeie. Cât l-am avut lângă mine, Curiosul a fost un căţeluş

prietenos, băgăreţ, zvăpăiat. Faur a fost dur şi agresiv, înclinat să terorizeze pe oricine îi ceda, şi cu un simţ al umorului cam brutal. Ochi Întunecaţi nu semăna cu ei, după cum nu semăna cu Burrich sau cu Chade. Nu sunt deloc lipsit de respect faţă de niciunul din ei când spun că de lup eram cel mai apropiat.

Dacă Ochi Întunecaţi nu ştia să numere, eu nu simţeam mirosul de cornută din aer şi nu ştiam dacă e de cerb sau de ciută. Dacă el nu putea plănui ce va face peste două zile, eu nu eram capabil să mă concentrez aşa cum o făcea el când stătea la pândă. Existau diferenţe între noi, însă niciunul dintre noi nu se considera superior. Niciunul nu comanda şi nu se aştepta la supunere oarbă din partea celuilalt. Mâinile mele erau uneltele folositoare cu care îi scoteam ghimpii de porc spinos, căpuşele şi ţepii şi-i scărpinam locurile de pe spinare la care el nu ajungea. Greutatea mea îmi dădea un avantaj la amuşinatul vânatului şi la cercetatul terenului. Deşi Ochi Întunecaţi mă compătimea pentru „dinţii mei de vacă”, vederea slabă pe întuneric şi nasul pe care îl numea ciot amorţit între ochi, nu mă desconsidera. Ştiam amândoi că datorită dibăciei lui de vânător mâncam carne. Totuşi, nu-mi purta pică pentru că eu nu eram la fel de dibaci. Unde găseşti om care să-i semene?

— Şezi, căţeluş, i-am poruncit odată, în glumă.

Jupuiam cu atenţie un porc spinos pe care-l omorâsem cu bâta după ce Ochi Întunecaţi insistase să-l urmărim. În nerăbdarea lui de a ajunge mai repede la carne, era gata să ne umple de ţepi pe amândoi. Se aşeză, foindu-se pe labele dinapoi.

De ce vorbesc oamenii aşa? mă întrebă, în timp ce eu trăgeam cu grijă de marginea pielii spinoase.

Cum?

Poruncitor. De ce cred că au dreptul să poruncească unui câine, dacă nu sunt din aceeaşi haită?

— Unii formează o haită, sau ceva asemănător, am rostit cu glas tare, căzut pe gânduri.

Am întins bine pielea, ţinând-o de o bucată fără ghimpi de pe burtă, şi-am crestat-o de-a lungul suprafeţei expuse. Pielea se desprinse pocnind de pe carnea grasă.

— Unii oameni cred că au dreptul, am continuat după o mică pauză.

De ce? stărui Ochi Întunecaţi.

M-am mirat că nu mai chibzuisem la asta înainte.

— Se consideră mai buni decât animalele. Cred că au dreptul să le folosească sau să le comande cum au chef.

Şi tu crezi asta?

Nu i-am răspuns imediat. Am separat cu cuţitul pielea de grăsime, trăgând bine de piele când am ajuns în dreptul umărului. Când aveam cal, călăream, nu-i aşa? Oare pentru că eram mai bun decât animalul pe care-l supuneam voinţei mele? Pusesem câini să vâneze pentru mine, câteodată şi şoimi. Ce drept aveam să le poruncesc? Poftim, acum stau şi jupoi pielea de pe un porc spinos. Am rostit încet:

— Suntem oare mai buni decât porcul ăsta pe care ne pregătim să-l mâncăm? Sau pur şi simplu astăzi l-am întrecut?

Ochi Întunecaţi lăsă capul pe-o parte, urmărindu-mă cum îi tai cu cuţitul o bucată de carne.

Cred că sunt mai deştept decât un porc spinos. Dar nu mai bun. Poate că-l omorâm şi-l mâncăm pentru că putem. Aşa cum... —îşi întinse leneş labele din faţă – aşa *cum am lângă mine un om priceput la jupuit pielea de pe creaturile astea ţepoase, ca să le pot mânca eu mai uşor.*

Scoase limba la mine. Am ştiut amândoi că îmi răspunsese numai pe jumătate. Am plimbat cuţitul pe spinarea porcului şi, în sfârşit, am desprins toată pielea de pe el.

— Ar trebui să aprind un foc şi să ard o parte din grăsimea asta înainte de-a mânca, am spus eu, preocupat. Altfel o să mă îmbolnăvesc.

Mie dă-mi odată porţia mea, cu a ta fă ce vrei, îmi ceru Ochi Întunecaţi maiestuos. Am crestat de jur împrejurul labelor din spate, am tăiat articulaţiile şi am separat pulpele. Aveau carne suficientă pentru mine. Le-am lăsat pe partea interioară a pielii şi Ochi Întunecaţi îşi trase porţia lui. Am aprins un foc mic în timp ce el zdrobea oase şi-am tras o ţepuşă prin pulpe, ca să le prăjesc.

— Nu cred că sunt mai bun decât tine, am spus încet. Sincer să fiu, nu cred că sunt mai bun decât niciun animal. Deşi, cum ai zis şi tu, sunt mai deştept decât unele din ele.

Decât porcii spinoşi, probabil, remarcă lupul blând. *Dar decât un lup? Nu cred.*

Ajunsesem să cunoaştem fiecare nuanţă a comportamentului celuilalt. Uneori ne întreceam înverşunaţi la vânătoare, găsind cea mai mare bucurie în pândă şi omorâtul prăzii, străbătând lumea cu un ţel în minte, printre pericole. Alteori ne încăieram ca doi puiandri, îmbrâncindu-ne în tufele de la marginea cărării bătute, ciupindu-ne şi muşcându-ne din mers, speriind vânatul înainte de a-l vedea. Câteodată, sub soarele care ne încălzea burţile sau spinările, ispitiţi la somn de insecte bâzâitoare, zăceam şi picoteam în orele după-amiezii, înainte de-a merge să vânăm şi de-a porni iar la drum. Atunci lupul se trântea pe spate ca un pui şi mă ruga să-l frec pe burtă, să-l curăţ în urechi de căpuşe şi purici sau să-l scarpin sănătos pe gât şi pe ceafă. În dimineţile cu ceaţă rece, ne băgam unul într-altul ca să ne încălzim înainte de-a adormi. Uneori mă trezea un nas rece pe nasul meu şi, când voiam să mă ridic în şezut, descopeream că lupul stătea dinadins cu labele pe părul meu şi mă ţintuia la pământ. Alteori mă trezeam singur şi-l vedeam pe Ochi Întunecaţi puţin mai departe de mine, cercetând împrejurimile. Mi-l amintesc cum stătea şi privea aşa, o siluetă pe cerul de apus. Vântul blând al serii îi vălurea blana. Îşi apleca urechile în faţă şi scruta îndelung orizontul. Am intuit în el o singurătate pe care n-aş fi putut să i-o alin. M-am simţit umil şi l-am lăsat în pace, nici măcar nu l-am cercetat cu Harul. Pentru el, nu eram mai bun decât un lup.

Odată ce-am ocolit oraşul Turlake şi pe cele din vecinătate, am luat-o iar spre nord, ca să ajungem la râul Vin. Acesta se deosebea de Buck ca o vită de-un armăsar. Cenuşiu şi liniştit, şerpuia printre câmpii cotind ba înainte, ba înapoi, peste prundul din albia lui lată. Pe malul nostru se întindea o cărare paralelă cu apa, dar pe ea umblau mai mult capre şi vite. Auzeam întotdeauna când se muta vreo turmă sau cireada şi o evitam cu uşurinţă. Pe Vin nu se naviga la fel de uşor ca pe Buck, pentru că era mai puţin adânc şi plin de bancuri de nisip schimbătoare, dar am văzut vase cu marfă pe el. Malul din Tilth era un drum foarte circulat, cu multe sate şi chiar oraşe. Am zărit barje trase de catâri pe câteva porţiuni de apă în amonte; am presupus că încărcătura trebuia transportată mai târziu pe lângă zonele puţin adânci. Aşezările de pe malul nostru aveau doar cheiuri şi câteva magherniţe răzleţe pentru ciobanii

nomazi. În unele erau hanuri, câteva prăvălii şi o mână de case agăţate la periferie, dar atât. Ochi Întunecaţi şi cu mine le-am evitat. Puţinele sate pe care le-am întâlnit erau pustii la vremea aceea a anului.

Păstorii nomazi, care locuiau în corturi în lunile fierbinţi, îşi păşteau turmele pe câmpiile centrale, deplasându-se agale de la un iaz la altul, peste păşunile grase. Pe străzile satelor şi pe casele de pământ creştea iarbă. Se lăsase pacea peste localităţile părăsite, însă pustietatea lor îmi amintea de un sat prădat de piraţi. N-am zăbovit în niciuna.

Şi lupul, şi eu ne făcuserăm mai zvelţi şi mai puternici. Pantofii mi se rupseseră şi-a trebuit să-i peticesc cu piele crudă. Pantalonii mi se roseseră la tiv şi i-am scurtat în dreptul gambelor. Obosisem de-atâta spălat cămaşa; sângele neoamenilor şi-al prăzilor noastre lăsaseră pete maronii pe piepţi şi la manşete. Era cârpită şi zdrenţuită ca o haină de cerşetor, iar culoarea neuniformă îi dădea un aspect şi mai jalnic, într-o zi, mi-am vârât-o în boccea şi-am renunţat la ea. Zilele erau suficient de calde ca să nu-i simt lipsa, iar noaptea mărşăluiam şi corpul mi se încălzea de la efort. Mă bronzasem şi căpătasem culoarea lupului. Fizic, mă simţeam bine. Nu mai eram atât de puternic ca atunci când trăsesem la vâsle şi luptasem în bătălii, nici la fel de musculos. Dar eram sănătos, mlădios şi suplu. Puteam merge toată noaptea în ritmul lupului fără să obosesc. Era un animal şiret şi rapid şi-mi dovedise în repetate rânduri abilitatea de a supravieţui. Mi-am recâştigat mare parte din încrederea în mine, zdrobită odinioară de Regal. Nu că trupul meu uitase şi iertase toate câte îndurase de la el, dar mă obişnuisem cu junghiurile şi cu cicatricele. Aproape că uitasem de temniţă. N-am permis ţelului meu sumbru să-mi strice zilele acelea senine. Ochi Întunecaţi şi cu mine călătoream, vânam, dormeam şi iar porneam la drum. Duceam un trai atât de simplu şi de mulţumitor, încât am uitat să-l preţuiesc. Până când s-a schimbat.

Coborâsem la marginea râului pe la amurg, cu gând să ne astâmpărăm setea înainte de-a pleca la drum. La un moment dat, Ochi Întunecaţi îngheţă, se lipi cu burta de pământ şi-şi aplecă urechile în faţă. I-am urmat exemplul şi până şi nasul meu bleg prinse un miros neobişnuit. *Ce şi unde?* l-am întrebat

pe lup.

Le-am văzut înainte de-a primi răspunsul. Cerboaice mici, ţopăind graţios spre apă. Nu erau cu mult mai înalte decât Ochi Întunecaţi, iar în loc de coarne bogate aveau coarne spiralate, de capră, care luceau negre în lumina lunii pline. Văzusem asemenea animale numai într-un bestiar vechi de-al lui Chade, însă nu-mi aduceam aminte numele lor.

Mâncare? propuse lupul scurt, iar eu am încuviinţat imediat. Cărarea pe care mergeau cerboaicele le aducea la un salt de noi. Am rămas pe loc, la pândă. Animalele, douăsprezece la număr, se apropiară în grabă şi neatente, atrase de apa rece. Am lăsat-o pe cea din frunte să treacă, aşteptând să ne aruncăm în mijlocul turmei, unde erau mai multe. Dar tocmai când Ochi Întunecaţi se scutură, gata să sară, un urlet prelung despică întunericul.

Lupul meu se încorda, scâncind nerăbdător. Cerboaicele se risipiră într-o izbucnire de ropote şi bocănit de coarne, fugind chiar pe sub nasul nostru, deşi eram amândoi prea nedumeriţi ca să le urmărim. Cina noastră se transformă într-un tunet vag, îndepărtat. Eu m-am uitat după animale disperat, dar Ochi Întunecaţi nici nu se sinchisi.

Cu gura deschisă, scoase nişte urlete amestecate cu bocete, tremurând din fălci, de parcă se străduia să-şi aducă aminte cum să vorbească. Când îl simţisem cum tresare la urletul de lup îndepărtat, inima începuse să-mi bată mai tare. Nici dacă aş fi auzit glasul propriei mele mame chemându-mă în noapte n-aş fi fost mai şocat. Urlete şi lătrături răspunseră de pe o creastă puţin înaltă de la miazănoapte. Lupul care urlase mai întâi li se alătură. Ochi Întunecaţi răsucea capul ba înainte, ba înapoi, scoţând scâncete joase. Brusc, îl dădu pe spate şi eliberă propriul său urlet. Se făcu linişte, apoi haita de pe creastă se auzi încă o dată, nu chemând la vânătoare, ci anunţându-şi prezenţa.

Ochi Întunecaţi îmi aruncă o privire scurtă, cerându-şi iertare. Şocat, l-am urmărit cum goneşte spre creastă. După o clipă de uluială, am sărit în picioare şi m-am luat după el. Se depărtase deja mult, dar, când mă simţi, încetini şi se întoarse către mine.

Trebuie să merg singur, îmi spuse cu sinceritate. *Aşteaptă-mă aici.* Se răsuci şi o luă iar la fugă.

Mă cuprinse panica. *Stai! Nu poţi merge singur. Nu sunt din haita noastră. Suntem străini, te vor ataca. Mai bine nu te duce deloc.*

Trebuie să mă duc! repetă el. Îşi exprimă limpede hotărârea şi continuă să fugă.

Am alergat după el. *Ochi Întunecaţi, te rog!* Îngrijorarea pentru el, pentru soarta spre care se îndrepta încăpăţânat, mă cuprinse pe neaşteptate.

Se opri şi privi înapoi, fix în ochii mei, mult prea prelung pentru un lup. *Înţelege. Ştiu că înţelegi. Acum e vremea să ai încredere, cum am avut şi eu. Trebuie să fac asta. Şi trebuie s-o fac singur.*

Şi dacă nu te mai întorci? l-am întrebat disperat.

Tu te-ai întors din vizita în oraşul acela. Şi eu mă voi întoarce la tine. Mergi mai departe de-a lungul râului. Te voi găsi. Du-te acum. Întoarce-te.

Nu l-am mai urmărit. El îşi văzu de drum. *Ai grijă!* i-am strigat rugător – propriul meu urlet în noapte. Apoi m-am ridicat în picioare şi m-am uitat cum se îndepărtează, i-am văzut muşchii puternici tremurând sub blană, coada îndreptată în sus, a îndârjire. M-am luptat din toate puterile să nu-l chem înapoi, să nu-l implor să nu mă lase singur. Am rămas pe loc gâfâind, cu ochii la silueta lui, tot mai vagă. Era atât de neclintit în hotărârea lui, încât m-am simţit ca încuiat pe dinafară şi uitat. Pentru prima oară am trăit resentimentul şi gelozia pe care le trăise el când mă întâlnisem eu cu Verity, când stătusem cu Molly şi-i poruncisem să nu se apropie de gândurile mele.

Era cel dintâi contact matur al lui cu semenii. I-am înţeles nevoia de a-i căuta şi de-a vedea cum sunt, chiar dacă aveau să-l atace şi să-l gonească. Aşa trebuia să fie, însă toate temerile care mă încercau mă îndemnau să merg după el, să-i fiu alături dacă era atacat, să stau aproape de el, în caz că ar fi avut nevoie de mine.

Dar el mă rugase să n-o fac.

Nu. Îmi poruncise să n-o fac. Îmi poruncise, apelând la acelaşi privilegiu al sinelui la care apelasem şi eu. Mi s-a rupt inima în două când m-am îndepărtat de el şi-am pornit spre râu. Parcă eram pe jumătate orb. Nu alerga lângă mine sau în faţa mea, nu-mi spunea ceea ce simţurile mele amorţite doar îmi sugerau.

În schimb, îl ghiceam undeva la distanţă. L-am simţit vibrând de fiorul nerăbdării, fricii şi curiozităţii. Era prea concentrat pe viaţa lui ca s-o împartă cu mine. M-am întrebat dacă asta simţise şi Verity cât fusesem eu plecat pe *Rurisk,* hărţuindu-i pe piraţi, în vreme ce el trebuia să stea în turn şi să se mulţumească cu bruma de informaţii ciupite de la mine. Lui îi dădusem mult mai multe detalii, făcusem efortul conştient de a-i transmite continuu informaţii. Totuşi, probabil că s-a simţit şi el dat la o parte, cum mă simţeam şi eu acum şi-mi făcea rău.

Am ajuns la malul râului. Acolo m-am oprit, m-am aşezat şi l-am aşteptat pe lup. Îmi spusese că se va întoarce. Am cercetat îndelung întunericul de deasupra apei curgătoare. Viaţa mi se adunase ghem în mine. Încet, încet, m-am întors şi-am privit în susul râului. Odată cu Ochi Întunecaţi, îmi pierise şi cheful de vânătoare.

Am stat şi-am aşteptat mult timp. Până la urmă, m-am ridicat şi-am pornit la drum prin beznă, fără să fiu prea atent la primejdii şi la ce era în jurul meu. Am mers în tăcere pe malul nisipos, însoţit de clipocitul apei.

Undeva, Ochi Întunecaţi adulmeca alţi lupi, îi ghicea curaţi şi puternici, ştiind foarte bine câţi erau şi dacă sunt masculi sau femele. Undeva, cine ştie unde, lupul meu li s-a arătat fără să-i ameninţe, fără să li se alăture, doar anunţându-şi prezenţa. Un timp, lupii îl cercetară. Conducătorul haitei înaintă şi urină pe un smoc de iarbă. Pe urmă scormoni adânc în pământ cu ghearele labelor din spate, ca să-şi acopere isprava. O femelă se sculă, se întinse şi căscă, apoi se aşeză şi-l examina pe Ochi Întunecaţi cu ochii ei verzi. Doi lupani se opriră din hârjoană ca să-l studieze. Unul porni spre el, dar un mârâit gros din gâtul mamei îl aduse degrabă înapoi. Se întoarse să se zbenguie iar cu fratele lui. Iar Ochi Întunecaţi rămase aşezat pe labele dinapoi, arătând că nu le vrea răul, şi lăsându-i să-l privească. O femelă slăbănoagă scânci şovăitor, până când strănută.

După un timp, majoritatea lupilor se ridicară şi porniră la drum cu un ţel: să vâneze. Femeia slăbănoagă rămase cu puii, să-i supravegheze în lipsa celorlalţi. Ochi Întunecaţi ezită, apoi urmă haita de la distanţă. Când şi când, unul din lupi se uita înapoi la el. Masculul conducător se oprea des să urineze şi să scormonească pământul cu labele din spate.

Eu mergeam pe lângă apă, privind cum îmbătrâneşte noaptea în jurul meu. Luna îşi urmă cursul încet. Am scos carne uscată din boccea şi-am mâncat-o din mers, oprindu-mă o dată să beau din apa de culoarea cretei. În matca lui de pietriş, râul se răsucise către mine. Am fost nevoit să părăsesc malul şi s-o iau pe drumul cu smocuri de iarbă de deasupra. Când s-a crăpat de ziuă, m-am oprit pe o ridicătură puţin mai înaltă de pe mal şi m-am ghemuit printre peticele de iarbă aspră. N-aveam cum să fiu văzut decât dacă ar fi călcat cineva peste mine. Era un refugiu la fel de bun ca oricare altul.

M-am simţit cumplit de singur.

N-am dormit bine. O parte din mine a rămas trează şi a urmărit lupii, dar de la distanţă. Erau la fel de conştienţi de mine cum eram şi eu de ei. Nu mă acceptaseră, dar nici nu mă alungaseră. Nu mă apropiasem atât de mult încât să-i oblig să ia o hotărâre. I-am urmărit omorând un soi de ciută necunoscută, prea mică ca să-i sature pe toţi. Îmi era foame, dar nu suficient de foame ca să fiu nevoit să vânez. Curiozitatea mea faţă de haită era mai puternică decât foamea. I-am urmărit cum se tolănesc sătui la pământ şi dorm.

Visele mele s-au îndepărtat de Ochi Întunecaţi. Am avut din nou senzaţia ciudată că visez, dar nu mă pot trezi. Ceva mă chema, trăgea de mine cu o teribilă insistenţă. Am răspuns chemării, şovăitor, dar incapabil s-o refuz. Am ajuns într-o altă zi, în alt loc, am recunoscut mirosul de fum şi ţipetele ascuţite înălţate spre cerul albastru de deasupra mării. Încă un oraş din Bearns se lupta şi cădea în mâinile piraţilor. Încă o dată am fost chemat drept martor la un măcel. În noaptea aceea şi în aproape fiecare noapte care i-a urmat, m-a bântuit războiul cu Corăbiile Roşii.

Bătălia aceea, dar şi cele de după ea, mi s-a întipărit adânc în suflet, în cele mai mici amănunte crude. Miros, zgomot, atingere, le-am trăit pe toate. Cineva în mine pândea şi, de câte ori mă culcam, mă târa necruţător acolo unde locuitorii celor Şase Ducate se luptau şi mureau apărându-şi casele. Aveam să trăiesc mai multe experienţe ale prăbuşirii ducatului Bearns decât cei ce locuiau în el. Zi după zi, cum puneam geană pe geană, mă şi pomeneam chemat martor. Nu înţelegeam cum se întâmplau toate astea. Poate că înclinaţia pentru Meşteşug

zăcea în stare latentă în mulţi locuitori din cele Şase Ducate, iar când aveau de înfruntat moartea şi durerea strigau după Verity şi după mine cu glasuri pe care nu ştiau că le au. Nu o dată l-am simţit pe regele meu rătăcind maiestuos prin oraşele devastate de piraţi, deşi nu l-am mai văzut niciodată atât de clar ca prima oară. Mai târziu, aveam să-mi aduc aminte că împărţisem cândva un vis cu regele Shrewd, chemat şi el să asiste la căderea oraşului Siltbay. De atunci, m-am întrebat cât de des îl chinuiseră imaginile aşezărilor nimicite, pe care el nu avea puterea să le apere.

O parte din mine ştia că dorm pe malul râului Vin, departe de vuietul bătăliei, înconjurat de iarba înaltă, sub adierea unui vânt potolit. Nu asta părea să conteze. Conta realitatea bruscă a luptelor nesfârşite duse de cele Şase Ducate împotriva piraţilor. Sătucul fără nume din Bearns probabil nu avea importanţă strategică, dar murea sub ochii mei, încă o cărămidă căzută din zid. Odată ce piraţii aveau să ia în stăpânire coasta din Bearns, soarta celor Şase Ducate avea să fie pecetluită. Iar corsarii cucereau coasta oraş după oraş, cătun după cătun, în vreme ce regele se adăpostea la Tradeford. Realitatea luptei noastre cu Corăbiile Roşii fusese iminentă şi apăsătoare pe timpul când trăgeam la vâsle pe *Rurisk.* În ultimele luni, retras din lume şi izolat de război, îmi îngăduisem să uit de oamenii care trăiau o bătălie în fiecare zi. Fusesem la fel de insensibil ca Regal.

M-am trezit când seara împrumuta culorile râului şi-ale câmpiei. Nu mă simţeam odihnit, doar uşurat că mă trezisem. M-am ridicat în capul oaselor, m-am uitat în jur. Ochi Întunecaţi nu se întorsese. L-am atins scurt cu Harul. *Frate,* mă salută el, dar am înţeles că-l deranjam. Se uita cum se tăvălesc cei doi pui. M-am retras obosit în mintea mea. Diferenţa dintre vieţile noastre se dovedea pe neaşteptate atât de mare, încât n-am putut nici să mă gândesc la ea. Piraţii Corăbiilor Roşii, neoamenii şi trădările lui Regal, chiar şi intenţia mea de a-l ucide, îmi apărură ca nişte fapte omeneşti murdare, în care îl trăsesem cu forţa şi pe lup. Cu ce drept îi mânjeam şi lui existenţa? Era acolo unde trebuia să fie.

Oricât de puţin îmi plăcea ideea, sarcina pe care mi-o luasem era numai a mea.

Am încercat să-i dau pace lupului. Totuşi, o scânteie de

încăpăţânare tot îmi dădea târcoale. Îmi spusese că se va întoarce. Am decis că, dacă e să se întoarcă, atunci să fie la dorinţa lui. Nu-l voi chema eu. M-am ridicat şi mi-am văzut de drum. Mi-am zis că, dacă Ochi Întunecaţi voia să se întoarcă la mine, mi-o putea lua înainte cu uşurinţă. Nimeni nu merge mai repede decât lupul pe un drum lung de kilometri întregi. Iar eu nu avansam prea repede fără el. Îmi lipsea vederea lui nocturnă. Am ajuns într-un loc unde malul se lăsa şi devenea o mlaştină aparent uşor de străbătut. Nu ştiam dacă să trec prin ea sau s-o ocolesc. S-ar fi putut întinde pe câţiva kilometri. Până la urmă, m-am hotărât să mă ţin cât mai aproape de râu. Am petrecut o noapte oribilă dând la o parte tulpinile de pipirig şi de papură, împiedicându-mă de rădăcinile lor încâlcite, ud la picioare şi hărţuit de musculiţe neobosite.

Cât de idiot trebuie să fii ca să străbaţi o mlaştină necunoscută pe întuneric? Dacă o să alunec într-o groapă cu noroi şi mă înec, aşa-mi trebuie! Deasupra mea erau numai stelele, în jur, numai ziduri de papură. În dreapta, surprindeam câte-o sclipire a râului lat, întunecos. Am mers tot în susul lui. Zorii m-au apucat tot înaintând anevoie prin apă. Plăntuţe cu o singură frunză şi rădăcini târâtoare mi se încolăceau pe pantaloni şi pantofi, iar pe piept eram plin de muşcături de insecte. Am mâncat carne uscată din mers. Nu aveam unde să mă odihnesc, aşa că nu m-am oprit. Hotărât să mă aleg, totuşi, cu ceva bun din locul acela afurisit, am strâns tulpini subterane de papură în timp ce avansam greoi. Trecuse de miezul zilei când mlaştina s-a transformat iarăşi în mal şi mi-a trebuit încă un ceas ca să scap de musculiţe şi de ţânţari. Pe urmă, înainte de-a mă culca, m-am curăţat de nămolul verzui de pe picioare, pantofi şi piele.

Undeva, Ochi Întunecaţi stătea nemişcat şi paşnic în faţa lupoaicei slăbănoage care se apropia de el. Când ajunse în dreptul lui, el se culcă pe burtă, se trânti pe-o parte, se răsuci pe spate şi-şi dezveli gâtul. Lupoaica avansă un pas o dată. Se opri brusc, se aşeză şi-l studie. El scânci uşor. Ea îşi dădu urechile pe spate, îşi arătă dinţii cu un mârâit, apoi se răsuci şi-o luă la fugă. După o vreme, Ochi Întunecaţi se ridică şi se duse să vâneze şoareci-de-câmp. Părea mulţumit.

Dispăru încă o dată de lângă mine, iar eu am fost din nou

chemat în Bearns. Încă un sat ardea.

M-am trezit descurajat. În loc s-o pornesc la drum, am aprins un foc mic din lemnele aruncate de apă pe mal. Am pus apă în ceainic ca să fierb tulpinile de papură, în timp ce tăiam bucăţi de carne uscată. Am fiert carnea cu tulpinile pline de amidon, am adăugat puţin din provizia mea preţioasă de sare şi nişte verdeţuri sălbatice. Din păcate, n-am reuşit să maschez gustul de var al apei. Cu burta plină, mi-am scos mantaua de iarnă, m-am învelit în ea ca să mă feresc de insecte şi am aţipit la loc.

Ochi Întunecaţi şi şeful haitei se uitau unul la altul. Erau destul de departe ca să nu se provoace, dar lupul meu ţinea coada în jos. Celălalt avea picioare mai lungi şi mai subţiri şi blană neagră. Nu atât de bine hrănit, purta urme de la încăierări şi vânătoare. Era încrezător în sine. Ochi Întunecaţi nu mişcă. După o vreme, şeful haitei făcu câţiva paşi, ridică piciorul şi urină pe un smoc de iarbă. Acoperi cu laba din faţă, pe urmă plecă fără să se uite înapoi. Ochi Întunecaţi rămase pe loc nemişcat, gânditor.

A doua zi, dimineaţă, m-am sculat şi-am plecat mai departe. Ochi Întunecaţi mă părăsise de două zile, însă mie mi se părea că sunt singur de mai multă vreme. Oare cum măsura el timpul de când ne despărţisem? Nu în zile şi nopţi. Plecase în căutarea unui lucru. Când îl va găsi, atunci se va încheia timpul despărţirii noastre şi se va întoarce la mine. Dar după ce anume plecase? Cum era să fii lup printre lupi, membru al unei haite? Dacă ar fi acceptat, ce s-ar întâmpla? Ar fugi cu ea o zi, o săptămână, un anotimp? Cât va dura până când voi dispărea din mintea lui, uitat într-una din nesfârşitele zile de ieri ale sale?

De ce-ar vrea să se întoarcă la mine, dacă l-ar primi haita?

După un timp, mi-am îngăduit să-mi dau seama că aveam inima frântă, ca şi cum m-ar fi neglijat un prieten om, preferând tovărăşia altora. Îmi venea să urlu, să-mi trimit Harul în căutarea lui Ochi Întunecaţi, să-i spună cât de singur sunt. Am renunţat, cu un efort de voinţă. Nu era un câine de companie, să vină când îl fluieram. Aveam vreun drept să-i cer să renunţe la şansa de-a se împerechea, de-a avea haita lui, numai ca să-mi stea mie alături? Niciunul, mi-am zis. Absolut niciunul.

La prânz, am ajuns la o cărare paralelă cu malul. Pe la sfârşitul după-amiezii, trecusem pe lângă câteva ferme mici.

Predominau pepenii şi cerealele. Apa ajungea la culturi printr-o reţea de şanţuri. Casele din pământ erau aşezate departe de mal, probabil ca să fie ferite de inundaţii. Mă lătraseră câinii, mă boscorodiseră turme de gâşte albe şi grase cu gâgâitul lor, dar nu întâlnisem niciun suflet de om destul de aproape ca să-l salut. Cărarea devenise un drum lat, bătucit de căruţe.

De pe cerul limpede, soarele mă bătea pe spate şi în cap. Am auzit, de undeva de deasupra, un „chi” ascuţit de şoim. Am înălţat ochii. Pasărea fâlfâia uşor din aripile larg deschise. Ţipă a doua oară, strânse aripile şi plonjă spre mine. Fără îndoială, voia să prindă o rozătoare măruntă de pe câmpie. L-am urmărit coborând şi numai în ultima clipă mi-am dat seama că eu eram ţinta. Am ridicat braţul să-mi acopăr faţa chiar când pasărea îşi desfăcu iar aripile. Am simţit curentul de aer când ateriză. Pentru o pasăre de asemenea mărime, mi se lăsă foarte uşor pe braţ. Ghearele mi se înfipseră dureros în carne.

Mai întâi mi-am zis că e un şoim dresat fugit în sălbăticie, care mă văzuse şi se hotărâse, cine ştie cum, să se întoarcă printre oameni. Bucata de piele de la picior putea fi un rest din fâşia cu care fusese legat. Pasărea clipi. Era o creatură splendidă oricum te uitai la ea. Am mişcat puţin braţul ca s-o admir. Pielea de la picior învelea un sul mic.

— Pot să mă uit? am întrebat cu glas tare.

Şoimul întoarse capul în direcţia din care îmi auzea vocea şi mă fixă cu un ochi lucios. Era Măzăriche.

Sânge Străvechi.

N-am reuşit să desluşesc mai mult din gândurile lui, dar mi-a fost suficient.

Nu prea ştiusem cum să mă port cu păsările la Buckkeep. Burrich mă rugase, în cele din urmă, să le las în pace, pentru că le agitam. Cu toate acestea, am atins blând cu Harul mintea sclipitoare a şoimului. Părea liniştit. Am reuşit să desfac sulul. Pasărea se foi pe braţul meu, vârându-mi ghearele în carnea moale. Apoi, fără să mă prevină, îşi întinse aripile şi-şi luă zborul. Se roti în spirală, fluturând tare din aripi ca să se înalţe, scoase acel „chi, chi” ascuţit şi alunecă în jos, pe cer. Eu am rămas cu braţul înroşit de picăturile de sânge scurse din găurile lăsate de gheare. Îmi ţiuia urechea de la fâlfâitul aripilor. M-am uitat la rănile de pe braţ. Apoi curiozitatea m-a împins să desfac

sulul. Mesajele le aduceau porumbeii, nu şoimii.

Scrisul se înşira în stil vechi, cu litere subţiri, lungi şi dezlânate. Soarele puternic îmi îngreuna şi mai mult cititul. M-am aşezat pe marginea drumului şi-am protejat sulul cu palma, ca să pot citi. Inima mi se opri în loc la primele cuvinte.

„Sângele Străvechi salută Sângele Străvechi.”

Mi-a fost şi mai greu să descifrez restul textului. Pergamentul era zdrenţuit, ortografia bizară, cuvintele amestecate, numai cât să poţi deduce esenţialul. Avertizarea mi-o trimitea Holly, dar bănuiam că scrisul era al lui Rolf. Regele Regal îi vâna făţiş pe cei cu Sânge Străvechi. Celor prinşi le oferea bani, cu condiţia să-l ajute să pună mâna pe un bărbat însoţit de un lup. Holly şi Rolf bănuiau că mă vrea pe mine şi pe Ochi Întunecaţi. Pe aceia care îl refuzau îi ameninţa cu moartea. Mai scria ceva: să-mi fac cunoscut mirosul celor cu Sânge Străvechi şi să le cer să mă ajute cât pot. În rest, scrisoarea era prea zdrenţuită ca să poată fi descifrată. Am vârât sulul în curea. Ziua senină mi se întunecase. Deci Will îi spusese lui Regal că trăiesc. Iar regele se temea suficient de mult de mine ca să pună lucrurile în mişcare. Poate că era bine că mă despărţisem de lup un timp.

La amurg, am coborât pe o ridicătură de pe mal. În faţa mea, pitite într-o cotitură a râului, sclipeau câteva lumini. Poate era un post de control sau un chei care înlesnea trecerea fermierilor şi păstorilor peste râu. Am urmărit luminile în drum spre ele. Acolo precis erau mâncare caldă, oameni şi adăpost peste noapte. M-aş putea opri să schimb o vorbă. Mai aveam şi câţiva bănuţi. Dar nu mai aveam lupul care să-mi pună întrebări, nu-l mai aveam pe Ochi Întunecaţi, să pândească în faţa mea, sperând să nu-l simtă câinii. Nimeni nu se îngrijora de soarta mea, în afară de mine. Poate mă voi opri la luminiţele acelea. Poate voi bea un pahar şi voi schimba o vorbă. Poate voi afla cât mai este până la Tradeford şi voi auzi bârfe despre ce se petrece acolo. Venise vremea să plănuiesc serios cum îl voi ucide pe Regal.

Venise vremea să contez numai pe mine.

8

TRADEFORD

Pe măsură ce căldura verii se apropia de sfârşit, piraţii Corăbiilor Roşii şi-au dublat eforturile de a lua în stăpânire o parte cât mai mare din ducatul Bearns înainte de venirea iernii vijelioase. Odată ce puneau mâna pe porturile principale, ştiau că pot ataca, nestingheriţi, şi restul coastei celor Şase Ducate. Aşadar, deşi în vara aceea raidurile ajunseseră până la ducatul Shoaks, odată ce zilele calde se împuţinau, piraţii depuneau eforturi concertate pentru a domina toată coasta ducatului Bearns.

Aveau o tactică numai a lor. Nu voiau să cucerească oraşe sau să învingă populaţia. Singurul lor scop era distrugerea. Oraşele pe care le capturau erau arse din temelii, iar locuitorii lor, dacă nu scăpau cu fuga, erau ucişi sau transformaţi în neoameni. Puţini erau păstraţi ca să fie ori puşi la muncă şi trataţi mai rău decât animalele, ori făcuţi neoameni dacă nu mai puteau lucra sau dacă cuceritorii voiau să se distreze pe seama lor. Piraţii îşi construiau propriile adăposturi rudimentare, refuzând cu dispreţ să locuiască în clădirile pe care ar fi putut să le ia în stăpânire, în loc să le distrugă. Nu făceau niciun efort să întemeieze aşezări permanente, pur şi simplu întăreau cu garnizoane porturile cele mai importante, ca să se asigure că nu puteau fi recucerite.

Deşi ducatele Shoaks şi Rippon ajutau ducatul Bearns de câte ori puteau, aveau propriul ţărm de apărat şi puţine resurse la dispoziţie. Ducatul Buck se târa de pe-o zi pe alta cum putea. Lordul Bright a observat cu întârziere că Buckul conta în mare măsură pe cetăţile de la marginea ducatului pentru protecţie şi

s-a gândit prea târziu să salveze linia aceea de apărare. Şi-a folosit oamenii şi banii pentru a întări Buckkeepul. Aşa că restul ducatului a rămas să se bazeze pe propriii locuitori şi pe trupele neregulate, ale căror soldaţi acţionau la ordinele lui Lady Patience, considerată ultimul bastion al apărării împotriva piraţilor. Bearns nu aştepta sprijin de la Buckkeep, dar primea cu recunoştinţă tot ce venea de acolo sub semnul iederei.

Ducele Brawndy de Bearns, luptător trecut de mult de prima tinereţe, a răspuns provocării piraţilor cu o sabie cenuşie, ca părul şi barba lui. Hotărârea lui nu cunoştea limite. N-a şovăit să-şi pună la bătaie averea, nici să rişte viaţa neamului său, în strădania finală de a-şi apăra ducatul. Şi-a găsit sfârşitul apărând castelul familiei, Ripplekeep. Dar nici moartea sa, nici prăbuşirea castelului nu le-au împiedicat pe fiicele sale să continue lupta împotriva piraţilor.

Cămaşa mea se deformase după ce o ţinusem sul în boccea atâta vreme. Cu toate acestea, am îmbrăcat-o, strâmbând din nas. Mirosea uşor a lemn ars şi puternic a mucegai. Intrase umezeala în ea. M-am convins singur că aerul va alunga putoarea. Cu părul şi barba am făcut ce-am putut, adică mi-am periat părul şi l-am prins în coadă, iar barba mi-am pieptănat-o cu degetele. N-o suportam, dar mă enerva să pierd timp cu bărbieritul toată ziua. Am părăsit malul după ce m-am spălat iute în apă şi-am pornit spre luminile oraşului. De data asta, mă hotărâsem să fiu mai bine pregătit. Avea să mă cheme Jory. Fusesem soldat şi mă pricepeam la cai şi la scris, dar piraţii îmi dăduseră foc casei. Mă îndreptam spre Tradeford ca să încep o viaţă nouă. Era un rol pe care puteam să-l joc convingător.

Când pieri şi ultima rază de soare, mai multe lumini se aprinseră în oraşul de pe malul râului şi-am constatat că mă înşelasem în ce priveşte mărimea lui. Se întindea până la marginea apei. M-a trecut un fior, dar mi-am spus că, străbătând oraşul, pierdeam mai puţin timp decât ocolindu-l. Fără Ochi Întunecaţi pe urmele mele, nu aveam niciun motiv să lungesc drumul cu ore şi kilometri. Mi-am scos bărbia în faţă şi-am luat-o din loc, prefăcându-mă cât mai sigur pe mine.

Oraşul era mult mai plin de viaţă după lăsarea întunericului decât majoritatea celor în care fusesem. Pe străzi se simţea

mireasmă de sărbătoare. Cei mai mulţi trecători se îndreptau spre centrul oraşului şi, pe măsură ce mă apropiam şi eu de el, vedeam torţe şi lume în haine elegante, auzeam râsete şi muzică. Flori proaspete împodobeau grinzile de sprijin ale uşilor hanului. Am ajuns într-o piaţă luminată ca ziua. De-acolo se auzea muzică, iar oamenii dănţuiau şi se veseleau. Lângă butoaiele cu băutură se înşirau mese încărcate cu pâine şi fructe. Am început să salivez la vederea mâncării. În special pâinea mirosea foarte bine, mai ales pentru cineva care nu mai pusese gura pe ea de atâta vreme.

Am zăbovit la marginea mulţimii, trăgând cu urechea, şi-am aflat că se însura capamanul oraşului şi de aceea sărbătorea şi dansa lumea. Capamanul, am presupus eu, era un titlu nobiliar din Farrow, iar nobilul acesta era foarte iubit de oameni pentru generozitatea lui. O femeie în vârstă, observându-mă, veni la mine şi-mi vârî trei bănuţi de aramă în palmă.

— Du-te la mese şi mănâncă, tinere, îmi spuse ea amabilă. Capamanul Logis a poruncit ca în noaptea nunţii sale toată lumea să sărbătorească împreună cu el. Mâncarea e pe gratis. Du-te şi mănâncă, nu te ruşina.

Se ridică pe vârfuri ca să mă bată prieteneşte pe umăr. M-am înroşit fiindcă mă luase drept cerşetor, dar mi-am zis că nu e înţelept să-i schimb părerea. Dacă asta credea despre mine, înseamnă că aşa arătam şi tot aşa trebuia să mă port. Totuşi, când am vârât bănuţii în săculeţ, m-a încercat un sentiment ciudat de vină, ca şi cum i-aş fi furat de la femeie. Am făcut ce mi-a spus, adică m-am dus la mese şi m-am aşezat în capătul cozii la care stătea lumea pentru apă, fructe şi carne.

Câteva tinere se ocupau de împărţirea mâncării. Una din ele îmi umplu un blid şi mi-l întinse peste masă grăbită, de parcă voia să scape de mine cât mai repede. I-am mulţumit, stârnind chicote în rândul prietenelor ei. Fata se arătă indignată, ca şi cum aş fi luat-o drept târfă. M-am îndepărtat rapid de ea. Am găsit un colţ de masă unde m-am aşezat în aşa fel încât să nu stea nimeni lângă mine. Un tânăr care împărţea halbe şi le umplea cu bere îmi dădu şi mie una şi vru să ştie de unde vin. I-am spus doar că mersesem în susul râului, căutând de lucru, şi l-am întrebat dacă ştie pe cineva care să mă ia în slujba lui.

— O, păi trebuie să mergi la târgul de slujbe de la Tradeford,

în susul râului, îmi răspunse el prietenos. E la nicio zi de mers pe jos. Poate te ia cineva la strânsul recoltei. Dacă nu, Arena Regelui tocmai se construieşte. Dau de lucru oricui e în stare să ridice o piatră şi să dea cu hârleţul.

— Arena Regelui? l-am întrebat.

Tânărul înclină din cap către mine.

— Pentru ca toată lumea să fie martoră când regele va împărţi dreptatea.

Îl strigă un nuntaş care flutura o halbă goală. Am rămas singur, să mănânc şi să meditez. „Dau de lucru oricui.” Deci atât de sălbatic şi de ciudat păream. Nu-i nimic, ce puteam face? Mâncarea era foarte bună. Aproape că uitasem cât de consistentă e pâinea de grâu şi ce mireasmă răspândeşte. Savoarea feliei muiate în sucul de carne din blid îmi aminti de bucătăreasa Sara şi de generozitatea ei faţă de mine. Undeva, în susul râului, la Tradeford, probabil că frământa aluat de plăcinte sau împăna o bucată de carne cu mirodenii înainte de-a o aşeza într-una din oalele ei mari şi negre şi de-a o acoperi bine, ca să fiarbă înăbuşit deasupra cărbunilor, peste noapte. Da, şi în grajdurile lui Regal, Hands dădea ultimul tur, aşa cum făcuse Burrich la Buckkeep, verificând ca fiecare animal să aibă apă proaspătă şi fiecare boxă să fie bine închisă. Alte douăsprezece ajutoare de grăjdar de la Buckkeep erau şi ele acolo, chipuri şi suflete pe care le cunoşteam atât de bine din anii petrecuţi împreună în grajdurile lui Burrich, sub supravegherea lui. Şi pe servitori îi luase Regal cu el din Buck. Poate şi doamna Hasty era acolo, şi Brant, şi Lowden şi…

Mă covârşi singurătatea. Ce bine-ar fi să-i văd, să mă proptesc de-o masă şi să ascult bârfele interminabile ale bucătăresei Sara, sau să mă las pe spate în şura cu fân şi să pretind că cred minciunile gogonate ale lui Hands despre câte femei intraseră în patul lui de când îl văzusem ultima oară. Am încercat să-mi închipui reacţia doamnei Hasty la veşmintele mele de-acum şi m-am pomenit zâmbind la figura ei scandalizată.

M-a trezit din visare un bărbat care scotea pe gură un pomelnic de înjurături. Nici măcar cel mai beat marinar n-ar fi pângărit aşa o nuntă. N-am fost singurul care a întors capul către el şi, pentru câteva clipe, nimeni nu mai scoase o vorbă. M-am uitat lung la scena pe care n-o observasem înainte.

Într-o parte a pieţei, acolo unde bătea mai slab lumina torţelor, era o căruţă trasă de doi cai. Căra o cuşcă mare, cu trei neoameni închişi în ea. N-am reuşit să văd decât că erau trei, dar Harul meu nu le sesiza prezenţa. O femeie căruţaş se apropie de cuşcă înarmată cu o măciucă. O lovi zdravăn de bare, poruncindu-le prizonierilor să se potolească, apoi se întoarse către doi tineri care trândăveau proptiţi de capătul căruţei.

— Şi voi să-i lăsaţi în pace, bădăranilor! îi mustră ea. Trebuie să ajungă în Arena Regelui, să primească dreptate sau îndurare acolo. Până atunci, lăsaţi-i în pace, m-aţi auzit? Lily! Lily, adu oasele rămase de la friptura aia de-acolo şi dă-le creaturilor ăstora. Şi voi doi, v-am zis, plecaţi de lângă ele! Nu le mai stârniţi!

Cei doi tineri se dădură înapoi din faţa măciucii, râzând cu mâinile ridicate.

— Nu pricep de ce să nu ne distrăm noi pe seama lor mai întâi, protestă cel mai înalt dintre ei. Am auzit că la Rundsford oamenii îşi construiesc propria arenă a dreptăţii.

Al doilea făcu mare paradă încordându-şi muşchii umerilor.

— Eu pot să intru oricând în Arena Regelui.

— Prizonier sau campion? îi strigă un glas în batjocură, şi amândoi tinerii se puseră pe râs, iar cel mai înalt îl îmbrânci pe celălalt în glumă.

Am rămas în picioare la locul meu. În suflet mi se născu o bănuială sumbră. Arena Regelui. Neoameni şi campioni. Mi-am adus aminte cu ce ochi hrăpăreţi îi urmărise Regal pe bărbaţii care mă încercuiseră ca să mă bată. Mă cuprinse o amorţeală când femeia numită Lily îşi croi drum la căruţă şi azvârli o farfurie de oase prizonierilor. Neoamenii se năpustiră asupra lor hulpavi, lovindu-se şi pălmuindu-se ca să pună mâna pe o porţie cât mai mare din resturile aruncate din milă. Un grup mărişor de oameni se adunase în jurul căruţei, arătând cu degetul spre ei şi râzând. M-am uitat scârbit la spectatori. Chiar nu-şi dădeau seama că prizonierii aceia fuseseră transformaţi în neoameni? Nu erau criminali. Erau soţi şi fii, pescari şi fermieri din cele Şase Ducate, a căror singură crimă fusese aceea de a fi fost prinşi de piraţii Corăbiilor Roşii.

Pierdusem numărul neoamenilor pe care-i omorâsem. Într-

adevăr, îmi provocau repulsie, dar aceeaşi repulsie o simţeam când vedeam un picior ros de cangrenă sau un câine atât de mâncat de râie, încât nu exista leac pentru el. Uciderea neoamenilor nu avea nicio legătură cu ura, pedeapsa ori dreptatea. Moartea era singurul leac pentru boala lor şi ar fi trebuit să-l primească de îndată, din milă pentru familiile care îi iubiseră. Cei doi tineri vorbiseră de parcă uciderea lor ar fi fost un fel de distracţie.

M-am aşezat încet la loc. Mai aveam mâncare în blid, dar îmi pierise pofta. Judecata sănătoasă îmi spunea că ar trebui să mănânc, cât mai aveam ce. M-am uitat la carne. Am înghiţit-o cu forţa.

Când am ridicat ochii din blid, i-am surprins pe cei doi tineri holbându-se la mine. O clipă, le-am susţinut privirile, apoi mi-am adus aminte cine ar trebui să fiu şi-am coborât ochii. Era limpede că se distrau pe seama mea, pentru că veniră ţanţoşi la mine şi se aşezară, unul vizavi, celălalt enervant de aproape. Acesta din urmă strâmbă din nas ostentativ şi-şi acoperi gura, spre amuzamentul tovarăşului său. Le-am urat amândurora bună seara.

— Bună pentru tine, poate. Nu te-ai mai ospătat aşa de ceva vreme, nu, cerşetorule?

Vorbise cel de vizavi, un bădăran bălai, cu faţa acoperită de pistrui.

— Aşa-i, şi mulţumesc capamanului vostru pentru generozitate, am răspuns calm.

Căutam deja o cale să scap de ei.

— Aşa. Ce vânt te-aduce la Pome? mă întrebă pistruiatul.

Era mai înalt decât tovarăşul lui indolent şi mai musculos.

— Caut de lucru. M-am uitat fix în ochii săi cenuşii. Mi s-a zis că se ţine un târg de slujbe la Tradeford.

— Şi la ce fel de lucruri te pricepi, cerşetorule? La speriat ciori? Sau atragi, poate, şobolanii afară din casele oamenilor cu duhoarea ta?

Se propti cu cotul pe masă, prea aproape de mine, apoi se lăsă pe el, de parcă ar fi vrut să-mi arate ghemul gras de muşchi din braţ.

Am tras adânc aer în piept o dată, de două ori. M-a încercat o senzaţie pe care-o uitasem de-o vreme: gheara fricii, însoţită de-

un tremur invizibil când eram provocat. Ştiam că, uneori, era tremurul care anunţa o criză. Enervare. Nu. Furie. Furia iraţională, nestăpânită, care-mi dădea puterea să ridic barda şi să tai braţul unui om de la umăr sau să mă arunc asupra lui şi să-i smulg ultima suflare, oricât m-ar lovi cu pumnii.

Îngrozit şi surprins oarecum, mi-am întâmpinat furia cu bucurie şi m-am întrebat ce-o fi trezit-o la viaţă. Să fi fost amintirea prietenilor pierduţi pentru totdeauna, ori scenele de luptă pe care mi le aducea în vis Meşteşugul atât de des în ultimul timp? Nu avea importanţă. Purtam o sabie zdravănă la şold şi mă îndoiam că cei doi neghiobi o observaseră sau mă credeau în stare s-o folosesc. Probabil că singura armă pe care-o mânuiseră ei vreodată era secera şi nu văzuseră alt sânge în viaţa lor decât de pui sau de vacă. Nu se treziseră niciodată noaptea din cauza lătratului câinilor, întrebându-se dacă vin piraţii, nu veniseră acasă după o zi de pescuit, rugându-se ca, după ce dau ocol capului, să-şi mai vadă oraşul în picioare. Nişte tinerei fericiţi în ignoranţa lor, care trăiau bine într-un ţinut blând pe malul râului, departe de coasta hărţuită de bătălii, fără altă posibilitate de-a face pe grozavii decât tachinând un străin sau aţâţând prizonieri închişi în cuşti.

Aş vrea ca toţi tinerii din cele Şase Ducate să fie la fel de ignoranţi.

Am tresărit de parcă Verity mi-ar fi pus mâna pe umăr. Aproape că am întors capul. M-am stăpânit însă şi nu m-am mişcat, bâjbâind în sinea mea după el. Zadarnic. Nu i-am găsit urma.

Nu eram sigur că de la Verity îmi venise gândul. Poate era propria mea dorinţă. Totuşi, semănăm atât de mult cu el, încât eram convins că el mi-l trimisese. Furia îmi dispăru la fel de repede cum venise şi m-am uitat la cei doi constatând mirat că se aflau tot acolo. Nişte flăcăiandri, da, doar nişte flăcăiandri fără astâmpăr care nu ştiau cum să se grozăvească mai mult. Ignoranţi şi nemiloşi, cum sunt tinerii deseori. Ei, bine, n-aveam să fiu eu acela pe care să-şi dovedească ei bărbăţia, dar nici nu voi păta ţărâna de sânge în ziua nunţii capamanului lor.

— Cred că am stat mai mult decât se cuvine, am rostit cu gravitate şi m-am ridicat de la masă.

Mâncasem destul şi nu-mi mai trebuia jumătatea de halbă

rămasă lângă blid. Am observat că tinerii mă măsoară din cap până-n picioare şi că unul din ei tresare clar la vederea sabiei. Celălalt se ridică, vrând parcă să mă ia la rost că plec, dar prietenul lui îi făcu un semn foarte discret din cap. Când se echilibrară forţele, flăcăiandrul musculos se dădu la o parte rânjind, trăgându-se cât mai departe de mine, nu cumva să-l mânjesc cu atingerea mea. Mi-a fost ciudat de uşor să-i ignor jignirea. Nu m-am retras din calea lor, ci m-am întors şi-am ieşit în întuneric, departe de veselie, dans şi muzică. Nu m-a urmărit nimeni.

M-am dus în partea de oraş de pe malul apei, plimbându-mă şi gândindu-mă la ţelul tot mai limpede conturat în mintea mea. Aşadar, eram aproape de Tradeford, aproape de Regal. Am simţit dorinţa bruscă de a mă pregăti pentru el. La noapte îmi voi lua o odaie la un han, unul cu baie, mă voi spăla şi mă voi bărbieri. Să se uite bine Regal la mine, la cicatricele pe care mi le lăsase, ca să ştie că eu l-am omorât. Şi după aceea? Dacă aveam să mai trăiesc ca să mă preocupe acel „după aceea”, dacă avea să mă recunoască vreunul din cei care mă vedeau, atunci aşa să fie. Să se ştie că Fitz s-a întors din mormânt ca să arate pretinsului rege Dreptatea regelui adevărat.

Astfel întărindu-mă în adâncul sufletului, am trecut pe lângă două hanuri. În primul răsunau ţipete fie de încăierare, fie de prietenie prea mare; n-aş fi putut să dorm nici de unele, nici de altele. Al doilea avea o prispă dărăpănată şi-o uşă care atârna strâmbă în balamale. Mi-am zis că nici aşternuturile n-or fi prea curate. În schimb, m-am oprit la un han care avea o oală desenată pe firmă şi ţinea o torţă aprinsă afară, să vadă drumeţii pe unde să intre.

Ca toate clădirile mai mari din Pome, hanul fusese construit din piatră de râu şi mortar şi tot din aceleaşi materiale era făcută şi podeaua. Un cămin mare domnea în capătul încăperii, dar nu ardea în el decât un foc de vară, atât cât să fiarbă oala cu tocană promisă afară. Deşi mâncasem de curând, mi s-a făcut poftă. La tejghea era linişte, lumea se dusese să bea la nunta capamanului. Hangiul avea o înfăţişare prietenoasă, dar o dungă îi brazdă fruntea la vederea mea. Am pus un ban de argint pe masă în faţa lui, ca să-l liniştesc.

— Aş vrea o odaie pentru noaptea asta şi să fac şi o baie.

Mă examină de sus până jos neîncrezător.

— Numai dacă faci baia mai întâi, rosti el categoric.

I-am zâmbit larg.

— Nu mă deranjează, domnule. Îmi voi spăla şi hainele, nu trebuie se vă temeţi că vă voi umple aşternuturile de gângănii.

Hangiul încuviinţă fără tragere de inimă şi trimise un băiat la bucătărie după apă caldă.

— Ai bătut cale lungă, nu? se arătă el binevoitor, arătându-mi drumul spre baia din spatele hanului.

— Şapte poşte şi încă pe-atât. Dar mă aşteaptă o treabă la Tradeford şi vreau să arăt cât pot de bine când o rezolv.

Am zâmbit la vorbele mele, mulţumit de adevărul lor.

— Aha, o treabă. Aşa, deci. Pricep. Da, e mai bine să te prezinţi curat şi odihnit. Ai o bucată de săpun în colţ. Nu te ruşina s-o foloseşti.

Înainte de a pleca hangiul, l-am rugat frumos să-mi dea o lamă, pentru că în baie exista o oglindă. Îmi promise una bucuros. Mi-o aduse băiatul, cu prima găleată de apă caldă. Până când termină de umplut cada, eu îmi tăiasem deja mare parte din barbă, ca să mă pot bărbieri. Băiatul se oferi să-mi spele hainele pentru un bănuţ de aramă în plus, iar eu am fost mai mult decât bucuros să i-l dau. Mi le luă strâmbând din nas, ceea ce îmi arătă că puţeam mai tare decât crezusem. Fără îndoială, excursia prin mlaştină lăsase mai multe urme decât îmi închipuisem.

M-am îmbăiat încet, scufundându-mă în apa fierbinte, dându-mă cu săpunul moale din vas, apoi frecându-mă bine înainte de-a mă clăti. M-am spălat pe cap de două ori, până când mi-a curs din păr spumă albă, nu gri. Apa rămasă în cadă era mai densă decât râul Vin, de culoarea cretei. Măcar acum nu m-am grăbit la bărbierit şi m-am tăiat numai de două ori. După ce mi-am pieptănat părul la spate şi l-am prins în coadă, ca războinicii, m-am uitat în oglindă şi-am văzut un chip pe care de-abia l-am recunoscut.

Nu-mi mai văzusem faţa de luni de zile, şi atunci în oglinda mică de la Burrich. Chipul care mă privea din oglindă era mai tras decât îl ştiusem, cu pometi proeminenţi, amintind de portretul lui Chivalry. Dunga de păr alb crescut deasupra frunţii mă îmbătrânea şi mă trimitea cu gândul la o urmă de jder.

Fruntea şi obrajii mi se bronzaseră de la soarele verii petrecute în aer liber, dar faţa era mai palidă acolo unde îmi fusese barba, aşa că jumătatea inferioară a cicatricei prelungite pe obraz părea mult mai închisă decât cealaltă. Oglinda nu-mi arăta pieptul întreg, dar tot mi se vedeau mai multe coaste decât înainte. Aveam muşchi, e-adevărat, dar grăsime nici cât să ungi o tigaie, cum ar fi zis Sara, bucătăreasa. Mersul neîntrerupt şi faptul că mâncasem numai carne îmi lăsaseră urme pe trup.

Mi-am întors ochii de la oglindă cu un zâmbet şi trist, şi vesel. Puteam să uit liniştit de teama că m-ar recunoaşte vreun fost prieten. De-abia mă recunoşteam eu însumi.

Am îmbrăcat schimbul de haine groase ca să merg în odaia mea. Băiatul mă asigură că mi le va atârna pe cele spălate în faţa căminului şi mi le va aduce uscate a doua zi dimineaţă. Mă conduse în odaie, îmi lăsă o lumânare şi-mi ură noapte bună.

Încăperea avea puţină mobilă, dar era curată. Patru paturi, dar eu eram singurul oaspete, lucru care mi-a convenit de minune. Fiind vară, unica fereastră, fără perdea, stătea cu obloanele deschise. Adierea răcoroasă a nopţii bătea dinspre râu până în odaie. Am rămas în picioare o vreme, cu ochii la întunericul de afară. În susul râului, sclipeau luminile din Tradeford. Era o aşezare întinsă. Alte lumini scânteiau pe drumul de la Pome la ea. Mă aflam, cu certitudine, într-un ţinut bine statornicit. Şi tot cu certitudine aveam să călătoresc singur, mi-am zis şi-am alungat durerea care mă invada ori de câte ori mă gândeam la Ochi Întunecaţi. Mi-am azvârlit bocceaua sub pat. Păturile erau aspre, dar miroseau a curat, la fel mindirul. După luni de zile de dormit pe pământ, mi s-a părut la fel de moale ca salteaua mea de pene de la Buckkeep. Am suflat în lumânare şi m-am culcat, aşteptându-mă să adorm imediat.

Dar m-am pomenit că mă holbez la tavanul întunecat. Zarva de la nuntă se auzea în depărtare. Mai aproape erau alte zgomote, nefamiliare mie. Clădirea pârâia şi se aşeza mai bine pe pământ, în odăile vecine se foiau ceilalţi oaspeţi ai hanului. Îmi tulburau odihna, nu mă linişteau ca vântul fremătând printre copaci în pădure sau clipocitul râului aproape de culcuşul meu. Mă temeam de semenii mei mai mult decât de orice ameninţare din sânul naturii.

Gândurile mi-au rătăcit la Ochi Întunecaţi şi m-am întrebat ce

face şi dacă e în siguranţă în noaptea aceea. L-am cercetat cu Meşteşugul, apoi m-am oprit. A doua zi voi ajunge la Tradeford, pentru a duce la capăt un lucru la care el nu mă va putea ajuta. Mai mult decât atât, mă aflam într-un ţinut în care n-ar fi putut veni la mine în siguranţă. Dacă voi reuşi ceea ce-mi doresc şi voi mai fi în viaţă după aceea, ca să plec în Regatul Munţilor, în căutarea lui Verity, atunci pentru el e mai bine să stea acolo unde e acum, încercând să se alăture semenilor lui şi să-şi trăiască propria viaţă.

Mi-a fost foarte uşor să trag asemenea concluzii şi să recunosc că luasem o hotărâre înţeleaptă. Mai greu mi-a venit să mă ţin de ea. N-ar fi trebuit să plătesc pentru un pat, ar fi trebuit să-mi petrec noaptea mărşăluind, aş fi avut parte de mai multă odihnă. M-am simţit mai singur ca niciodată. Până şi din temniţa lui Regal, înfruntând moartea, reuşisem să vorbesc cu lupul. În noaptea aceea eram eu şi numai eu, cugetând la un omor pe care nu eram capabil să-l plănuiesc, de teamă că Regal avea să fie păzit de adepţii lui iniţiaţi în Meşteşug, ale căror talente puteam doar să le bănuiesc. În ciuda nopţii calde de sfârşit de vară, mi se făcea frig şi greaţă de câte ori mă gândeam la asta. N-am şovăit nicio clipă în hotărârea mea de a-l omorî pe Regal, doar convingerea că voi reuşi mi se clătina. Nu mă descurcasem prea bine de unul singur, dar a doua zi mă voi purta în aşa fel încât Chade să fie mândru de mine.

Chibzuind la grupul de iniţiaţi, mă cuprinse o senzaţie de certitudine tulburătoare că mă păcălisem în ceea ce priveşte strategia mea. Venisem aici din proprie iniţiativă sau îmi meşterise Will gândurile printr-un şiretlic subtil, ca să mă convingă că a fugi spre el era cel mai sigur lucru pe care-l puteam face? Will întrebuinţa cu dibăcie Meşteşugul. Atât de fin ţi se furişa în minte, încât nici nu simţeai că te atinge. Dintr-odată, puse stăpânire pe mine o nevoie imperioasă de a-mi trimite Meşteşugul în explorare, de a verifica dacă-l simt cum mă pândeşte. Atunci m-am convins că impulsul de a-l întrebuinţa era, de fapt, influenţa lui Will asupra mea, ispitindu-mă să-mi deschid mintea pentru el. Aşa mi-au rătăcit gândurile, hăituindu-se unul pe altul în cercuri tot mai mici, până când aproape că l-am simţit pe Will cum se distrează urmărindu-mă.

După miezul nopţii, somnul a început, în sfârşit, să-mi dea

târcoale. Mi-am părăsit gândurile fără nicio ezitare, aruncându-mă în braţele lui cum se aruncă un scufundător în apă, preocupat să-i exploreze adâncurile. Prea târziu mi-am dat seama de ce mă atrăgea atât scufundarea aceea. M-aş fi opus, dacă mi-aş fi amintit cum. În schimb, am recunoscut în jurul meu draperiile şi trofeele care împodobeau coridorul cel mare din Ripplekeep, castelul principal din ducatul Bearns.

Porţile masive de lemn atârnau deschise în balamale, victimele berbecului intrat pe jumătate înăuntru, după ce lovise teribil în ele. Fumul plutea în aer, încolăcit în jurul flamurilor victoriilor trecute. Grămezi de cadavre se ridicau peste tot acolo unde luptătorii încercaseră să ţină piept şuvoiului de piraţi în faţa cărora cedaseră porţile grele de stejar. La câţiva paşi de zidul masacrului, soldaţi înşiruiţi din Bearns încă mai suflau, dar foarte slab. Ducele Brawndy lupta în mijlocul unui grup mai mic, flancat de fiicele lui, Celerity şi Faith. Fetele învârteau săbiile, încercând zadarnic să-şi apere tatăl de atacul nestăvilit al duşmanilor. Amândouă se băteau cu o îndemânare şi o ferocitate de care nu le crezusem în stare. Parcă erau o pereche de şoimi, cu feţele încadrate de părul negru scurt şi drept, cu ochi mijiţi a ură. Dar Brawndy refuza să fie apărat, refuza să cedeze în faţa asaltului nemilos al piraţilor. Stătea cu picioarele desfăcute, plin de sânge, şi strângea barda cu amândouă mâinile.

În faţa şi la picioarele lui, ferit de arma rotită în aer, zăcea cadavrul fiicei lui celei mai mari, moştenitoarea sa. O sabie o tăiase între umăr şi gât, zdrobindu-i clavicula, apoi îi străpunsese pieptul. Era moartă, moartă fără speranţă, dar Brawndy nu voia să se îndepărteze de cadavrul ei. Ducelui îi curgeau pârâiaşe de lacrimi şi sânge pe obraji. Pieptul i se umfla ca nişte foale de câte ori inspira, iar pe sub cămaşa ruptă i se vedeau muşchii bătrâni, sleiţi. Înfrunta săbiile a doi potrivnici, un tânăr preocupat doar să-l înfrângă şi un şarpe de bărbat care nu se băga în luptă, ci stătea la pândă cu sabia sa lungă, aşteptând să profite de orice spărtură ar fi reuşit să facă tânărul în apărarea lui Brawndy.

Într-o fracţiune de secundă am ştiut toate acestea, dar şi că ducele nu avea să mai reziste mult. Strângea barda tot mai slab din cauza sângelui alunecos, iar fiecare gură de aer inspirat prin

gura uscată îl ardea. Era bătrân, avea inima frântă, ştia că, şi dacă ar supravieţui bătăliei, Bearns ar cădea oricum în mâinile piraţilor Corăbiilor Roşii. Mie îmi plângea sufletul în faţa nenorocirii lui, dar el tot reuşi să facă un pas imposibil în faţă şi să-l izbească de moarte pe tânărul cu care se bătea. În momentul când barda se înfipse în pieptul piratului, celălalt înaintă şi, în clipa următoare, îi vârî sabia în piept şi-o scoase imediat. Bătrânul căzu pe pietrele însângerate ale castelului său, lângă leşul duşmanului dintâi.

Celerity, care-şi înfrunta propriul agresor, se întoarse foarte scurt la ţipătul de groază al surorii ei. Piratul profită de prilej. Arma lui mai grea învălui sabia fetei şi i-o smulse din mână. Celerity se dădu înapoi în faţa rânjetului de satisfacţie al corsarului şi-şi feri capul de lovitura lui mortală, la timp ca să-l vadă pe ucigaşul tatălui ei apucându-l de păr ca să-i taie capul drept trofeu.

N-am mai putut suporta.

Am sărit după barda scăpată de Brawndy şi-am prins-o de mânerul lunecos de sânge, ca şi cum aş fi strâns mâna unui prieten vechi. Am simţit-o ciudat de grea în mână, dar am ridicat-o, am parat sabia duşmană, apoi, printr-o combinaţie care l-ar fi făcut pe Burrich mândru de mine, am dus-o la spate ca să-mi iau avânt şi să-l lovesc pe pirat în faţă. Un tremur îmi cuprinse trupul simţind cum i se zdrobesc oasele feţei. N-am avut timp să stau pe gânduri. Am sărit în faţă şi-am izbit zdravăn, tăind mâna celui care voise să ia capul tatălui meu. Barda răsună pe dalele de piatră, zguduindu-mi braţele. M-am pomenit împroşcat de sânge când sabia lui Faith străpunse braţul potrivnicului ei. Acesta era mai înalt decât mine, aşa că mi-am ferit umărul şi m-am rostogolit, ridicându-mă în picioare ca să-i spintec burta cu lama bărzii.

Urmară clipe înnebunitoare, când micul nostru pâlc pur şi simplu împietri. Faith se uita la mine cu o expresie de uimire care se transformă în triumf înlocuit imediat de groază.

— Nu-i putem lăsa să ne ia morţii! hotărî ea brusc.

Ridică bărbia şi părul îi flutură precum coama unui armăsar de luptă.

— Bearns! La mine! ţipă ea.

N-aveai cum să înţelegi greşit tonul ei poruncitor. M-am uitat

o secundă la ea. Mi s-au înceţoşat ochii, am văzut dublu. O Celerity cam ameţită îi ură surorii ei: „Trăiască ducesa de Bearns!” Am surprins schimbul de priviri care spunea că niciuna din ele nu se aştepta să mai trăiască până la sfârşitul zilei. Atunci, un grup de luptători din Bearns părăsi lupta şi li se alătură.

— Tatăl şi sora mea. Îngropați-i, porunci Faith la doi soldaţi. Restul, la mine!

Celerity se ridică anevoie în picioare, se uită mirată la barda greoaie şi se aplecă să-şi recupereze sabia cu care era obişnuită.

— Acolo, e nevoie de noi acolo, rosti Faith, arătând cu degetul, iar Celerity o urmă, ca să întărească suficient linia de luptă, pentru a le permite oamenilor lor să se retragă.

Am urmărit-o cum se îndepărtează. O femeie pe care nu am iubit-o, dar pe care o voi admira întotdeauna. Am vrut din tot sufletul să merg după ea, dar scena din faţa mea începea să tremure, se pierdea în fum şi umbre. Mă prinse cineva de braţ.

A fost nesăbuit din partea ta.

Vocea din mintea mea părea foarte mulţumită. Will! mi-am zis disperat şi inima mea se porni să bată nebuneşte.

Nu. Dar ar fi putut foarte bine să fie el. Eşti tot mai neglijent cu zidurile tale, Fitz. Nu-ţi poţi permite. Indiferent cât ne cheamă ei, tu trebuie să fii precaut. Verity m-a împins şi m-am pomenit că trupul meu mă primeşte înapoi.

— Dar tu o faci, am protestat, însă n-am auzit decât glasul meu stins în odaia din han.

Am deschis ochii. Prin fereastră, am constatat că întunericul domnea pretutindeni. Nu-mi dădeam seama dacă trecuseră clipe sau ore. M-am bucurat doar că îmi rămânea timp de dormit, pentru că sfârşeala care mă cuprindea nu mă lăsa să mă gândesc la altceva.

A doua zi dimineaţă, m-am trezit buimac. Prea mult trecuse de când nu mai dormisem într-un pat adevărat, ca să nu mai spun de senzaţia plăcută că eram curat. Mi-am forţat ochii să se focalizeze şi m-am uitat la nodurile din grinzile tavanului. După o vreme, mi-am adus aminte că eram la han şi nu mai aveam mult până la Tradeford şi la Regal. Aproape în aceeaşi clipă, mi-

am amintit că ducele Brawndy murise. Mi-a luat-o inima la goană. Am strâns tare din pleoape ca să alung amintirile bătăliei în mijlocul căreia mă aruncase Meşteşugul şi imediat tâmplele au început să-mi plesnească de durere. În prima clipă, am dat, ca un nebun, vina pe Regal. El era autorul tragediei care scosese viaţa din mine şi-mi lăsase un trup subjugat de slăbiciune. Chiar în dimineaţa în care sperasem să mă trezesc cu forţe noi şi înviorat, gata să-l omor, n-am găsit puterea nici să mă întorc pe partea cealaltă.

După o vreme, băiatul de la han veni şi-mi aduse hainele. I-am mai dat doi bănuţi, plecă şi se întoarse repede cu o tavă. Când am văzut terciul şi i-am simţit mirosul, am înţeles dintr-odată repulsia lui Verity faţă de mâncare în verile când îi ţinuse la distanţă pe piraţi de ţărmul nostru cu Meşteşugul. Singurele obiecte de pe tavă care mă interesau erau cana şi oala cu apă fierbinte. M-am dat jos din pat împleticindu-mă şi m-am lăsat pe vine ca să-mi scot bocceaua de sub pat. Am văzut stele verzi. Când am reuşit s-o desfac şi să găsesc scoarţa de spiriduş, gâfâiam de parcă aş fi alergat la o întrecere. Am avut nevoie de toată concentrarea ca să-mi conving gândurile să uite de durerea de cap. Cum îmi zvâcneau tâmplele, am pus mai multă scoarţă de spiriduş în cană. Aproape că am atins doza pe care i-o dădea Chade lui Verity. De când mă părăsise lupul, suferisem din cauza viselor aduse de Meşteşug. Oricâte ziduri îmi ridicam, tot nu le puteam alunga. Dar noaptea trecută fusese cea mai grea dintr-o perioadă lungă. Probabil pentru că intrasem şi eu în vis şi, prin Celerity, participasem la întâmplări. Visele îmi secătuiseră şi vlaga, şi provizia de scoarţă de spiriduş. Am privit nerăbdător cum scoarţa împrumuta apei aburinde culoarea ei neagră. Imediat ce n-am mai văzut fundul ceştii, am dus-o la gură şi-am dat-o peste cap. Era să mă înec din cauza amărelii, dar asta nu m-a împiedicat să mai torn apă peste scoarţa rămasă pe fundul ceştii.

Am băut şi doza a doua, mai slabă, aşezat pe marginea patului şi privind la orizont pe fereastră. Vedeam foarte bine ţinutul jos de pe malul râului. Am desluşit ogoare cultivate şi vaci de lapte pe păşuni îngrădite chiar la ieşirea din Pome, iar dincolo de ele, fumul micilor ferme de pe marginea drumului. Nu mai aveam de străbătut mlaştini, nu se mai întindeau câmpii

nemăsurate între mine şi Regal. De acum încolo, aveam să călătoresc ca om.

Durerea de cap îmi trecuse. Am mâncat terciul rece în silă, ignorând protestele stomacului meu. Plătisem pentru el şi trebuia să-mi ţină de foame până înainte de sfârşitul zilei. M-am îmbrăcat cu hainele curate pe care mi le adusese băiatul înapoi. Erau spălate, dar mai mult nu le puteam lăuda. Cămaşa se deformase şi se decolorase în diverse nuanţe maronii. Pantalonii mulaţi îi purtasem până se răriseră la genunchi şi la fund şi-mi erau scurţi. Când am încălţat papucii cusuţi de mine, am văzut încă o dată cât de jerpeliţi arătau. De atâta vreme nu mă mai interesase cum trebuie să apar în faţa lumii, încât m-am pomenit îmbrăcat mai sărăcăcios decât un cerşetor din Buckkeep. Nu era de mirare că stârnisem deopotrivă milă şi dezgust seara trecută. Şi eu aş fi simţit la fel faţă de un om zdrenţuros ca mine.

Am şovăit la gândul de a coborî îmbrăcat astfel. Însă alternativa era să-mi pun hainele groase, de lână, să mă sufoc de căldură şi să transpir toată ziua. Deşi bunul-simţ mă îndemna să cobor aşa cum sunt, mă consideram atât de vrednic de batjocorit, încât aş fi vrut să mă fac nevăzut.

Strângându-mi iute bocceaua, m-am alarmat constatând câtă scoarţă de spiriduş consumasem deodată. Alarmat, atâta tot. Cu un an în urmă, aceeaşi cantitate m-ar fi făcut să ţopăi pe acoperişuri. Mi-am zis că eram ca zdrenţele de pe mine. Nu aveam de ales. Meşteşugul nu mă lăsa în pace în vis, iar eu nu aveam timp să stau culcat şi să-mi las corpul să-şi revină singur, darămite bani, să mai plătesc pentru o odaie şi mâncare la un han. Totuşi, azvârlindu-mi bocceaua pe umăr şi coborând scările, mi-am spus că nu începeam prea vesel ziua. Moartea lui Brawndy şi prăbuşirea ducatului Bearns, hainele mele de sperietoare de ciori şi scoarţa de spiriduş îmi creaseră toate o stare foarte proastă.

Ce şanse aveam să trec de zidurile şi gărzile lui Regal şi să-i iau viaţa?

Deprimarea, îmi spusese Burrich odată, era unul din efectele scoarţei de spiriduş. Deci asta simţeam. Atât.

Mi-am luat rămas-bun de la hangiu, iar el mi-a urat noroc. Afară, soarele se înălţase de-o suliţă pe cer, prevestind încă o zi

frumoasă. Am pornit în pas vioi spre ieşirea din Pome şi spre Tradeford.

Ajuns la periferia oraşului, m-a întâmpinat o privelişte neliniştitoare: două spânzurători, un stâlp pentru biciuit victimele şi doi stâlpi ai infamiei. Lemnul nu lucea de la soare încă; construcţiile erau destul de noi, dar, după cum arătau, erau folosite destul de des. Am trecut repede pe lângă ele, însă tot mi-am adus aminte cât de aproape fusesem să îmbrăţişez şi eu un asemenea stâlp. Mă salvaseră sângele meu de bastard regal şi tradiţia străveche, care spunea că cei cu sânge regesc nu pot fi spânzuraţi. Mi-am amintit şi plăcerea evidentă cu care urmărea Regal cum eram bătut.

M-am înfiorat a doua oară când m-am întrebat unde e Chade. Dacă soldaţii lui Regal reuşiseră, totuşi, să-l prindă, nu mă îndoiam că regele îi va lua iute viaţa. Am încercat să nu-mi închipui cum ar arăta atârnând în ştreang, înalt, slab, cărunt, bătut de soarele fierbinte.

Sau va muri repede?

Am scuturat din cap ca să alung astfel de gânduri şi-am trecut pe lângă bietele cadavre care fluturau în soare ca rufele uitate pe sfoară. Mintea mea făcu o glumă macabră: până şi ele erau mai bine îmbrăcate decât mine.

Pe drum, a trebuit să mă dau la o parte nu o dată din faţa căruţelor şi cirezilor. Comerţul părea să fie prosper între cele două oraşe. Am lăsat Pome în urmă şi, o vreme, am mers pe lângă fermele bine întreţinute de la marginea drumului, care ascundeau în spate lanuri şi livezi. Puţin mai departe am trecut pe lângă moşii de ţară, cu conace de piatră măricele, pomi care făceau umbră deasă, flori în jurul hambarelor solide şi cai păscând pe pajişti. Am recunoscut, în mai multe rânduri, animale din Buckkeep. Apoi am trecut pe lângă lanuri întinse de in şi cânepă, iar în cele din urmă am văzut gospodării mai modeste şi periferia unui oraş.

Aşa mi s-a părut la început. Sfârşitul după-amiezii m-a găsit în inima unui oraş cu străzi pietruite şi lume umblând încoace şi încolo cu tot soiul de treburi. M-am uitat în jur şi m-am minunat. Nu mai văzusem un loc ca Tradeford. Prăvălie lângă prăvălie, cârciumi, hanuri şi grajduri pentru toate pungile, răspândite pe un teren neted, cum nu exista în niciun oraş din Buck. Am ajuns

într-o zonă cu parcuri şi fântâni, temple, teatre şi şcoli. Parcurile aveau alei şi poteci care şerpuiau printre flori, statui şi copaci. Oamenii care se plimbau sau îşi mânau căruţa pe ele erau îmbrăcaţi cu haine elegante, din acelea pe care le vedeai la Buckkeep numai la sărbători mari. Unii purtau uniforma aurie cu maro a regatului Farrow, dar până şi straiele servitorilor erau mai elegante decât orice veşmânt îmbrăcasem eu vreodată.

Aici îşi petrecuse Regal verile în copilărie. Considerase întotdeauna Buckkeepul drept un fel de sat puţin mai răsărit. Am încercat să-mi imaginez un băiat părăsind toate frumuseţile acelea toamna, pentru a se întoarce într-un castel în care trage curentul, căţărat pe o stâncă măturată de ploi şi bătută de furtuni, deasupra unui mic oraş-port. Nu era de mirare că se mutase aici, inclusiv Curtea, îndată ce putuse. Am simţit un dram de înţelegere pentru el. Asta m-a enervat. E bine să-l cunoşti îndeaproape pe omul pe care ai de gând să-l omori; nu e bine să-l înţelegi. Mi-am reamintit cum îşi omorâse propriul tată, pe regele meu, şi m-am îndârjit în hotărârea mea.

Rătăcind prin locurile acelea prospere, am atras multe priviri compătimitoare. Dacă aş fi vrut să-mi duc traiul ca un cerşetor, mi-ar fi mers foarte bine. Însă eu am căutat locuri şi oameni mai umili, ca să aud bârfe despre Regal, cum era organizat castelul lui din Tradeford şi câţi oameni locuiesc în el. M-am dus în zona de lângă apă, sperând să mă simt ca acasă.

Acolo am descoperit adevăratul motiv al existenţei oraşului Tradeford. Ca să nu-i dezmintă numele[6], râul acoperea o zonă imensă cu porţiuni unduioase puţin adânci, prin care se vedea pietrişul din albia dură. Era atât de lat, încât malul celălalt se pierdea în ceaţă, iar apa săruta parcă orizontul. Nenumărate cirezi de vite şi turme de oi traversau Vinul, iar în aval, barje cu fund plat, trase de funii, profitau de apa mai adâncă pentru a transporta neîntrerupt mărfuri de pe un mal pe altul. Aici era locul unde se întâlnea negoţul din Farrow cu cel din Tilth, unde livezile, lanurile şi turmele se uneau, unde mărfurile aduse din Buck, Bearns sau ţinuturi mai îndepărtate se descărcau, în sfârşit, şi se trimiteau la nobilii care-şi permiteau să le cumpere. La Tradeford ajunseseră, în vremuri mai blânde, mărfuri din

---

6 *Trade* – „negoţ"; *fard* – „vad" (n. tr.).

Regatul Munţilor şi din regiunile întinse de dincolo de el: ambră, blănuri scumpe, fildeş sculptat şi, rareori, scoarţa de tămâie din Tărâmul Ploilor Sălbatice. Aici se aduceau inul, pentru a fi transformat în pânzeturile fine din Farrow, şi cânepa, din care se obţineau fibrele pentru funii şi pânza pentru nave.

Mi s-a oferit de lucru câteva ore, să descarc saci de cereale dintr-o barjă mică într-o căruţă. Am acceptat, mai mult de dragul bârfelor decât al bănuţilor de aramă. Am aflat puţine lucruri. Nimeni nu vorbea despre Corăbiile Roşii sau despre războiul desfăşurat de-a lungul coastei decât ca să se plângă de calitatea slabă şi preţul prea mare al puţinelor bunuri venite de acolo. Regele Regal era amintit rareori, iar cei care-l pomeneau o făceau numai ca să se mândrească cu talentul lui de a seduce femei şi de a ţine la băutură. M-a şocat că i se spunea regele Mountwell[7], numele neamului regesc al mamei sale, dar mi-am zis că e chiar mai bine că nu-l folosea pe cel de Farseer. Încă un lucru mai puţin pe care îl aveam în comun.

Am aflat însă multe despre Arena Regelui, iar cele auzite îmi lăsară un gust foarte amar.

Tradiţia de a te duela pentru a apăra adevărul celor rostite de tine era foarte veche în cele Şase Ducate. La Buckkeep existau stâlpii aceia înalţi, Martorii de Piatră. Se zice că, atunci când doi oameni se întâlnesc la ei pentru a rezolva o neînţelegere printr-o încăierare, El şi Eda însăşi asistă şi au grijă să se facă dreptate. Stâlpii şi obiceiul sunt foarte vechi. La Buckkeep, când vorbeam despre Dreptatea Regelui, ne refeream adesea la misiunile tainice pe care Chade şi cu mine le îndeplineam în numele lui Shrewd. Unii veneau cu cereri chiar la suveran şi se supuneau judecăţii lui, oricare ar fi fost aceasta. Dar au fost vremuri în care alte nedreptăţi ajungeau la urechile regelui şi atunci trimitea după Chade sau după mine, ca să-i ducem la îndeplinire porunca privitoare la răufăcător. În numele Dreptăţii Regelui i-am pedepsit eu pe alţii, fie repede, din milostenie, fie încet, ca să îndure cât mai mult. Ar fi trebuit să fiu călit în faţa morţii.

Arena lui Regal era menită mai mult să distreze decât să împartă dreptatea. Ideea de bază era simplă. Cei osândiţi de rege să fie pedepsiţi sau omorâţi erau duşi în arenă. Acolo

---

7„Călăreţ îndemânatic” (n. tr.).

trebuiau să lupte cu animale înfometate şi asmuţite până la furie sau cu un luptător, un campion. Răufăcătorul care dădea un spectacol foarte reuşit putea fi iertat de rege sau putea deveni el însuşi un campion. Neoamenii nu aveau şansa asta. Erau spintecaţi de fiare sau înfometaţi şi lăsaţi să se arunce asupra altor nelegiuiţi. Asemenea feluri de judecată deveniseră foarte populare în ultima vreme, atât de populare, încât mulţimea nici nu mai încăpea în piaţa rotundă din Tradeford, locul unde se „împărţea dreptatea” deocamdată. Regal poruncise construirea unei arene speciale. Avea să fie la o distanţă convenabilă de reşedinţa lui, cu celule şi ziduri de siguranţă în care să stea închise şi animalele, şi prizonierii mai puternici, cu banchete pentru cei veniţi să vadă cum se împarte Dreptatea Regelui. Ridicarea arenei oferea noi posibilităţi negoţului şi slujbe pentru oraşul Tradeford. Toată lumea zicea că e o idee foarte bună, mai ales că se întrerupseseră relaţiile negustoreşti cu Regatul Munţilor. N-am auzit niciun glas care să i se împotrivească.

Când s-a terminat de încărcat căruţa, mi-am primit banii şi i-am urmat pe ceilalţi docheri la o cârciumă din apropiere. Acolo, pe lângă berea din malţ şi hamei, se puteau cumpăra ierburi şi o afumătoare la masă. Era un fum de să-l tai cu cuţitul şi în curând au început să-mi lăcrimeze ochii şi să mă zgârie pe gât. Pe ceilalţi muşterii nu-i deranja, nici nu păreau afectaţi de el. La Buckkeep lumea nu obişnuia să se ameţească cu fum de ierburi arse şi eu nu-i prinsesem gustul. Mi-am cumpărat o porţie de budincă cu miere şi un ulcior de bere foarte amară, care avea gust de apă de râu.

Am întrebat în stânga şi-n dreapta dacă e adevărat că se caută ajutoare de grăjdari pentru grajdurile regelui şi, dacă aşa este, unde aş putea să mă interesez de-o slujbă. Faptul că unul ca mine voia să lucreze chiar pentru rege stârni râsete, dar, cum făceam pe prostul mai tot timpul cât lucram cu ei, am reuşit să le accept glumele nesărate şi propunerile cu un zâmbet tâmp. Până la urmă, unul mai dezmăţat mi-a spus că ar trebui să-l întreb direct pe rege şi mi-a explicat cum să ajung la castelul Tradeford. I-am mulţumit, am băut ultimii stropi de bere şi am plecat.

Probabil mă aşteptasem la o clădire din piatră, cu ziduri

groase şi întărituri. Asta căutam în timp ce mergeam pe unde mi se indicase, spre interiorul oraşului, departe de râu. În schimb, am ajuns la o colină, dacă puteai numi aşa ridicătura aceea pitică. De la înălţimea ei se vedea bine râul în ambele direcţii, iar clădirile frumoase din piatră de pe ea profitaseră de toate avantajele. Am stat pe drumul aglomerat de la baza colinei şi le-am privit cu gura căscată. Nu aveau nimic din înfăţişarea marţială şi ameninţătoare a castelului Buckkeep. Aleea din pietricele albe, grădinile şi copacii înconjurau o locuinţă deopotrivă grandioasă şi atrăgătoare. Castelul Tradeford şi clădirile din jur nu fuseseră folosite vreodată nici ca adăposturi, nici ca fortăreţe, ci alcătuiau o reşedinţă elegantă şi costisitoare. Zidurile de piatră erau sculptate, iar înăuntru intrai pe sub arcade. Erau şi turnuri, dar fără creneluri. Fuseseră construite pentru ca locuitorii să aibă o vedere amplă a împrejurimilor, mai mult ca să încânte ochiul decât ca să provoace îngrijorare.

Se înălţau ziduri şi între drumul public aglomerat şi castel, dar erau joase, din piatră, acoperite de muşchi şi iederă, cu firide şi deschizături în care tulpini înflorite şerpuiau în jurul statuilor. Un drum lat cât pentru o căruţă ducea direct la castel. Alte alei şi poteci mai înguste te invitau să admiri lacurile cu nuferi şi pomii fructiferi tunşi cu pricepere sau cărările umbroase. Un grădinar prevăzător plantase acolo stejari şi sălcii cu cel puţin o sută de ani în urmă, iar acum copacii înalţi aruncau umbre răcoroase şi fremătau în şoaptele vântului dinspre râu. Toate aceste minunăţii acopereau mai mulţi acri decât o fermă întinsă. Am încercat să-mi închipui un conducător care avea şi timpul, şi resursele necesare pentru a le da viaţă.

Era posibil să fii stăpânul unor asemenea frumuseţi, dacă nu-ţi trebuiau nave de război şi o armată permanentă? Oare Patience avusese parte de ele în casa părinţilor ei? Oare ecourile acestor splendori se regăseau în vazele delicate cu flori şi vasele cu peşti argintii din camera bufonului? M-am simţit murdar şi necivilizat, şi nu din cauza straielor. Iată, mi-am dat eu seama dintr-odată, cum trebuie să trăiască un rege. În sânul artelor, muzicii şi frumosului, înnobilându-şi supuşii prin crearea unor astfel de locuri superbe. Mi-am înţeles propria ignoranţă şi, mai grav, urâciunea unui suflet de om învăţat numai să omoare în stânga şi-n dreapta. M-a cuprins pe neaşteptate furia

împotriva tuturor lucrurilor pe care nu le învăţasem, pe care nici măcar nu le bănuisem. Nu cumva Regal şi mama lui interveniseră şi de data asta, ţinându-l pe bastard ascuns în cotlonul lui? Fusesem instruit să devin o unealtă urâtă, dar folositoare, aşa cum Buckkeepul fusese doar o fortăreaţă, nu un palat.

Dar câte din aceste frumuseţi ar fi supravieţuit aici, dacă Buckkeepul n-ar fi stat de pază ca un dulău fioros la gura râului Buck?

Parcă mi-ar fi aruncat cineva o găleată de apă peste faţă. Era adevărat. Nu de asta fusese construit Buckkeepul, ca să ţină sub control negoţul pe râu? Dacă ar cădea vreodată în mâinile piraţilor, râurile noastre întinse ar deveni drumuri pentru corăbiile lor cu funduri plate. Corsarii ar străpunge ca un jungher pântecele moale al celor Şase Ducate. Nobilii aceştia indolenţi şi flăcăiandrii înfumuraţi de la ţară s-ar trezi noaptea în ţipete şi fum, fără un castel în care să se adăpostească, fără gărzi care să sară şi să lupte pentru ei. Înainte de a muri, poate ar afla şi ei câte au îndurat alţii pentru siguranţa lor. Înainte de a muri, poate l-ar ocări pe regele care fugise din fortăreaţa Buckkeep în interiorul regatului şi se dedase plăcerilor.

Dar planul meu era ca regele să moară cel dintâi.

Am dat un ocol prudent castelului Tradeford. Trebuia să cântăresc cu grijă dacă cea mai uşoară cale de a pătrunde în el era şi cea mai ferită privirilor, după cum trebuia să chibzuiesc şi la cea mai sigură cale de ieşire. Până la căderea nopţii, aveam să aflu tot ce se putea despre castelul Tradeford.

9

ASASINUL

Ultimul Maestru adevărat al Meşteşugului care i-a instruit pe învăţăceii de neam regal de la Buckkeep nu a fost Galen, ci predecesoarea lui, Solicity. Ea aşteptase, poate prea mult, să-şi aleagă un ucenic. Când l-a ales pe Galen, tusea din cauza căreia avea să se sfârşească pusese deja stăpânire pe ea. Unii zic că l-a ales în disperare, ştiind că e pe moarte. Alţii, că a silit-o regina Desire, care voia să-şi vadă favoritul într-o poziţie mai înaltă la Curte. Indiferent care era adevărul, Galen îi era ucenic numai de doi ani când a doborât-o tusea. Cum ceilalţi Maeştri slujiseră şapte ani înainte de a-şi încheia ucenicia, Galen s-a cam grăbit să se declare Maestru al Meşteşugului imediat după moartea lui Solicity. Pare imposibil ca ea să-i fi transmis toate cunoştinţele despre Meşteşug şi toate posibilităţile acestuia într-un timp atât de scurt. Totuşi, nimeni nu l-a contestat. Deşi o asistase pe Solicity la instruirea celor doi prinţi, Verity şi Chivalry, după moartea ei, Galen a declarat că pregătirea lor era completă. După aceea, s-a opus propunerii de a-i instrui pe alţii până în anii războiului cu Corăbiile Roşii, când a cedat poruncii regelui Shrewd şi şi-a creat primul şi ultimul său grup de iniţiaţi.

Spre deosebire de grupurile tradiţionale, care-şi alegeau singure membrii şi conducătorul, Galen l-a format pe al lui alegându-şi el învăţăceii cu multă băgare de seamă şi, cât a trăit, a exercitat un control strict asupra lor. August, aşa-zisul conducător al grupului, şi-a pierdut darul Meşteşugului într-un accident, într-o misiune din Regatul Munţilor. Serene, care şi-a asumat rolul de lider după moartea lui Galen, a murit odată cu un alt membru, Justin, în timpul răzmeriţei iscate după ce s-a

descoperit uciderea regelui Shrewd. Will a fost următorul care şi-a asumat conducerea iniţiaţilor care ajunseseră cunoscuţi drept Grupul lui Galen. În vremea aceea, mai rămăseseră doar trei membri: Will însuşi, Buri şi Carrod. Mai mult ca sigur, Galen le inoculase devotamentul neclintit faţă de Regal, dar asta nu-i împiedica să se lupte între ei pentru a intra în graţiile acestuia.

Până la amurg, explorasem temeinic regiunea din jurul reşedinţei regale. Am descoperit că oricine se putea plimba în voie pe potecile din partea de jos, printre fântâni şi grădini ocrotite de tise şi castani, şi chiar am văzut câţiva plimbăreţi îmbrăcaţi în veşminte fine. Majoritatea s-au uitat la mine dezaprobator, câţiva cu milă, iar garda în uniformă cu care m-am întâlnit mi-a reamintit cu asprime că cerşitul era interzis în Grădinile Regelui. L-am asigurat că venisem numai ca să admir splendorile despre care auzisem din atâtea poveşti. La rândul lui, mi-a sugerat că poveştile erau mai mult decât suficiente pentru cei de teapa mea şi mi-a arătat cărarea care mă scotea direct afară din grădini. I-am mulţumit plin de umilinţă şi am plecat. A rămas pe loc să mă urmărească, până când am cotit după un gard viu şi m-a pierdut din vedere.

Următoarea mea incursiune a fost mai discretă. Mi-a trecut prin cap să-l atac pe unul din nobilii tineri care se plimbau printre flori şi straturi de plante perene şi să-i fur hainele, dar m-am răzgândit. N-aveam şanse să dau peste unul destul de slab ca să mi potrivească îmbrăcămintea lui, iar veşmintele elegante pe care le purtau se legau cu prea multe panglici viu colorate. N-aş fi reuşit să mă închid la cămaşă fără ajutorul unui valet, cu atât mai puţin s-o dau jos de pe un bărbat leşinat. Oricum, amuletele argintii zornăitoare, cusute de dantela manşetelor, nu se potriveau cu treaba silenţioasă de asasin. Aşa că m-am furişat printre tufele aliniate lângă pereţii scunzi şi am urcat treptat pe colină.

Într-un sfârşit, am dat peste un zid de piatră fin şlefuită, care încercuia vârful colinei. Puţin mai scund să fi fost, şi un bărbat înalt ar fi putut sări peste el. Nu fusese construit ca un obstacol serios. Nu-l înconjurau tufişuri, dar cioturile şi rădăcinile de copaci dovedeau că îl acoperiseră cândva plante agăţătoare şi tufe. M-am întrebat dacă Regal poruncise să fie tăiate. Deasupra

zidului se desluşeau numeroase vârfuri de copaci, aşa că am îndrăznit să mă bazez pe adăpostul lor.

Mi-a luat aproape toată după-amiaza ca să înconjor zidul fără să mă las văzut. Am numărat mai multe porţi. La cea mai frumoasă dintre ele, gărzile ieşeau în întâmpinarea celor care veneau şi plecau în trăsuri. După numărul atelajelor sosite, am dedus că se pregătea o festivitate pentru seara aceea. Un soldat se întoarse şi hohoti răguşit. Mi se ridică părul pe ceafă. Am îngheţat, holbându-mă la el din ascunzătoare. Îl mai văzusem? Greu de spus de la distanţa aceea, dar gândul îmi stârni un sentiment ciudat, de teamă şi de furie. Regal, mi-am reamintit. Regal era ţinta mea. Am mers mai departe.

La porţile mai neînsemnate, deschise celor care aduceau mărfuri şi servitorilor, gărzile nu aveau atâtea dantele, dar îi luau serios la întrebări pe toţi bărbaţii şi femeile care intrau şi ieşeau. Dacă aş fi fost îmbrăcat mai frumos, aş fi riscat să mă dau drept servitor, dar, cu hainele mele de cerşetor, n-am îndrăznit. În schimb, mi-am găsit un loc ferit de privirile santinelelor şi-am început să cerşesc de la negustori. Mă apropiam de ei fără o vorbă, cu palmele căuş şi privirea rugătoare. Cei mai mulţi au procedat la fel ca majoritatea oamenilor când îi opreşte un cerşetor. M-au ignorat şi-au continuat să vorbească între ei. Aşa am aflat că în seara aceea avea loc Balul Roşu, că fuseseră aduşi mai mulţi servitori, muzicanţi şi magicieni, că mugurul-extazului, şi nu iarba-fericirii, era acum drogul preferat al regelui şi că acesta se enervase foarte tare din cauza mătăsii de slabă calitate livrată de un oarecare Festro şi-l ameninţase cu biciuirea dacă-i mai aducea marfă proastă. Balul era şi un semn de rămas-bun de la rege, pentru că a doua zi pleca s-o viziteze pe draga lui prietenă, Lady Celestra, la reşedinţa Amber, pe râul Vin. Şi am mai aflat multe lucruri, dar nu legate de ţelul meu. M-am ales şi cu câţiva bănuţi.

M-am întors în oraş. Am găsit o stradă numai cu croitorii. La uşa din spate a prăvăliei lui Festro, am dat peste un ucenic care mătura pe-afară. I-am oferit nişte bănuţi pentru câteva resturi de mătase galbenă de nuanţe diferite. Apoi am căutat cea mai umilă prăvălie de pe stradă. Banii pe care-i aveam de-abia mi-au ajuns să-mi cumpăr nişte pantaloni largi, o cămaşă de purtat

peste ei şi o basma asemenea celeia a ucenicului croitorului. M-am schimbat în atelier, mi-am împletit părul în coadă şi mi l-am ascuns sub basma, mi-am încălţat bocancii şi am ieşit în stradă alt om. Sabia îmi atârna acum pe sub pantaloni. Mă deranja la mers, dar nu foarte vizibil, dacă făceam paşi mari, săltaţi. Mi-am dosit zdrenţele şi restul boccelei, în afară de otrăvuri şi uneltele necesare, într-un desiş de urzici din spatele unui closet puturos din curtea unei cârciumi. M-am întors la castelul Tradeford.

Nu mi-am îngăduit să şovăi. M-am dus direct la poarta negustorilor şi m-am aşezat la coadă, în spatele celor care aşteptau să intre. Inima îmi bătea nebuneşte, dar mă prefăceam calm. Mi-am trecut vremea cercetând atât cât desluşeam din castel printre copaci. Era imens. Mai devreme, mă mirasem că pe un teren bun de cultivat şi atât de întins creşteau grădini decorative. Acum vedeam că grădinile nu erau decât decorul unei reşedinţe şi înalte, şi foarte extinse, care domina împrejurimile într-un stil nemaivăzut. Nu semăna deloc cu o fortăreaţă sau un castel; era numai bunăstare şi eleganţă. Când am ajuns la rând, am arătat peticele de mătase, spunând că am venit să prezint scuzele lui Festro şi nişte mostre care, spera el, îi vor plăcea mai mult regelui. Când garda morocănoasă ripostă că Festro vine de obicei personal, i-am spus, cam bosumflat, că după părerea stăpânului meu, urmele de bici arată mai bine pe spinarea mea decât pe-a lui, în caz că mătăsurile nu aveau să-i placă lui Regal. Soldaţii schimbară zâmbete şi mă lăsară să trec.

Am grăbit pasul pe cărare până când am ajuns din urmă un grup de muzicanţi intraţi înaintea mea. Am mers după ei prin spatele clădirii principale. Am îngenuncheat să-mi leg şiretul bocancului când au cerut îndrumări şi m-am ridicat exact la timp ca să intru odată cu ei. Am ajuns într-un hol mic, rece şi întunecat, după căldura şi lumina împrăştiate de soarele după-amiezii. I-am urmat pe menestreli pe un coridor. Vorbeau şi râdeau între ei în timp ce înaintau grăbiţi. Eu mi-am încetinit paşii, rămânând puţin în urmă. Când am trecut pe lângă uşa întredeschisă de la o încăpere goală, am intrat şi-am tras-o după mine. Am inspirat adânc şi-am început să mă uit de jur împrejur.

Era o cameră de zi mică, cu piese de mobilier vechi şi neasortate, aşa că am presupus că aparţinea servitorilor sau meşteşugarilor sosiţi în vizită. Nu puteam conta că voi rămâne

singur acolo multă vreme. Am văzut însă nişte dulapuri de bucătărie mari aliniate la perete. L-am ales pe acela care nu se vedea imediat ce deschideai uşa şi i-am rearanjat conţinutul repede, ca să mă pot aşeza în el. M-am instalat comod înăuntru, lăsând uşa întredeschisă, şi m-am apucat de treabă. Mi-am verificat şi mi-am aranjat sticluţele şi pacheţelele cu otravă. Mi-am înmuiat şi cuţitul de la curea, şi tăişul sabiei în otravă, apoi le-am vârât cu grijă înapoi în teacă. Mi-am scos sabia din pantaloni, m-am aşezat şi m-am pus pe-aşteptat.

Zile întregi mi s-a părut că s-au scurs până ce amurgul s-a făcut noapte. De două ori a intrat cineva în cameră, dar, după bârfe, mi-am dat seama că toţi servitorii erau ocupaţi cu pregătirile pentru banchetul din seara aceea. Mi-am trecut vremea gândindu-mă cum m-ar omorî Regal dacă ar pune mâna pe mine. De câteva ori aproape că mi-am pierdut curajul, însă de fiecare dată mi-am reamintit că, dacă aş fi renunţat, aş fi trăit cu frica în sân toată viaţa. Aşa că am încercat să mă pregătesc cât mai bine. Dacă Regal era acolo, atunci sigur era şi grupul lui de iniţiaţi în apropiere. Cu multă atenţie, am făcut exerciţiile învăţate de la Verity ca să-mi păzesc mintea. Mă tenta să-mi trimit o adiere de Meşteşug în căutarea lor, să văd dacă-i simt. M-am abţinut. Mă îndoiam că i-aş descoperi fără să mă trădez. Şi, chiar dacă i-aş fi descoperit, ce-aş fi aflat nou, în afară de ceea ce ştiam deja? Mai bine să mă concentrez pe protecţia mea. M-am obligat să nu mă gândesc exact la ce voi face, ca să nu-mi surprindă frânturi de idei. Când, în sfârşit, am văzut pe fereastră că se întunecase şi cerul era înţesat de stele, am ieşit din ascunzătoare şi m-am aventurat pe coridor.

Muzica plutea în noapte. Regal şi musafirii lui petreceau. Am ascultat câteva minute notele firave ale unui cântec cunoscut despre două surori. Una o îneca pe cealaltă. Pentru mine, frumuseţea cântecului nu era harpa care cânta singură, ci menestrelul care găseşte trupul mort al unei femei şi are inspiraţia să construiască o harpă din osul pieptului femeii. Mi-am scos cântecul din minte şi m-am concentrat pe ţelul meu.

Mă aflam într-un coridor simplu, cu podea de piatră şi pereţi lambrisaţi, luminat de câteva torţe. Zona servitorilor, am presupus; nu era destul de luxoasă pentru Regal şi prietenii lui. Asta însă nu o făcea un loc sigur pentru mine. Trebuia să găsesc

scara servitorilor şi să ajung la catul al doilea. M-am strecurat încet pe coridor. Am mers din uşă în uşă, oprindu-mă să trag cu urechea la fiecare. De două ori am auzit mişcare, apoi femei discutând între ele, peste zgomotul scos de cadrul războiului de ţesut. Când nu auzeam nimic şi uşile erau descuiate, le deschideam rapid. Majoritatea erau ateliere, unele de ţesătorie şi de lucru manual. Într-unul mi-a atras atenţia un costum din stofă albastră fină, întins pe masă pentru a fi cusut. Regal, se părea, tot se dădea în vânt după veşminte elegante.

Am ajuns la capătul coridorului şi am tras cu ochiul după colţ. Alt hol, mult mai frumos şi mai lat. Tavanul dat cu ghips era împodobit cu modele de ferigă. M-am furişat mai departe pe holul acela, ciulind urechile pe la uşi, aruncând un ochi prudent în câteva odăi. Mă apropii, mi-am zis. Am dat peste o bibliotecă cu mai multe cărţi trase în velin şi suluri de hârtie fină decât văzusem la un loc vreodată. M-am oprit într-o cameră în care păsări cu penaj colorat picoteau pe stinghii în cuşti extraordinar de frumoase. Dale de marmură albă încadrau bazine cu peşti săltăreţi şi nuferi. La mesele de jocuri erau bănci şi scaune tapiţate. Pe măsuţele din lemn de cireş erau afumătoare. Nici măcar nu puteam să-mi imaginez o asemenea cameră.

În cele din urmă, am ajuns într-un coridor mare, cu portrete atârnând pe pereţi şi podea din gresie neagră lucioasă. M-am retras imediat când am văzut garda şi m-am pitit într-o firidă până când i-am auzit paşii plictisiţi îndepărtându-se. Apoi am ieşit şi-am trecut în goană pe lângă nobilii călare şi doamnele care-mi zâmbeau prosteşte din ramele scumpe.

Am nimerit într-o anticameră cu pereţi mascaţi de draperii şi grupuri statuare şi vase de flori pe mese. Până şi suporturile torţelor erau mai înzorzonate aici. Mici portrete în rame aurite erau agăţate de-o parte şi de alta a căminului lucrat cu mult gust. Scaunele erau apropiate, invitând la conversaţii intime. Muzica răsuna mai tare, pe lângă râsete şi vorbe. În ciuda orei târzii, se benchetuia în continuare. Pe peretele opus erau două uşi sculptate. Duceau în coridorul în care Regal şi nobilii săi dănţuiau şi râdeau. M-am pitit într-un colţ când am văzut doi servitori în uniformă intrând pe o uşă mai îndepărtată din stânga. Duceau tăvi cu diverse vase cu tămâie. Am presupus că înlocuiau tămâia deja consumată. Am împietrit, ascultându-le

vorbele şi paşii. Deschiseră uşile înalte şi muzica harpelor se răspândi mai puternică decât mirosul drogurilor. Servitorii închideau uşile. Am îndrăznit să scot capul din ascunzătoare. Aveam drum liber în faţă, dar în spate…

— Ce cauţi aici?

Mi s-a făcut inima cât un purice, dar am afişat un zâmbet tâmp când m-am întors cu faţa la garda care intrase în spatele meu.

— Domnule, m-am rătăcit în casa asta mare, cu atâtea odăi, am răspuns eu, fără să mă prefac.

— Zău? Atunci de ce porţi sabie în casa regelui? Nimeni nu are voie să poarte arme, în afară de Garda Regelui. Te-am văzut cum te furişai. Ce ţi-ai zis, ospăţul e în toi, ce-ar fi să te strecori şi să-ţi umpli buzunarele cu ce-oi găsi, hoţomanule?

Stăteam îngheţat de groază, privind cum soldatul se apropie de mine. Credea, eram convins, că-mi descoperise adevăratele intenţii după expresia mea panicată. Verde n-ar fi zâmbit aşa dacă ar fi ştiut că se apropie de un om pe care şi el l-a snopit în bătaie într-o temniţă. Îşi propti mâna de mânerul sabiei şi rânji plin de sine. Era un bărbat frumos, foarte înalt şi blond, ca majoritatea locuitorilor din Farrow. Purta o insignă cu blazonul neamului Mountwell din Farrow, un stejar de aur, peste care sărea căpriorul neamului Farseer. Aş fi preferat să fi renunţat la căprior.

O jumătate din mine observa toate acestea. Cealaltă jumătate retrăia coşmarul de a fi ridicat în picioare de piepţii cămăşii şi ţinut aşa, pentru ca acest bărbat să mă lovească şi să mă trântească iar la podea. Nu era Bolt, cel care-mi spărsese nasul. Nu, Verde venise după el şi mă bătuse până leşinasem a doua oară, după ce tovarăşul lui mă lăsase prea stors ca să mă ţin pe picioare. Atunci mă dominase, iar eu mă ghemuisem şi mă făcusem mic, încercând zadarnic să mă târăsc din faţa lui pe dalele reci, înroşite de sângele meu. Mi-am adus aminte jurămintele pe care le rostea în bătaie de joc de câte ori trebuia să mă ridice în picioare ca să mă lovească din nou. „Pe ţâţele Edei”, am rostit în gând şi, odată cu aceste cuvinte, frica muri în mine.

— Ia să vedem ce-ai în săculeţ, îmi ceru el, apropiindu-se.

Nu-i puteam arăta otrăvurile. Nici nu-i puteam explica de ce le

aveam la mine. Niciun fel de minciună îmbrăcată în vorbe frumoase nu m-ar fi scăpat de el. Trebuia să-l omor.

Dintr-odată, lucrurile au devenit foarte simple.

Eram mult prea aproape de sala ospăţului. Nu voiam să fac gălăgie sau să alarmez lumea. Aşa că m-am dat înapoi, câte un pas o dată, rotindu-mă într-un cerc larg, care mă aduse în camera din care tocmai ieşisem. Portretele priviră de sus cum mă retrag şovăitor din faţa soldatului înalt.

— Stai pe loc! îmi porunci el, dar eu am scuturat din cap violent, sperând să-i arăt cât de îngrozit eram. Stai pe loc, am zis, hoţoman slăbănog ce eşti!

M-am uitat iute peste umăr, apoi din nou la el, disperat, ca şi cum încercam să-mi iau inima-n dinţi şi să fug. A treia oară când am întors privirea, sări la mine.

Asta şi aşteptasem.

M-am tras la o parte şi l-am izbit cu cotul în şale, sporindu-i suficient avântul ca să cadă în genunchi. Îi trosniră de piatră. Scoase un icnet de furie şi durere. Am văzut cât de tare îl enerva faptul că un hoţoman slăbănog îndrăznise să-l doboare. L-am amuţit brusc cu un picior sub bărbie şi i-am închis gura. Bine că-mi încălţasem bocancii. Până să mai scoată un sunet, i-am şi tăiat gâtul cu cuţitul. Gâlgâi şocat şi ridică braţele, încercând zadarnic să oprească şuvoiul de sânge cald. M-am aplecat asupra lui şi l-am privit în ochi. „FitzChivalry”, i-am şoptit. „FitzChivalry.” Mă înţelese imediat şi căscă ochii înspăimântat, apoi moartea îi smulse orice expresie de pe chip. Rămase ca un bolovan, fără viaţă. Harul meu nu-l mai simţea.

Acţionasem foarte repede. Răzbunare. M-am uitat la el, aşteptând să simt triumf, uşurare, satisfacţie. N-am simţit nimic, de parcă viaţa s-ar fi scurs din mine aşa cum se scursese din el. Nici măcar nu era o bucată de carne pe care s-o pot mânca. M-am întrebat cu întârziere dacă exista undeva o femeie care să-l fi iubit pe acest bărbat chipeş sau copii bălai care depindeau de solda lui ca să aibă ce pune pe masă. Dacă eşti asasin, nu e bine să-ţi pui asemenea întrebări; nu mi le pusesem când împărţisem dreptatea în numele regelui Shrewd. Am scuturat din cap ca să mi le alung din minte.

O băltoacă roşie se formase pe podea. Îl omorâsem pe Verde rapid, dar exact mizeria asta nu dorisem s-o fac. Fusese un

zdrahon şi cursese mult sânge din el. Nu ştiam dacă să pierd vremea ascunzând leşul sau să accept că tovarăşii lui îşi vor da seama că lipseşte prea mult şi să mă folosesc de descoperirea trupului său ca să creez o diversiune.

În cele din urmă, mi-am scos cămaşa şi-am curăţat cât am putut din sânge. I-am trântit-o pe piept şi m-am şters pe mâini de cămaşa lui. L-am apucat de umeri şi l-am târât afară din camera portretelor. Tremuram întruna, pentru că stăteam cu simţurile încordate ca să aud dacă vine cineva. Bocancii îmi alunecau pe dalele şlefuite, iar zgomotul propriilor mele gâfâituri îmi spărgea urechile. În ciuda eforturilor de a şterge sângele, tot am lăsat o dâră roşie în spatele nostru. Ajungând la uşa camerei cu păsări şi peşti, am ciulit urechile atent înainte de a intra. Mi-am ţinut respiraţia şi-am încercat să ignor bubuiturile inimii mele. Însă nu era nimeni în încăpere. Am împins uşa cu umărul şi l-am târât pe Verde înăuntru. Apoi l-am ridicat şi l-am aruncat într-un bazin. Peştii ţâşniră speriaţi când sângele se risipi în vârtejuri în apa curată. M-am spălat iute pe mâini şi pe piept în bazinul învecinat şi-am ieşit pe altă uşă. Se vor lua după dâra de sânge. Speram să piardă timp întrebându-se de ce-l târâse ucigaşul pe Verde acolo şi de ce-l aruncase în bazin.

M-am pomenit într-o încăpere neobişnuită. Am aruncat o privire la tavanul boltit şi pereţii lambrisaţi. În capătul îndepărtat, un tron impunător stătea pe un podium. O fi camera pentru audienţe. M-am uitat în jur ca să mă orientez şi-am înlemnit. Am auzit râsete, o întrebare şoptită, un chicotit în loc de răspuns. N-aveam timp să mă ascund şi nici unde să mă adăpostesc. M-am lipit de o draperie şi am înţepenit. Grupul intră zguduindu-se de râs. Hohotele necontrolate dovedeau că petrecăreţii erau fie beţi, fie ameţiţi de fumariţă. Trecură chiar pe lângă mine, doi bărbaţi întrecându-se pentru favorurile unei femei care zâmbea prosteşte şi chicotea ascunsă după un evantai cu ciucuri. Toţi trei erau îmbrăcaţi în nuanţe de roşu, iar unul din bărbaţi avea amulete argintii nu doar la manşetele dantelate, ci şi pe mânecile bufante, până la coate. Celălalt căra o afumătoare pe un baston decorativ, care semăna cu un sceptru. Îl plimba înainte şi înapoi în timp ce mergea, ca să fie mereu înconjuraţi în fumul dulceag. Nu cred că m-ar fi observat nici dacă le-aş fi sărit în faţă făcând roata ţiganului de mai multe

ori. Se părea că Regal moştenise pasiunea mamei sale pentru droguri şi o transformase într-un obicei al Curţii. Am rămas nemişcat până când au trecut de mine. Au intrat în camera cu peşti şi păsări. M-am întrebat dacă-l vor observa pe Verde în bazin. Mai degrabă nu.

Am zburat la uşa pe unde veniseră curtenii şi m-am furişat afară. M-am pomenit într-o sală mare de la intrare, cu podea de marmură. Mi s-a blocat mintea când m-am gândit la cât trebuie să fi costat să transporţi cantitatea aceea uriaşă de marmură la Tradeford. Tavanul era înalt, decorat cu flori şi frunze imense imprimate în zugrăveala de ghips. Ferestrele aveau arcade şi vitralii închise la culoare din cauza întunericului, dar între ele luceau tapiserii într-o multitudine de culori, de parcă ele însele ar fi fost ferestre care se deschideau spre alte lumi. Coridorul era luminat de candelabre cu cristale scânteietoare, agăţate de lanţuri aurite. În ele ardeau sute de lumânări. Statuile erau expuse pe piedestaluri răspândite peste tot în sală şi, după aspectul lor, am bănuit că sunt strămoşii lui Regal din partea mamei – neamul Mountwell. În ciuda primejdiei care mă păştea, m-am lăsat fascinat de grandoarea încăperii. Apoi am ridicat privirile şi am văzut şirul de trepte late. Era scara principală, nu cea a servitorilor, aşa cum crezusem eu. Zece oameni ar fi putut s-o urce unul lângă altul. Lemnul balustradei era închis la culoare şi plin de noduri răsucite, dar sclipea de lustru. Un covor gros cădea pe mijlocul treptelor ca o cascadă albastră.

În sală nu era nimeni, nici pe scări. N-am mai stat pe gânduri, ci am traversat-o fără zgomot şi-am pornit pe trepte. La jumătatea lor, am auzit un ţipăt. Deci îl *descoperiseră,* totuşi, pe Verde. Ajuns la primul palier, am auzit voci şi paşi apropiindu-se în goană din dreapta mea. Am fugit spre stânga. Am dat peste o uşă şi mi-am lipit urechea de ea. N-am auzit nimic şi-am intrat, dar pe toate acestea le-am făcut într-un timp mai scurt decât mi-a trebuit ca să le înşir pe hârtie. Am stat în beznă, cu inima bătându-mi sălbatic, mulţumindu-le Edei şi lui El şi tuturor zeilor care ar fi putut exista că uşa nu fusese zăvorâtă.

Mi-am lipit iar urechea de uşa grea, ca să aud şi altceva decât bătăile inimii mele. Am prins sunete de jos şi bocanci coborând pe trepte. După câteva minute, un glas autoritar împărţi porunci. M-am ascuns după uşă, acolo unde aş fi fost ferit,

măcar o vreme, dacă s-ar fi deschis, şi am aşteptat, cu răsuflarea tăiată, cu mâinile scuturate de tremurături. Frica mă învălui brusc ca un val de întuneric, ameninţând să mă doboare. Podeaua se clătină sub mine. M-am lăsat pe vine, ca să nu leşin şi să cad. Lumea se învârti cu mine. M-am făcut mic, m-am cuprins cu braţele şi-am strâns tare din pleoape, de parcă aşa m-aş fi ascuns mai bine. Mă izbi încă un val de frică. M-am lăsat la podea şi m-am trântit pe-o parte, cu lacrimile în gât. M-am ghemuit, chinuit de gheara care-mi strângea pieptul. Eram pe moarte. Eram pe moarte şi nu aveam să-i mai văd niciodată pe Molly, pe Burrich, pe regele meu. Ar fi trebuit să merg la Verity. Ştiam. Ar fi trebuit să merg la Verity. Voiam să ţip şi să plâng, convins că nu aveam scăpare, că voi fi descoperit şi torturat. Mă vor găsi şi mă vor ucide, încetul cu încetul. Mă cuprinse dorinţa aproape irezistibilă de-a ţâşni din cameră, de-a scoate sabia şi de-a forţa gărzile să-mi ia viaţa mai repede.

Încetişor. Vor să te păcălească să te trădezi singur. Meşteşugul lui Verity era mai fin decât pânza de păianjen. Mi-am tras sufletul, dar am fost destul de înţelept să nu mă mişc.

După un răstimp ce mi se păru o eternitate, frica oarbă mă părăsi. Am inspirat scuturat de un tremur şi parcă începeam să-mi revin. Când am auzit paşi şi voci în spatele uşii, frica mă îngheţă încă o dată, dar m-am forţat să stau nemişcat şi să ascult.

— Aş fi putut să jur, zise un bărbat.

— Nu. A plecat de mult. Dacă îl vor mai găsi vreodată, vor da de el pe-afară. Nimeni n-ar fi putut să ni se împotrivească amândurora. Dacă ar fi fost aici, l-am fi scos la iveală.

— Îţi zic eu, am simţit ceva.

— Nimic, insistă celălalt nervos. N-am simţit nimic.

— Mai verifică o dată.

— Nu. Pierdem timpul. Cred că te-ai înşelat.

Glasul celui dintâi trăda limpede ură, în ciuda vorbelor rostite în şoaptă:

— Sper, dar mă tem că nu. Iar dacă am dreptate, i-am oferit lui Will motivul pe care-l căuta.

Şi celălalt bărbat era nervos, dar se şi compătimea singur.

— Căuta un motiv? Nu pe ăsta. Ne vorbeşte de rău regelui de câte ori apucă. Dacă l-ai auzi vorbind, ai crede că e singurul care

a făcut sacrificii în slujba lui Regal. Ieri mi-a zis o servitoare că nici măcar nu se mai fereşte. De tine zice că eşti gras, iar de mine, că am toate slăbiciunile trupeşti pe care le poate avea un bărbat.

— Dacă nu sunt slab ca un soldat e pentru că nu sunt soldat. Nu cu trupul îl servesc pe rege, ci cu mintea. Mai bine să se uite la el înainte de-a ne critica pe noi, aşa chior de-un ochi, cum e.

Se smiorcăia, fără îndoială. Buri, mi-am dat seama brusc. E Buri, şi vorbeşte cu Carrod.

— Sunt mulţumit că măcar în seara asta nu ne poate găsi vină. Nu e nimic în neregulă pe-aici. Din cauza lui tresari la fiecare umbră şi vezi primejdii în orice cotlon. Calmează-te. Acum e problema gărzilor, nu a noastră. Probabil vor descoperi că a fost vreun soţ gelos sau alt soldat. Am auzit vorbindu-se că Verde câştiga prea des la zaruri. Poate de-aceea a fost lăsat în camera jocurilor. Şi-acum te rog să mă scuzi, dar mă întorc în tovărăşia mai veselă din care m-ai scos.

— Du-te, dacă numai la asta îţi stă capul, se bosumflă smiorcăitul. Dar, când ai o clipă liberă, cred că ar fi înţelept să ne sfătuim. Apoi, Buri adăugă: Mă gândesc foarte serios să mă duc la el chiar acum. Să arunc grija pe umerii lui.

— N-ai face decât să te pui într-o lumină proastă. Când te îngrijorezi prea mult, pur şi simplu cedezi în faţa puterii lui. Lasă-l să dea glas ameninţărilor şi profeţiilor lui înfricoşătoare şi să-şi petreacă fiecare clipă stând în gardă. Pânda lui e tot ce-i trebuie regelui. Urmăreşte să ne facă şi pe noi să ne temem. Probabil că-i dă mare satisfacţie. Păzeşte-ţi bine gândurile astea.

O pereche de paşi se îndepărtă în grabă. Nu-mi mai ţiuiau urechile aşa de tare. După un timp, plecă şi celălalt bărbat, călcând mai greoi şi bolborosind. Când nu l-am mai auzit, mi s-a luat o piatră de pe inimă. Mi-am înăbuşit emoţia şi mi-am plănuit mişcarea următoare.

O lumină firavă se strecura prin ferestrele înalte. Am desluşit un pat, cu păturile date la o parte, dezvelind aşternutul alb. Era gol. Un dulap de haine se contura într-un colţ, iar pe noptiera de lângă pat se aflau un vas şi-un ulcior.

M-am forţat să mă liniştesc. Am inspirat adânc şi prelung de mai multe ori, apoi m-am ridicat în picioare fără zgomot. Trebuia să găsesc dormitorul lui Regal, mi-am reamintit. Bănuiam că e la

etajul acesta, odăile servitorilor aflându-se la cele de mai sus. Până acum mă furişasem, dar poate că venise vremea să fiu mai îndrăzneţ. M-am dus la dulapul din colţ şi l-am deschis. Norocul ţinea din nou cu mine: intrasem în camera unui bărbat. Am pipăit veşmintele, căutând un material mai rezistent. Trebuia să mă mişc repede, proprietarul camerei era la ospăţ şi se putea întoarce oricând. Am găsit o cămaşă colorată, cu guler şi manşete prea împopoţonate pentru gustul meu, dar cu mâneci destul de lungi. Am reuşit s-o îmbrac şi pe ea, şi o pereche de pantaloni mulaţi, care îmi erau prea largi. I-am strâns cu cureaua, sperând să nu stea prea ciudat pe mine. Am găsit un borcănel cu pomadă parfumată pentru păr. Mi-am vârât degetele în el, mi-am dat la o parte şuviţele de pe faţă şi mi le-am prins din nou la spate, renunţând la basma. Majoritatea curtenilor îşi purtau părul în bucle pomădate, ca Regal, dar câţiva mai tineri şi-l legau la spate. Am scotocit în mai multe sertare. Am găsit un lanţ cu medalion şi mi l-am pus la gât. Am găsit şi un inel, prea larg pentru degetul meu, dar nu avea nicio importanţă. Aş fi trecut testul unei priviri întâmplătoare şi speram să nu atrag mai multe. Se căuta un bărbat fără cămaşă, cu pantaloni grosolani, pe potriva cămăşii însângerate pe care-o lăsasem în urmă. Am îndrăznit să sper că-l căutau pe-afară. În prag, m-am oprit, am tras adânc aer în piept şi-am deschis încet uşa. Nu era nimeni pe hol, aşa că am ieşit.

Odată ajuns la lumină, am constatat nemulţumit că pantalonii erau verde-închis, iar cămaşa de culoarea untului. Îi văzusem mai devreme şi pe alţii îmbrăcaţi cu haine de acelaşi prost-gust, dar nu mă puteam amesteca printre musafirii Balului Roşu. Am lăsat îngrijorarea la o parte şi am pornit în josul coridorului, păşind normal, dar hotărât să găsesc o uşă mai mare şi mai frumos împodobită decât celelalte.

Îndrăzneţ, am încercat-o pe prima care mi-a ieşit în cale. Era descuiată. Am intrat şi m-am trezit într-o cameră cu o harpă uriaşă şi câteva instrumente muzicale aşezate de parcă-şi aşteptau menestrelii. Mai multe scaune şi canapele tapiţate umpleau spaţiul. Toate tablourile reprezentau păsări cântătoare. Am scuturat din cap, zăpăcit de bogăţiile fără număr din castel. Mi-am continuat căutarea.

Din cauza agitaţiei mele, holul părea interminabil. M-am

străduit să păşesc calm şi încrezător. Am trecut pe lângă mai multe uşi, încercându-le prudent pe câteva. Camerele din stânga erau dormitoare, cele din dreapta, încăperi mai largi, biblioteci şi sufragerii. În loc de torţe fixate în suporturi, coridorul era luminat cu lumânări protejate. Draperiile atârnau viu colorate, iar firidele adăposteau vaze cu flori sau mici grupuri statuare. N-am putut să nu fac comparaţie cu zidurile mohorâte din Buckkeep. Oare câte nave de război ar fi fost construite şi câte echipaje s-ar fi strâns pentru ele cu banii azvârliţi pentru decorarea acestui cuib luxos? Furia mi-a alimentat abilităţile. Trebuia să găsesc dormitorul lui Regal.

După încă trei uşi, am dat peste una promiţătoare. Dublă, din lemn de stejar auriu. Stejarul auriu, blazonul ducatului Farrow, era încrustat pe ea. Mi-am lipit urechea de ea şi n-am auzit nimic. Precaut, am apăsat clanţa lustruită; zăvorul fusese coborât. Cuţitul meu era o unealtă prea grosolană pentru o asemenea treabă. Transpiraţia îmi lipi cămaşa de spate până când cedă încuietoarea în mâinile mele. Am împins uşa şi-am intrat iute, apoi am încuiat-o.

Mă aflam, cu siguranţă, în camera lui Regal. Nu în dormitorul lui, dar tot a lui era. Am aruncat o privire cercetătoare în jur. Patru dulapuri înalte de haine, câte două pe cei doi pereţi laterali, şi câte o oglindă între ele. Uşa bogat sculptată a unui dulap era întredeschisă sau nu se putea închide din cauza hainelor prea multe. Alte veşminte atârnau pe umeraşe şi suporturi sau erau întinse pe scaune. Scrinul mic, cu multe sertare încuiate, conţinea, probabil, bijuterii. Două cioturi de lumânări ardeau în sfeşnicele puse de-o parte şi de alta a oglinzii dintre dulapuri. Două afumătoare fuseseră aşezate de fiecare parte a unui scaun aflat în faţa altei oglinzi. În spatele lui, într-o parte, am văzut o masă cu perii, pieptene, borcanele cu pomadă de păr şi sticluţe cu parfum. Dintr-o afumătoare ieşea un fuior subţire de fum cenuşiu. Am strâmbat din nas la putoare şi m-am apucat de lucru.

Fitz. Ce faci? Atingerea foarte uşoară a lui Verity.

Dreptate. I-am răspuns doar cu o adiere de Meşteşug. Nu ştiam dacă teama pe care am simţit-o era a mea sau a lui. Am alungat-o şi mi-am văzut de treabă.

Eram frustrat. Nu găseam un recipient potrivit în care să-mi

strecor otrava. Puteam s-o pun în pomadă, dar l-aş fi ucis mai degrabă pe cel care-i ungea părul lui Regal, nu pe rege. Afumătoarele erau pline de cenuşă. Orice aş pune în ele ar fi aruncat odată cu ea. Căminul din colţ fusese curăţat pe timp de vară şi lipsea provizia de lemne. Răbdare, mi-am zis. Dormitorul lui trebuie să fie pe-aproape, acolo vei găsi locuri mai bune. Deocamdată am stropit peria de păr cu unul din amestecurile mele mai puternice, iar în restul soluţiei am scufundat cât de mulţi cercei am putut. Ultimele picături le-am turnat în sticluţele de parfum, deşi nu credeam că se va parfuma suficient ca să moară. Pentru batistele parfumate din sertar aveam spori de la ciuperca îngerul-morţii, care să-i provoace halucinaţii până în ultima clipă. Mai mare plăcere mi-a făcut să torn praf de rădăcina-morţii în patru perechi de mănuşi. Cu otrava aceea mă îmbolnăvise Regal în Regatul Munţilor şi ea era cauza cea mai probabilă a crizelor, mai rare acum, care mă chinuiau de atunci. Speram ca propriile crize să-i pară la fel de amuzante ca ale mele. Am ales trei cămăşi care credeam că-i plac mai mult şi le-am „pudrat” pe la gât şi manşete. Nu erau lemne în cămin, dar aveam o otravă care se amesteca bine cu resturile de cenuşă şi funingine de pe cărămidă. Am presărat-o din abundenţă, sperând că, atunci când se va aprinde iar focul, fumul o să-i intre în nas lui Regal. Tocmai vâram praful înapoi în buzunar, când am auzit o cheie răsucindu-se în încuietoare.

M-am ascuns fără zgomot după un dulap. Am rămas acolo cu cuţitul în mână, aşteptând. Mă cuprinse un calm ameninţător. Respiram încet, aşteptam, speram ca norocul să-l fi adus pe Regal la mine. Dar era doar un soldat în uniforma lui Regal. Bărbatul năvăli în cameră şi o cercetă iute din priviri. I-am citit enervarea pe figură când rosti nerăbdător:

— Era încuiată. Nu-i nimeni aici.

Am aşteptat să aud o replică, însă venise singur. Stătu o clipă în loc, oftă şi porni spre dulapul deschis.

— Ce prostie! Pierd timpul pe-aici, iar ăla ne scapă, bolborosi pentru sine, dar îşi trase sabia şi împunse cu ea printre haine.

Când se aplecă să împungă mai adânc, i-am văzut faţa în oglinda de vizavi de mine. Stomacul mi se făcu ghem, apoi se aprinse ura în mine. Nu ştiam cum îl cheamă, dar chipul batjocoritor mi se întipărise în memorie pentru totdeauna.

Făcuse parte din garda personală a lui Regal, fusese martor la moartea mea.

Cred că mi-a văzut reflecţia exact când i-am văzut-o şi eu pe-a lui. Nu i-am dat timp să reacţioneze, ci l-am atacat din spate. Sabia lui era prinsă între hainele lui Regal când l-am înjunghiat în stomac. L-am apucat cu braţul pe după gât ca să nu-mi pierd echilibrul când am tras cuţitul în sus şi l-am despicat ca pe-un peşte. Deschise gura să ţipe, dar am dat drumul armei şi i-am acoperit-o. L-am ţinut aşa câteva clipe, cât îi ieşiră măruntaiele prin gaura făcută de mine. Când i-am dat drumul, se prăbuşi, iar ţipătul i se transformă într-un geamăt. Nu voia să dea drumul sabiei, aşa că l-am călcat pe mână şi i-am rupt degetele cu care strângea mânerul. Se rostogoli pe-o parte şi se uită la mine uluit, în agonie. Am îngenuncheat lângă el şi mi-am apropiat faţa de a lui. „FitzChivalry”, i-am şoptit, privindu-l fix în ochi, asigurându-mă că înţelege. „FitzChivalry.” A doua oară în noaptea aceea, am tăiat gâtul cuiva. Nici nu mai era nevoie. Mi-am şters cuţitul de mâneca soldatului în timp ce el murea. Când m-am ridicat, am simţit două lucruri: dezamăgire că murise prea repede şi un sunet de coardă de harpă, pe care mai mult l-am bănuit.

În clipa următoare, Meşteşugul mă inundă ca un val. Era încărcat de teroare, dar de data asta am ştiut ce este şi de unde vine. Am rămas ferm, cu zidurile ridicate. Am avut impresia că se desface în două şi mă ocoleşte. Dar până şi acel lucru îl vedea cineva, undeva. Nu m-am întrebat cine. Will îmi pipăia zidurile. Am simţit ecoul triumfului său. Preţ de-o clipă, mă îngheţă panica. Apoi m-am pus în mişcare. Mi-am vârât cuţitul în teacă, m-am ridicat şi-am ieşit în coridorul încă pustiu. Aveam puţin timp la dispoziţie să-mi găsesc o nouă ascunzătoare. Will intrase în mintea soldatului şi văzuse camera la fel de clar ca el. Ca şi când ar fi răsunat cornul de vânătoare, l-am simţit explorând cu Meşteşugul, punând gărzile în mişcare aşa cum asmuţi ogarii să ia urma vulpii.

În timp ce fugeam, o parte din mine dobândi siguranţa că voi muri. Poate voi reuşi să mă ascund o vreme, dar Will ştia că sunt în castel. Nu trebuia decât să blocheze toate ieşirile şi să înceapă o căutare sistematică. Am alergat pe-un coridor, am cotit şi-am urcat treptele care-mi ieşiră în cale. Mi-am ţinut

zidurile ridicate şi planul cât mai ascuns, numai pentru mine, ca pe-o piatră preţioasă. Voi găsi apartamentul lui Regal şi voi otrăvi fiecare obiect de acolo. Apoi îl voi căuta chiar pe el. Dacă mă vor descoperi gărzile mai întâi, ghinionul lor. Nu mă vor putea omorî. Nu cu otrăvurile pe care le aveam la mine. Îmi voi lua eu viaţa înainte. Nu era cine ştie ce plan, dar alternativa era să mă predau.

Aşa că am continuat să fug, pe lângă alte uşi, alte grupuri de statui şi flori şi alte draperii. Am dat numai peste uşi încuiate. Am mai cotit o dată şi m-am trezit iarăşi în capul scărilor. Mă cuprinse buimăceala. Am încercat să mă dezmeticesc, dar îi luă locul gheara neagră a panicii. Părea să fie acelaşi şir de trepte. Dar nu cotisem de suficiente ori ca să ajung înapoi la el. Am gonit pe lângă ele, pe lângă aceleaşi uşi, însoţit de strigătele gărzilor de jos, iar realitatea devenea tot mai limpede şi se zvârcolea în mine, dezgustătoare.

Will se propti de mintea mea.

Ameţeală şi apăsare pe ochi. Îndârjit, mi-am ridicat iar zidurile. Am întors brusc capul şi-am văzut dublu o clipă. Să fie de vină fumariţa? Nu mă atrăgeau drogurile care-i plăceau lui Regal. Dar nu mi se părea că eram ameţit de fumariţă ori de fumul dulce al mugurului-extazului.

Meşteşugul e o unealtă puternică dacă e întrebuinţat de o minte dibace. Stătusem cu Verity când îl folosise împotriva Corăbiilor Roşii, zăpăcindu-l pe-un cârmaci până-şi lovi propria navă de stânci, convingându-l pe-un navigator că nu trecuse încă de un punct pe care îl depăşise de mult, trezind frica şi îndoiala în sufletul unui căpitan înainte de a intra în luptă sau dând curaj nemăsurat marinarilor de pe un vas, ca să ajungă exact în braţele furtunii.

De când îmi deforma Will mintea? Mă atrăsese aici pentru întâlnirea aceasta, convingându-mă cu subtilitate că nu se aştepta să vin?

M-am oprit la uşa următoare. M-am ţinut tare, m-am concentrat pe încuietoare. Nu era coborâtă. M-am strecurat înăuntru, am închis uşa după mine. O pânză albastră se întindea pe masa din faţa mea, aşteptând să fie cusută. Mai intrasem în camera aceea. După un moment de uşurare, am chibzuit. Nu, camera aceea fusese la parter. Acum eram la etaj. Sau nu

eram? M-am dus repede la fereastră şi m-am tras într-o parte ca să mă uit afară. Departe, dedesubt, se întindeau Grădinile Regelui, luminate de torţe. Pietrişul alb de pe aleea principală sclipea în noapte. Veneau trăsuri pe ea şi servitori în uniformă ţopăiau încoace şi încolo, deschizând uşi. Mi-am zis că moartea lui Verde îi stricase lui Regal balul. Gărzi în uniformă păzeau intrările şi hotărau cine putea pleca şi cine trebuia să aştepte. Toate acestea le-am surprins dintr-o privire şi mi-am dat seama că mă aflam mult mai sus decât crezusem.

Totuşi, aş fi putut jura că văzusem masa şi pânza albastră care aştepta să fie cusută în aripa servitorilor, la parter.

Ei, nu era chiar imposibil ca Regal să ceară să i se coasă două rânduri de haine albastre. N-aveam timp să-mi bat capul cu asta; trebuia să-i găsesc dormitorul. Am simţit o fericire ciudată când am ieşit din cameră şi-am alergat din nou în jos pe coridor, un fior ca acela pe care ţi-l dă reuşita la vânătoare. Să mă prindă, dacă sunt în stare.

La un moment dat, coridorul împrumuta forma literei T. M-am oprit, dezorientat. Nu se potrivea cu planul clădirii văzute de afară. Am privit la stânga, apoi la dreapta. În dreapta, în capăt de tot, se aflau uşi duble înalte, cu blazonul ducatului Farrow, stejarul auriu. Ca pentru a-mi da brânci, dintr-o încăpere de la stânga răsunară voci furioase. Am luat-o la fugă în dreapta, trăgând cuţitul din teacă. Când am ajuns la uşile duble, am atins uşor încuietoarea, crezând că e coborâtă. Uşa însă cedă imediat şi se deschise larg, fără zgomot. Prea uşor a fost. Mi-am alungat temerile şi am păşit înăuntru, cu cuţitul pregătit de atac.

Era întuneric în cameră, doar două lumânări ardeau în sfeşnice argintii pe poliţa căminului. Intrasem, era limpede, în camera de zi a lui Regal. O altă uşă era întredeschisă, dezvăluind un colţ de pat ferit de nişte draperii splendide, un cămin şi un suport cu lemne, pregătite pentru aprins focul oricând.

Am închis uşa încet în urma mea şi m-am dus în mijlocul camerei. Pe o masă scundă, o carafă cu vin şi două pahare aşteptau întoarcerea lui Regal, lângă un platou cu dulciuri. În afumătoare se pregătise o grămadă de praf de fumariţă, pe care s-o aprindă regele. Era un vis pentru un asasin. Nici nu ştiam de unde să încep.

— Vezi, aşa se procedează.

M-am răsucit, apoi mi s-au tulburat simţurile şi-am ameţit. Mă aflam în mijlocul unei încăperi bine luminate, dar aproape goale. Will stătea nepăsător, tolănit într-un scaun tapiţat. Un pahar de vin alb aştepta pe masa de lângă el. Carrod şi Buri stăteau de-o parte şi de alta a scaunului, cu expresii de iritare şi jenă pe chip. Oricât îmi doream, nu îndrăzneam să-mi iau ochii de la ei.

— Hai, bastardule, uită-te în spate. Nu te voi ataca. Ar fi păcat să stric o minune de capcană pe tine şi să te omor înainte de a vedea cum ai dat greş. Hai, uită-te în spate.

M-am întors cu tot corpul, încet, ca să pot vedea totul dintr-o simplă mişcare a ochilor. Camera de zi a regelui, patul cu draperii, carafa cu vin dispăruseră. În locul lor, o odaie simplă, probabil împărţită de servitoarele unei doamne. Şase gărzi în uniformă stăteau în tăcere, dar atente, cu săbiile scoase.

— Camarazii mei cred, se pare, că teama copleşitoare scoate din vizuină orice om. Însă ei, desigur, nu-ţi cunosc în întregime puterea voinţei, aşa cum ţi-o cunosc eu. Sper că apreciezi cât de fin am lucrat, pur şi simplu asigurându-te că vezi exact ceea ce voiai mai mult să vezi. Le aruncă o privire lui Carrod şi lui Buri. Are nişte ziduri de care voi n-aţi mai întâlnit. Dar zidul pe care nu-l dărâmă berbecul poate fi învins de tulpina fragilă a iederei. Îşi îndreptă din nou atenţia spre mine. Ai fi fost un adversar demn de laudă, numai că, îngâmfat cum eşti, m-ai subestimat întotdeauna.

Eu nu scosesem încă nicio vorbă. Mă holbam la toţi trei, lăsând ura care creştea în mine să-mi întărească zidurile Meşteşugului. Se schimbaseră de când îi văzusem ultima oară. Pe Buri, cândva un tâmplar musculos, se vedeau efectele poftei de mâncare şi lipsa de exerciţii fizice. Veşmântul lui Carrod îi trăda firea. Panglici şi amulete îi încheiau hainele, de parcă erau un măr înflorit. Dar Will, aşezat pe scaun între ei, suferise cea mai mare schimbare. Purta numai straie de un albastru-închis, croite cu măiestrie, astfel că păreau mai scumpe decât ale lui Carrod. Un lanţ de argint, un inel de argint, cercei de argint, acestea erau singurele lui bijuterii. Din ochii întunecaţi, odată atât de pătrunzători, nu mai rămăsese decât unul. Celălalt se scufundase adânc în orbită, înceţoşat, ca un peşte mort într-un bazin. Zâmbi când văzu că mă uit la el. Arătă spre ochiul

schingiuit.

— O amintire de când ne-am întâlnit ultima oară. De când mi-ai aruncat nu ştiu ce pe faţă.

— Mare păcat, am rostit foarte sincer. Otrăvurile erau menite să-l omoare pe Regal, nu să te orbească pe tine pe jumătate.

Will oftă indolent.

— Încă o recunoaştere a trădării. De parcă n-am fi avut destule. Ei, nu-i nimic. De data asta, vom lucra mai temeinic. Mai întâi, desigur, ne vom petrece puţin timp scoţând de la tine cum ai reuşit să scapi de moarte. Doar puţin timp, plus atât cât te consideră Regal amuzant. Acum nu mai trebuie să fie nici discret, nici grăbit.

Făcu un semn foarte uşor din cap gărzilor din spatele meu.

I-am zâmbit şi mi-am pus cuţitul otrăvit pe braţul stâng. Am strâns din dinţi de durere cât am plimbat lama pe toată lungimea braţului, nu adânc, dar destul cât să-mi crestez pielea şi să las otrava să pătrundă în mine. Will sări în picioare şocat, în vreme ce Carrod şi Buri păreau îngroziţi şi dezgustaţi.

— Voi muri, i-am anunţat cu zâmbetul pe buze. Probabil foarte curând. Nu am timp de irosit şi nu am nimic de pierdut.

Dar Will avusese dreptate. Întotdeauna îl subestimasem. Nu ştiu cum, dar m-am trezit că înfrunt nu trei iniţiaţi în Meşteşug, ci şase gărzi cu săbiile scoase. Una era să mă sinucid, şi alta să fiu ciopârţit sub privirile celor pe care voiam să mă răzbun. M-am răsucit şi m-a cuprins ameţeala, parcă se învârtea camera, nu eu. Când am ridicat ochii, tot soldaţii mă înfruntau. M-am răsucit iarăşi şi din nou şi am simţit că mă clatin. Dâra subţire de sânge de pe braţ începea să mă ardă. Şansa mea de a mă răzbuna pe Will, Buri şi Carrod se scurgea strop cu strop, în vreme ce otrava mi se răspândea în trup.

Soldaţii avansau către mine fără grabă, răsfirându-se într-un semicerc şi mânându-mă ca pe-o oaie rătăcită. M-am dat înapoi, am privit rapid peste umăr şi i-am zărit, o clipă însă, pe iniţiaţi. Will stătea cu un pas-doi în faţa celorlalţi, cu o expresie iritată pe chip. Venisem aici în speranţa de a-l ucide pe Regal, dar nu reuşisem decât să-l enervez pe slugoiul lui cu sinuciderea mea.

Sinucidere? Undeva, în adâncurile minţii mele, Verity împietri de groază.

Mai bine decât tortură. Doar o şoaptă de Meşteşug, dar jur că

l-am simţit pe Will bâjbâind după ea.

Băiete, opreşte nebunia asta. Ieşi de-acolo. Vino la mine.

Nu pot. E prea târziu. N-am cale de scăpare. Dă-mi drumul, nu faci decât să-ţi dezvălui prezenţa în faţa lor.

Să-mi dezvălui prezenţa? Meşteşugul lui Verity bubui în capul meu ca tunetul într-o noapte de vară, ca valurile de furtună zguduind o stâncă moale. Îl mai văzusem procedând aşa. Înfuriat, îşi concentra întreaga forţă a Meşteşugului într-un singur efort, fără să se gândească la ce i se întâmplă după aceea. L-am simţit pe Will că ezită, apoi că se năpusteşte asupra acelei forţe, căutându-l pe Verity, ca să se agaţe de el ca o lipitoare.

Ia cercetaţi voi dezvăluirea asta, vipere ce sunteţi! Regele meu îşi vărsă mânia.

Meşteşugul lui Verity se manifestă ca o explozie, cu o forţă nemaiîntâlnită. Deşi nu asupra mea se dezlănţuia, am îngenuncheat. I-am auzit pe Carrod şi pe Buri ţipând, scoţând urlete guturale de spaimă. Preţ de-o clipă, mi s-au limpezit capul şi simţurile şi am zărit camera aşa cum arătase ea întotdeauna, cu gărzile înşirate între mine şi iniţiaţi. Will zăcea leşinat la podea. Poate că doar eu conştientizam ce forţă uriaşă consuma Verity ca să mă salveze. Gărzile se clătinau, topindu-se ca lumânările în soare. M-am răsucit şi-am văzut că uşa din spatele meu se deschide şi mai multe gărzi pătrund în cameră. Din trei paşi, puteam ajunge la fereastră.

VINO LA MINE!

Porunca nu-mi dădea de ales. Eram impregnat de Meşteşugul care o transmitea şi-mi ardea creierul, unindu-se cu respiraţia mea şi cu bătăile inimii mele. Trebuia să merg la Verity. Porunca deveni o rugăminte. Regele meu îşi sacrificase rezervele ca să mă salveze.

La fereastră, draperii grele. În spatele lor, sticlă cu modele spiralate. Niciuna, nici alta nu m-au oprit să sar, în speranţa că dedesubt vor fi tufe care să-mi amortizeze căderea. Dar m-am izbit de pământ printre cioburi în mai puţin de-o secundă. Sărisem de la o fereastră de la parter, convins că urma să alunec cel puţin un etaj. O clipă, am apreciat cât de bine reuşise Will să mă păcălească. Apoi m-am ridicat în picioare clătinându-mă, tot cu mâna pe cuţit şi pe sabie, şi am luat-o la goană.

În zona care încercuia aripa servitorilor lumina era slabă. Am binecuvântat întunericul şi-am continuat să fug. Din spate am auzit ţipete, apoi pe Buri, împărţind porunci. M-ar fi ajuns în câteva minute. Nu puteam scăpa de-acolo pe jos. Am cotit spre grajduri, unde bezna era şi mai deasă.

Plecarea invitaţilor de la bal iscase agitaţie în grajduri. Ajutoarele de serviciu erau, probabil, în faţa castelului, ţinând caii. Uşile grajdului erau deschise larg, întâmpinând aerul blând al nopţii, iar înăuntru luminau felinare. Am dat năvală înăuntru, gata să răstorn un ajutor, o fetiţă slabă şi pistruiată, care n-avea mai mult de zece ani. Se împletici şi ţipă la vederea armelor mele.

— Nu vreau decât să iau un cal, am liniştit-o. N-o să-ţi fac niciun rău.

Fata se dădu înapoi în timp ce eu îmi vâram sabia şi cuţitul în teacă. Se răsuci brusc.

— Hands! Hands!

O luă la goană tot strigând după el. N-am avut timp să stau pe gânduri. La trei boxe de mine, calul negru al lui Regal mă privea curios pe deasupra ieslei. M-am apropiat de el calm, am întins mâna să-l mângâi pe bot, ca să-şi amintească de mine. Nu-mi simţise mirosul de vreo opt luni, dar îl cunoşteam de când îl fătase mama lui. Mă prinse de guler, mă gâdilă cu botul pe gât.

— Hai, Săgeată. Mergem să facem nişte exerciţii de noapte. Ca pe vremuri, ce zici, prietene?

Am deschis boxa, am prins calul de dârlogi şi l-am scos afară. Nu ştiam unde plecase fata, dar n-o mai auzeam.

Săgeată era înalt, dar nu era obişnuit să fie călărit fără şa. Se încordă şi sări pe cele patru picioare când m-am urcat în spinarea lui lucioasă. Deşi mă păşteau pericole din toate părţile, tot m-a încercat o plăcere mare să călăresc din nou. L-am apucat de coamă, l-am îndemnat din genunchi. Făcu trei paşi, apoi se opri în faţa bărbatului care-i bloca drumul. M-am uitat la faţa uluită a lui Hands. Nu m-am putut abţine să zâmbesc.

— Eu sunt, Hands. Trebuie să împrumut un cal, altfel mă omoară. Din nou.

Cred că mă aşteptam să râdă şi să-mi facă semn să trec. În loc de asta, se holbă la mine, se albi tot mai mult, până când am

crezut că o să leşine.

— Sunt eu, Fitz. N-am murit! Lasă-mă să plec, Hands!

Făcu un pas în spate.

— Pe Eda cea sfântă! strigă.

Iarăşi am crezut că-şi va da capul pe spate într-un hohot de râs, însă el şuieră:

— Magia animalelor!

Apoi se răsuci şi-o luă la fugă prin beznă, urlând din toţi rărunchii:

— Gărzi! Gărzi!

Am pierdut poate două secunde căscând ochii după el. Mi se strânse inima ca atunci când mă părăsise Molly. Anii de prietenie cu Hands, petrecuţi muncind împreună în grajd de dimineaţa până seara, se pierdură toţi într-o clipă de teroare provocată de superstiţie. Nu era cinstit, dar m-a dezgustat trădarea lui. M-am lăsat cuprins de indiferenţă, însă l-am îmboldit pe Săgeată şi-am ţâşnit în noapte.

Avea încredere în mine, da, avea încredere calul acela bun, atât de bine dresat de Burrich. L-am abătut de pe aleea luminată pentru trăsuri şi potecile îngrijite şi-am gonit peste straturi de flori şi tufe înainte de-a zbura pe lângă pâlcul de gărzi de la una din porţile destinate negustorilor. Pândiseră cărarea, dar Săgeată şi cu mine traversaserăm iarba şi-am ieşit pe poartă până să se dezmeticească soldaţii. Aşa cum îl ştiam eu pe Regal, a doua zi vor avea spatele mângâiat de bici.

După ce-am trecut de poartă, am străbătut în continuare grădinile. În spate auzeam zgomotele urmăritorilor. Pentru un cal învăţat cu frâul, Săgeată răspundea foarte bine la poruncile pe care i le dădeam cu genunchii şi din mişcările corpului. L-am convins să sară peste un gard viu până pe un drum lateral. Am lăsat în urmă Grădinile Regelui şi-am galopat prin oraş, pe străzi pietruite, încă luminate de torţe. În curând am lăsat în urmă şi casele îngrijite, ropotind pe lângă hanuri luminate pentru călători, pe lângă prăvălii întunecoase, cu obloanele trase peste noapte. Copitele tropăiau pe drumurile colbuite. Târziu cum era, nu prea se vedea mişcare pe străzi. Le-am străbătut liberi ca vântul.

Am încetinit când am ajuns în zona mai sărăcăcioasă a oraşului. Torţele erau mai rare şi unele se stinseseră deja.

Totuşi, Săgeată ghici că mă grăbesc şi păstră un ritm vioi. La un moment dat, am auzit un galop furios şi-am crezut că mă ajunseseră urmăritorii. Apoi trecu pe lângă noi un mesager din direcţia opusă, fără să-i pese în ce ritm gonea calul. Eu am călărit fără oprire, speriat că mă puteam trezi în orice clipă cu urmăritorii suflându-mi în ceafă şi că voi auzi cornul sunând.

Tocmai când credeam că am scăpat, am descoperit că oraşul Tradeford îmi mai rezervase o grozăvie. Am pătruns în ceea ce fusese cândva Marea Piaţă Rotundă din Tradeford. În primele zile ale oraşului, fusese inima lui, o piaţă deschisă minunată, pe unde te puteai plimba şi cumpăra mărfuri alese din toate colţurile lumii.

Cum de se transformase în Arena Regelui nu aveam să aflu niciodată. Călărind prin piaţa rotundă, Săgeată fornăi la mirosul de sânge vechi de pe dalele de piatră. Spânzurătorile şi stâlpii pentru biciuit erau tot acolo, dar înălţate ca să fie văzute mai bine din mulţime, alături de alte maşinării, al căror scop nu voiam să-l aflu. Fără îndoială că acelea din noua Arenă a Regelui inspirau şi mai multă groază. L-am îndemnat pe Săgeată din genunchi să grăbească pasul şi-am trecut pe lângă ele scuturat de un fior şi rugându-mă la Eda să nu ajung să aflu cum se folosesc.

O umbră de sentiment se zvârcoli în aer, mi se încolăci în jurul gândurilor şi le supuse. Preţ de-o clipă, mi se opri inima în loc. Am crezut că Will mă căuta şi voia să-mi ia minţile. Dar zidurile mele se înălţau atât de rezistente pe cât puteam eu să le construiesc şi mă îndoiam că el sau altcineva mai era în stare să-şi trimită Meşteşugul în cercetare după izbucnirea lui Verity. Nu. Aveam parte de ceva mult mai rău. Un rău izvorât dintr-o sursă mai adâncă, mai veche, înşelător ca apa curată mânjită cu otravă. Se scurse în mine. Ura, durerea, frica de locurile închise şi înăbuşitoare şi foamea se contopiră într-o dorinţă fierbinte de libertate şi răzbunare. Îmi treziră la viaţă toate suferinţele îndurate în temniţa lui Regal.

Răul venea dinspre cuşti. Din şirul aliniat la marginea pieţei se ridica o duhoare de răni infectate, urină şi carne stricată. Dar nici acea jignire adusă nasului meu nu era atât de grea ca apăsarea Harului cu miasme de iad pe care mi-l transmiteau fiarele înnebunite, creaturi păstrate pentru a devora răufăcătorii

şi neoamenii aruncaţi de Regal în arenă. Am văzut un urs cu botniţă, în ciuda barelor în spatele cărora se agita; două feline dintr-o rasă necunoscută, în agonie din cauza colţilor şi ghearelor rupte încercând să dărâme barele, se încăpăţânau şi acum să scape; un taur negru imens, cu o pereche de coarne superbe. Săgeţi cu panglici, înfipte adânc în carnea animalului, îi provocaseră răni care se infectaseră şi din care îi curgea puroi pe piele. Animalele îmi repetau necontenit nenorocirea lor, cerând uşurare. N-a fost nevoie să mă opresc ca să văd lanţurile şi lacătele grele de la fiecare cuşcă. Dacă aş fi avut de ales, aş fi încercat să le descui. Dacă aş fi avut carne sau cereale, aş fi scutit animalele de chin cu otravă. Dar nu aveam niciuna, nici alta, iar timp, şi mai puţin. Aşa că am trecut pe lângă ele, până când cascada de nebunie şi agonie gâlgâi deasupra capului meu şi-mi inundă gândurile.

Am oprit calul. Nu le puteam lăsa aşa. Dar Meşteşugul lui Verity îmi cioplise în minte porunca *Vino la mine.* Nu puteam suporta să nu mă supun. L-am îmboldit pe Săgeată, care tremura nervos, şi am lăsat animalele în urmă, însemnând pe răboj încă o datorie pe care avea să mi-o plătească Regal într-o zi.

În cele din urmă, zorii ne-au găsit la periferia oraşului. Nu-mi închipuisem că Tradeford era atât de întins. Am ajuns la un pârâu leneş, care se vărsa în râu. L-am oprit pe Săgeată, am descălecat şi l-am condus la apă. L-am lăsat să se adape puţin, l-am plimbat, apoi l-am lăsat să bea din nou. Între timp, mintea îmi colcăia de gânduri. Probabil urmăritorii mei cercetau drumurile care duceau spre sud, crezând că mă întorc la Buck. Aveam un avans bun faţă de ei; câtă vreme nu stăteam pe loc, aveam mari şanse să scap. Mi-am adus aminte de bocceaua mea bine dosită, pe care n-aveam s-o mai recuperez. Hainele mele groase, pătura, mantaua, le pierdusem pe toate. M-am întrebat dacă Regal îl va învinovăţi pe Hands din cauză că furasem calul. Nu-mi ieşea din minte expresia de pe chipul lui înainte de a fugi de mine. M-am bucurat că nu încercasem să dau de Molly. Îmi fusese şi aşa destul de greu să citesc groază şi dezgust pe faţa unui prieten. Nu voiam să le citesc şi în ochii ei. Mi-am reamintit agonia mută a fiarelor, la care Harul meu mă făcuse martor. De aceste gânduri am scăpat numai ca să resimt

frustrarea că planul de a-l omorî pe Regal îmi fusese dejucat, ca să mă întreb dacă se va descoperi otrava pe care i-o presărasem pe haine sau dacă voi mai avea şansa să-l ucid. Mai presus de toate, răsunând în mine ca un tunet, era porunca lui Verity.

Vino la mine, îmi spusese, iar eu nu-mi puteam scoate vorbele lui din minte. O parte din ea era obsedată de ele, mă îmboldea să nu mai pierd vremea cu gânditul şi băutul apei, ci să încalec şi să plec, să mă duc la Verity, pentru că avea nevoie de mine, pentru că îmi poruncise.

Totuşi, m-am aplecat deasupra apei şi-am băut şi eu, şi numai atunci, cât am stat în genunchi la malul pârâului, mi-am dat seama că nu murisem.

Am udat mâneca largă a cămăşii galbene, apoi am desprins încet materialul cu sânge închegat. Tăietura pe care mi-o făcusem singur era superficială, mai mult o linie lungă pe braţul meu. Mă durea şi nu era plăcută la vedere, dar nu părea otrăvită. Mi-am reamintit cu întârziere că-mi folosisem cuţitul de două ori şi-l ştersesem cel puţin o dată. Probabil că nu rămăsese decât o urmă de otravă pe lamă când m-am tăiat.

Speranţa licări în mine frumoasă ca zorii. Urmăritorii mei vor căuta un cadavru la marginea drumului sau un bărbat otrăvit ascuns undeva în oraş, prea bolnav să călărească. Toţi cei trei iniţiaţi văzuseră că mă otrăvisem şi că fusesem ferm convins de sfârşitul meu iminent. Îl puteau convinge pe Regal că eram pe moarte? Nu mă puteam baza pe asta, dar speram să se întâmple aşa. Am încălecat şi am pornit la galop. Am trecut pe lângă ferme, lanuri şi livezi. Am trecut şi pe lângă fermieri în căruţe, care-şi duceau recolta la oraş. Călăream cu braţul lipit de piept şi cu privirea înainte. Nu va trece mult timp până când cei care veneau în oraş urmau să fie luaţi la întrebări. Mai bine să-mi joc rolul.

Într-un sfârşit, am dat peste fâşii de pământ necultivat, cu turme răsfirate de oi şi hărăgari păscând liniştiţi pe ele. După prânz, am făcut ceea ce ştiam că trebuie făcut. Am descălecat lângă un pârâu cu tufe dese pe mal, l-am lăsat pe Săgeată să se adape din nou, apoi i-am întors capul spre Tradeford.

— Înapoi la grajd, băiete, i-am poruncit, iar când am văzut că nu se mişcă, l-am pocnit zdravăn peste coapsă. Du-te înapoi la

Hands. Spune-le că am murit pe undeva. Mi-am imaginat troaca plină cu ovăz pentru el, ştiind cât îi place. Du-te, Săgeată. Du-te.

Animalul fornăi către mine ciudat, dar pe urmă se urni din loc. Se opri o dată ca să se uite înapoi, aşteptând să merg după el şi să-l prind.

— Du-te! am strigat la el şi-am bătut din picior.

Tresări şi plecă la trap, ridicând genunchii şi zvârlind capul pe spate. Ce animal bun, nici măcar nu era obosit. Când se va întoarce la grajd fără călăreţ, poate oamenii vor crede că am murit. Poate vor pierde mai mult timp căutând un cadavru, în loc să mă urmărească. Atât puteam face ca să-i induc în eroare şi sigur era mai bine decât să călăresc armăsarul regelui în văzul lumii. Ropotele lui Săgeată se îndepărtau. M-am întrebat dacă voi mai călări un animal atât de frumos vreodată, sau dacă voi avea unul al meu. Mai degrabă nu.

Vino la mine. Ecoul poruncii nu-mi dădea pace.

— Vin, vin, am şoptit pentru mine. După ce vânez ceva ca să mănânc şi dorm puţin. Dar vin.

M-am abătut de la drum şi-am urmat cursul pârâului până când tufele s-au îndesit. Mă aştepta o călătorie lungă şi obositoare, iar eu nu aveam pe lume altceva decât hainele de pe mine.

10

TÂRGUL DE SLUJBE

Sclavia e o tradiţie în Statele Chalced şi reprezintă baza economiei lor. Ele susţin că prizonierii de război sunt sursa lor principală de sclavi. Cu toate acestea, mulţi dintre sclavii care fug în cele Şase Ducate spun că sunt duşi cu forţa în raiduri piratereşti împotriva ţinuturilor lor natale. Poziţia oficială a Statelor Chalced este că astfel de raiduri nu au loc, şi, tot oficial, ele neagă că închid ochii la piraţii care atacă din Insulele Negustorilor. Cele două merg mână în mână.

Sclavia nu a fost niciodată acceptată în toate cele Şase Ducate. Multe dintre fostele conflicte de la hotarele dintre Shoaks şi Statele Chalced au ţinut mai degrabă de problema sclaviei decât de graniţele propriu-zise. Familiile din Shoaks au refuzat să accepte că soldaţii răniţi şi capturaţi în război vor fi ţinuţi ca sclavi tot restul vieţii lor. Orice bătălie pierdută de Shoaks era urmată aproape imediat de un al doilea atac sălbatic împotriva Statelor Chalced, pentru a-i recâştiga pe cei pierduţi prima oară. Astfel, Shoaks a ajuns să deţină mult pământ stăpânit cândva de Statele Chalced. Pacea dintre cele două ducate e întotdeauna fragilă. Statele Chalced se plâng întruna că Shoaks nu numai că adăposteşte sclavi fugiţi, dar îi şi încurajează pe alţii să fugă. Niciunul din regii celor Şase Ducate nu a tăgăduit vreodată acest adevăr.

Singurul meu ţel de-acum era să-l găsesc pe Verity, aflat undeva dincolo de Regatul Munţilor. Pentru asta, trebuia să traversez mai întâi ducatul Farrow. Nu era o sarcină uşoară. Dacă regiunea de-a lungul râului Vin e foarte frumoasă, cu cât

de îndepărtezi de cursul apei, cu atât devine mai aridă. Terenurile arabile sunt înlocuite de lanuri mari de in şi cânepă, dar dincolo de ele se întind tărâmuri fără păduri, nepopulate. Interiorul ducatului Farrow, deşi nu e un deşert, este totuşi un ţinut neted şi arid, prielnic numai triburilor nomade care îl traversează cu turmele în căutare de nutreţ. Dar până şi ele îl părăsesc când trec „vremurile verzi” din an, pentru a se aduna în satele ridicate vremelnic pe lângă râuri sau alte locuri cu apă. În zilele care au urmat fugii mele din castelul Tradeford, am ajuns să mă întreb de ce se deranjase regele Wielder să cucerească Farrowul şi să-l facă unul din cele Şase Ducate. Ştiam că trebuie să mă îndepărtez de râul Vin, s-o iau spre sud-vest, către Lacul Albastru, să traversez marele Lac Albastru, apoi să urmez cursul râului Rece până la marginile Regatului Munţilor. Dar aceasta nu era o călătorie pe care s-o facă un om singur. Iar fără Ochi Întunecaţi, eram un om singur.

În Farrow nu întâlneai oraşe mari, dar existau localităţi primitive care supravieţuiau un an întreg în preajma izvoarelor care ţâşneau la întâmplare în interiorul ducatului. Cele mai multe rezistau graţie caravanelor negustoreşti care treceau pe lângă ele. Negoţul se desfăşura, chiar dacă mai greu, între populaţia de pe malul Lacului Albastru şi cea de pe malul râului Vin, şi tot pe aceeaşi rută circulau mărfurile din Regatul Munţilor spre cele Şase Ducate. Logic era să mă alătur unei caravane. Dar ceea ce e logic nu e întotdeauna uşor de realizat.

La venirea în Tradeford, fusesem privit precum cel mai umil cerşetor. La plecare, purtam straie dintre cele mai fine şi călăream unul din cei mai frumoşi cai crescuţi vreodată la Buckkeep. Dar, imediat ce m-am despărţit de Săgeată, situaţia mea gravă a început să mă apese. Aveam pe suflet doar veşmintele furate, bocancii de piele, cureaua şi săculeţul, un cuţit şi o sabie, pe lângă un inel şi-un lanţ cu medalion. Rămăsesem fără un ban în pungă, doar cu uneltele de aprins focul, o piatră pentru ascuţit cuţitul şi otrăvuri de diverse feluri.

Lupii nu sunt făcuţi să vâneze singuri. Aşa îmi spusese odată Ochi Întunecaţi şi, până la lăsarea serii, mi-am dat seama câtă dreptate avea. În ziua aceea, am mâncat bulbi de lalea sălbatică şi nişte nuci puse la păstrare de-o veveriţă într-o scorbură prea la vedere. Aş fi mâncat bucuros şi veveriţa, care stătea în copac

şi mă privea furioasă în timp ce-i devastam proviziile, dar nu aveam mijloacele necesare să-mi transform visul în realitate. În schimb, spărgând nucile una câte una cu o piatră, mi-am zis că tot una câte una mi s-au spulberat şi iluziile despre mine însumi.

Mă considerasem un om capabil să se descurce singur şi inteligent. Mă mândrisem cu îndemânarea mea de asasin şi, în adâncul sufletului, crezusem că, deşi nu stăpâneam prea bine Meşteşugul, îl puteam întrebuinţa cu aceeaşi forţă ca oricare alt membru din grupul lui Galen. Privat de generozitatea regelui Shrewd şi de dibăcia de vânător a prietenului meu lup, de informaţiile secrete şi abilitatea de a complota a lui Chade, de mâna lui Verity, care-mi călăuzea Meşteşugul, rămâneam un individ mort de foame, îmbrăcat în haine furate, la jumătatea drumului între Buckkeep şi Regatul Munţilor, cu foarte puţine şanse de a se apropia de unul sau de celălalt.

Oricât de sumbre erau asemenea gânduri, n-au reuşit să mă facă să uit de chemarea stăruitoare a lui Verity, sugerată prin atingerea Meşteşugului. *Vino la mine.* Intenţionase el ca acele cuvinte să mi se întipărească în minte atât de adânc? Mă îndoiam. Cred că urmărise doar să mă împiedice să-l omor pe Regal şi să mă sinucid. Dar porunca lui mă chinuia ca un vârf de săgeată puroind în carne. Îmi alunga somnul cu temeri, ca să visez deseori că merg la el. Nu că aş fi renunţat să-l omor pe Regal; cel puţin de zece ori pe zi urzeam planuri, găseam căi de a mă întoarce la Tradeford, ca să-l atac când se aştepta mai puţin. Dar toate schemele începeau cu „după ce mă duc la Verity”. Pur şi simplu nu mai concepeam că am alte lucruri de dus la capăt mai întâi.

După ce am mers câteva zile pe jos cu burta goală în susul râului, am întâlnit oraşul Landing. Nici pe departe la fel de întins ca Tradefordul, este, totuşi, o aşezare trainică. În el se obţine multă piele frumos lucrată, nu numai din piele crudă de vacă, dar şi din cea dură, de hărăgar. Cealaltă activitate principală a oraşului este olăritul; se fac vase din lutul alb de pe malul râului. Majoritatea obiectelor care în altă parte se obţin, de obicei, din lemn sau sticlă, în Landing se produc din piele sau din lut. Nu doar pantofii şi mănuşile, ci şi pălăriile şi alte veşminte se confecţionează din piele, ca scaunele, acoperişurile şi pereţii tarabelor din piaţă. În vitrinele prăvăliilor am văzut talere,

sfeşnice şi chiar găleţi din ceramică smălţuită, toate gravate sau pictate în diferite stiluri şi culori.

Am descoperit, până la urmă, un mic bazar în care puteai vinde orice fără să ţi se pună prea multe întrebări. Mi-am dat la schimb hainele frumoase pe nişte pantaloni largi, o tunică de muncitor şi-o pereche de şosete. Aş fi făcut un troc mai avantajos, dar vânzătorul mi-a scos ochii cu petele maronii de pe manşetele cămăşii, care, credea el, nu vor ieşi la spălat. Iar pantalonii mulaţi se deformaseră pe picioarele mele subţiri. Îi putea spăla, dar nu credea că vor reveni la forma iniţială… Am renunţat şi m-am mulţumit cu târgul făcut. Măcar hainele primite de la el nu fuseseră purtate de un criminal scăpat din castelul lui Regal.

În altă prăvălie, aflată mai jos pe aceeaşi stradă, m-am despărţit de inel, medalion şi lanţ pentru şapte bani de argint şi şapte de aramă. Suma nu acoperea taxa necesară ca să mă alătur unei caravane până în Regatul Munţilor, dar era cea mai bună ofertă din cele şase câte mi s-au făcut. Femeia durdulie care mi-a cumpărat obiectele m-a tras de mânecă atunci când am dat să plec.

— Nu v-aş cere asta, domnule, dacă n-aş vedea că sunteţi tare amărât, rosti ea şovăitoare. Vă rog, nu vă simţiţi jignit de propunerea mea.

— Şi care e aceasta? am întrebat-o.

Am bănuit că vrea să-mi cumpere sabia. Mă hotărâsem deja să n-o vând. N-aş fi primit destui bani pe ea ca să merite să călătoresc neînarmat.

Femeia arătă sfioasă spre urechea mea.

— Cercelul dumneavoastră de om liber. Am un client care colecţionează asemenea rarităţi. Cred că al dumneavoastră aparţine Clanului Butran. Greşesc?

Rosti întrebarea cu atâta reţinere, de parcă se aştepta să strig la ea în orice moment.

— Nu ştiu, i-am răspuns sincer. L-am primit în dar de la un prieten. Nu m-aş despărţi de el pentru nişte arginţi.

Femeia zâmbi cu subînţeles, dintr-odată mai încrezătoare.

— A, dar eu ştiu că asemenea lucruri se măsoară în aur. Nu v-aş jigni oferindu-vă arginţi.

— Aur? am întrebat naiv. Am dus mâna la fleacul de la

ureche. Pentru ăsta?

— Bineînţeles, încuviinţă ea imediat, crezând că urmăresc un câştig mai mare. Văd că lucrătura e foarte migăloasă. Clanul Butran e renumit pentru ea. Pe lângă asta, bijuteria e foarte rară. Clanul Butran garantează libertatea unui sclav, dar numai rareori. Se ştie lucrul acesta chiar şi pe la noi, deşi suntem departe de Statele Chalced. Odată ce un bărbat sau o femeie are tatuajele Clanului Butran…

Nu mi-a trebuit mult s-o atrag într-o discuţie despre negoţul cu sclavi, tatuajele sclavilor şi inelele celor eliberaţi. A reieşit pe dată că voia cercelul lui Burrich nu pentru un client, ci pentru ea însăşi. Avusese un strămoş sclav care-şi câştigase libertatea. Încă mai păstra inelul primit de el de la foştii stăpâni, ca semn că nu mai era rob. Un fost sclav nu putea să circule liber în Chalced, cu atât mai puţin să părăsească ţara, dacă nu avea un cercel ca al meu, potrivit cu simbolul clanului ultimilor stăpâni tatuat pe obraz. Dacă un sclav provoca necazuri, se vedea imediat câţi stăpâni a avut, după numărul tatuajelor de pe faţă. Aşa că „faţă pictată” a devenit porecla populară a unui sclav vândut de la un stăpân la altul în Chalced, un aducător de belele, bun doar să tragă la galere sau să muncească în mină. Femeia mă făcu să-mi scot cercelul şi să-l studiez cu atenţie, să observ cât de fin era legată plasa din argint care învăluia, fără îndoială, un safir.

— Vedeţi, îmi explică ea, un sclav nu trebuie să-şi câştige de la stăpânul său doar libertatea, ci şi preţul unui asemenea cercel. Fără el, nu e liber cu adevărat, ci e ca şi cum ar fi legat cu un lanţ mai lung. Nu poate merge nicăieri fără să fie oprit la punctele de control, nu poate lucra ca om liber fără consimţământul scris al fostului său proprietar. Fostul angajator nu mai e obligat să-i asigure hrana şi adăpostul, dar sclavul nu are o asemenea libertate de la proprietarul lui de dinainte.

Îmi oferi fără ezitare trei monede de aur, mult peste taxa pentru caravană. Mi-aş fi putut cumpăra cu ele un cal, unul bun, şi-aş fi putut nu doar să mă alătur unei caravane, ci să şi călătoresc comod. Dar am ieşit din prăvălie înainte ca femeia să mă convingă cu un preţ mai mare. Am dat un bănuţ de aramă pe o franzelă necoaptă şi m-am aşezat s-o mănânc lângă docuri. Nenumărate întrebări mi-au trecut prin cap. Cercelul aparţinuse,

probabil, bunicii lui Burrich. Ştiam de la el că fusese sclavă, dar îşi câştigase libertatea. Oare ce însemnătate dobândise bijuteria pentru el, de i-o oferise tatălui meu, şi ce însemnase ea pentru tatăl meu, încât s-o păstreze? Ştiuse Patience toate acestea când mi-o dăduse mie?

Sunt om. Mă tentau monedele de aur oferite de femeie. Mi-am zis că, dacă Burrich ar fi ştiut în ce situaţie mă aflam, m-ar fi îndemnat să accept târgul, pentru că viaţa şi siguranţa mea contau mai mult pentru el decât un cercel din argint cu safir. Aş fi putut să-mi cumpăr un cal, să merg în Regatul Munţilor, să-l găsesc pe Verity şi să îndeplinesc odată porunca de la el, care mă enerva ca o mâncărime pe care n-o puteam scărpina.

Am privit îndelung râul şi, în cele din urmă, m-am împăcat cu gândul călătoriei nesfârşite care mă aştepta. Trebuia să străbat un ţinut asemănător cu un deşert până la Lacul Albastru. Habar n-aveam cum voi traversa lacul. Pe malul celălalt, cărările pădurii şerpuiau pe la poalele dealurilor, urcând în ţinuturile accidentate din Regatul Munţilor. La Jhaampe, în capitala regatului, acolo trebuia să ajung, ca să obţin o copie a hărţii folosite de Verity. Harta se baza pe nişte scrieri vechi din biblioteca oraşului; poate că originalul ei exista încă acolo, dar era posibil să-mi arate că Verity se afla în ţinutul necunoscut de dincolo de Regatul Munţilor. Aveam nevoie de bani, de toate resursele pe care le puteam aduna.

Cu toate astea, m-am decis să păstrez cercelul. Nu fiindcă însemna ceva pentru Burrich, ci fiindcă dobândise o valoare pentru mine. Era ultima mea legătură fizică cu trecutul, cu Fitz cel dinainte, cu omul care mă crescuse, chiar şi cu tata, care-l purtase odată. Mi-a fost neobişnuit de greu să mă conving să procedez aşa cum ştiam că e înţelept. Am dus mâna la ureche şi-am desfăcut încuietoarea delicată a cercelului. Mai aveam încă zdrenţele de mătase de care mă folosisem ca să intru în castelul lui Regal. Am învelit bine giuvaierul în cea mai mică şi l-am pus în săculeţul de la curea. Negustoreasa se arătase prea interesată de el şi-şi însemnase bine în minte cum arăta. Dacă Regal chiar se hotăra să trimită oameni în căutarea mea, cercelul va fi un semn particular în descrierea mea.

După aceea m-am plimbat prin oraş, ascultând ce vorbesc oamenii şi încercând să aflu ce mă interesa fără a pune

întrebări. Am rătăcit prin piaţă, hoinărind agale de la o tarabă la alta. Mi-am îngăduit să cheltuiesc pentru mine uriaşa sumă de patru bănuţi de aramă şi mi-am cumpărat aşa-zise obiecte de lux: un săculeţ cu plante pentru ceai, fructe uscate, o oglindă, o mică oală de gătit şi o ceaşcă. Am întrebat la mai multe tarabe dacă au scoarţă de spiriduş, dar ori nu se auzise de ea, ori îi spunea altfel în Farrow. Nu-i nimic, mi-am zis, nu mă aşteptam să am nevoie de puterile ei înviorătoare. Speram să nu mă înşel. În locul ei, am cumpărat, cam sceptic, nişte seminţe de coroana-soarelui, care, am fost asigurat, trezesc un om oricât de obosit ar fi.

O vânzătoare de zdrenţe m-a lăsat să răscolesc în căruciorul ei pentru doi bani de aramă. Am găsit o manta puturoasă, dar rezistentă, şi nişte pantaloni mulaţi care promiteau să fie pe cât de calzi, pe atât de iritanţi. Restul peticelor de mătase le-am dat pe-o basma. Printre nenumărate aluzii trupeşti, vânzătoarea îmi arătă cum s-o leg în jurul capului. Am procedat la fel ca înainte, adică am făcut din manta o boccea în care să-mi car boarfele. Apoi m-am dus la abator, în partea de răsărit a oraşului.

Nu mai simţisem niciodată o asemenea duhoare. Ţarcurile se înşirau unul după altul, se ridicau munţi de bălegar, puțea a sânge şi măruntaie din şoproanele unde se tăiau animalele, iar din gropile pentru argăsit se înălţau miasme înţepătoare. De parcă asaltul asupra nasului n-ar fi fost suficient, te asurzeau mugetele vitelor, chiţăitul hărăgarilor, bâzâitul muştelor şi ţipetele oamenilor care mutau animalele dintr-un ţarc într-altul sau le scoteau din ele ca să le taie. Oricât mi-am întărit zidurile, nu m-am putut izola de nenorocirea şi panica dobitoacelor rămase în ţarcuri. Nu ştiau ce le aşteaptă, dar mirosul de sânge proaspăt şi zbieretele celorlalte animale stârneau în ele o groază asemănătoare cu aceea pe care o simţisem eu pe podeaua temniţei. Dar în locul acela trebuia să mă aflu, pentru că acolo se întorceau caravanele şi tot acolo se formau altele. Foarte probabil, oamenii care-şi mânaseră animalele la abator pentru vânzare se vor întoarce. Cei mai mulţi vor cumpăra alte mărfuri ca să le ia cu ei înapoi, să nu bată drumul degeaba. Speram să primesc ceva de lucru de la unul din negustori şi astfel să găsesc o caravană care să mă ducă măcar până la Lacul Albastru.

Am descoperit curând că nu eram singurul cu asemenea speranţe. Între două cârciumi aşezate cu faţa la ţarcuri se ţinea un târg de slujbe destul de amărât. Unii erau păstori veniţi cu turma de la Lacul Albastru; stătuseră în Landing până-şi cheltuiseră banii, iar acum, rămaşi fără o leţcaie şi departe de casă, căutau un mijloc de-a se întoarce. O parte din păstori numai aşa ştiau să-şi ducă traiul. Am văzut şi câţiva tinerei, fără îndoială dornici de aventură, de călătorie şi de şansa de-a se descurca singuri în viaţă. Şi mai erau la târg şi scursurile oraşului, indivizi incapabili să găsească o slujbă permanentă sau să trăiască mai multă vreme în acelaşi loc. Nu mă potriveam prea bine cu niciun grup, dar în cele din urmă am rămas cu păstorii.

Povestea mea era că mama murise de curând şi-şi lăsase moşiile surorii mele mai mari, care nu prea avea ce face cu mine. Aşa că mergeam la unchiul meu, care locuia dincolo de Lacul Albastru, dar rămăsesem fără bani înainte de a ajunge în Landing. Nu, nu mai fusesem păstor, dar familia mea avusese destui bani ca să ţină cai, vite şi oi, iar eu ştiam să le îngrijesc şi, dacă te luai după unii, „mă pricepeam” la animalele neajutorate.

Nu am găsit de lucru în ziua aceea. Puţini au găsit, iar noaptea ne-a prins pe cei mai mulţi culcându-ne exact în locul unde stătusem toată ziua. Un ucenic de brutar veni printre noi cu o tavă de rămăşiţe de la prăvălie. Am mai cheltuit un bănuţ pe-o pâine neagră lungă, cu seminţe. Am împărţit-o cu un bărbat îndesat, ale cărui plete palide ieşeau de sub basma şi-i cădeau pe faţă. În schimb, Creece mi-a oferit carne uscată, câteva înghiţituri din cel mai prost vin pe care l-am gustat vreodată şi o mulţime de bârfe. Era limbut, un tip din acela care critică aspru orice subiect şi nu discută despre el, ci îi contrazice întruna pe ceilalţi. Cum eu nu prea aveam ce spune, Creece îi antrena pe vecinii noştri într-o discuţie aprinsă despre politica actuală din Farrow. Cineva făcu un foc mic, mai mult pentru lumină decât pentru căldură, şi câteva sticle de băutură trecură din mână în mână. Eu m-am întins pe spate, cu capul proptit de boccea în loc de pernă, şi-am ascultat bârfele, prefăcându-mă că dorm.

Nu se vorbi despre Corăbiile Roşii, nici despre războiul care nimicea coasta. Am înţeles imediat cât de supăraţi erau aceşti

oameni că trebuie să plătească taxe pentru armata care apăra un ţărm necunoscut lor, pentru nave de război care luptau pe o mare străină de ei. Marea lor era câmpia aridă dintre Landing şi Lacul Albastru, iar păstorii aceştia erau marinarii care călătoreau pe ea. Cele Şase Ducate nu reprezentau, prin natura lor, şase regiuni unite într-un singur teritoriu, ci un regat, dar asta numai pentru că un neam de regi puternici le adunase pe toate între aceleaşi graniţe şi le proclamase un singur regat. Pentru populaţia de aici, nu avea nicio importanţă dacă toate ducatele de coastă cădeau în mâinile piraţilor Corăbiilor Roşii. Tot ar avea cirezi de păstorit şi vin oribil de băut; tot le-ar rămâne păşunile, râul şi străzile pline de praf. Inevitabil, m-am întrebat cu ce drept îi obligam să plătească un război purtat la o distanţă atât de mare de casele lor. Tilth şi Farrow fuseseră cucerite şi anexate ducatelor; nu veniseră ele la noi să ne ceară protecţie armată sau avantaje pentru neguţătorii lor. Nu că n-ar fi prosperat, scăpaţi de propriii moşieri mărunţi şi mulţumită unei pieţe pe care carnea de vită, pielea şi funiile se vindeau ca pâinea caldă. Câtă pânză pentru vele, câţi colaci de frânghie din cânepă vânduseră aceste ţinuturi înainte de a face parte din cele Şase Ducate? Totuşi, profitul lor era nesemnificativ.

Mă plictisisem de asemenea discuţii. Singurul lucru de care pomeneau toate era nemulţumirea pricinuită de interzicerea negoţului cu Regatul Munţilor, începusem să aţipesc când am prins cuvintele „Omul Însemnat”. Am deschis ochii şi-am ridicat puţin capul.

Cineva îl pomenise ca mai demult, drept prevestitor de rele, şi spuse râzând că oile lui Hencil îl văzuseră toate, pentru că mureau în ţarc înainte ca bietul om să apuce să le vândă. M-am încruntat în sinea mea la gândul unei molime în zone atât de apropiate, dar un alt bărbat râse şi spuse că Regal hotărâse că nu mai aveai ghinion dacă-l vedeai pe Omul Însemnat, dimpotrivă, dădea norocul peste tine.

— Eu, dacă l-aş vedea pe boşorogul cela, n-aş păli şi n-aş fugi, ci l-aş lua la bătaie şi i l-aş duce plocon regelui. Oferă o sută de galbeni cui i-l aduce pe Omul Însemnat din Buck.

— Cincizeci, numai cincizeci de galbeni, interveni Creece grosolan. Mai trase o înghiţitură din sticlă. Ce prostie, o sută de galbeni pentru un boşorog!

— Nu, o sută numai pentru el, şi încă una pentru omul-lup, care se ţine scai de el. Tocmai s-a strigat ştirea azi după-masă. Cei doi s-au furişat în castelul regelui din Tradeford şi-au omorât nişte gărzi cu magia animalelor. Le-au spintecat gâtlejurile, ca să le bea omul-lup sângele. Pe el îl caută mai înverşunaţi acum. Se îmbracă aşa, ca un domn, se zice, poartă inel şi colier şi-i atârnă un cercel în ureche. Are o şuviţă albă în păr, urmă dintr-o veche luptă cu regele nostru, o cicatrice pe obraz şi nasul spart, tot de atunci. Da, da, şi de data asta Regal l-a crestat zdravăn cu sabia.

Un murmur de admiraţie răzbătu din gurile bărbaţilor. Până şi eu am fost nevoit să admir ce curaj avea Regal să pretindă aşa ceva, în timp ce mă întorceam cu faţa la boccea şi-mi vâram nasul în ea, ca un om adormit buştean. Bârfele continuară.

— Cică are sământă de Har şi se preface în lup ori de câte ori stă în lumina lunii. Doarme ziua şi hălăduie noaptea. Se zice că e un blestem aruncat asupra regelui de regina aia străină pe care a alungat-o din Buck pentru că a-ncercat să-i fure coroana. Omul Însemnat, se zvoneşte, e o jumătate de spirit pe care regina, cu vrăjile ei de la munte, a scos-o din trupul regelui Shrewd cel bătrân, şi care bate drumurile şi străzile din cele Şase Ducate, aducând numai nenorociri pe unde trece şi purtând chiar chipul regelui celui mort.

— Tromboane şi abureli, rosti Creece scârbit.

Mai trase un gât din sticlă. Dar celorlalţi le plăcu povestea aceea înfricoşătoare şi se aplecară mai aproape de povestitor, şoptindu-i „zi mai departe, zi mai departe!”

— Păi, atât am auzit, se supără acesta. Că Omul Însemnat e o jumătate din spiritul lui Shrewd şi că nu-şi va găsi odihna până când nu va zace în mormânt şi regina care l-a omorât.

— Păi, dacă Omul Însemnat e stafia lui Shrewd, de ce mai oferă regele Regal o răsplată de o sută de galbeni cui i-l aduce? întrebă Creece acru.

— Nu e stafia lui, e jumătatea lui de spirit. A furat jumătate din spiritul lui Shrewd când era în agonie, iar acum regele Shrewd nu-şi găseşte pacea până când nu moare şi Omul Însemnat, ca să se unească cele două jumătăţi. Unii zic – povestitorul coborî glasul – că bastardul n-a murit de tot, umblă iar prin lume sub formă de om-lup. El şi Omul Însemnat vor să

se răzbune pe regele Regal, să distrugă tronul pe care bastardul nu l-a putut fura. Pentru că era în cârdăşie cu Regina Vulpe şi urma să fie rege alături de ea, odată ce scăpau de Shrewd.

Era o noapte ideală pentru asemenea poveşti. Luna plină şi portocalie străbătea cerul cam leneşă, iar vântul aducea zgomotele animalelor care se foiau triste în ţarcuri, amestecate cu duhoarea de sânge vechi şi piei argăsite. Nori zdrenţuiţi alunecau din când în când prin faţa lunii. Mă trecu un fior pe şira spinării la vorbele povestitorului, probabil din alt motiv decât şi-ar fi închipuit el... Am tot aşteptat să-mi tragă cineva un picior sau să strige: „Ia să ne uităm noi mai bine la ăsta!” Nu mă lovi nimeni. Tonul povestirii îi făcu pe ascultători să caute ochi de lup printre umbre, nu un muncitor istovit, care dormea în mijlocul lor. Cu toate acestea, inima îmi bătu cu putere când m-am gândit la oamenii cu care mă întâlnisem în ziua aceea. Croitorul cu care făcusem schimb de haine mă putea recunoaşte după descrierea lor. Poate şi femeia care-mi ceruse cercelul. Până şi vânzătoarea de zdrenţe, care mă ajutase să-mi leg basmaua. Unii poate nu doreau să vorbească, alţii poate preferau să nu aibă de-a face cu gărzile regelui. Alţii, dimpotrivă. Trebuia să mă port ca şi cum toţi ar vrut să mă dea în vileag.

Povestitorul vorbea în continuare, înflorindu-şi istorisirea cu născoceli despre ambiţiile diavoleşti ale lui Kettricken; se culcase cu mine ca să zămislească un copil pentru care să pretindem tronul. Se ghicea ura în glasul lui când pomenea de Kettricken şi nimeni nu-l lua la rost. Nici Creece, aflat lângă mine, nu protesta, ca şi cum toată lumea cunoştea întâmplările acelea stranii. Confirmându-mi cele mai rele temeri, Creece rosti dintr-odată:

— Vorbeşti de parcă ne-ai spune ceva nou, dar cine nu ştie că nu de la Verity avea ea burta aia mare, ci de la bastardul blestemat cu Har? Dacă n-ar fi gonit-o Regal pe târfa de la munte, ne-am fi pomenit că moştenea tronul unul ca Prinţul Pestriţ.

Un cor de şoapte îi încuviinţară spusele. Am închis ochii şi m-am întins pe spate prefăcându-mă plictisit, sperând ca nemişcarea şi pleoapele căzute să ascundă furia care ameninţa să mă ardă pe dinăuntru. Ce urmărea Regal, de permitea să

circule asemenea bârfe otrăvitoare? Căci, ştiam eu, numai de la el puteau veni. N-am avut încredere în glasul meu ca să pun întrebări, nici n-am vrut să pară că habar n-am ce se petrece în jurul meu. Aşa că am stat liniştit şi-am ascultat cu mare interes. Toţi ştiau, am dedus, că regina Kettricken se întorsese la munte. Dispreţul profund cu care vorbeau despre ea îmi arăta că vestea era mai nouă. Tot vina vrăjitoarei de la munte era şi că se închiseseră trecătorile pentru negustorii cinstiţi din Tilth şi Farrow. Un bărbat îndrăzni chiar să susţină că, negoţul cu coasta fiind acum închis, Regatul Munţilor vedea în aceasta o ocazie de-a îngrădi ducatele Tilth şi Farrow şi de-a le obliga să ajungă la o înţelegere cu el, altfel pierdea toate drumurile negustoreşti. Altul povesti că o simplă caravană, escortată de gărzi din cele Şase Ducate îmbrăcate în uniforma lui Regal, fusese întoarsă de la graniţa cu Regatul Munţilor.

Pentru mine, asemenea discuţii erau nişte aiureli. Muntenii ţineau mult la negoţul cu Farrow şi Tilth. Grânele erau mai importante pentru ei decât cheresteaua şi blănurile pentru locuitorii de la şes. Negoţul liber fusese recunoscut deschis drept un motiv al căsătoriei lui Kettricken cu Verity. Chiar dacă ea ar fi fugit înapoi la munte, o cunoşteam destul de bine ca să fiu convins că n-ar fi sprijinit întreruperea negoţului dintre poporul ei şi cele Şase Ducate. Dacă acesta era interzis, cum auzisem, atunci mai mult ca sigur îşi vârâse Regal coada. Însă oamenii din jurul meu bodogăneau întruna împotriva vrăjitoarei de la munte şi a răzbunării ei împotriva regelui.

Punea Regal la cale un război cu Regatul Munţilor? Încercase oare să trimită acolo soldaţi deghizaţi în escorte pentru negustori? O idee prostească. Demult, tatăl meu fusese trimis la munte să stabilească oficial graniţele regatului nostru şi să semneze înţelegeri comerciale cu Regatul Munţilor, punând capăt unui lung şir de ani de hărţuieli şi raiduri de la hotare. Anii aceia de luptă îl învăţaseră pe regele Shrewd că nimeni nu va pune mâna pe trecătorile şi drumurile din Regatul Munţilor cu forţa. Am brodat pe marginea acestui gând fără nicio tragere de inimă. Regal fusese acela care o sugerase pe Kettricken ca mireasă pentru Verity. El o peţise în locul fratelui său. Apoi, pe măsură ce nunta se apropiase, încercase să-l omoare, pentru a o lua el de soţie pe prinţesă. Dăduse greş, dar numai puţini

aflaseră de planurile şi comploturile lui. Ocazia de-a pune mâna pe prinţesa Kettricken şi pe toată moştenirea ei, adică pe coroana Regatului Munţilor, până la urmă, îi scăpase printre degete. Mi-am adus aminte de discuţia pe care o auzisem mai demult între Regal şi trădătorul de Galen. Cei doi crezuseră, se pare, că Tilth şi Farrow ar fi mai bine apărate dacă ei ar fi controlat munţii şi trecătorile care le susţineau. Plănuia Regal să ia cu forţa ceea ce sperase cândva să obţină prin căsătorie? Credea că-i putea asmuţi pe oameni împotriva lui Kettricken în aşa măsură, încât să-şi convingă adepţii că duc un război drept, de răzbunare împotriva unei vrăjitoare de la munte, cu scopul de a păstra deschise principalele drumuri negustoreşti?

Regal, am cugetat eu, era în stare să creadă orice voia el. Cu mintea învăluită în fumul drogurilor, în adâncul sufletului său oglindit pe fundul pocalelor de vin, nu mă îndoiam că-şi crede propriile scorneli. O sută de galbeni pentru Chade şi încă o sută pentru mine. Ştiam foarte bine ce isprăvi făcusem în ultima vreme pentru ca recompensa pe capul meu să fie atât de mare, dar tare aş fi vrut să aflu ce punea la cale Chade. În toţi anii cât îi fusesem ucenic, lucrase anonim şi nevăzut. Nici acum nu avea nume, dar pielea lui pătată şi asemănarea cu fratele său vitreg erau cunoscute. Asta însemna că îl văzuse cineva, undeva. Speram că era teafăr şi sănătos în noaptea aceea, oriunde s-ar fi aflat. Jumătate din mine tânjea să se întoarcă, să revină la Buckkeep şi să-l găsească. De parcă l-aş fi putut feri de primejdii.

Vino la mine.

Indiferent ce doream să fac, indiferent ce simţeam, ştiam că mai întâi trebuia să merg la Verity. Mi-am promis acest lucru o dată, încă o dată şi încă o dată, până când, în sfârşit, am căzut într-un somn iepuresc.

Am visat, dar vise palide, neatinse de adierea Meşteşugului, schimbătoare şi învârtejite ca vântul toamnei. Mintea mea surprinse şi învălmăşi gânduri de la toate persoanele de care îmi era dor. Am visat că Chade lua ceaiul cu Patience şi cu Lacey. Purta o haină de mătase roşie împodobită cu stele, croită în stil foarte vechi, le zâmbea fermecător femeilor în timp ce sorbea din ceai şi aducea voia bună până şi în ochii lui Patience, deşi ea arăta neobişnuit de amărâtă şi sfârşită. Apoi am visat-o pe Molly

uitându-se pe după uşa crăpată a unei colibe, în vreme ce Burrich, afară, îşi strângea mantaua pe corp ca să se apere de vânt şi-i spunea să nu se îngrijoreze, nu va lipsi foarte mult, treburile grele puteau să aştepte până la întoarcerea lui, ea să stea în casă şi să se ocupe numai de ea. Chiar şi pe Celerity am visat-o, se adăpostise în legendarele Peşteri de Gheaţă din Gheţarul Flămând din Bearns, împreună cu soldaţii pe care reuşise să-i adune şi cu mulţi dintre supuşii ei, rămaşi fără casă din cauza piraţilor. Am visat că o îngrijea pe Faith, care zăcea doborâtă de febră din cauza unei răni de săgeată infectate în abdomen. La sfârşit, l-am visat şi pe bufon aşezat în faţa unui cămin, chipul său palid împrumutând nuanţe ivorii de la flăcări. Nu se ghicea niciun strop de speranţă în privirea lui, iar eu, din flăcări, mă uitam fix la el. Lângă el, dar nu foarte aproape, Kettricken suspina nemângâiată. Imaginile s-au stins, apoi am visat lupi vânând, vânând, doborând un cerb, dar erau lupi sălbatici, iar dacă al meu se afla printre ei, atunci era numai al lor, şi nu al meu.

M-am trezit cu o durere de cap şi de şale din cauza pietrei pe care dormisem. Soarele de-abia mijea printre nori, dar m-am sculat oricum, ca să merg la fântână după apă de spălat şi să beau cât pot. Burrich îmi spusese odată că, dacă bei multă apă, îţi amăgeşti foamea. Era o idee pe care aveam s-o testez în ziua aceea. Mi-am ascuţit cuţitul, am vrut să mă bărbieresc, apoi m-am răzgândit. Mai bine să-mi las barbă, ca să-mi acopere cicatricea cât mai repede. M-am frecat involuntar pe firele aspre, care deja mă iritau. M-am întors la locul unde ceilalţi încă dormeau.

Tocmai începeau să facă ochi, când un omuleţ dolofan apăru şi strigă cu voce piţigăiată că plăteşte om să-l ajute să-şi mute oile dintr-un ţarc într-altul. Era o treabă doar de-o dimineaţă, poate nici atât, aşa că majoritatea bărbaţilor scuturară din cap, preferând să aştepte să fie angajaţi ca păstori până la Lacul Albastru. Omuleţul aproape că se rugă de noi, ne spuse că e nevoit să meargă cu oile pe stradă, deci trebuie să termine înainte de-a se aglomera oraşul. Până la urmă oferi şi dejunul şi cred că asta m-a convins să primesc slujba şi să-l urmez. Îl chema Damon şi mi-a vorbit întruna cât am mers, dând din mâini şi explicându-mi inutil cum voia să-i mân oile. Animalele

erau sănătoase, foarte sănătoase, şi nu voia să fie rănite, nici măcar agitate. Calm, încet, aşa se mutau oile. Eu am dat din cap fără o vorbă şi l-am urmat la un ţarc departe de strada abatorului.

În curând mi-am dat seama de ce voia neapărat să-şi mute turma. Ţarcul vecin probabil că aparţinuse ghinionistului Hencil. Câteva oi mai behăiau, dar cele mai multe zăceau bolnave sau muriseră deja de pântecăraie. Boala lor adăuga miasme noi duhorilor din aer. Nişte bărbaţi jupuiau pielea de pe animalele moarte, ca să recupereze ce se mai putea din turmă. Lucrau murdar şi împroşcau cu sânge peste tot, lăsând oile jupuite chiar acolo în ţarc, lângă cele muribunde. Scena mi-a amintit de un câmp de luptă pe care mişună jefuitori de cadavre. Am întors privirea de la ea şi l-am ajutat pe Damon să-şi adune oile.

A încerca să te foloseşti de Har ca să vorbeşti cu oile e o pierdere de timp. Nu se pot concentra. Chiar şi cele care par mai paşnice sunt aşa doar pentru că uită la ce se gândesc. Cele mai proaste pot fi foarte prudente şi devin bănuitoare la orice gest. Singura metodă de-a o scoate la capăt cu ele e cea a câinilor ciobăneşti. Convinge-le că ştiu foarte bine unde vor să meargă şi încurajează-le s-o ia într-acolo. M-am distrat puţin gândindu-mă cum ar fi adunat şi mutat Ochi Întunecaţi prostovanele acelea lânoase, dar numai gândul la lup le făcu pe câteva să se oprească în loc dintr-odată şi să arunce priviri îngrozite în jur. Le-am sugerat să le urmeze pe celelalte ca să nu se piardă şi se urniră ca mirate de idee, apoi se înghesuiră în restul turmei.

Damon îmi spusese vag unde le ducem şi-mi dăduse un toiag. Eu mânam turma din spate şi de pe margini, alergând şi gâfâind în curând ca un câine, în vreme ce el deschidea calea şi nu lăsa oile să se răzleţească la fiecare răscruce. Ne-a dus într-o zonă de la periferia oraşului şi-am băgat animalele într-unul din ţarcurile dărăpănate de acolo. În cel vecin stătea un taur roşu foarte mândru, în altul, şase cai. După ce ne-am tras sufletul, Damon mi-a explicat că a doua zi urma să se formeze o caravană în locul acela şi să plece spre Lacul Albastru. Cumpărase oile doar cu o zi în urmă şi intenţiona să le ducă acasă şi să-şi sporească turma. L-am întrebat dacă nu vrea o mână de ajutor să-şi mâne oile la Lacul Albastru. Mi-a aruncat o privire cercetătoare, dar nu mi-a dat un răspuns.

S-a ţinut de cuvânt în privinţa dejunului. Am mâncat amândoi terci cu lapte, mâncare simplă care avea un gust minunat pentru mine. Ne-a servit-o o femeie care locuia lângă ţarcuri şi-şi câştiga pâinea păzind animalele şi oferind masă şi, câteodată, casă proprietarilor lor. După ce-am mâncat, Damon mi-a explicat pe îndelete că, da, avea nevoie de un ajutor, poate doi, pentru drum, dar, judecând după croiala hainelor mele, şi-a zis că nu mă pricep la munca pe care voiam s-o fac. De dimineaţă mă luase numai pentru că eram singurul care părea treaz şi dornic de muncă. I-am spus povestea cu sora mea cea fără inimă şi l-am asigurat că ştiu să mă port cu oile, caii sau vitele. După multă şovăială şi nehotărâre, îmi dădu slujba. Avea să-mi asigure mâncarea pe timpul călătoriei, iar la sfârşitul ei avea să-mi dea zece bani de argint. Mi-a spus să dau fuga după boarfe şi să-mi iau rămas-bun de la tovarăşi, dar să nu întârzii după lăsarea serii, că lua pe altul în locul meu.

— Nu am boarfe de luat, nici tovarăşi de la care să-mi iau rămas-bun, i-am spus.

Nu era înţelept să mă întorc în oraş, nu după cele auzite noaptea trecută. Aş fi vrut să plece caravana chiar în momentul aceea.

În prima clipă, Damon păru mirat, apoi se arătă mulţumit.

— Ei, eu am şi de una, şi de alta, aşa că te las aici să păzeşti oile. Va trebui să le aduci apă; le-am lăsat în ţarcurile din oraş pentru că acolo este o pompă, însă nu voiam să le ştiu aşa de-aproape de cele bolnave. Tu le aduci apă, iar eu trimit un om cu o căruţă de fân pentru ele. Vezi să mănânce bine. Bagă de seamă, după cum te descurci azi, aşa voi socoti că ne vom înţelege şi în continuare…

O ţinu tot aşa, explicându-mi detaliat cum voia să-i adap oile şi în câte grămezi să împart fânul ca să mă asigur că ajunge pentru toate. Cred că era de aşteptat; nu arătam ca un cioban. Mi se făcu dor de Burrich, de presupunerea lui liniştitoare că-mi cunosc bine meseria şi mi-o fac aşa cum trebuie. Când să plece, Damon se întoarse brusc către mine.

— Cum te cheamă, băiete?

— Tom, am răspuns, după o scurtă ezitare.

Patience se gândise odată să-mi spună aşa, înainte de-a accepta eu numele de FitzChivalry. Mi-am adus aminte de

vorbele pe care mi le aruncase Regal în batjocură: „Nu trebuie decât să te zgârii puţin pe piele ca să dai peste Sluga-fără-Nume”, îmi zisese cu dispreţ. Nu cred că ciobanul Tom i-ar fi lăsat o impresie mai bună.

Exista un puţ nu prea aproape de ţarcuri, cu o găleată prinsă de o funie lungă. Scoţând apă neîntrerupt, am reuşit să umplu troaca. De fapt, am umplut-o de mai multe ori, până când oile s-au hotărât să n-o mai verse. Venise şi căruţa şi-am clădit patru grămezi de fân în colţurile ţarcului. Altă treabă frustrantă, pentru că oile se înghesuiau şi mâncau din grămezi pe măsură ce le făceam. Numai după ce s-a săturat şi cea mai slabă dintre ele am reuşit să aşez câte una în fiecare colţ.

Ca să-mi treacă după-amiaza, am mai adus apă din puţ. Femeia care locuia lângă ţarcuri mi-a dat voie să încălzesc apă într-o oală mare şi mi-a arătat un loc ferit, unde să mă curăţ de mizeria adunată pe drum. Braţul mi se vindeca frumos. Nu arăta rău pentru o rană menită să mă omoare şi speram că Chade nu va afla de gestul meu nesăbuit. Ce-ar mai râde de mine! După ce m-am spălat, am scos din nou apă, de data asta ca să spăl hainele cumpărate de la vânzătoarea de zdrenţe. Am descoperit că mantaua era de un gri mult mai deschis decât crezusem. N-am reuşit să scot putoarea din ea, dar când am pus-o la uscat mirosea mai mult a lână udă decât a fostul ei proprietar.

Damon nu-mi lăsase bani, dar femeia s-a oferit să-mi dea de mâncare dacă scot apă pentru taur şi cai în locul ei, pentru că se săturase până peste cap de treaba asta în ultimele patru zile. Am ajutat-o şi-am primit tocană şi biscuiţi şi o halbă de bere, ca să alunece mai bine bucatele în stomac. După aceea, am verificat oile. Văzând că sunt liniştite, din obicei, m-am dus la taur şi la cai. M-am proptit de gard şi i-am studiat, întrebându-mă cum ar fi dacă aşa mi-aş duce traiul zilnic. Mi-am dat seama că n-ar fi chiar aşa de rău, nu şi dacă seara m-ar aştepta acasă o femeie ca Molly. O iapă albă, cu picioare lungi şi musculoase, veni să se frece cu botul de cămaşa mea şi mă rugă s-o scarpin. Am scărpinat-o şi-am aflat că-i era dor de o fată de la fermă care-i aducea morcovi şi-o striga Prinţesa.

Oare este vreo fiinţă pe lume care să trăiască aşa cum vrea? Poate Ochi Întunecaţi, într-un sfârşit. Speram din suflet să fi reuşit, dar, egoist, speram şi că-mi va simţi uneori lipsa.

Posomorât, m-am întrebat dacă acela era motivul pentru care Verity nu se mai întorsese. Pesemne se săturase de necazurile cu coroana şi tronul şi renunţase la toate. Dar, chiar în timp ce gândeam aşa, mi-am dat seama că mă înşel. Verity era făcut din alt aluat. Plecase în Regatul Munţilor ca să ceară ajutorul Străbunilor. Iar dacă dăduse greş în misiunea lui, sigur căutase altă soluţie. Indiferent care era aceasta, mă chemase la el, ca să-l ajut s-o găsească.

11

PĂSTOR

Chade Fallstar, sfătuitorul regelui Shrewd, era un servitor credincios al tronului Farseer. Puţini ştiau cu ce se ocupase el în anii cât îl slujise pe Shrewd. Asta nu-l deranja, pentru că nu căuta gloria, ci dovedea faţă de neamul conducător Farseer mai mult devotament decât faţă de el însuşi sau faţă de alte lucruri pe care oricine altcineva le-ar considera mai importante. Trata cu multă seriozitate jurământul făcut familiei regale. După moartea regelui Shrewd, şi l-a respectat în continuare, îngrijindu-se ca tronul să ajungă în mâinile celor în drept să-l moştenească. Din acest motiv, şi numai din acesta, a fost considerat rebel şi a fost hăituit, pentru că a înfruntat deschis pretenţia lui Regal de a deveni rege al celor Şase Ducate. În misivele pe care le-a trimis separat ducilor, precum şi prinţului Regal, şi-a dezvăluit existenţa după ani şi ani de tăcere, proclamându-se adept credincios al regelui Verity şi jurând că nu-l va sprijini pe altul până când nu se va dovedi moartea acestuia. Prinţul Regal l-a declarat răzvrătit şi trădător şi-a oferit o recompensă pentru prinderea şi uciderea lui. Chade Fallstar a scăpat de Regal prin numeroase artificii inteligente şi a continuat să convingă ducatele de coastă că regele lor nu era mort, ci avea să se întoarcă pentru a le face să triumfe în războiul împotriva Corăbiilor Roşii. Fără nicio speranţă de ajutor de la „regele” Regal, o mare parte din nobilii mai mărunţi s-au agăţat de aceste zvonuri. Au început să se compună cântece, chiar şi oamenii de rând vorbeau între ei plini de nădejde că regele lor priceput la Meşteşug se va întoarce să-i salveze, cu legendarii Străbuni călărind în spatele lui.

Spre sfârşitul după-amiezii, lumea începu să se adune pentru caravană. Taurul şi caii aparţinuseră unei femei. Ea şi soţul ei veniră într-o căruţă acoperită, trasă de o pereche de boi. Îşi aprinseră propriul foc, îşi pregătiră singuri mâncarea şi păreau mulţumiţi unul cu tovărăşia celuilalt. Noul meu stăpân se întoarse mai târziu, cam cherchelit, şi verifică pe îndelete oile, ca să fie sigur că le hrănisem şi le adăpasem. Venise cu o căruţă trasă de un ponei voinic, pe care mi-l dădu imediat în grijă. Îşi mai luase un ajutor, unul Creece, îmi zise. Să-l pândesc şi să-i arăt unde sunt oile când apare. Pe urmă dispăru într-o cameră ca să se culce. Am oftat în sinea mea la gândul unei călătorii lungi în tovărăşia limbii ascuţite şi bădărăniei lui Creece, dar nu m-am plâns. În schimb, mi-am făcut de lucru cu poneiul, o femelă ascultătoare, pe nume Tobiţă.

Următorii care au sosit au fost mai veseli. Alcătuiau o trupă de păpuşari şi călătoreau într-o căruţă pestriţă, trasă de doi cai pătaţi. Căruţa avea o fereastră pe-o parte, care se cobora pentru spectacole, şi o prelată care se trăgea şi acoperea o scenă când se foloseau marionete mai mari. Păpuşarul-şef se numea Dell. Avea trei ucenici şi un păpuşar cu experienţă, pe lângă o cântăreaţă care li se alăturase pentru drum. Nu-şi aprinseră focul, ci înveseliră casa femeii de lângă ţarcuri cu cântece şi jocuri de marionete după câteva halbe de bere.

Veniră şi doi căruţaşi cu două căruţe pline de oale împachetate cu grijă, şi în cele din urmă, conducătoarea caravanei, însoţită de patru ajutoare. Acestea urmau să ne fie mai mult decât simple călăuze. Însăşi înfăţişarea femeii inspira încredere. Madge era o femeie robustă, cu păr cenuşiu lucios, prins cu o fâşie de piele decorată cu mărgele. Două dintre ajutoare erau fiica şi fiul ei. Ştiau unde se află adăpătoarele, curate sau murdare, ne apărau de bandiţi, cărau mâncare şi apă în plus şi căzuseră la învoială cu nomazii ale căror păşuni urma să le traversăm. Acest lucru, dar şi celelalte, era foarte important, pentru că nomazii nu-i priveau cu ochi buni pe oamenii care le străbăteau pajiştile cu animale care să mănânce hrana turmelor lor. Madge ne-a adunat în seara aceea ca să ne spună toate acestea şi să ne atragă atenţia că ea şi ajutoarele ei vor păstra disciplina grupului nostru. Furtul şi scandalurile nu

erau îngăduite, se va merge în ritmul în care putea merge toată lumea, conducătoarea de caravană se va ocupa de înţelegerile făcute la adăpătoare şi cu nomazii şi toţi trebuie să fim de acord să-i respectăm hotărârile ca şi cum ar fi fost legi. Madge şi ajutoarele ei verificară căruţele, să se asigure că fac faţă drumului, că animalele sunt sănătoase şi că avem destulă apă şi mâncare în caz de urgenţă. Vom călători în zigzag, de la o adăpătoare la alta. În căruţa lui Madge fuseseră încărcate câteva butoaie cu apă, dar femeia insistă ca fiecare atelaj tras de animale să le aibă pe ale lui.

Creece îşi făcu apariţia la apusul soarelui, după ce Damon se culcase deja. Mi-am făcut datoria şi i-am arătat oile, apoi i-am suportat bodogăneala; se enervase că Damon nu ne asigurase un loc de dormit. Era o noapte senină şi vântul adia foarte uşor, aşa că eu n-aveam de ce să mă plâng. Nu i-am spus nimic, l-am lăsat să boscorodească până s-a plictisit. M-am culcat chiar lângă ţarcul oilor, ca să le păzesc de animalele sălbatice, iar Creece plecă să-i irite pe păpuşari cu firea lui morocănoasă şi părerile lui grozave.

Nu ştiu cât am dormit cu adevărat. Visele mele se dădură la o parte ca draperiile bătute de vânt. Am tresărit când m-am auzit strigat. Glasul venea din depărtare, dar, ascultându-l, nu m-am putut desprinde de el, de parcă mă atrăgea o vrajă. Ca pe-o molie rătăcitoare, m-au atras patru lumânări arzând pe o masă de lemn. Parfumurile lor amestecate se răspândeau dulci în aer. Cele mai lungi, cu vârf, miroseau a mirt. Cele mai scurte, în faţa lor, împrăştiau miresme de primăvară. Violete, mi-am zis, şi alte flori. O femeie se aplecă deasupra lor, inspirându-le parfumul. Avea ochii închişi şi fruntea transpirată. Molly. Îmi rosti iar numele.

— Fitz, Fitz… De ce-ai murit şi m-ai părăsit? Nu aşa trebuia să se întâmple, trebuia să vii după mine, să mă găseşti ca să te pot ierta. Tu ar fi trebuit să aprinzi lumânările acestea pentru mine. N-ar fi trebuit să fiu singură acum.

Se întrerupse ca să inspire adânc, ca sfâşiată de durere, şi să înăbuşe cu disperare un val de frică.

— O să fie bine, îşi zise ea. O să fie bine. Aşa e normal. Cred.

Deşi era doar un vis în care mă purta Meşteşugul, îmi stătu inima în loc. M-am uitat la Molly cum stă în picioare lângă foc,

într-o căscioară. Afară se dezlănţuia o furtună de toamnă. Molly se prinse de marginea mesei şi se îndoi peste ea din mijloc. Purta o cămaşă de noapte şi părul îi lucea de sudoare. Sub privirea mea înspăimântată, trase din nou aer în plămâni şi ţipă, dar nu tare, ci cu glasul unui pui de pasăre, de parcă n-ar fi avut vlagă în trup. După câteva clipe se îndreptă de spate şi-şi puse mâinile pe burtă. Am ameţit văzând ce burtă mare avea. Arăta atât de umflată, ca o femeie însărcinată.

Era însărcinată.

Dacă ar fi fost posibil să leşin în vis, cred că aş fi leşinat. Însă mintea mea porni într-o goană ameţitoare, reordonând fiecare vorbă pe care mi-o spusese Molly la despărţire, amintindu-mi de ziua în care mă întrebase ce-aş fi făcut dacă ar fi fost însărcinată. De copil îmi vorbise, pentru el mă părăsise, pe el îl punea mai presus de orice în viaţa ei. Nu pe un alt bărbat. Pe copilul nostru. Plecase ca să ne protejeze copilul. Şi mie nu-mi spusese nimic, de teamă că nu voi merge cu ea. Mai bine să nu-mi ceară s-o urmez, decât să mi-o ceară şi s-o refuz.

Şi nu se înşelase. Nu m-aş fi dus cu ea. Prea multe se întâmplau atunci la Buckkeep, prea mă apăsau îndatoririle faţă de rege. Avusese dreptate să mă părăsească. Aşa îi dicta firea, să mă părăsească şi să îndure toate acestea singură din încăpăţânare. O prostie, dar atât de caracteristic pentru ea, încât îmi venea s-o strâng în braţe. Îmi venea s-o scutur şi s-o iau la rost.

Se prinse din nou de masă, deschise ochii larg, rămasă fără glas din cauza durerii care o zguduia.

Era singură. Mă credea mort. Şi năştea singură, într-o căscioară bătută de vânt.

M-am întins după ea strigând *Molly, Molly,* dar ea se concentra acum pe trupul său, îl asculta numai pe el. Am înţeles atunci frustrarea lui Verity când avea nevoie disperată de mine, dar eu nu reuşeam să-l aud.

Uşa se dădu la o parte cu putere, lăsând vântul şi ploaia rece să intre în casă. Molly ridică ochii printre gâfâituri.

— Burrich? întrebă cu răsuflarea tăiată, dar plină de speranţă.

Mă apucă din nou ameţeala, dar îmi trecu văzând expresia ei de recunoştinţă şi uşurare când zări chipul întunecat apărând în cadrul uşii.

— Eu sunt, ud leoarcă. Nu ţi-am găsit mere uscate, oricât am vrut să dau pe ele. Prăvăliile din oraş sunt goale. Sper că nu s-a udat făina. M-aş fi întors mai repede, dar furtuna asta…

Intră vorbind, un bărbat întors acasă din oraş, cu o raniţă pe umăr. Îi curgea apă pe faţă şi din manta.

— E timpul, e timpul, îi zise Molly disperată.

Burrich lăsă raniţa, închise uşa şi trase zăvorul.

— Ce? întrebă ştergându-se la ochi şi dându-şi la o parte părul de pe frunte.

— Vine copilul, îi răspunse Molly, ciudat de calmă.

Burrich o privi tâmp, apoi rosti apăsat:

— Nu. Am numărat amândoi, ai numărat şi tu. Nu se poate să vină acum.

Vorbea supărat, atât de mult voia să aibă dreptate.

— Mai sunt cincisprezece zile, poate mai multe. Moaşa, am vorbit cu ea azi şi-am aranjat totul, a zis că vine să te vadă peste câteva zile…

Îi pieri vocea când Molly strânse iar marginea mesei. Din cauza încordării, buzele îi dezveliră dinţii. Burrich stătea pironit locului. Se făcu mai alb la faţă decât îl văzusem vreodată.

— Să mă întorc în sat şi s-o aduc? întrebă cu jumătate de glas.

Stropi de apă plescăiră pe podeaua neregulată. Trecu o veşnicie până când Molly reuşi să respire.

— Nu cred că mai e timp.

Burrich stătea tot împietrit, în mantaua din care picurau stropi de apă. Nu înaintă, rămase pe loc, de parcă Molly ar fi fost un animal imprevizibil.

— N-ar trebui să te întinzi? o întrebă el, nesigur.

— Am încercat. Mă doare tare dacă stau întinsă şi mă iau contracţiile. Am ţipat.

Burrich dădea din cap ca o marionetă.

— Păi, atunci stai în picioare. Sigur.

Nu se mişcă. Molly îl privi rugătoare.

— Nu se poate să fie chiar aşa diferit… vorbi ea printre gâfâituri. De-un mânz sau un viţel…

Burrich făcu nişte ochi atât de mari, de i se văzu tot albul ochiului. Scutură din cap sălbatic, fără un cuvânt.

— Dar, Burrich… nu are cine să mă ajute. Şi sunt…

Vorbele i se transformară într-un ţipăt. Se aplecă deasupra

mesei cu genunchii îndoiţi, până ce o atinse cu fruntea. Scoase un geamăt de groază împletită cu durere.

Frica ei îl trezi pe Burrich la realitate. Clătină scurt din cap, ca sculat din somn.

— Nu. Ai dreptate, nu se poate să fie mare diferenţă. Nu se poate. Am făcut asta de sute de ori. E acelaşi lucru, sunt sigur. Aşa. Ia să vedem. O să fie bine, lasă-mă numai să… ăăă…

Se dezbrăcă iute de manta şi-o aruncă pe jos. Îşi dădu la o parte părul ud de pe frunte, apoi îngenunche lângă Molly.

— O să te consult, o preveni.

Molly încuviinţă uşor din cap. Mâinile sigure ale lui Burrich o pipăiră blând, dar ferm, aşa cum îl văzusem că face când iapa suferea şi el voia să grăbească lucrurile.

— Nu mai e mult, nu mai e mult, spuse el. A coborât.

Deveni dintr-odată mai încrezător, iar eu am simţit că Molly prinde curaj. Rămase cu mâinile pe burta ei când începu o nouă contracţie.

— E bine, aşa trebuie.

Îl auzisem rostind aceleaşi cuvinte de sute de ori în grajdurile de la Buckkeep. Între contracţii, o sprijini pe Molly cu braţele, încurajând-o mereu cu vorbe, spunându-i ce fată bună are, ce fată cuminte, ce fată frumoasă e şi ce copil frumos o să nască. Mă îndoiesc că vreunul din ei înţelegea ce spune, dar tonul conta. Burrich se ridică să ia o pătură, o împături şi-o aşeză pe podea, lângă el. Nu-şi arătă în niciun fel stânjeneala când dădu la o parte cămaşa de noapte a lui Molly, ci vorbi blând, încurajator, în timp ce ea strângea marginea mesei. I-am văzut muşchii încordaţi şi pe urmă am auzit un ţipăt brusc şi pe Burrich zicând:

— Împinge, împinge, nu te opri, împinge, foarte bine, ia uite ce-avem noi aici. Cine-o fi?

Bebeluşul veni în braţele lui, cu capul în căuşul unei palme bătătorite, cu trupuşorul ghemuit în cealaltă, iar Burrich se lăsă pe podea uimit, de parcă n-ar mai fi văzut cum se naşte un pui în viaţa lui. Auzisem multe femei vorbind despre naştere şi mă aşteptasem la ore întregi de ţipete şi bălţi de sânge. Dar bebeluşul care se uita la Burrich cu ochi albaştri calmi nu avea decât foarte puţin sânge pe el. Cordonul cenuşiu încolăcit la burtă era mai mare şi mai gros decât mânuţele şi picioruşele lui.

Se făcu linişte. Doar biata Molly răsufla greu.

— E sănătos? întrebă ea dintr-odată. Îi tremura vocea. S-a întâmplat ceva? De ce nu plânge?

— E sănătoasă, îi răspunse Burrich încet. E sănătoasă. Şi, la cât de frumoasă e, de ce să plângă?

Tăcu o vreme, copleşit de emoţie. În cele din urmă, aşeză fetiţa uşor pe pătură şi-o înveli cu un colţ.

— Mai ai un pic de lucru, fetiţo, încă n-ai terminat, îi zise lui Molly cu asprime.

Dar în scurtă vreme o aşeză pe un scaun lângă foc, învelită în pătură, ca să nu răcească. Avu o clipă de şovăială, apoi tăie cordonul cu cuţitul de la centură, înainte de a înveli fetiţa într-o pânză curată şi de a i-o duce lui Molly. Ea o dezveli imediat. Cât Burrich făcu ordine prin odaie, o examină centimetru cu centimetru, minunându-se de părul negru lucios, degetele firave, cu unghii perfecte, urechile delicate. Pe urmă Burrich făcu şi el acelaşi lucru când luă bebeluşul în braţe şi se întoarse cu spatele, pentru ca Molly să se schimbe într-o cămaşă de noapte care nu era leoarcă de sudoare. O cercetă pe fetiţă cu atenţia pe care n-o acordase niciodată unui mânz sau unui căţeluş.

— Ai moştenit fruntea lui Chivalry, îi spuse el.

Îi zâmbi şi-o atinse pe obraz, iar ea întoarse capul spre degetul lui mângâietor.

Când Molly se aşeză din nou lângă foc, Burrich îi dădu fetiţa înapoi, dar se ghemui pe podea lângă ele când mama o duse la sân. Bebeluşul se chinui puţin să prindă sfârcul, însă până la urmă începu să sugă. Burrich scoase un oftat adânc. Se temuse, ştiam eu, că Molly nu-l putea hrăni la sân. Ea nu avea ochi decât pentru copil, dar eu am observat că Burrich se freacă pe obraz şi la ochi şi că-i tremură mâinile. Zâmbi cum nu mai zâmbise niciodată.

Când Molly îl privi, parcă răsări soarele pe faţa ei.

— Îmi faci, te rog, o cană de ceai? îl rugă încet, iar Burrich încuviinţă, zâmbind ca un prost.

Am părăsit lumea viselor cu mult înainte de revărsatul zorilor, neştiind, la început, când am trecut de la somn la starea de veghe. Mi-am dat seama că stau cu ochii deschişi şi mă holbez la lună. Mi-ar fi imposibil să descriu ce-am simţit atunci. Treptat,

gândurile mele au dobândit un sens şi atunci am înţeles visele anterioare pe care mi le adusese Meşteşugul despre Burrich. Se explicau multe. Îl văzusem prin ochii lui Molly. Stătuse tot timpul cu Molly, avusese grijă de ea. Ea era prietena la care plecase ca s-o ajute, femeia care avea nevoie de o mână de bărbat. Stătuse cu ea, în timp ce eu fusesem singur. M-am enervat brusc, fiindcă nu venise la mine să-mi spună că Molly purta copilul meu în pântece, însă m-am potolit imediat, zicându-mi că poate încercase. Nu degeaba se întorsese la coliba ciobanilor în ziua aceea. Cine ştie ce-şi închipuise când o găsise goală. Că se adeveriseră cele mai negre temeri ale sale? Că fugisem în sălbăticie şi nu aveam să mă mai întorc niciodată?

Dar aveam să mă întorc. La fel de uşor precum ai deschide o uşă, am înţeles că puteam s-o fac. Nimic nu stătea cu adevărat între mine şi Molly. Nu exista niciun alt bărbat în viaţa ei, doar copilul nostru. Am zâmbit în sinea mea. Nu voi lăsa un lucru atât de neînsemnat ca moartea mea să ne despartă. Ce era moartea, faţă de viaţa trăită alături de copilul tău? Mă voi duce la Molly, îi voi explica, de data asta îi voi spune întreg adevărul, de data asta mă va înţelege şi mă va ierta, pentru că nu vor mai exista secrete între noi.

N-am mai stat pe gânduri. M-am ridicat în capul oaselor pe întuneric, mi-am luat bocceaua pe care-o folosisem drept pernă şi-am plecat. În josul râului înaintam mult mai uşor decât în susul lui. Aveam câţiva bani de argint. Aveam să găsesc cumva o barcă şi, când rămâneam lefter, să lucrez ca să-mi plătesc drumul. Vin era un râu potolit, dar, odată ce-aş trece de Turlake, curentul vârtos al râului Buck m-ar purta repede spre casă. Mă întorceam. Acasă, la Molly şi la fiica noastră.

Vino la mine.

M-am oprit. Nu Verity mă căuta, eram sigur. Meşteşugul venea dinăuntrul meu, era semnul lăsat de atingerea lui neaşteptată şi viguroasă. Aveam certitudinea că, dacă ar şti de ce plec spre casă, mi-ar spune să mă grăbesc, să nu-mi fac griji pentru el. Avea să fie bine. Eu nu trebuia decât să merg înainte.

Un pas după altul, pe drumul luminat de lună. Fiecare pas, fiecare bătaie de inimă îmi spunea aceleaşi cuvinte. *Vino la mine. Vino la mine.* Nu pot, le-am implorat. Nu vreau, le-am înfruntat. Am continuat să înaintez. Am încercat să mă gândesc

numai la Molly, numai la fetiţa noastră. Trebuia să poarte un nume. Oare o va boteza Molly înainte de-a mă întoarce eu?

Vino la mine.

Va trebui să ne căsătorim imediat. Să găsim un Martor într-un sătuc. Burrich se va pune chezaş că sunt copil găsit, fără părinţi pe care să-i înregistreze Martorul. Voi spune că mă cheamă Bobocul. Un nume ciudat, dar auzisem altele şi mai ciudate şi m-aş fi împăcat cu el tot restul vieţii. Numele, cândva atât de importante pentru mine, nu mai contau.

Vino la mine.

Va trebui să-mi găsesc ceva de lucru, orice. M-am hotărât brusc că banii de argint din săculeţul meu erau mult prea importanţi ca să-i cheltuiesc, că va trebui să lucrez tot drumul până acasă. Şi, odată ajuns, cum îmi voi câştiga existenţa? La ce eram bun? Supărat, am refuzat să mă mai gândesc la asta. Voi găsi eu ceva, voi afla o cale. Voi fi un soţ bun, un tată bun. Fetele mele nu vor duce lipsă de nimic.

Vino la mine.

Am încetinit pasul. Mă aflam pe o ridicătură scundă şi priveam drumul de dedesubt. Luminile încă ardeau în oraşul de pe marginea râului. Trebuia să cobor acolo şi să găsesc o barjă care să meargă în aval, să-mi dea cineva de lucru pe ea, chiar dacă nu ştie câte parale fac. Atât. Nu trebuia decât să merg înainte.

Atunci n-am înţeles de ce n-am fost în stare. Am făcut un pas, m-am împiedicat, lumea s-a învârtit cu mine şi-am căzut în genunchi. N-am putut să mă întorc. Trebuia să mă duc la Verity. Nici acum nu înţeleg prea bine ce mi s-a întâmplat, deci nu pot explica. Am rămas în genunchi pe ridicătură, cu ochii la oraşul de jos, ştiind foarte clar ce mă îndemna sufletul să fac. Dar nu puteam să-l ascult. Nimic nu mă reţinea, nimeni nu mă obliga, cu pumnul ori cu sabia, să mă întorc la caravană. Doar glasul acela bătea încăpăţânat la poarta minţii mele. *Vino la mine, vino la mine, vino la mine.*

N-am fost capabil să mă împotrivesc.

Nu-i puteam porunci inimii să nu mai bată. Nu puteam să-mi opresc respiraţia şi să mor. Şi nu puteam ignora chemarea aceea stăruitoare. Stăteam singur pe întuneric, prins în capcana sufocantă a voinţei altui om. O parte din mine, mai potolită, îmi spunea: poftim, vezi? Asta se întâmplă şi cu ei. Cu Will şi cu

ceilalţi iniţiaţi, cărora Galen le înrădăcinase în minte, prin Meşteşugul lui, credinţa faţă de Regal. Nu uitaseră că avuseseră alt rege, nu credeau că procedează corect. Pur şi simplu nu mai aveau de ales. Cu o generaţie în urmă, aşa păţise Galen, obligat să fie devotat până la fanatism tatălui meu. Verity îmi povestise că devotamentul lui îi fusese întipărit în minte prin Meşteşug, de către Chivalry, când erau toţi doar nişte băieţei. Chivalry îl pedepsise pe Galen la supărare, pentru că-i făcuse un rău lui Verity. Fratele mai mare se răzbunase pe omul care se purtase urât cu fratele mai mic. Îl pedepsise la supărare şi din ignoranţă, fără măcar să ştie că e posibilă o astfel de răzbunare. Chivalry regretase, ar fi îndreptat răul, dacă ar fi ştiut cum. Oare conştientizase Galen vreodată ce pedeapsă primise? Din cauza asta mă urâse cu atâta patimă, din cauza asta îşi dezlănţuise asupra mea furia pe care nu-şi îngăduia s-o reverse asupra lui Chivalry, tatăl meu?

Am încercat să mă ridic în picioare. N-am reuşit. M-am aşezat uşor în praf, în mijlocul drumului luminat de lună, şi-am zăcut acolo neputincios. Nu mai conta. Nimic nu mai conta, decât că aveam o soţie şi un copil şi nu mă puteam duce la ei. Nu puteam merge la ei, aşa cum nu puteam să mă caţăr pe cer şi să fur luna. Am privit în depărtare, la râul care strălucea negru şi se încreţea în valuri scânteietoare. Râul mă putea duce acasă, dar nu voia. Pentru că voinţa mea, oricât de neclintită, tot nu era destul de oţelită ca să se opună poruncii din mintea mea. Am ridicat ochii la lună.

— Burrich, l-am implorat cu glas tare, de parcă m-ar fi auzit, ai grijă de ele, să nu păţească nimic, păzeşte-le ca şi cum ar fi ale tale. Până mă întorc eu la ele.

Nu mai ţin minte cum am ajuns la ţarcuri, nici când m-am culcat. Dar a venit dimineaţa şi, când am deschis ochii, m-am trezit acolo. Am zăcut privind arcul cerului albastru, urându-mi viaţa. Creece se aşeză între mine şi înalturi şi mă privi.

— Ai face bine să te scoli, îmi zise, apoi, uitându-se mai bine la mine, remarcă: ai ochii roşii. Ai tras dintr-o sticlă pe care n-ai vrut s-o-mparţi?

— Nu am nimic de împărţit cu nimeni, i-am retezat-o.

M-am ridicat în picioare. Îmi plesnea capul de durere. Oare cum o va boteza Molly? Cu un nume de floare, probabil. Mălina,

poate, sau Roza. Narcisa. Eu cum aş fi botezat-o? Nu avea importanţă.

Am refuzat să gândesc. În următoarele zile, am făcut numai ce mi s-a spus. Am lucrat silitor, temeinic, netulburat. În mine, un nebun urla închis într-o celulă, dar n-am vrut să aflu de ce. Mânam oile. Mâncam dimineaţa, mâncam seara. Mă culcam noaptea şi mă sculam dimineaţa. Şi iar mânam oile. Mergeam în urma lor în praful ridicat de căruţe, cai şi oi, praf care mi se lipea gros de gene şi piele şi-mi usca gâtlejul şi nu mă gândeam la nimic. Nu era nevoie să gândesc ca să ştiu că fiecare pas mă ducea mai aproape de Verity. Vorbeam atât de puţin, încât Creece se plictisea de mine pentru că nu putea stârni o ceartă. Mânam oile şi altceva nu-mi umbla prin cap. Eram cel mai bun câine ciobănesc care existase vreodată. Când mă culcam, nici măcar nu visam.

Pentru ceilalţi, viaţa se scurgea simplu. Conducătoarea caravanei era o călăuză pricepută, iar drumul ne-a fost scutit de primejdii. N-am suferit decât din cauza prafului, a apei puţine şi-a locurilor rare de păscut, dar acele neajunsuri le-am considerat fireşti într-o călătorie. Seara, după ce adăposteam oile, găteam şi mâncam, păpuşarii făceau repetiţie. Aveau trei piese şi păreau hotărâţi să le joace pe toate fără cusur până ajungeam la Lacul Albastru. Uneori mişcau doar marionetele şi repetau dialogurile, dar de câteva ori şi-au întins tot calabalâcul – torţe, scenă, decoruri – s-au învelit în pânze albe ca să pară invizibili şi-au repetat toate piesele. Şeful lor era aspru, mereu cu mâna pe curea, şi nu-l ierta nici măcar pe păpuşarul experimentat, dacă considera că merită să fie admonestat. Un singur vers greşit, un singur gest al marionetei care să nu respecte îndrumările jupânului Dell, că acesta se năpustea imediat printre păpuşari şi-i croia. Chiar dacă aveam poftă de distracţie, el mi-o strica. Aşa că, de cele mai multe ori, cât ceilalţi urmăreau spectacolul, eu mă duceam şi supravegheam oile.

Cântăreaţa care se alăturase trupei, o femeie frumoasă pe nume Starling[8], îmi ţinea deseori tovărăşie. Mă îndoiesc că o făcea de dragul companiei mele, ci mai degrabă pentru că ne îndepărtam suficient de tabără ca să-şi repete cântecele şi

---

8„Graur” (n. tr.).

cântatul la harpă fără s-o deranjeze repetiţiile nesfârşite şi smiorcăielile ucenicilor corectaţi cu cureaua. Probabil îi înţelegeam dorul când povestea despre ţipetele pescăruşilor şi cerul albastru de deasupra mării după furtună pentru că eram din Buck. Era o femeie tipică pentru ducatul nostru, brunetă cu ochi negri, şi-mi ajungea până la umăr. Se îmbrăca simplu, în pantaloni mulaţi şi tunică albastră. Avea găuri în urechi, dar nu purta cercei, nici inele pe degete. Se aşeza aproape de mine, ciupea corzile harpei şi cânta. Ce încântare să aud accentul din Buck şi cântecele din ducatele de coastă! Uneori, Starling îmi vorbea. Nu era un dialog. Rostea cuvintele pentru sine pe întuneric, aşa cum ai vorbi cu câinele tău preferat, şi eu se întâmpla să fiu prin preajmă. Aşa am aflat că fusese cântăreaţă într-un castel mic din Buck, în care eu nu intrasem niciodată, care îi aparţinea unui nobil mărunt, de numele căruia nici nu auzisem; castelul şi nobilul nu mai existau, îi nimiciseră şi-i arseseră piraţii Corăbiilor Roşii. Starling supravieţuise, dar nu mai avea unde să stea şi nici pentru cine să cânte. Aşa că pornise de una singură, intenţionând să ajungă cât mai departe în interiorul regatului şi să nu mai vadă corăbii în viaţa ei, indiferent ale cui ar fi. Îi înţelegeam dorinţa. Plecând din Buck, îl păstrase în adâncul inimii numai pentru ea, aşa cum fusese el cândva.

Trecuse destul de aproape de moarte ca să-i simtă adierea şi nu avea de gând să moară aşa, o cântăreaţă oarecare, cântând pentru un nobil neînsemnat. Nu, voia să-şi facă un nume, să fie martoră la un eveniment măreţ, să compună despre el o baladă care să fie cântată ani şi ani la rând. Atunci avea să fie şi ea nemuritoare şi, cât va răsuna balada pe buzele oamenilor, atât va dăinui şi ea. Mi-am zis că avea mai multe şanse să asiste la un eveniment măreţ dacă rămânea pe coastă, unde se purta războiul, dar, ca şi cum mi-ar fi ghicit gândul, ea mă asigură că voia să participe la un eveniment după care martorii rămân în viaţă. Pe lângă asta, dacă ai văzut o bătălie, le-ai văzut pe toate. Nu găsea nimic melodios în vărsarea de sânge. Am încuviinţat din cap.

— A, mi s-a părut mie că arăţi mai degrabă a războinic decât a cioban. Oile nu rup nasul ciobanilor şi nici nu le lasă astfel de cicatrice pe obraz.

— Ba da, dacă se pierd în ceaţă şi, când te duci să le cauţi, aluneci în jos pe-o stâncă, i-am răspuns eu posac.

Un timp, aceasta a fost cea mai lungă discuţie pe care am purtat-o cu cineva.

Ne-am continuat călătoria, atât de repede cât ne permiteau căruţele încărcate şi turma de oi. O zi semăna leit cu următoarea. Regiunile pe care le străbăteam semănau leit între ele. Rareori se întâmpla ceva deosebit. Uneori ne întâlneam cu grupuri de oameni care poposiseră înaintea noastră la adăpători. La una din ele am dat peste un fel de cârciumă unde conducătoarea caravanei noastre lăsă nişte butoiaşe cu rachiu. Odată ne-au urmărit o jumătate de zi o ceată de călăreţi care puteau fi tâlhari. Dar spre după-amiază au cotit şi s-au abătut de la drum spre cine ştie de destinaţie ori şi-au zis că bunurile noastre nu meritau efortul unui atac. Câteodată ne întreceau mesageri şi alţi călăreţi, neîncetiniţi de oi şi căruţe. La un moment dat, ne-a lăsat în urmă un pâlc de soldaţi în uniforma ducatului Farrow, care-şi goneau armăsarii fără milă. Am simţit un fior urmărindu-i cum trec pe lângă noi, ca şi cum un animal ar fi zgâriat timid zidurile care-mi apărau mintea. Să fi fost printre ei un iniţiat, Buri, Carrod sau chiar Will? Am încercat să mă conving că numai uniforma auriu cu maro era cauza tulburării mele.

Într-o zi ne-au oprit trei nomazi pe a căror pajişte ne aflam. Au venit la noi călare pe ponei musculoşi, pe care-i mânau doar cu un frâu subţire. Cele două femei şi băiatul erau toţi blonzi, cu feţele arse de soare. Băiatul avea pe faţă tatuaje cu dungi de felină. La sosirea lor, toată caravana s-a oprit, Madge a pus masa şi-a pregătit un ceai special, pe care l-a servit nomazilor cu fructe zaharisite şi turte de orz dulci. N-am văzut să se facă niciun schimb de bani, doar ritualul acela de ospitalitate. După cum se purtau nomazii, am bănuit că se cunoşteau de mult cu Madge şi că fiul ei era învăţat cum să ducă mai departe această învoială.

Dar majoritatea zilelor se târau în plictiseala rutinei. Ne sculam, mâncam, plecam la drum. Ne opream, mâncam, ne culcam. La un moment dat, m-am pomenit că mă întreb dacă Molly o va învăţa pe fetiţa noastră să facă lumânări. Eu ce-aş putea s-o învăţ? Cum să prepare otrăvuri şi să ucidă prin

strangulare, mi-am zis cu amărăciune. Nu. De la mine va învăţa să scrie şi să socotească. Va fi încă destul de tânără la întoarcerea mea. Îi voi arăta tot ce învăţasem de la Burrich despre cai şi câini. Aceea a fost clipa în care mi-am dat seama că privesc din nou înainte şi-mi fac planuri cum aveam să trăiesc după ce aveam să-l găsesc pe Verity şi să-l aduc în siguranţă înapoi la Buck. Fetiţa mea era un bebeluş deocamdată, sugea de la Molly, privea lumea cu ochi mari şi vedea numai lucruri noi. Era prea mică ca să-şi dea seama că-i lipseşte ceva, prea mică ca să-şi dea seama că tatăl ei nu e lângă ea. Mă voi întoarce la ea curând, înainte de a învăţa să spună „tati”. Voi fi acolo când va face primii paşi.

Hotărârea aceea a schimbat ceva în mine. Niciodată nu mai aşteptasem ceva cu atâta nerăbdare. Nu era vorba de un omor, de a lua viaţa cuiva. Nu, aşteptam cu sufletul la gură s-o întâlnesc pe cea căreia i-am dat viaţă, îmi imaginam cum îi dau învăţătură, cum creşte inteligentă şi frumoasă şi-şi iubeşte tatăl, fără să ştie nimic, niciodată, din viaţa pe care o dusese el înainte. Nu-şi va aduce aminte de mine cu pielea obrazului întinsă şi cu nasul drept. Nu. Mă va cunoaşte aşa cum sunt acum. Ciudat, dar amănuntul mi se părea foarte important. Aşa că mă voi duce la Verity pentru că trebuie, pentru că e regele meu şi îl iubesc şi pentru că are nevoie de mine. Dar găsirea lui nu mai însemna sfârşitul călătoriei mele, ci începutul ei. Odată ce-l voi găsi, mă voi întoarce acasă, la fetele mele. O vreme, am uitat de Regal.

Aşa vorbeam cu mine câteodată şi în clipele acelea mergeam în spatele oilor, în praful ridicat de ele, în mirosul lor urât, iar pe buze îmi mijea un zâmbet ascuns de basmaua care-mi acoperea faţa. Altă dată, noaptea, când stăteam singur, nu visam decât la căldura unei femei, o casă şi un copil al meu. Cred că am străbătut şi cu sufletul fiecare kilometru care mă despărţea de ele. Mă rodea singurătatea. Tânjeam să cunosc orice amănunt din cele petrecute acasă. În fiecare noapte, clipele de linişte mă ispiteau să-mi întind Meşteşugul. Dar am înţeles de ce mă mustrase Verity. Dacă le-aş fi căutat acum, grupul lui Regal le-ar fi găsit şi el. Regele n-ar ezita să le folosească împotriva mea în orice fel i-ar trece prin cap. Aşa că ardeam de nerăbdare să ştiu ce fac, dar nu îndrăzneam să-mi astâmpăr setea.

Am ajuns la o aşezare care aproape că merita să se numească oraş. Răsărise rotundă, cum cresc ciupercile în cerc, în jurul unui izvor ţâşnind de la mare adâncime. Avea un han, o cârciumă, chiar şi câteva prăvălii, toate pentru călători, înconjurate de o mână de case. Am oprit în sat la miezul zilei, iar Madge a decis să ne odihnim şi să plecăm doar în dimineaţa următoare. Nimeni n-a protestat. După ce ne-am adăpat animalele, le-am mutat, pe ele şi căruţele, la marginea oraşului. Păpuşarul s-a hotărât să profite de prilej şi-a anunţat în cârciumă şi la han că trupa lui va da un spectacol pentru întreaga aşezare, iar recompensele vor fi primite cu recunoştinţă. Starling îşi găsise deja un colţ în cârciumă şi le cânta locuitorilor acelui oraş din Farrow balade din Buck.

Eu m-am mulţumit să stau cu oile. În curând, am rămas singur în tabără. Nu m-a deranjat prea mult. Proprietara cailor îmi oferise un bănuţ de aramă ca să-i păzesc şi ei animalele. Nici nu trebuiau păzite. Aveau picioarele legate, dar şi aşa, tot s-au bucurat să se oprească şi să pască nişte iarbă. Taurul era priponit şi căuta şi el petice de iarbă. Am descoperit că singurătatea şi liniştea îmi făceau foarte bine. Învăţam să cultiv pustietatea spiritului. Acum reuşeam să străbat bucăţi lungi de drum fără să mă gândesc la nimic. În felul acesta, aşteptarea nesfârşită mă chinuia mai puţin. M-am aşezat pe coada căruţei lui Damon şi mi-am plimbat privirea de la animale la câmpia unduioasă, presărată cu tufişuri, din spatele lor.

Dar liniştea nu ţinu prea mult. Pe la sfârşitul după-amiezii, căruţa păpuşarilor apăru hurducăind în tabără. Numai jupânul Dell şi cea mai tânără ucenică a lui erau în ea. Ceilalţi rămăseseră în oraş să bea, să bârfească şi să se distreze. Dar din strigătele jupânului am înţeles imediat că ucenica se făcuse de râs uitând versurile şi mişcând greşit păpuşile. O pedepsea să rămână în tabără, în căruţă. Pe lângă asta, îi trase câteva curele zdravene. Şi plesniturile, şi ţipetele fetei răsunară în jur. M-am înfiorat la al doilea ţipăt, iar la al treilea eram deja în picioare. N-aveam un gând precis, aşa că m-am simţit de-a dreptul uşurat când l-am văzut pe păpuşar plecând înapoi în oraş.

Fata plângea cu suspine în timp ce desfăcea caii de la căruţă şi-i priponea. O mai văzusem de câteva ori, întâmplător. Era

mezina trupei, avea cel mult şaisprezece ani şi încasa lovituri de curea mai tot timpul. Nu era un lucru neobişnuit ca un stăpân să-şi pună ucenicii la treabă cu bătaia. Nici Burrich, nici Chade nu mă bătuseră cu cureaua, deşi mai primisem câte-un ghiont sau câte-o palmă şi, câteodată, un bocanc în fund de la Burrich, dacă nu mă mişcăm destul de repede. Păpuşarul nu se purta mai aspru decât alţi stăpâni, poate chiar puţin mai blând. Ucenicii lui erau bine hrăniţi şi îmbrăcaţi. Cred că pe mine mă enerva la el faptul că nu-i ajungea să lovească o singură dată, ci întotdeauna de trei sau chiar de cinci ori, dacă se înfuria.

Liniştea serii se duse pe apa sâmbetei. Plânsetele fetei se auziră multă vreme şi după ce priponise caii. După un timp, n-am mai putut suporta. M-am dus în spatele căruţei păpuşarilor şi-am ciocănit la uşiţă. Suspinele încetară cu un smârcâit.

— Cine e? mă întrebă un glas răguşit.

— Tom, păstorul. Eşti teafără?

Speram să-mi spună că n-are nimic, s-o las în pace, dar uşa se deschise şi fata apăru cercetându-mă cu ochi mijiţi. Îi curgea sânge din falcă. Am ghicit imediat ce se întâmplase. Cureaua se încolăcise pe după umăr şi vârful ei muşcase nemilos din obraz. Sigur că o durea foarte tare, dar mai mult se speriase că nu i se mai oprea sângele. În spatele ei am văzut o oglindă aşezată pe masă şi o cârpă roşie lângă ea. Preţ de-o clipă, ne-am privit fără cuvinte.

— Mi-a nenorocit faţa, se smiorcăi ea.

Nu ştiam cum s-o consolez, aşa că am sărit în căruţă şi i-am pus mâinile pe umeri. Am aşezat-o. Se tamponase cu o cârpă uscată. Chiar n-avea pic de minte?

— Stai liniştită, i-am zis, supărat. Mă întorc imediat.

I-am luat cârpa şi-am muiat-o în apă rece. Am revenit şi-am curăţat-o de sânge. Aşa cum bănuisem, crestătura nu era lungă, dar sângera abundent, ca orice tăietură de pe faţă sau scalp. Am împăturit cârpa şi i-am presat-o pe falcă.

— Ţine-o acolo. Apasă, dar n-o mişca. Vin îndată.

Am surprins-o că se holba la cicatricea mea de pe obraz printre lacrimi.

— Pe o piele aşa de fină ca a ta nu rămân cicatrice. Chiar dacă va rămâne o urmă, n-o să fie vizibilă.

Când am văzut că face nişte ochi cât cepele, mi-am dat

seama că spusesem exact ce n-ar fi trebuit. Am plecat şi m-am ocărât că mi-am băgat nasul unde nu-mi fierbea oala.

Îmi lăsasem ierburile tămăduitoare şi alifia de la Burrich cu boarfele abandonate la Tradeford, dar am observat o floare care aducea cu o sânziana ciuntită în locul unde păşteau oile şi nişte plante zemoase ca sanghinariţele. Am cules una, dar nu mirosea cum trebuie, iar sucul din frunze era mai degrabă lipicios, nu gelatinos. M-am spălat pe mâini şi m-am uitat la restul de sânziana. Mirosea cum trebuie. Am ridicat din umeri. Am cules doar o mână de frunze, dar după aceea mi-am zis că, dacă tot m-am apucat, ce-ar fi să-mi refac măcar o parte din provizii? Planta părea să fie sânziana cunoscută de mine, dar era mai mică şi mai încâlcită în solul acela arid şi stâncos. Am întins plantele în capătul căruţei şi le-am ordonat. Frunzele mai groase le-am pus la uscat. Vârfurile mai mici le-am zdrobit între două pietre curate, apoi am luat pasta rămasă pe-o piatră şi-am dus-o la căruţa păpuşarilor. Fata se uită la ea neîncrezătoare, dar încuviinţă din cap la vorbele mele, deşi cu şovăială.

— Asta va opri sângerarea. Cu cât se închide rana mai repede, cu atât urma va fi mai mică.

Când dădu cârpa la o parte de pe faţă, sângerarea aproape că se oprise. Totuşi, am uns-o cu un vârf de deget de pastă, pentru orice eventualitate. Ea răbdă liniştită. Gândul că nu mai atinsesem faţa unei femei de când o văzusem pe Molly ultima oară mă tulbură destul de tare. Fata avea ochi albaştri şi mă cerceta cu ei larg deschişi. Am întors privirea.

— Gata. Acum lasă rana în pace. N-o şterge, n-o pipăi, n-o spăla. Lasă crusta să se formeze şi pe urmă străduieşte-te să n-o rupi.

— Mulţumesc, îmi spuse cu glas stins.

— Cu plăcere, am rostit şi-am dat să plec.

— Pe mine mă cheamă Tassin.

— Ştiu. L-am auzit zbierând la tine.

Am început să cobor treptele.

— E un om foarte rău. Îl urăsc! Aş fugi, dacă aş putea.

Nu mi s-a părut momentul potrivit s-o las singură. Am coborât din căruţă şi m-am oprit.

— Ştiu că-i umilitor să simţi cureaua când te străduieşti să faci un lucru bine. Dar… asta e. Dacă ai fugi, n-ai avea ce mânca şi

unde dormi şi ţi s-ar rupe hainele, ar fi mai rău. Dă-ţi silinţa să nu mai greşeşti, ca să nu te mai lovească.

Nu credeam o iotă din ce spuneam, de-abia îmi găseam cuvintele. Dar tot erau mai bune decât s-o îndemn să fugă. N-ar supravieţui nicio zi în câmp deschis.

— Nu vreau să mă străduiesc mai mult.

Prinse o fărâmă de curaj ca să-şi exprime dispreţul.

— Nici nu vreau să fiu păpuşar. Jupânul Dell ştia asta când m-a cumpărat pe mai mulţi ani.

Am pornit spre oile mele, dar ea coborî treptele şi veni după mine.

— Era un bărbat în satul meu. M-a cerut de nevastă, dar nu avea bani. Era fermier, ştii, şi venise primăvara. Niciun fermier n-are bani primăvara. I-a zis mamei că-i plăteşte pentru mine când strânge recolta. Dar mama s-a opus. „Dacă e sărac acum, când numai pe el trebuie să se hrănească, va fi şi mai sărac când va avea de hrănit două guri. Sau mai multe.” Şi pe urmă m-a vândut jupânului pe jumătate din banii pe care i-ar fi dat de obicei pentru un ucenic, pentru că n-am vrut să mă ia.

— De unde vin eu, nu se face aşa, am spus stânjenit. Nu pricepeam ce vrea de la mine. Părinţii plătesc un jupân ca să-l ia ucenic pe copilul lor, în speranţa că va fi mai bine pentru copil.

Fata îşi dădu la o parte părul de pe faţă. Avea plete bălaie, inelate.

— Am auzit. Unii fac aşa, dar nu toţi. Cumpără un ucenic, de obicei unul care vrea să fie cumpărat, şi dacă nu-i bun de nimic îl vând pentru corvezi. Atunci ajunge sclav şase ani. Pufni dispreţuitoare. Cică aşa-i încurajează pe ucenici să-şi dea silinţa, îi sperie că vor ajunge să trudească la bucătărie sau să sufle în foale la fierărie şase ani, dacă stăpânii nu-s mulţumiţi de ei.

— Păi… Atunci ar fi mai înţelept să-ţi placă marionetele, i-am zis cu jumătate de gură.

M-am aşezat pe căruţa stăpânului meu şi-am aruncat un ochi la turmă. Fata se aşeză lângă mine.

— Sau să sper că mă cumpără cineva de la stăpân, adăugă nefericită.

— Vorbeşti de parcă ai fi sclavă, am zis, fără chef. Nu-i chiar aşa de rău, nu?

— Să faci în fiecare zi o muncă pe care o consideri o prostie?

Şi să fii bătută că n-o faci bine? Asta nu înseamnă că sunt sclavă?

— Păi, primeşti mâncare, haine şi adăpost. Şi jupânul îţi dă prilejul să înveţi ceva, o meserie care îţi va permite să călătoreşti în toate cele Şase Ducate, dacă o înveţi bine. Poate ajungi chiar să joci la Curtea regelui din Buckkeep.

Fata mă privi chiorâş.

— Vrei să zici Tradeford. Oftă şi se trase mai lângă mine. Mă simt foarte singură. Ceilalţi vor toţi să fie păpuşari. Se supără pe mine când greşesc, îmi zic că-s leneşă şi nu mai vorbesc cu mine după ce îmi reproşează că le-am stricat spectacolul. Niciunul dintre ei n-are suflet bun; niciunuia nu i-ar fi păsat că-mi rămâne urmă pe faţă, cum ţi-a păsat ţie.

N-aveam ce răspuns să-i dau. Nu-i cunoşteam pe ceilalţi suficient de bine ca s-o aprob sau nu. Aşa că am tăcut şi-am stat amândoi privind oile. Liniştea se prelungi odată cu lăsarea întunericului. Ar trebui să aprind focul în curând, mi-am zis.

— Ia zi, mă întrebă fata după câteva minute, tu cum ai ajuns cioban?

— Părinţii mei au murit. Sora mea i-a moştenit. Nu i-a păsat de soarta mea şi… iată-mă cioban.

— Ce nemernică!

Am inspirat adânc, vrând să iau apărarea surorii mele imaginare, şi atunci mi-am dat seama că n-aş fi făcut decât să prelungesc conversaţia. Am încercat să-mi inventez o treabă, dar oile şi celelalte animale erau chiar în faţa noastră şi păşteau liniştite. Nicio şansă ca restul tovarăşilor de drum să se întoarcă repede. Nu dacă existau o cârciumă şi chipuri noi cu care să stea de vorbă după atâtea zile petrecute pe drum.

Până la urmă, i-am cerut iertare spunându-i că mi-e foame şi m-am dus să adun pietre, bălegar uscat şi lemne de foc. Tassin insistă să gătească. Eu nu eram prea flămând, dar ea mâncă cu poftă şi-mi dădu şi mie din provizia păpuşarilor. Pregăti şi ceai. După aceea, ne-am aşezat lângă foc şi l-am sorbit din căni roşii de porţelan.

Din stânjenitoare, liniştea deveni prietenoasă. Îmi plăcuse să stau şi să mă uit cum pregăteşte altcineva masa. Fata sporovăise la început, întrebându-mă dacă-mi place un fel anume de mirodenie şi dacă beau ceaiul tare, dar nu se

aşteptase la răspunsuri. Luând liniştea mea drept încuviinţare, îmi povesti apoi mai multe despre ea. Îmi vorbi cu disperare despre zilele în care învăţa şi repeta o meserie pe care nu voia s-o înveţe şi s-o practice. Se minuna cu cât devotament munceau ceilalţi păpuşari şi le invidia entuziasmul, care ei îi lipsea. Îi pieri glasul şi ridică spre mine doi ochi nefericiţi. Nu trebuia să-mi explice cât de singură se simte. Aborda apoi subiecte mai uşurele: supărări trecătoare, bucate pe care le mânca trupa şi ei nu-i plăceau, păpuşarul mai bătrân care mirosea întotdeauna a transpiraţie, femeia care o ciupea ca să-i atragă atenţia că urmează replica ei.

Până şi nemulţumirile ei îmi făceau bine într-un mod neaşteptat, pentru că mă concentram pe prostioarele ei şi nu trebuia să mă gândesc la necazurile mele. Parcă stăteam lângă lupul meu. Pe Tassin n-o interesa decât clipa de faţă, cina şi seara aceea. M-am dus cu gândul la Ochi Întunecaţi. L-am căutat şi l-am găsit în viaţă undeva, dar atât. Poate ne separa o distanţă prea mare; poate era prea absorbit de noua lui existenţă. Indiferent de motiv, mintea lui nu se mai deschidea pentru mine ca altădată. Probabil se deprindea cu obiceiurile haitei. Am încercat să mă bucur că ducea o astfel de viaţă, cu mulţi prieteni şi poate o pereche.

— La ce te gândeşti? mă întrebă Tassin.

Rosti întrebarea cu glas moale şi i-am răspuns fără să mă gândesc, cu ochii la foc.

— Că uneori te simţi şi mai singur când ştii că, undeva, prietenii şi familia ta sunt fericiţi.

Scutură din umeri.

— Eu încerc să nu mă gândesc la ei. Fermierul meu şi-o fi găsit altă fată, cu părinţi care să aştepte preţul miresei până la recoltă. Iar mama… bănuiesc că i-a mers mai bine fără mine. Nu era atât de bătrână ca să nu se mai recăsătorească.

Se întinse cu mişcări ciudate, de pisică, apoi se întoarse cu capul spre mine şi zise:

— N-are rost să te gândeşti la ce-i departe şi la ce nu ai. Nu faci decât să te mâhneşti. Mulţumeşte-te cu ce ai acum.

Pe neaşteptate, ni se întâlniră privirile. Înţelesul vorbelor ei era limpede. În prima clipă, m-am simţit şocat. Ea se întinse pe spaţiul mic dintre noi. Îmi cuprinse faţa cu mâinile. Avea degete

uşoare. Îmi trase basmaua din cap şi-mi dădu la o parte părul. Mă privi fix şi-şi umezi buzele cu vârful limbii. Mă mângâie pe faţă, apoi mâinile îi coborâră mai jos, pe gât, pe umeri. Împietrisem ca şoarecele în faţa şarpelui. Se aplecă şi mă sărută cu gura deschisă. Mirosea dulce, a tămâie arsă.

Atât de mult o doream, încât mă cuprinse brusc ameţeala. Nu pe ea o voiam, ci tandreţea şi afecţiunea unei femei. Pofta trupească era cea care mă ardea pe dinăuntru, dar nu numai atât. Semăna cu foamea de Meşteşug care-l roade pe cel care îl cunoaşte, cerându-i apropierea şi unirea absolută cu lumea. N-aveam cuvinte să descriu cât de sătul eram de singurătate. Am tras-o lângă mine atât de brusc, încât am auzit cum i se taie răsuflarea de uimire. Am sărutat-o flămând, de parcă aş fi putut s-o mănânc ca să nu mai fiu singur.

În clipa următoare, m-am lăsat peste ea. Scoase gemete de plăcere, însă la un moment dat mă împinse de piept.

— Stai puţin, şopti, e o piatră sub mine. Şi n-am voie să-mi stric hainele, dă-mi mantaua ta, s-o întindem…

Am urmărit-o pofticios cum întinde mantaua pe pământ, lângă foc. Se culcă şi bătu cu mâna lângă ea.

— Ei? Nu vii înapoi? mă aţâţă ea. Hai să-ţi arăt tot ce ştiu să-ţi fac, adăugă, mai ispititor.

Îşi plimbă lascivă mâinile pe fustă, invitându-mă s-o mângâi eu.

Dacă n-ar fi spus nimic, dacă nu s-ar fi oprit, dacă n-ar fi făcut decât să mă privească de pe manta… dar întrebările şi stilul ei mă izbiră dintr-odată ca necuviincioase. Vraja tandreţei şi-a apropierii se risipise, lăsând în loc o provocare brutală, ca a luptătorilor cu bâta la instrucţie. Nu sunt mai breaz decât alţi bărbaţi. Nu voiam să chibzuiesc, să nu mă gândesc la nimic. Jinduiam să pot să sar pe ea şi să-mi astâmpăr setea pătrunzând-o. În schimb, m-am pomenit că-i pun o întrebare:

— Şi dacă rămâi grea?

— O, exclamă ea şi râse cu indiferenţă, de parcă nu i-ar fi trecut aşa ceva prin cap niciodată. Atunci mă iei de nevastă şi-mi cumperi anii de ucenicie de la jupânul Dell. Sau nu, adăugă ea, văzând că mă schimb la faţă. Nu-i aşa de dificil să scapi de-un copil cum cred bărbaţii. Câţiva bani de argint pentru nişte ierburi… dar să nu ne gândim la asta. De ce să te îngrijoreze un

lucru care poate nici nu se va întâmpla?

Într-adevăr, de ce? Am privit-o răscolit de pofta stârnită în mine după atâtea luni de singurătate, petrecute fără o femeie lângă mine. Am ştiut însă că apropierea şi afecţiunea lui Tassin nu mi-ar fi astâmpărat foamea aceea nebună mai bine decât ar fi făcut-o însuşi sufletul meu. Am clătinat uşor din cap, mai mult pentru mine decât pentru ea. Tassin îmi zâmbi provocator şi întinse mâna spre mine.

— Nu, am spus încet.

Mă privi nevenindu-i să creadă, atât de uimită, încât de-abia m-am abţinut să nu izbucnesc în râs.

— Nu-i deloc o idee bună, am adăugat şi, auzindu-mi vorbele, am ştiut că sunt adevărate.

N-am făcut pe bărbatul nobil, nu m-am gândit să-i rămân credincios lui Molly până la moarte, nici nu m-a năpădit ruşinea că aruncasem deja pe umerii unei femei povara de a creşte un copil singură. Sigur, mă încercau astfel de sentimente, dar nu ele m-au copleşit atunci, ci o pustietate a sufletului care m-ar fi torturat şi mai aprig dacă m-aş fi culcat cu o străină.

— Tu n-ai făcut nimic, i-am spus lui Tassin şi-am văzut cum se înroşeşte la faţă şi-i piere zâmbetul. Eu sunt de vină.

Am încercat să-i vorbesc cu glas cât mai mângâietor. N-am reuşit.

Tassin se ridică brusc.

— Ştiu asta, tâmpitule, îmi replică ea usturător. N-am vrut decât să fiu drăguţă cu tine, atâta tot.

Plecă supărată de lângă foc, amestecându-se grabnic cu umbrele. Am auzit cum se trânteşte uşa căruţei.

M-am aplecat repede să-mi adun mantaua şi s-o scutur de praf. Apoi, cum vântul se porni să răcorească noaptea, mi-am pus-o pe umeri şi m-am aşezat la loc, cu privirea pierdută în flăcări.

12

SUSPICIUNI

Meşteşugul te face dependent. Toţi învăţăceii sunt avertizaţi de la bun început. Are o forţă care te fascinează şi te absoarbe, ispitindu-te să-l foloseşti din ce în ce mai des. Cu cât devii mai îndemânatic şi mai puternic, cu atât te atrage mai mult. Fascinaţia Meşteşugului lasă în umbră alte activităţi şi prietenii. Cu toate acestea, e greu să descrii atracţia lui cuiva care nu l-a experimentat. Un stol de fazani ridicându-se în zbor într-o dimineaţă rece de toamnă, vântul prielnic care umflă pânzele navelor sau prima înghiţitură din tocana fierbinte şi gustoasă, după o zi lungă de muncit în frig – acestea sunt senzaţii care durează doar pentru o clipă. Meşteşugul însă le prelungeşte, atât cât îngăduie puterea celui care-l întrebuinţează.

Se făcuse târziu de-a binelea când se întoarseră ceilalţi în tabără. Stăpânul meu, Damon, era beat şi se proptea prieteneşte de Creece, şi el beat, arţăgos şi duhnind a fum. Şi-au tras păturile din căruţă şi s-au învelit cu ele. Nu s-a oferit nimeni să mă înlocuiască la paza oilor. Am oftat, îndoindu-mă că voi apuca să dorm până noaptea următoare.

Zorii se revărsară devreme, ca de obicei, iar conducătoarea caravanei stărui neîndurătoare ca lumea să se scoale şi să se pregătească de drum. Cred că proceda înţelept. Dacă i-ar fi lăsat să doarmă cât ar fi vrut ei, cei care s-ar fi trezit mai întâi s-ar fi întors în oraş, iar ea ar fi pierdut o zi întreagă adunându-i. Dar dimineaţa a fost oribilă. Numai vizitiii şi Starling, cântăreaţa, ştiuseră când să se oprească din băut. Aşa că am pregătit noi terciul şi l-am mâncat, în vreme ce chefliii se ţineau de cap şi se

plângeau întruna.

Am observat că băutul împreună, mai ales în exces, apropie oamenii. Când stăpânul meu a spus că-l doare capul prea tare ca să mâne căruţa, l-a pus pe Creece pe capră. Damon dormea în atelajul care hurducăia, în vreme ce Creece moţăia cu mâinile pe frâiele poneiului care se lua după celelalte căruţe. Legaseră berbecul de oişte şi turma se lua după el. Adică aşa ar fi trebuit să facă. Mie mi-a revenit sarcina să ţopăi în spatele animalelor, în praf, şi să le ţin la un loc. Cerul era senin, dar vremea a rămas rece, bătea vântul, învârtejind praful pe care-l ridicam noi.

Madge anunţă o scurtă oprire la prânz. Majoritatea călătorilor se scuturaseră de mahmureală şi voiau să mănânce. Am băut apă din butoaiele lui Madge, pe urmă am umezit basmaua şi m-am şters pe faţă. Încercam să-mi scot nisipul din ochi, când Starling se apropie de mine. M-am dat la o parte, crezând că vrea apă. Ea însă îmi şopti:

— În locul tău, mi-aş ţine basmaua pe cap.

Am stors-o şi mi-am legat-o la loc.

— Aşa şi fac. Dar tot îmi intră praf în ochi.

Starling mă privi hotărât.

— Nu de praful din ochi trebuie să te temi. Ci de smocul ăla de păr alb. Ar trebui să-l căneşti cu untură şi cenuşă deseară, când ai o clipă liberă. Nu s-ar mai vedea atât de bine.

M-am uitat la ea întrebător, încercând să nu-mi schimb expresia nepăsătoare. Ea zâmbi în colţul gurii.

— Gărzile regelui Regal au trecut prin oraşul acela de la malul apei cu câteva zile înaintea noastră. Le-au spus localnicilor că regele crede că Omul Însemnat ar urma să treacă prin Farrow. Şi tu împreună cu el.

Tăcu, aşteptând să spun şi eu ceva. Văzând că o privesc în continuare fără o vorbă, zâmbi mai larg.

— Sau poate e vorba de alt bărbat cu nasul spart, o cicatrice pe faţă, o şuviţă albă în păr şi… — arătă spre braţul meu – o tăietură proaspătă de sabie pe braţ.

Mi s-a dezlegat limba şi mi-am adunat minţile. Mi-am suflecat mâneca şi i-am arătat braţul.

— Tăietură de sabie? Asta-i o zgârietură într-un cui din uşa unei cârciumi. M-am agăţat de el când am ieşit, dar nu de bunăvoie. Uită-te şi tu. E-aproape vindecată, oricum.

Starling se aplecă amabilă şi se uită la rană.

— A, da. Pricep. Ei, greşeala mea. Totuşi – mă privi iarăşi în ochi – eu mi-aş ţine basmaua pe cap. Ca să nu mai facă şi alţii aceeaşi greşeală ca mine. Tăcu şi îşi lăsă capul pe-o parte. Sunt menestrel, vezi tu? Prefer să fiu martor la evenimente istorice, nu să le provoc. Nici să le schimb. Dar mă îndoiesc că restul caravanei e de aceeaşi părere.

Fără o vorbă, am urmărit-o cum se îndepărtează fluierând. Am mai băut puţină apă, cu grijă să mai las şi altora, şi m-am întors la oile mele.

Creece se trezise şi se prefăcu că-mi dă şi el o mână de ajutor în restul după-amiezii. Cu toate astea, ziua mi s-a părut mai istovitoare decât cele din ultima vreme. Nu din cauza sarcinii pe care trebuia s-o îndeplinesc. Problema era, am tras eu concluzia, că începusem iarăşi să gândesc. Îmi îngăduisem ca disperarea legată de Molly şi copilul nostru să mă copleşească. Lăsasem garda jos, nu mă mai temusem suficient pentru mine şi-mi coborâsem zidurile. Acum mi-a trecut prin minte că, dacă ar reuşi să mă prindă gărzile regelui, m-ar omorî. N-aş mai vedea-o niciodată pe Molly sau pe fiica noastră şi asta mă îngrozea mai mult decât posibilitatea de a-mi pierde viaţa.

În seara aceea, la cină, am stat mai departe de foc decât altă dată, deşi a trebuit să mă învelesc cu mantaua din cauza frigului. Liniştea mea n-a mirat pe nimeni. Ceilalţi vorbeau mult mai mult ca de obicei, despre seara petrecută în oraş. Am aflat că berea fusese bună, vinul, prost, iar menestrelul local n-a prea avut cui cânta, odată ce Starling i-a încântat ea publicul. Membrii caravanei consideraseră o victorie personală faptul că localnicii primiseră foarte bine cântecele lui Starling.

— Ai cântat bine, deşi nu ştii decât baladele alea din Buckkeep, recunoscu şi Creece, într-un acces de generozitate.

Starling primi lauda aceea îndoielnică cu o înclinare a capului. Ca în fiecare seară, îşi dezveli harpa după cină. Jupânul Dell îi scuti pe păpuşari de repetiţii, lucru foarte rar, iar eu am tras concluzia că fusese mulţumit de toţi, cu excepţia lui Tassin. Fata nu mă învrednici nici măcar cu o privire, dar se cocoţă lângă un căruţaş şi-i sorbi fiecare cuvânt. Am observat că rana era acum doar o zgârietură uşor învineţită. Avea să se vindece frumos.

Creece plecă să stea de pază la oi peste noapte. Eu m-am

întins pe manta unde nu mă ajungea lumina focului, cu gând să adorm imediat. Speram ca şi ceilalţi să se culce curând. Zumzetul conversaţiei te îmbia la somn, la fel corzile harpei, ciupite agale de Starling. Încet-încet, melodia prinse ritm şi glasul ei se înălţă într-un cântec.

Pluteam la marginea somnului când m-au făcut să tresar cuvintele „Turnul din Insula Cornului”. Am deschis ochii când mi-am dat seama că era un cântec despre bătălia dată acolo vara trecută, prima înfruntare adevărată a lui *Rurisk* cu piraţii Corăbiilor Roşii. Îmi aminteam şi foarte multe, şi foarte puţine din lupta aceea. Aşa cum remarcase Verity în repetate rânduri, deşi Hod mă învăţase să lupt cu armele, eu eram înclinat să mă implic în orice fel de luptă. Aşa că îmi luasem toporul şi izbisem cu el mai sălbatic decât mă crezusem în stare. După aceea, se zvonise că aş fi omorât-o pe căpetenia piraţilor pe care-i prinseserăm la înghesuială. N-am aflat niciodată dacă era adevărat.

În cântecul lui Starling, era adevărat. Mi s-a oprit inima în loc când am auzit-o cântând despre „fiul lui Chivalry, cu ochi de foc, care îi moştenise sângele, chiar dacă nu şi numele”. Mai departe, cântecul îmi înflorea isprăvile, toporul meu lovise ca vrăjit şi doborâse numeroşi războinici. Era umilitor să auzi că lumea îţi laudă în cântece faptele nobile, devenite de-acum legendare. Mulţi luptători visau să se compună balade despre eroismul lor. Pe mine mă stânjenea. Nu-mi aminteam să fi ieşit flăcări din toporul meu în lumina soarelui, nici să fi luptat vitejeşte, asemenea căpriorului de pe blazonul meu. Dar îmi aminteam că nu mai scăpăm de mirosul de sânge şi călcasem pe măruntaiele unui om care încă se zvârcolea şi gemea. Nici toată berea din Buckkeep nu reuşise să-mi aducă pacea în suflet în seara aceea.

Când, în sfârşit, se termină cântecul, unul din căruţaşi pufni:

— Deci ăsta-i ăla pe care n-ai îndrăznit să-l cânţi aseară, nu, Starling?

Cântăreaţa râse dezaprobator.

— Păi, mă îndoiesc că le-ar fi plăcut. Cântecele despre bastardul lui Chivalry nu erau destul de populare acolo ca să-mi aducă vreun bănuţ.

— E straniu, remarcă Dell. Regele oferă aur pentru prinderea

lui, şi gărzile spun tuturor să fie atenţi, bastardul e înzestrat cu Har şi-a înşelat moartea cu el. Iar cântecul tău vorbeşte de el ca de un erou.

— E un cântec din Buck, iar în Buck lumea l-a iubit pe bastard, cel puţin o vreme, explică Starling.

— Acum nu-l mai iubeşte, pun rămăşag. Poate numai cât să pună mâna pe el şi să-l ducă la rege pentru o sută de galbeni, interveni un căruţaş.

— Probabil, încuviinţă cântăreaţa imediat. Deşi sunt unii în Buck care v-ar spune că povestea lui nu se cunoaşte pe de-a-ntregul şi că bastardul nu era chiar atât de primejdios cum îl zugrăveau oamenii în ultima vreme.

— Eu tot nu pricep. Credeam că a fost executat pentru că l-a omorât pe Shrewd cu Harul, se plânse Madge.

— Aşa zic unii, replică Starling. Adevărul e că a murit în celulă înainte de-a fi executat şi a fost îngropat, nu ars. Şi se mai povesteşte – cântăreaţa îşi coborî glasul până când ajunse o şoaptă – că la venirea primăverii nici măcar o frunză n-a vrut să crească pe mormântul lui. O bătrână înţeleaptă, auzind aceasta, a ştiut atunci că magia Harului nu pierise din oasele lui şi putea intra în trupul oricărui om destul de curajos ca să-i smulgă un dinte. Aşa că s-a dus noaptea, sub lumina lunii, şi-a luat cu ea un servitor cu un hârleţ. L-a pus să deschidă mormântul. Nici n-a dat bine omul cu sapa, că a şi găsit aşchii din sicriul bastardului.

Starling făcu o pauză, pentru ca vorbele ei să producă efectul dorit. Nu se auzea decât focul trosnind.

— Sicriul era gol, desigur. Iar cei care l-au văzut au zis că fusese spart de dinăuntru, nu de-afară. Ştiu de la un bătrân că de aşchii erau prinse fire de blană cenuşie de lup.

Încă un minut de linişte.

— Doar nu-i adevărat? întrebă Madge.

Starling ciupi corzile harpei.

— Aşa se povesteşte în Buck. Dar am mai auzit şi că Lady Patience, cea care l-a îngropat, a spus că nu-i nimic adevărat, că trupul bastardului fusese ţeapăn şi rece când l-a spălat şi l-a învelit în giulgiu. Iar despre Omul Însemnat, de care se teme Regal atât de mult, a spus că nu-i decât un bătrân sfătuitor al regelui Shrewd, un pustnic cu pete pe faţă, care a renunţat la sihăstrie ca să menţină vie credinţa că Verity trăieşte şi să dea

curaj celor care trebuie să lupte cu Corăbiile Roşii. Credeţi ce vreţi din ce-aţi auzit.

Melody, una din păpuşărese, se prefăcu înspăimântată.

— Brrr. Cântă-ne ceva vesel acum, ca să ne culcăm. Nu vreau să mai aud poveşti de groază înainte de-a mă vârî sub pătură la noapte.

Aşa că Starling dădu glas cu bucurie unei balade de dragoste, una veche, cu refren vioi, iar Madge şi Melody cântară şi ele. Eu stăteam în întuneric şi cugetam la cele auzite. Eram conştient că Starling le povestise în mod special pentru mine. Oare credea că-mi face o favoare sau pur şi simplu voia să afle dacă mă bănuiau şi alţii? O sută de galbeni pe capul meu. Destul cât să trezeşti lăcomia unui duce, darămite a unui menestrel ambulant. În ciuda oboselii, în noaptea aceea am adormit foarte târziu.

A doua zi, monotonia drumului a fost aproape o binefacere. Am mărşăluit în spatele oilor şi am încercat să nu mă gândesc la nimic. Nu mi-a fost la fel de uşor ca prima oară. De câte ori îmi alungam grijile, auzeam porunca lui Verity în minte. *Vino la mine.* Seara, când ne-am aşezat tabăra, ne-am oprit la marginea unei doline uriaşe, cu apă în mijloc. În jurul focului, oamenii vorbeau vrute şi nevrute. Cred că deja ne saturaserăm toţi de ritmul leneş şi de-abia aşteptam să vedem malurile Lacului Albastru. Eu nu voiam decât să dorm, dar stăteam primul de pază la oi.

Am urcat încet panta de deal pe care mă puteam aşeza şi privi turma de sus. Întreaga noastră caravană încăpea în căldarea dolinei, iar focul mic pentru gătit de lângă apă semăna cu o stea lucind pe fundul unei fântâni. Putea să bată vântul oricât, noi stăteam feriţi într-un uriaş refugiu al nemişcării. Era o pace aproape desăvârşită.

Probabil Tassin credea că nu o vede nimeni. Am urmărit-o venind pe furiş, cu gluga trasă bine peste păr şi peste faţă. Mă ocoli de departe, ca să dea impresia că trece de mine. N-am mai pândit-o din priviri, ci am auzit-o cum urcă panta mai sus decât mine şi pe urmă coboară prin spatele meu. I-am ghicit parfumul, deşi nu se simţea nicio adiere, şi m-a surprins nerăbdarea care mi se strecură în suflet. M-am întrebat dacă voi avea puterea s-o refuz a doua oară. Când am socotit că a ajuns la vreo zece paşi

de mine, m-am răsucit spre ea. Tresări sub privirea mea.

— Tassin, am întâmpinat-o eu calm, apoi m-am întors cu ochii la oi.

După câteva clipe, coborî până ajunse la câţiva paşi de mine. M-am răsucit calm şi m-am uitat la ea fără să-i vorbesc. Ea îşi trase gluga de pe faţă şi mă provocă din priviri şi din ţinută.

— Tu eşti, nu-i aşa? mă întrebă, tulburată.

În glas i se citea o umbră de teamă.

Nu asta m-am aşteptat să spună, aşa că n-a fost nevoie să mă prefac surprins.

— Eu, ăla? Eu sunt păstorul Tom, dacă la el te referi.

— Ba eşti ăla, bastardul ăla cu Har pe care-l caută Garda Regelui. Căruţaşul Drew mi-a spus ce vorbeşte lumea în oraş după ce şi-a terminat Starling povestea aseară.

— Drew ţi-a spus că sunt un bastard cu Har? am întrebat precaut, simulând uimirea în faţa cuvintelor ei necontrolate.

În mine se năştea o frică rece.

— Nu. Un dram de furie se împleti cu teama fetei. Drew mi-a spus cum l-au descris oamenii regelui: nasul spart, o cicatrice pe obraz şi-o şuviţă albă în păr. Te-am văzut atunci, noaptea. Ai o şuviţă albă.

— Orice om care s-a lovit la cap poate avea o şuviţă albă. E o cicatrice veche. Mi-am lăsat capul pe-o parte şi-am studiat-o. Văd că ţi se vindecă frumos rana.

— Tu eşti, nu-i aşa?

S-a enervat şi mai tare când am încercat să schimb subiectul.

— Bineînţeles că nu. Uite. Are o tăietură de sabie pe braţ, da? Uită-te la asta.

Mi-am dezvelit braţul drept ca să-l vadă. Rana de cuţit mi-o făcusem pe spatele braţului stâng. Am riscat, sperând să nu-şi dea seama că atunci când primeşti o lovitură apărându-te, o încasezi în braţul cu care ataci.

Tassin nici nu se uită la braţul meu.

— Ai bani? mă întrebă dintr-odată.

— Dacă aş fi avut, de ce-aş fi stat în tabără, când ceilalţi s-au dus în oraş? Pe lângă asta, de ce-ţi pasă?

— Mie nu-mi pasă. Dar ar trebui să-ţi pese ţie. I-ai putea folosi ca să-mi cumperi tăcerea. Altfel, o să-i împărtăşesc lui Madge bănuielile mele. Sau căruţaşilor.

Ridică bărbia sfidător spre mine.

— Atunci n-au decât să se uite la braţul meu, cum ai făcut şi tu, i-am replicat plictisit.

Am întors capul de la ea înapoi la turma de oi.

— Eşti o fetiţă prostuţă, Tassin, dacă te agiţi atâta de la poveştile lui Starling. Du-te înapoi la culcare.

Am încercat să par dezgustat.

— Ai o zgârietură pe braţul celălalt. Am văzut-o. Unii ar zice că-i o tăietură de sabie.

— Probabil tot aceia care ar zice că eşti inteligentă, am ripostat zeflemitor.

— Nu-ţi bate joc de mine, mă avertiză ea cu un glas urâţit, rămas fără intonaţie. Nu accept să fiu luată în râs.

— Atunci nu mai spune prostii. Ce te-a apucat, de fapt? Ce-i asta, un fel de răzbunare? Eşti supărată că n-am vrut să fac dragoste cu tine? Ţi-am zis, nu tu eşti de vină. Eşti drăguţă şi nu mă îndoiesc că bărbaţilor le place să te atingă. Dar nu şi mie.

Scuipă lângă picioarele mele.

— De parcă te-aş fi lăsat. Mă distram, ciobanule. Doar atât. Scoase un sunet dispreţuitor. Bărbaţii… Uită-te la tine, crezi că te-ar vrea cineva aşa cum arăţi? Puţi a oaie, eşti sfrijit şi faţa ta arată de parcă ai fi pierdut orice încăierare în care te-ai băgat.

Se răsuci pe călcâie, pe urmă îşi aminti brusc pentru ce venise.

— Nu te zic la nimeni. Nu încă. Dar când ajungem la Lacul Albastru, stăpânul tău trebuie să te plătească. Îmi dai mie banii, altfel o să am grijă să te caute tot oraşul.

Am scos un oftat.

— N-ai decât să faci ce-ţi place. Fă cât scandal pofteşti. Când nu te vei alege cu nimic şi lumea te va lua în râs, probabil că-i vei da lui Dell un motiv în plus să te bată.

Îmi întoarse spatele şi coborî furioasă dealul. Se împiedică din cauza lunii care lumina cu zgârcenie, gata-gata să cadă. Îşi recapătă echilibrul şi mă sfredeli din priviri, provocându-mă să râd. Dar mie nu-mi venea să râd. Deşi o înfruntasem, inima mea se făcuse cât un purice. O sută de galbeni. Răspândeşte un zvon şi grămada asta de bani e destul să işte o răzmeriţă. După ce voi muri, probabil vor ajunge la concluzia că greşiseră omul.

Oare cum m-aş descurca dacă ar fi să traversez câmpiile din

Farrow singur? Aş putea să plec imediat ce vine Creece să mă înlocuiască. M-aş duce la căruţă după boccea şi m-aş face nevăzut în noapte. Cât mai era până la Lacul Albastru? Cugetam la treburile acestea când am văzut o altă siluetă strecurându-se din tabără şi urcând panta spre mine.

Starling se apropie în linişte, dar nu pe furiş. Ridică mâna în semn de salut şi se aşeză prieteneşte lângă mine.

— Sper că nu i-ai dat bani, îmi spuse binevoitoare.

— Pfui! am exclamat şi-am lăsat-o să creadă ce vrea.

— Pentru că ai fi cel puţin al treilea bărbat care cică a lăsat-o gravidă de când am plecat. Stăpânul tău are onoarea de a fi primul acuzat. Fiul lui Madge e al doilea. Aşa cred, nu mai ştiu câţi taţi a ales pentru presupusul ei copil.

— N-am fost cu ea, deci n-are cum să mă acuze, m-am apărat eu.

— Nu? Probabil eşti singurul din caravană.

Vestea mă şocă. Apoi m-am gândit mai bine şi m-am întrebat dacă voi ajunge vreodată într-un loc în care să nu aflu cât de prost sunt.

— Deci crezi că e gravidă şi caută un bărbat care s-o răscumpere de la stăpân?

Starling pufni.

— Nici nu cred că e gravidă. N-a cerut să fie luată de nevastă, doar bani ca să-şi cumpere ierburi şi să lepede copilul. Cred că băiatul lui Madge chiar i-a dat. Nu. Nu cred că vrea un bărbat, ci numai bani. Caută prilejuri de tăvăleală şi un bărbat care să-i dea bani după aceea.

Starling se foi şi aruncă piatra care-o deranja.

— Şi atunci, dacă n-ai lăsat-o gravidă, ce i-ai făcut?

— Ţi-am spus. Nimic.

— Aha. Asta explică de ce te vorbeşte de rău. Dar numai de câteva zile, aşa că probabil „nu i-ai făcut nimic” în seara în care noi am plecat în oraş.

— Starling, am vrut s-o avertizez, dar ea ridică mâna în semn de apărare.

— Nu mai zic un cuvânt despre ce nu i-ai făcut. Niciunul. Oricum, nu pentru asta am venit aici.

Tăcu şi, văzând că nu întreb nimic, continuă:

— Ce-ai de gând să faci după ce ajungem la Lacul Albastru?

Mi-am îndreptat repede privirea spre ea.

— Să-mi iau banii. Să beau o bere şi să mănânc o masă bună, să fac o baie fierbinte şi să dorm într-un pat curat măcar o noapte. De ce? Ce pui la cale?

— Mă gândeam să merg mai departe în Regatul Munţilor.

Mă privi pieziş.

— În căutarea unui eveniment măreţ pentru cântecele tale?

Am încercat să-mi păstrez tonul obişnuit.

— Cântecele le găseşti dacă te legi de un bărbat, mai degrabă decât de un loc. M-am gândit că poate mergi şi tu în munţi. Am putea călători împreună.

— Tot mai crezi tâmpenia aia că eu aş fi bastardul, am acuzat-o fără ocolişuri.

Starling zâmbi larg.

— Bastardul. Cel înzestrat cu Har. Da.

— Te înşeli, i-am spus în faţă. Şi, chiar dacă ai avea dreptate, de ce te-ai duce după el la munte? Eu aş căuta să profit şi l-aş vinde Gărzii Regelui. Cu o sută de galbeni, de ce să mai cânţi?

Scoase un sunet în semn de dispreţ.

— Ai mai multă experienţă cu Garda Regelui decât mine, sunt convinsă. Dar până şi eu ştiu că un menestrel care ar încerca să ceară recompensa ar fi, probabil, găsit plutind pe apă după câteva zile, iar câţiva soldaţi s-ar îmbogăţi peste noapte. Nu. Ţi-am mai spus. Nu aurul mă interesează, bastardule, ci să compun un cântec.

— Nu-mi mai spune aşa, am avertizat-o cu asprime.

Starling ridică din umeri şi întoarse privirea. După câteva momente, tresări de parcă aş fi ars-o cu fierul roşu şi un zâmbet i se lăţi pe faţă.

— Aha! Cred că m-am prins. Cu asta te şantaja Tassin, nu? Ţi-a cerut bani ca să-şi ţină gura.

Nu i-am răspuns.

— Ai fost înţelept că ai refuzat-o. Dă-i bani, şi va crede că are dreptate. Dacă ar fi convinsă că tu eşti bastardul, ar păstra secretul ca să-l vândă gărzilor. Pentru că nu ştie nimic despre ele şi-şi închipuie că ar primi banii.

Se ridică şi se întinse prelung.

— Eu mă duc să mă culc, cât mai pot. Dar nu uita de oferta mea. Nu cred că vei primi una mai bună.

Îşi trase mantaua în jurul corpului într-un gest de paradă, apoi se înclină în faţa mea ca în faţa regelui însuşi. Am urmărit-o cum se îndepărtează în josul dealului, sigură pe picioare ca o capră sălbatică în lumina lunii. Îmi amintea puţin de Molly.

Mi-a trecut prin minte să părăsesc pe ascuns tabăra şi să merg singur la Lacul Albastru. Dacă aş pleca, Tassin şi Starling ar fi convinse că ghiciseră adevărul. Cântăreaţa ar putea încerca să mă urmărească şi să mă găsească. Tassin ar căuta o cale de a-şi primi recompensa. Eu nu voiam niciuna, nici alta. Mai bine să rabd până la capăt şi să îndur toate, deghizat în păstorul Tom.

Am ridicat privirea către cer. Se arcuia senin şi rece deasupra mea. În ultima vreme, se făcea frig în toiul nopţii. Când voi ajunge la munte, iarna nu va fi doar o ameninţare. Dacă n-aş fi pierdut vremea ca lup la începutul verii, aş fi ajuns deja în Regatul Munţilor. Dar acesta era încă un gând zadarnic. Stelele răspândeau o lumină vie. Acoperită de un cer atât de jos, lumea părea mai mică. Am simţit că, dacă mi-aş deschide mintea şi l-aş căuta pe Verity, l-aş atinge cu vârful degetelor. Singurătatea explodă cu atâta forţă în mine, încât am avut impresia că mă va rupe în două. Nu trebuia decât să închid ochii pentru a-i vedea pe Molly şi pe Burrich. Mă puteam duce la ei, puteam schimba foamea de veşti despre ei cu durerea de a nu-i putea atinge. Zidurile Meşteşugului, neclintite de lângă mine în clipele de veghe de când plecasem din Tradeford, acum mai mult mă sufocau decât mă apărau. Mi-am proptit capul de genunchii strânşi la piept şi m-am ferit de frigul nopţii.

După o vreme, foamea aceea din mine dispăru. Am ridicat capul de pe genunchi şi mi-am plimbat ochii de la oile paşnice la căruţe, apoi la tabăra încremenită. Dintr-o singură privire la lună, mi-am dat seama că timpul meu de stat de pază trecuse de mult. Creece nu era în stare să se scoale singur ca să mă înlocuiască. Aşa că m-am ridicat, m-am întins şi am coborât dealul, să-l scot de sub păturile calde.

Următoarele două zile s-au scurs fără întâmplări deosebite, numai vremea s-a răcit şi s-a înteţit vântul. În seara celei de-a treia zile, tocmai când ne pregăteam pentru noapte şi eu făceam primul de pază, am zărit un nor de praf la orizont. La

început, nu i-am dat atenţie. Ne aflam pe unul din cele mai circulate drumuri pentru caravane şi ne opriserăm la o adăpătoare. O căruţă plină cu familia unui tinichigiu era deja acolo. Am presupus că, indiferent cine ridicase praful, căuta un loc cu apă şi-un adăpost pentru noapte. Aşa că m-am aşezat şi-am urmărit cum se apropie norul de praf în timp ce întunericul se îndesea. Încetul cu încetul, norul căpătă forma unor siluete călare, avansând în formaţie organizată. Cu cât se apropiau mai mult, cu atât ştiam mai sigur cine erau. Garda Regelui. Lumina era prea slabă ca să desluşesc culorile aurii cu maro, uniforma lui Regal, dar nu aveam nicio îndoială.

De-abia m-am stăpânit să nu sar din loc şi s-o iau la fugă. Judecata îmi spunea că, dacă m-ar fi căutat anume pe mine, în câteva minute m-ar fi ajuns din urmă. Câmpia nemărginită nu-mi oferea nicio ascunzătoare. Iar dacă nu pe mine mă căutau, fugind, n-aş fi făcut decât să le atrag atenţia şi să confirm bănuielile lui Tassin şi Starling. Aşa că am strâns din dinţi şi am rămas pe loc, cu bâta pe genunchi, păzind oile. Călăreţii mă ocoliră, pe mine şi turma mea, şi se duseră direct la apă. I-am numărat. Erau şase. Am recunoscut un cal, un mânz de culoarea căprioarei, despre care Burrich spusese că avea să fie un gonaci pe cinste. Văzându-l, mi-am adus aminte cu mare durere că Regal prădase Buckkeepul de toate lucrurile de valoare înainte de-a pleca pentru a se ocupa numai de el. Se aprinse o scânteie de furie în mine, care m-a ajutat să stau pe loc şi să-mi treacă timpul.

După o vreme, mi-am zis că soldaţii sunt şi ei pe drum, ca noi, şi s-au oprit numai să bea apă şi să se odihnească peste noapte. Atunci apăru Creece agale.

— Trebuie să vii în tabără, îmi spuse el nervos, incapabil să-şi ascundă iritarea.

Îi plăcea să doarmă imediat după mâncare. Când s-a aşezat în locul meu, l-am întrebat de ce ni s-a schimbat planul.

— Gărzile regelui, se oţărî el. Îi îmbrâncesc pe toţi, vor să vadă fiecare membru al caravanei. Au scotocit şi în căruţe.

— Dar ce caută? l-am întrebat pe un ton liniştit.

— Să fiu a’ naibii dacă ştiu. Şi nu-mi pasă nici cât negru sub unghie, d-aia n-am întrebat. Da’ tu n-ai decât să afli, dacă eşti curios.

Mi-am luat bâta şi-am plecat spre tabără. Sabia o aveam la şold. Am vrut s-o ascund, apoi m-am răzgândit. Oricine poate avea sabie şi, dacă eram nevoit s-o folosesc, nu voiam să mă încurc în pantaloni.

Tabăra bâzâia ca un cuib de viespi. Madge şi ai ei păreau deopotrivă speriaţi şi furioşi. Soldaţii îl hărţuiau pe tinichigiu. O femeie-soldat lovi cu piciorul o stivă de oale din cositor şi pe urmă ţipă că ea scotoceşte pe unde are chef şi când are chef. Tinichigiul stătea lângă căruţă, cu braţele încrucişate la piept. Arăta de parcă fusese doborât la pământ o dată. Doi soldaţi îi ţineau cu forţa pe nevasta şi copiii lui lipiţi de spatele căruţei. Femeii îi curgea sânge din nas. Părea gata de luptă. M-am strecurat în tabără tăcut ca fumul şi m-am aşezat lângă Damon, de parcă nici nu m-aş fi mişcat de lângă el. Şi eu, şi el am tăcut mâlc.

Şeful gărzilor întoarse capul de la scandalul din preajma tinichigiului. Mă trecu un fior pe şira spinării. Îl cunoşteam. Era Bolt, foarte apreciat de Regal pentru dibăcia cu care lovea cu pumnii. Ultima oară îl văzusem în temniţă. El era cel care-mi spărsese nasul. Inima porni să-mi bată năvalnic şi mi-am auzit pulsul în urechi. Nu mai vedeam bine. M-am străduit să respir încet. Bolt se deplasă în mijlocul taberei şi ne aruncă o privire dispreţuitoare.

— Ăştia sunteţi toţi? ţipă el, în loc să întrebe calm.

Tabăra încuviinţă din cap. El îşi plimbă privirea de la unul la altul. Am lăsat ochii în pământ, ca s-o evit. M-am stăpânit ca să nu duc mâna la sabie şi la cuţit. Am încercat să nu-mi trădez încordarea.

— Nişte vagabonzi amărâţi, asta sunteţi, ca toţi ăia pe care i-am mai văzut. Tonul îi dădea în vileag dispreţul. Conducătoarea caravanei! Am călărit toată ziua. Pune-ţi băiatul să se îngrijească de caii noştri. Vrem mâncare caldă şi mai multe lemne de foc. Pune şi nişte apă la încălzit.

Ne privi iar pe toţi.

— Nu vreau necazuri. Oamenii pe care îi căutăm nu sunt aici şi-atât am vrut să ştim. Faceţi ce vă cerem şi nu veţi avea probleme. Puteţi să vă vedeţi de treburile voastre.

Se auziră puţine murmure aprobatoare în liniştea care-i întâmpină vorbele. Bolt pufni iar batjocoritor, pe urmă se

întoarse la călăreţii lui şi discută cu ei în şoaptă. Nu ştiu ce ordine le-a dat, dar nu prea le-au convenit, iar cei doi care-o înghesuiseră pe nevasta tinichigiului se supuseră imediat. Puseră stăpânire pe focul aprins de Madge mai devreme, obligându-i pe membrii caravanei noastre să se mute mai încolo. Madge se adresă în şoaptă ajutoarelor ei, trimiţându-le pe două dintre ele să se ocupe de caii gărzilor şi pe altul să aducă apă şi s-o pună la încălzit. Trecând pe lângă noi, se îndreptă spre căruţa ei, unde ţinea proviziile de hrană.

Aparent, tabăra se potoli. Starling aprinse un alt foc, mai mic. Trupa de păpuşari, cântăreaţa şi căruţaşii se traseră lângă el. Proprietara cailor şi soţul ei plecară în linişte la culcare.

— Se pare că lucrurile s-au aşezat, îmi zise Damon, dar am observat că îşi freca mâinile de agitaţie. Mă duc la culcare. Tu şi Creece hotărâţi între voi în ce ordine staţi de pază.

Am dat să mă întorc la oi, însă m-am oprit, am răsucit capul şi-am cuprins tabăra cu privirea. Gărzile erau nişte siluete în jurul focului, lenevind şi pălăvrăgind, doar una făcea de strajă puţin mai în spatele lor. Privea către focul celălalt. Am urmărit la cine anume se uită. Nu mi-am dat seama dacă Tassin îi răspunde sau pur şi simplu se holbează la celelalte gărzi. În orice caz, bănuiam ce pune la cale.

M-am întors din drum şi m-am dus la căruţa lui Madge. Scotea mazăre şi fasole din saci şi le turna într-o oală de supă. Tresări când îmi simţi atingerea pe braţ.

— Mă iertaţi, i-am zis. N-aveţi nevoie de ajutor?

Mă privi pe sub sprânceana ridicată.

— De ce-aş avea?

Mi-am studiat vârful pantofilor şi-am găsit o minciună potrivită:

— Nu mi-a plăcut cum s-au uitat la femeia tinichigiului, doamnă.

— Ştiu să mă port cu bădăranii, ciobanule. Altfel n-aş fi conducătoare de caravană.

Puse în oală sare, apoi o mână de mirodenii.

Eu am încuviinţat din cap şi n-am mai zis nimic, îmi vorbise prea limpede ca să protestez. Dar n-am plecat şi, după câteva minute, îmi întinse o găleată şi-mi ceru să-i aduc apă curată. M-am supus bucuros şi, când m-am întors, am stat cu găleata în

mână până mi-a luat-o. Am urmărit-o cum umple oala cu supă şi nu m-am dezlipit de lângă ea până nu mi-a zis cam răstit să nu-i mai stau în picioare. Mi-am cerut iertare şi m-am dat înapoi, răsturnând găleata. Am luat-o imediat şi i-am adus alta proaspătă.

După aceea, am luat o pătură din căruţa lui Damon şi-am stat învelit în ea câteva ceasuri. M-am culcat sub căruţă, prefăcându-mă că dorm şi i-am supravegheat nu pe gardieni, ci pe Starling şi pe Tassin. Cea dintâi nu şi-a scos harpa în seara aceea, pesemne nu voia să atragă atenţia asupra ei. Asta m-a liniştit cât de cât. I-ar fi fost uşor să meargă la focul gărzilor, să se dea bine pe lângă ele cu cântecele ei şi pe urmă să mă vândă. În schimb, ea o urmărea pe Tassin la fel de hotărâtă ca mine. La un moment dat, Tassin a vrut să plece şi şi-a găsit o scuză. N-am auzit ce i-a spus Starling, dar Tassin i-a aruncat săgeţi din priviri şi jupânul Dell i-a poruncit furios să treacă la locul ei. Dar nici după ce s-au culcat cu toţii nu m-am liniştit. Când a venit vremea să-l înlocuiesc pe Creece, m-am sculat fără niciun chef, deloc convins că Tassin nu va alege orele mici ale nopţii ca să mă vândă gărzilor.

Pe Creece l-am găsit dormind buştean şi-a trebuit să-l trezesc ca să-l trimit înapoi la căruţă. M-am aşezat cu pătura pe umeri şi m-am gândit la cei şase soldaţi de jos, din tabără, care dormeau lângă foc. De urât, nu aveam motive să-l urăsc decât pe unul. Mi-am adus aminte de Bolt aşa cum apăruse în temniţă, rânjind în timp ce-şi punea mănuşa de piele ca să mă bată, bosumflându-se când Regal îl mustra că-mi spărsese nasul şi nu mai eram prezentabil, în caz că voiau ducii să mă vadă. Mi-am adus aminte cu cât dispreţ îşi îndeplinise sarcina pentru Regal, învingând cu uşurinţă slaba mea rezistenţă, în timp ce mă luptam să-l ţin pe Will şi Meşteşugul lui departe de mintea mea.

Bolt nici măcar nu mă recunoscuse. Mă cercetase şi trecuse cu privirea peste mine fără a remarca rezultatul muncii sale. Am cugetat puţin la asta. Probabil că mă schimbasem foarte mult. Nu doar din cauza cicatricelor pe care le aveam de la el. Nu doar pentru că îmi lăsasem barbă, purtam straie de muncitor, eram plin de praf şi slab ca un ţâr. FitzChivalry n-ar fi plecat ochii în faţa lui, n-ar fi tăcut şi nu i-ar fi lăsat pe tinichigii să se apere singuri. FitzChivalry nu le-ar fi otrăvit, probabil, pe toate cele

şase gărzi, numai ca să omoare una. Devenisem mai înţelept sau mă săturasem? Şi una, şi alta, pesemne. Nu eram mândru de mine.

Harul mă ajută să-mi dau seama de prezenţa altor fiinţe vii, a tuturor fiinţelor vii din jurul meu. Rareori tresar când apare vreuna lângă mine. Aşa că nu m-au luat prin surprindere. Zorile tocmai albeau cerul întunecat când Bolt şi gărzile lui au venit după mine. Am stat liniştit, mai întâi simţind, apoi auzind cum se apropie tiptil. Bolt îi sculase pe toţi cei cinci soldaţi pentru însărcinarea aceea.

Tulburat de presimţiri rele, m-am întrebat de ce nu acţionase otrava. Să-şi fi pierdut puterea din cauza drumului foarte lung? Fusese efectul ei zădărnicit de fierberea supei? Preţ de-o clipă, jur, singurul meu gând a fost că Chade n-ar fi făcut o asemenea greşeală. Dar nu aveam timp de gândire. Am studiat câmpia unduioasă, aproape pustie. Tufe şi câţiva bolovani. Nici măcar o vâlcea sau o colină după care să mă ascund.

Aş fi putut fugi şi o vreme mi s-ar fi pierdut urma datorită întunericului. Dar, până la urmă, ei ar fi câştigat. Ar fi trebuit să mă întorc după apă. Dacă nu m-ar fi prins pe şesul nemărginit pe timp de zi şi călare, ar fi putut să pândească pur şi simplu adăpătoarea. Pe lângă asta, dacă fugeam, recunoşteam că sunt FitzChivalry. Păstorul Tom n-ar fugi.

Aşa că am înălţat ochii agitat şi speriat când au venit după mine, dar fără să-mi trădez, speram eu, teama care făcea inima să-mi bată nebuneşte. M-am ridicat în picioare şi, când unul m-a apucat de braţ, nu m-am opus, ci m-am uitat la el mirat. Altul apăru din partea cealaltă şi-mi luă sabia şi cuţitul.

— Vino la foc, îmi porunci cu asprime. Căpitanul vrea să te vadă.

M-am dus în linişte, aproape fără vlagă, iar când soldaţii s-au readunat lângă foc să mă ducă în faţa lui Bolt, m-am uitat înspăimântat de la unul la altul, atent să nu zăbovesc prea mult asupra şefului lor. Nu eram sigur că-l pot privi în faţă din apropiere fără să mă trădez. Bolt se ridică în picioare, trase un picior vreascurilor ca să aţâţe focul, apoi veni să mă cerceteze. Am zărit în treacăt obrazul palid şi părul lui Tassin, care arunca priviri furişe de după căruţa păpuşarilor. Un timp, Bolt nu făcu decât să mă studieze. Pe urmă îşi ţuguie buzele şi le aruncă

soldaţilor săi o privire scârbită. Scutură încet din cap şi le spuse că nu eu sunt cel căutat. Am îndrăznit să respir uşurat.

— Cum te cheamă? mă întrebă el tăios.

Am mijit ochii spre el pe deasupra flăcărilor.

— Tom, domnule. Tom, păstorul. N-am făcut nimic rău.

— Zău? Atunci eşti singurul de pe lume. Ai accent de Buck, Tom. Scoate-ţi basmaua.

— Am, domnule, sunt din Buck, domnule. Dar acuma e grea viaţa acolo.

Mi-am scos iute basmaua şi-am început s-o strâng şi s-o răsucesc între degete. Nu ascultasem sfatul lui Starling de a-mi căni părul. Nu m-ar fi ajutat, la o cercetare atentă. În loc de asta, îmi smulsesem aproape toate firele albe în faţa oglinzii. Acum ai fi zis mai degrabă că am câteva fire albe răzleţe deasupra frunţii, nu o şuviţă. Bolt veni şi mă examină mai atent. Am tresărit când mă apucă de păr şi-mi trase capul pe spate ca să mă vadă bine. Rămăsese acelaşi găligan musculos. Mă năpădiră toate amintirile sumbre legate de el. Jur că-mi aminteam şi mirosul lui. De groază, mi se făcu greaţă.

Nu m-am opus când mi-a aruncat căutături fioroase, nici nu m-am uitat direct la el, ci îi aruncam câte-o privire înspăimântată şi pe urmă o întorceam repede, ca şi cum aş fi căutat ajutor. Am observat că Madge apăruse şi ne urmărea stând cu braţele încrucişate la piept.

— Ai o cicatrice pe obraz, nu-i aşa, omule? vru să afle Bolt.

— Da, domnule, am. De când eram mic, am căzut din pom şi m-a tăiat o creangă…

— Tot atunci ţi-ai spart şi nasul?

— Nu, domnule, nu, m-am bătut la cârciumă, cam acum un an…

— Scoate-ţi cămaşa! ţipă el.

Am dus degetele tremurânde la guler, apoi mi-am tras cămaşa peste cap. Crezusem că se va uita la braţele mele şi-mi pregătisem povestea cu zgâriatul în cui. Dar el se aplecă şi cercetă un loc între umăr şi ceafă, de unde mă muşcase un neom într-o încleştare foarte veche. Mi se strânse stomacul. Se uită la cicatricea diformă, dădu imediat capul pe spate şi izbucni în râs.

— La naiba. N-am crezut că eşti tu, bastardule. Am fost

convins că nu eşti. Dar ăla-i semnul pe care l-am văzut prima oară când te-am doborât la podea.

Se uită la soldaţii de lângă noi cu o expresie de mirare şi încântare.

— El e! L-am prins. Regele i-a împrăştiat pe vrăjitorii ăia ai Meşteşugului de la Regatul Munţilor la coastă ca să-l găsească, şi el ne pică nouă în braţe, ca un măr stricat din pom.

Îşi linse buzele şi mă măsură arătându-mi cât se bucură de reuşita lui. Am simţit o foame ciudată în el, una de care aproape că se temea. Mă apucă brusc de gât şi mă ridică în vârful picioarelor. Îşi apropie faţa de a mea, şuierând:

— Pricepe asta. Verde a fost prietenul meu. Nu cei o sută de galbeni oferiţi pentru tine viu mă opresc să te omor pe loc, ci convingerea că regele meu va găsi metode mai interesante ca să te ucidă decât una improvizată de mine aici. Eşti al meu din nou, bastardule, prins într-un cerc. Atât cât îmi lasă regele meu din tine.

Mă aruncă violent în direcţia focului. M-am împiedicat şi-am fost imediat prins de doi soldaţi din partea cealaltă. M-am uitat disperat de la unul la altul.

— E o greşeală! am strigat. O greşeală îngrozitoare!

— Legaţi-l! porunci Bolt răguşit.

Madge făcu un pas în faţă.

— Eşti sigur că el e? îl întrebă fără ocolişuri.

Se priviră în ochi, de la conducător la conducător.

— Da. E bastardul cu Har.

Pe faţa lui Madge se instală o expresie de scârbă.

— Atunci luaţi-l şi faceţi ce vreţi cu el.

Se răsuci pe călcâie şi plecă.

Gărzile care mă păzeau urmăriseră discuţia dintre ei în loc să fie atente la bărbatul înfricoşat dintre ele. Am riscat totul, sărind spre foc şi smulgându-mă din strânsoarea lor neglijentă. I-am tras una cu umărul lui Bolt, luat prin surprindere, şi-am luat-o la goană cu viteza iepurelui. Am alergat şerpuit prin tabără, pe lângă căruţa tinichigiului, şi-am văzut numai câmp deschis. Zorii aruncaseră nuanţe cenuşii pe o pătură de iarbă crâmpoţită, fără modele. Niciun adăpost, nicio ascunzătoare. Am fugit pur şi simplu.

Mă aşteptasem să mă urmărească pe jos sau călare. Nu mă

aşteptasem la o praştie. Prima piatră mă lovi în muşchiul umărului, amorţindu-mi braţul. Nu m-am oprit. Am crezut că mă nimerise o săgeată. Apoi am căzut ca fulgerat.

Când m-am trezit, aveam mâinile prinse în lanţuri. Umărul stâng mă durea îngrozitor, dar nu atât de tare precum cucuiul de pe cap. Am reuşit să mă ridic în şezut. Nimeni nu-mi dădu atenţie. La fiecare gleznă aveam o cătuşă agăţată de bucata de lanţ care urca şi trecea prin ochiul prins de zalele de la încheieturi. Un lanţ mult mai scurt îmi bloca gleznele. N-aş fi putut face nici măcar un pas. Dacă aş fi fost în stare să mă ridic.

N-am zis nimic, n-am făcut nimic. Încătuşat, n-aveam nicio şansă în faţa a şase oameni înarmaţi. Nu voiam să le dau motiv să mă lovească. Totuşi, mi-a trebuit o voinţă de fier ca să stau liniştit şi să chibzuiesc la situaţia mea. Simpla greutate a lanţului mă descuraja, pe lângă fierul ascuţit care-mi muşca din carne în aerul rece al nopţii. Am stat cu capul plecat, cu ochii la picioare. Nu mi-am dezlipit ochii de ele.

— Zi ceva, naiba să te ia! îmi porunci Bolt.

— N-aţi prins omul potrivit, domnule, am rostit sfios.

Ştiam că nu-l voi convinge, dar poate îi clătinam siguranţa. Bolt râse. Plecă şi se aşeză lângă foc.

— Păi, cu atât mai nasol pentru tine. Dar ştiu că am prins pe cine trebuia. Uită-te la mine, bastardule. Cum de-ai scăpat de moarte?

L-am privit înfricoşat.

— Nu ştiu despre ce vorbiţi, domnule.

Nu i-am dat răspunsul bun. Se sculă din poziţia comodă şi se năpusti cu viteza tigrului peste foc, până la mine. Am vrut să mă ridic, dar nu aveam cum să scap de el. Mă apucă de lanţuri, mă trase în sus şi mă plesni usturător.

— Uită-te la mine, îmi porunci.

L-am privit.

— Cum de n-ai murit, bastardule?

— N-am fost eu. Aţi prins pe altcineva.

De data asta, mă pocni cu dosul palmei.

Chade îmi spusese odată că, sub tortură, e mai uşor să rezişti întrebărilor dacă te concentrezi pe ceea ce vei spune decât pe ceea ce n-ai voie să zici. Era o prostie şi inutil să-i spun lui Bolt că nu sunt FitzChivalry. Ştia că sunt. Dar, dacă aşa am pornit,

aşa am mers mai departe. A cincea oară când m-a lovit, am auzit un glas din spate.

— Cu tot respectul, domnule…

Bolt îi azvârli o căutătură cruntă.

— Ce-i?

Bărbatul îşi umezi buzele.

— Prizonierul trebuie să fie viu, domnule. Ca să primiţi recompensa.

Bolt se uită iar la mine. Îţi pierea orice urmă de curaj să vezi foamea din el, asemănătoare cu pofta de Meşteşug pe care numai Verity o avea. Omului ăstuia îi plăcea să provoace durere. Să omoare încet. Acum mă ura şi mai mult, pentru că nu putea.

— Ştiu, îl repezi pe bărbat.

I-am văzut pumnul arcuindu-se, dar n-am avut cum să mă feresc de el.

Când m-am trezit, dimineaţa era în toi. Mă dureau toate. O vreme, n-am ştiut altceva. Durere, durere ascuţită în umăr, în jos, spre coaste, pe aceeaşi parte. Probabil că mă lovise cu piciorul. Nu voiam să-mi mişc nicio parte a feţei. De ce e mai grozavă durerea când ţi-e frig? Mă simţeam curios de detaşat de situaţia mea. Am ascultat zgomotele din jur o vreme, fără nicio dorinţă de a deschide ochii. Caravana se pregătea de plecare. L-am auzit pe jupânul Dell urlând la Tassin, care se smiorcăia că banii i se cuvin, că, dacă ar ajuta-o să-i primească, şi-ar putea lua înapoi suma cu care o cumpărase ca ucenică. El îi porunci să urce în căruţă, însă eu am auzit cum fata calcă pe ţărâna uscată şi vine în fugă în direcţia mea. Dar ea lui Bolt i se adresă în şoaptă:

— Am avut dreptate. Nu m-ai crezut, dar am avut dreptate. Eu ţi l-am găsit. Dacă n-aş fi fost eu, aţi fi plecat după ce v-aţi uitat fix la el. De drept, galbenii sunt ai mei. Dar ţi-aş da jumătate din ei cu bucurie. Ar fi mai mult decât cinstit, ştii bine.

— În locul tău, m-aş urca în căruţă, îi zise Bolt rece. Altfel, după ce pleacă ea şi plecăm şi noi, o să te trezeşti că te-ai ales numai cu un drum lung de străbătut pe jos.

Fata avu atâta minte cât să nu se certe cu el, dar înjură în barbă tot drumul spre căruţă. L-am auzit pe Dell spunându-i că nu-i bună de nimic decât să aducă necazuri şi că avea să scape

de ea la Lacul Albastru.
— Pune-l în picioare, Joff, porunci Bolt cuiva.
Aruncară pe mine cu apă. Am reuşit să deschid un ochi. Am văzut cum o femeie apucă un capăt de lanţ şi-l trage. Mă cotropi o armată de dureri mărunte.
— Trezeşte-te! îmi porunci ea.
Am reuşit să mişc din cap. Mi se clătina un dinte. Nu vedeam decât cu un ochi. Am vrut să-mi pipăi faţa, dar lanţul nu-mi dădea voie.
— Merge călare sau pe jos? îl întrebă Joff pe Bolt, cât eu mă clătinam pe picioare.
— Mi-ar plăcea la nebunie să-l târâm, dar ne-ar încetini prea mult. Călare. Tu călăreşti cu Arno şi pe el îl sui pe calul tău. Leagă-l de şa şi ţine bine de căpăstrul calului. Acuma face pe amorţitul, da-i nemernic şi viclean. Nu ştiu dacă poate să facă toate chestiile alea cu Harul, cum zice lumea, şi nici nu vreau să aflu. Aşa că ţine bine de căpăstrul ăla. Unde-i Arno?
— În tufe, domnule. Îl sâcâie la măruntaie. A ieşit întruna azi-noapte să şi le golească.
— Adu-l aici.
Se vede că pe Bolt nu-l interesau necazurile omului. Garda mea plecă repede şi mă lăsă împleticindu-mă. Mi-am dus mâna la faţă. Nu prevăzusem decât o lovitură, dar sigur încasasem mai multe. Rabdă, mi-am zis cu asprime. Rămâi în viaţă şi vezi ce prilejuri ţi se ivesc. Când am lăsat mâinile jos, am dat cu ochii de Bolt.
— Apă? am bâiguit.
Nu credeam că voi primi, dar el se întoarse către un soldat şi făcu un gest scurt. Peste câteva clipe, soldatul îmi aduse o găleată de apă şi doi pesmeţi. Am băut şi m-am stropit pe obraz. Pesmeţii erau tari şi mă durea gura, dar am mâncat din ei cât am putut. Nu credeam că-mi vor mai da de mâncare altceva în ziua aceea. Atunci am observat că-mi dispăruse săculeţul. Probabil îl luase Bolt cât zăcusem leşinat. Mi s-a făcut inima cât un purice la gândul cercelului de la Burrich. Rozând pesmeţii, m-am întrebat ce şi-o fi zis Bolt văzând otrăvurile.
Bolt porunci să încălecăm şi să plecăm înaintea caravanei. Am surprins privirea lui Starling, dar nu i-am putut citi expresia. Creece şi stăpânul meu se feriră cu mare grijă să se uite la

mine, ca nu cumva să se molipsească de viclenia Harului. Parcă nici nu m-ar fi cunoscut.

Mă aşezară pe o iapă solidă. Îmi legară zdravăn încheieturile de oblâncul şeii; n-aş fi putut sta comod nici dacă nu m-aş fi simţit ca un sac de oase rupte. Nu-mi scoseseră lanţurile, doar pe cel scurt dintre glezne. Cel mai lung, de la încheieturi, era trecut pe sub şa. N-avea cum să nu mă roadă. Habar n-aveam ce se întâmplase cu cămaşa mea, dar tare-aş fi vrut s-o am pe mine. Calul şi mişcarea mă vor încălzi, dar nu cât să mă simt bine. Când Arno, alb ca hârtia, fu căţărat în spatele tovarăşei sale, am pornit înapoi spre Tradeford. Otrava mea, am cugetat cu tristeţe, nu reuşise decât să-i dea omului pântecăraie. Halal asasin...

Vino la mine.

Aş vrea eu, mi-am zis obosit, în timp ce eram târât în direcţia opusă. Aş vreau eu. La fiecare pas al iepei, se trezea durerea din mine. Aveam umărul rupt sau luxat? Cum de eram detaşat de toate? Puteam spera să ajung la Tradeford viu sau să încerc să-i determin să mă omoare înainte? Nu mă vedeam scăpat din lanţuri, cu atât mai puţin fugind în câmp deschis. Mi-am îndreptat privirea spre picioare şi m-am uitat la mâinile mele. Tremuram de frig, mă bătea vântul. Am bâjbâit după mintea iepei, dar n-am reuşit decât să-i atrag atenţia asupra durerii mele. N-avea chef să-şi dea capul pe spate şi s-o ia la galop. Şi nici nu-i plăcea că miroseam a oaie.

Când ne-am oprit a doua oară ca să-şi golească Arno măruntaiele, Bolt se întoarse în spate şi opri armăsarul în dreptul meu.

— Bastardule!

Am răsucit uşor capul către el.

— Cum ai făcut? Ţi-am văzut cadavrul, erai mort. Îmi dau seama dacă un om e mort când îl văd. De data asta cum ai de gând să scapi?

Gura mă durea prea tare ca să vorbesc, chiar dacă aş fi avut ce să-i spun. După o clipă, pufni a dispreţ.

— Poţi să fii sigur că a doua oară nu mai scapi. De data asta, te tai cu mâna mea. Am un câine acasă. Mănâncă orice. Cred că mai întâi o să-i dau ficatul şi inima ta. Ce zici, bastardule?

Îmi părea rău de bietul câine, dar am tăcut. Când Arno veni

împleticindu-se la calul său, Joff îl ajută să încalece. Bolt îşi îndemnă armăsarul în fruntea coloanei. Ne-am continuat drumul.

Dimineaţa nu ajunsese nici la jumătate când Arno îi ceru tovarăşei sale să ne oprească a treia oară. Alunecă de pe cal şi se clătină câţiva paşi mai încolo ca să vomite. Se îndoi de spate ţinându-se de burtă, apoi căzu brusc cu faţa în ţărână. Un soldat izbucni în râs, dar când Arno se rostogoli gemând, Bolt îi ordonă lui Joff să vadă ce-i cu el. Ne-am uitat toţi cum Joff descăleca şi-i duce apă nefericitului. Arno nu fu în stare să ţină sticla, iar când Joff i-o duse la gură, apa i se scurse pe bărbie. Lăsă capul pe-o parte şi închise ochii. După o clipă, Joff ridică ochii şocată.

— E mort, domnule, spuse ea cu glas cam ascuţit.

Săpară o groapă puţin adâncă pentru Arno şi-o acoperiră cu pietre. Alte două gărzi vomitară înainte să-l vâre în ea. Toţi dădeau vina pe apă, deşi l-am surprins pe Bolt că mă priveşte chiorâş. Nu se obosiseră să mă dea jos de pe cal. M-am îndoit de spate ca şi cum m-ar fi durut burta şi n-am ridicat ochii de la pământ. Nu mi-a fost deloc greu să mă prefac a fi bolnav.

Bolt le porunci oamenilor să încalece din nou şi ne-am văzut de drum. Pe la prânz, era limpede că nimeni nu se simţea bine. Un tânăr se legăna în şa. Bolt ordonă o oprire scurtă, care se prelungi. Nu termina bine unul de vărsat, că începea altul. Până la urmă, Bolt ţipă la ei să se urce în şa, în ciuda protestelor icnite. Am mers mai departe, dar mai încet. Am simţit miros de transpiraţie şi vomă pe femeia care trăgea de căpăstrul calului meu.

În timp ce urcam o pantă blândă, Joff căzu din şa. Mi-am îndemnat iapa din genunchi, dar ea se trase într-o parte şi-şi lăsă urechile pe spate, prea bine dresată ca s-o ia la galop cu dârlogii atârnând de zăbală. Bolt opri ceata şi toată lumea descălecă imediat, unii ca să vomite, alţii ca să se ghemuiască suferinzi lângă animale.

— Aşezaţi tabăra, porunci Bolt, deşi era devreme, apoi se îndepărtă, se lăsă pe vine şi vărsă.

Joff nu se mai ridică.

Bolt fu acela care se întoarse la mine şi-mi eliberă încheieturile legate de oblâncul şeii. Mă trase de lanţ, gata-gata să cad peste el. M-am clătinat puţin, apoi m-am prăbuşit cu

mâinile la burtă. Se ghemui lângă mine. Mă apucă de ceafă, dar nu mai avea forţa de dinainte.

— Ce crezi, bastardule? mă întrebă cu glas dogit. Stătea foarte aproape de mine, iar corpul şi respiraţia îi duhneau a boală. Apa-i de vină? Sau altceva?

Am gâlgâit de câteva ori şi m-am aplecat spre el ca şi cum îmi venea să vomit. Se dădu anevoie la o parte. Numai două gărzi reuşiseră să dea jos şeile de pe cai. Celelalte zăceau nenorocite pe pământ. Bolt se plimbă printre ele înjurându-le zadarnic, dar cu patimă. Un soldat mai rezistent se apucă până la urmă să aprindă focul, în timp ce altul se târî de-a lungul şirului de cai, reuşind doar să desfacă şeile şi să le tragă de pe spinarea animalelor.

Alte două gărzi muriră în seara aceea. Bolt însuşi le târî cadavrele într-o parte, dar nu găsi puterea să le îngroape. Focul aprins cu greu se stinse pentru că nu mai aruncase nimeni vreascuri în el. Noaptea întinsă peste câmpia netedă părea mai întunecată decât orice loc în care poposisem vreodată, iar frigul uscat îi ţinea isonul. Auzeam oamenii gemând. Unul bolborosea „burta mea, burta mea”. Caii neadăpaţi se agitau. Tânjeam după apă şi căldură. Mă chinuiau răni vechi. Cătuşele îmi zdreliseră încheieturile. Mă dureau mai puţin decât umărul, continuu, şi nu le puteam ignora. Aveam omoplatul fracturat.

În zori, Bolt veni împleticindu-se la mine. Avea ochii adânciţi în orbite şi obrajii supţi de suferinţă. Îngenunche şi mă trase de păr.

— Eşti pe moarte, bastardule? mă întrebă cu glas răguşit.

Am gemut şi-am încercat să mă smulg din mâna lui. Se arătă mulţumit.

— Bine. Foarte bine. Unii au zis că ne-ai spurcat cu Harul, bastardule. Dar eu cred că apa care nu-i bună de băut poate să omoare un om, fie el mânjit cu Har, fie neprihănit. Totuşi, de data asta hai să fim siguri că facem o treabă ca lumea.

Scoase la iveală propriul meu cuţit. Când mă trase de păr ca să-mi dezvelească bine gâtul, l-am izbit cu cătuşele de la mâini în faţă. În acelaşi timp, l-am *respins* cu toată forţa Harului meu. Se dădu înapoi, se târî câţiva paşi, apoi căzu într-o parte în ţărână. L-am auzit gâfâind. După o vreme, se opri. Am închis ochii, mi-am încordat auzul. Am simţit că viaţa alunecă din el

aşa cum îmi alunecă lumina soarelui pe obraz.

După un timp, când se lumină mai bine, m-am chinuit să deschid ochiul, dar mai greu mi-a fost să mă caţăr pe cadavrul lui Bolt. Durerea din trupul meu înţepenise şi se ghemuise parcă într-un singur loc, ţipând ori de câte ori mă mişcam. L-am pipăit pe Bolt cu atenţie. Am găsit cercelul lui Burrich în săculeţul lui. Greu de crezut că m-am oprit şi mi l-am pus în ureche chiar atunci, ca nu cumva să-l pierd a doua oară. Mi-am găsit şi otrăvurile. Dar în săculeţul lui Bolt nu era şi cheia de la cătuşele mele. Am început să-mi separ lucrurile de ale lui, dar soarele îmi trimitea săgeţi în ceafă, aşa că pur şi simplu mi-am agăţat săculeţul lui la curea. Orice avea în el era al meu acum. Dacă tot ai otrăvit un om, mi-am zis, poţi să-l şi jefuieşti. Şi aşa, nu prea mai aveam de-a face cu cinstea.

Cel care mă încătuşase trebuia să aibă şi cheia, am presupus. M-am târât la cadavrul următor, dar n-am găsit decât nişte ierburi pentru afumat. M-am ridicat în şezut şi-am auzit paşi greoi pe pământul arid. Un soldat tânăr se apropia încet de mine, cu paşi tot mai şovăitori. Într-o mână căra un burduf. Cu cealaltă, ridică cheia, s-o pot vedea.

La vreo zece paşi de mine, se opri.

— Viaţa ta pentru viaţa mea, rosti el răguşit.

Se legăna. Nu i-am răspuns. Mai făcu o încercare.

— Apă şi cheia de la cătuşe. Ia orice cal vrei. Nu te opresc. Dar ridică blestemul Harului de pe mine.

Părea foarte tânăr şi vrednic de milă.

— Te rog, mă imploră.

Am scuturat încet din cap.

— E otravă, i-am spus. Nu pot face nimic pentru tine.

Se holbă la mine înverşunat, nevenindu-i să creadă.

— Deci o să mor? Azi?

Cuvintele îi ieşiră pe gură în şoapte lipsite de intonaţie. Ochii lui negri îi străpunseră pe-ai mei.

— Atunci mori şi tu. Mori chiar aici!

Azvârli cheia cât de departe fu în stare, apoi îşi împletici picioarele într-o fugă încetinită, chiräind şi fluturând din mâini, ca să sperie caii.

Animalele îşi petrecuseră noaptea nepriponite şi aşteptaseră toată dimineaţa după mâncare şi apă. Erau bine dresate, dar

mirosul de boală şi de moarte şi purtarea de neînţeles a tânărului le înfricoşa. Când soldatul ţipă brusc şi căzu cu faţa în jos foarte aproape de ele, un cal cenuşiu jugănit zvârli capul pe spate şi fornăi pe nări. I-am trimis gânduri liniştitoare, dar el le avea pe ale lui. Începu să alerge cu paşi mari, apoi se hotărî că e o idee bună şi porni în galop mic. Ceilalţi se luară după el. Copitele nu tropotiră pe câmpie, ci răsunară ca un răpăit de ploaie tot mai vag, ducând cu el orice speranţă de viaţă.

Tânărul nu se mişcă, dar nu muri imediat. Am fost nevoit să-i ascult suspinele în timp ce căutam cheia. Aş fi preferat să mă duc la burdufurile cu apă, dar m-am temut că, dacă părăseam zona în care o aruncase, nu voi mai fi în stare să descopăr pe care dintre fâşiile asemănătoare de pământ căzuse salvarea mea. Aşa că m-am târât în patru labe, cătuşele tăind şi muşcând din încheieturile şi gleznele mele, în timp ce eu cercetam pământul cu un singur ochi. Şi după ce suspinele s-au mai potolit, şi după ce soldatul a murit, eu tot le auzeam în mintea mea. Se întâmplă le aud şi acum. Încă o viaţă tânără luată fără rost, fără niciun câştig, din cauza dorinţei lui Regal de a se răzbuna pe mine. Sau a dorinţei mele de a mă răzbuna pe el.

Până la urmă, am găsit cheia, tocmai când eram sigur că soarele care apunea o va ascunde pentru totdeauna. Era lucrată grosolan şi înţepenea în încuietoare, dar mergea. Am deschis cătuşele, le-am desprins greu de carnea mea umflată. Cea de pe glezna stângă mă strânsese atât de tare, încât laba piciorului se răcise şi-mi amorţise. După câteva minute, piciorul îmi zvâcni cu durere la viaţă. Nu i-am dat atenţie. Eram prea concentrat să găsesc apa.

Majoritatea gărzilor îşi goliseră butoaiele aşa cum otrava mea le golise măruntaiele. Cel cu care venise tânărul mai avea câteva înghiţituri în el. Le-am băut foarte încet, ţinând mult apa în gură înainte de-a o da pe gât. În desagii lui Bolt am găsit o sticlă cu rachiu. Mi-am îngăduit să beau o înghiţitură foarte mică, apoi am înfipt la loc dopul şi-am pus-o deoparte. Nu aveam mai mult de o jumătate de zi până la adăpătoare. Puteam ajunge la ea. Trebuia să ajung la ea.

Am furat de la morţi lucruri trebuincioase. Am scotocit prin desagii şi boccelele de pe şeile clădite grămadă. Când am terminat, purtam o cămaşă albastră care-mi era bună la umeri,

deşi îmi ajungea până la genunchi. Aveam carne uscată, linte şi mazăre, vechea mea sabie care, am hotărât eu, mi se potrivea cel mai bine, cuţitul lui Bolt, o oglindă, o oală mică, un ulcior şi o lingură. Am întins o pătură rezistentă şi le-am aşezat pe toate pe ea. Lângă ele am adăugat un schimb de haine prea mari pentru mine, dar mai bune decât nimic. Mantaua lui Bolt îmi era prea lungă, însă era cel mai bine croită, aşa că am luat-o. Unul din soldaţi cărase cu el pânză pentru bandaje şi nişte alifie. Le-am luat şi pe ele, plus un burduf gol şi sticla de rachiu a lui Bolt.

Aş fi putut să jefuiesc cadavrele de bani şi bijuterii. Aş fi putut să mă încarc cu multe lucruri, poate utile, însă eu am vrut doar să înlocuiesc ceea ce avusesem şi să mă îndepărtez de duhoarea cadavrelor umflate. Mi-am făcut o boccea cât am putut de mică şi-am încins-o cu fâşii de piele de la hamurile cailor. Când am ridicat-o pe umărul sănătos, tot prea grea mi s-a părut.

Frate?

O încercare de-a mă găsi, firavă din cauza depărtării. Din cauză că nu mă mai căutase de mult. Ca un om care încearcă să vorbească într-o limbă pe care n-a mai folosit-o de ani de zile.

Trăiesc, Ochi Întunecaţi. Stai cu haita ta şi trăieşte şi tu.

N-ai nevoie de mine? Am simţit că are mustrări de conştiinţă.

Întotdeauna am nevoie de tine. Am nevoie să ştiu că eşti viu şi liber.

I-am ghicit încuviinţarea, dar nimic altceva. Puţin mai târziu, m-am întrebat dacă nu cumva mi s-a părut că mi-a atins mintea. Cu toate acestea, în mod ciudat, am prins puteri când m-am îndepărtat de cadavre şi-am pornit la drum sfidând bezna din ce în ce mai deasă.

13

LACUL ALBASTRU

Lacul Albastru este capătul Râului Rece. De asemenea, este numele celui mai mare oraş de pe malul lui. La începutul domniei lui Shrewd, regiunea care înconjura partea de nord-est a lacului era renumită pentru lanurile de cereale şi livezile ei. Dintr-un soi de struguri caracteristic zonei se obţinea un vin cu un buchet de neîntrecut. Vinul din Lacul Albastru nu numai că era cunoscut în cele Şase Ducate, ci şi se exporta cu caravanele până la Bingtown. Apoi a venit seceta şi, după secetă, incendiile. Fermierii şi negustorii de vinuri nu şi-au mai revenit niciodată. Drept urmare, Lacul Albastru a început să se bazeze mai mult pe negoţ. Oraşul de astăzi este un centru negustoresc, în care caravanele din Farrow şi Statele Chalced se întâlnesc pentru a face schimb de produse cu muntenii. Vara, barje uriaşe navighează pe apele liniştite ale lacului, dar iarna, furtunile care bat dinspre Regatul Munţilor le alungă de pe lac şi pun capăt negoţului pe apă.

O lună portocalie imensă atârna joasă pe cerul nopţii. Stelele scânteiau şi m-am călăuzit după ele, îngăduindu-mi câteva clipe de pauză, ca să mă întreb dacă erau aceleaşi care străluciseră deasupra mea şi când mă întorsesem acasă, la Buckkeep. Acum mă îndrumau înapoi către munţi.

Am mers toată noaptea. Nici repede, nici statornic, dar ştiam că, cu cât ajung mai repede la apă, cu atât voi suporta mai uşor durerea. Iar cu cât merg mai mult fără apă, cu atât mai vlăguit voi fi. Înaintând, am umezit unul din bandaje cu rachiu şi mi-am tamponat obrazul. Îmi examinasem rănile în oglindă. Fără

îndoială, mai pierdusem o bătălie, ar fi zis Tassin. Aveam multe vânătăi şi tăieturi mici. Nu credeam că voi rămâne cu alte cicatrice. Mă usturau zgârieturile numeroase, dar rachiul mai umezi crustele, aşa că am reuşit să deschid gura fără să mă doară prea tare. Îmi era foame, dar m-am temut că sarea din carne îmi va accentua setea.

Am urmărit cum răsare soarele peste câmpia necuprinsă din Farrow, într-un extaz al culorilor. Se mai încălzise, aşa că n-am mai stat cu mantaua lui Bolt strânsă pe mine. Nu m-am oprit din mers. Pe măsură ce se lumina, cercetam solul cu atenţie. Poate că unul din cai o luase către adăpătoare. Dar n-am dat peste urme proaspete, ci numai peste cele lăsate de copitele cailor noştri cu o zi înainte, şi acelea cu marginile aproape şterse de vânt.

Era încă dimineaţă când am ajuns la adăpătoare. M-am apropiat de ea cu precauţie, dar nasul şi ochii mi-au spus că era, din fericire, pustie. Ştiam că nu pot conta pe noroc să rămână multă vreme de partea mea.

Caravanele opreau acolo tot timpul. Primul lucru a fost să-mi astâmpăr setea. Apoi mi-am permis luxul unui foc plăpând, am încălzit o oală de apă şi-am turnat în ea linte, fasole, boabe de porumb şi carne uscată. Am aşezat-o pe-o piatră lângă foc, ca să fiarbă înăbuşit cât eu m-am dezbrăcat şi m-am spălat. Adăpătoarea avea o porţiune puţin adâncă, încălzită de soare. Omoplatul stâng mă durea când îl atingeam şi-l mişcăm, la fel încheieturile şi gleznele julite de cătuşe, cucuiul de la ceafă, toată faţa… Am renunţat să-mi număr rănile. N-aveam să mor din cauza lor. Altceva, ce mai conta?

M-am uscat la soare, tremurând de frig. Mi-am spălat în grabă hainele şi le-am întins pe tufişuri. Cât s-au uscat, m-am învelit cu mantaua, am băut rachiu şi-am amestecat în supă. A trebuit să mai adaug apă în ea şi parcă s-a scurs o veşnicie până s-au fiert fasolea şi lintea. M-am aşezat lângă foc, aruncând în el vreascuri sau bălegar uscat. După o vreme, am deschis ochii şi m-am întrebat dacă sunt beat, bătut sau incredibil de obosit. Mi-am dat seama că răspunsul m-ar fi ajutat la fel de mult ca număratul rănilor. Am mâncat supa aşa cum era, cu fasolea puţin cam tare. Am băut şi din rachiu. Nu prea mai aveam. Mi-am fost greu să mă conving, dar am spălat oala şi-am mai

încălzit nişte apă. Mi-am curăţat tăieturile cele mai adânci, le-am dat cu alifie, le-am bandajat în măsura în care am putut. O rană de la gleznă arăta foarte urât; n-o puteam lăsa să se infecteze. Am ridicat ochii şi-am văzut că se încheia ziua. Am stins focul, mi-am adunat lucrurile şi-am plecat de la adăpătoare. Trebuia să dorm şi nu puteam risca să dea peste mine alţi călători. Am găsit o vale mică, ferită puţin de vânt de nişte tufe care miroseau a catran. Am întins pătura, m-am acoperit cu mantaua şi m-am cufundat în somn.

O vreme, am dormit fără vise. Pe urmă am avut un vis din acelea confuze, în care eram strigat, dar nu ştiam de către cine. Bătea vântul şi ploua. Nu suportam şuieratul vântului, aducea singurătate. Apoi se deschise uşa şi Burrich apăru în prag. Era băut. M-am enervat, dar am simţit şi uşurare. Îl aşteptam de ieri, iar acum, că venise, era beat. Cum îndrăznea?

Mă străbătu un fior, aproape că mă trezise. Intrasem în gândurile lui Molly, la ea mă purta Meşteşugul în vis. Nu trebuia, ştiam că nu trebuia, dar în starea aceea confuză nu aveam voinţa necesară ca să mă opun. Molly se ridică în picioare cu grijă. Fiica noastră dormea la ea în braţe. Am reuşit să-i văd o clipă feţişoara trandafirie cu obrăjori dolofani, nu cea încreţită şi roşie de nou-născut. Cât s-a schimbat, într-un timp atât de scurt! În linişte, Molly o duse şi-o aşeză frumos în pat. O înveli cu un colţ de pătură ca să nu-i fie frig. Fără să se întoarcă, rosti cu glas rece, stins:

— Mi-am făcut griji. Ai spus că vii ieri.

— Ştiu. Îmi pare rău. Aşa ar fi trebuit, dar…

Burrich vorbea cu glas dogit, fără viaţă.

— Dar ai rămas în oraş şi te-ai îmbătat, îl completă Molly distantă.

— Am… da. M-am îmbătat.

Închise uşa şi intră. Se duse la foc, să-şi încălzească mâinile reci. Îi curgea apă din manta şi din plete, de parcă nu s-ar fi sinchisit să-şi ridice gluga în drum spre casă. Lăsă raniţa la uşă. Îşi scoase mantaua udă şi se aşeză ţeapăn în dreptul căminului. Se aplecă în faţă şi-şi frecă genunchiul bolnav.

— Să nu mai vii aici când eşti beat, îi spuse Molly categoric.

— Înţeleg ce simţi. Am fost beat ieri. Am băut puţin şi azi, ceva mai devreme, dar nu sunt beat. Nu acum. Acum sunt

doar… obosit. Foarte obosit.

Îşi prinse capul în mâini.

— Nici măcar nu te poţi ţine pe picioare. Glasul lui Molly îi trăda furia crescândă. Nici măcar nu ştii că eşti băut.

Burrich se uită la ea istovit.

— Poate ai dreptate, recunoscu el, şocându-mă. Oftă. Voi pleca.

Se ridică, se strâmbă când calcă pe piciorul bolnav, iar Molly avu remuşcări. Lui Burrich îi era frig, iar şopronul în care dormea avea igrasie şi trăgea curentul prin el. Dar numai el era de vină. Ştia ce părere are ea despre beţivani. Bărbatul poate să bea un pahar, două, foarte bine, şi ea mai bea câte-o cană din când în când, dar să vii clătinându-te în halul ăla şi să încerci să spui că…

— Pot să văd puţin fetiţa? o rugă Burrich sfios.

Se oprise în uşă. Am ghicit un lucru în privirea lui, unul pe care Molly, necunoscându-l prea bine, n-avea cum să-l observe, dar pe mine m-a săgetat până în adâncul inimii. Suferea.

— E chiar aici, pe pat. Tocmai am adormit-o, sublinie ea supărată.

— Pot s-o iau în braţe… numai o clipă?

— Nu. Eşti beat şi ai mâinile reci. Dacă o atingi, se trezeşte, ştii bine. De ce vrei s-o trezeşti?

Durerea schimonosi trăsăturile lui Burrich. Rosti cu voce răguşită:

— Pentru că Fitz e mort şi ea e tot ce mi-a rămas de la el sau de la tatăl lui. Şi câteodată… Se frecă pe obraz cu palmele bătătorite. Câteodată am impresia că e vina mea. I se înmuie glasul. N-ar fi trebuit să le dau voie să mi-l ia. Când era mic. Când au vrut prima dată să-l mute în turn, dacă l-aş fi urcat pe cal în spatele meu şi m-aş fi dus la Chivalry, poate că acum ar fi fost amândoi în viaţă. Mă gândisem la asta. Chiar voisem să plec cu el. Fitz nu voia să mă părăsească, ştii, dar eu l-am obligat. N-a lipsit mult să-l duc la Chivalry. Dar nu l-am dus. I-am lăsat să mi-l ia şi s-au folosit de el.

Am simţit fiorul care-o scutură pe Molly. Ochii i se umplură de lacrimi. Se apără de ele prin furie.

— Afurisit să fii, e mort de luni de zile. Nu încerca să mă îmbrobodeşti cu lacrimile tale de beţivan.

— Ştiu. Ştiu c-a murit.

Trase adânc aer în piept şi-şi îndreptă spatele, aşa cum îl văzusem făcând de atâtea ori. Îşi adună suferinţa şi slăbiciunea şi le piti în străfundul sufletului. Am vrut să întind mâna şi să i-o aşez, mângâietoare, pe umăr, însă ar fi fost gestul meu, nu al lui Molly. Burrich porni spre uşă, apoi se opri.

— A, ţi-am adus ceva. Scotoci în cămaşă. A fost al lui. L-am… l-am luat de la el după ce-a murit. Ar trebui să-l păstrezi pentru fetiţă, amintire de la tatăl ei. Fitz l-a primit de la regele Shrewd.

Am crezut că-mi sare inima din piept când Burrich întinse mâna. Acul meu, cu piatra de rubin în cuib de argint, îi zăcea în palmă. Molly se uită la el fără nicio reacţie. Îşi subţie buzele de furie sau ca să-şi stăpânească sentimentele. Atât de bine şi le stăpânea, încât nici ea nu mai ştia de ce anume se ascunde. Văzând că nu vrea să ia acul, Burrich îl aşeză cu grijă pe masă.

Mi s-a luminat mintea dintr-odată. Burrich se întorsese la coliba ciobanilor, încercând să dea de mine, să-mi spună că am o fetiţă. Dar ce găsise acolo? Un leş putrezit, din care probabil rămăseseră doar oasele, îmbrăcat în cămaşa mea, cu acul prins bine în rever. Tânărul neom fusese brunet, cam de statura şi vârsta mea.

Burrich mă credea mort. Mort de-a binelea. Şi mă jelea.

Burrich. Burrich, te rog, n-am murit Burrich, Burrich!

M-am agitat furios pe lângă el, l-am asaltat cu toate simţurile Meşteşugului, dar, ca de obicei, n-am reuşit să-l ating. M-am trezit brusc, tremurând şi strângându-mă în braţe. Aveam impresia că sunt o stafie. Burrich probabil fusese la Chade. Amândoi credeau că murisem. Gândul mă umplu de groază. Mare ghinion, să te creadă mort toţi prietenii!

M-am frecat uşor la tâmple, presimţind o durere de cap. Mi-am dat repede seama că-mi coborâsem zidurile minţii, că-mi folosisem toată forţa Meşteşugului ca să ajung la Burrich. Imediat le-am ridicat la loc şi m-am ghemuit înfrigurat în beznă. De data asta, Will nu se agăţase de mine, dar nu-mi puteam permite să fiu atât de neglijent. Deşi prietenii mă credeau mort, duşmanii ştiau ei ce ştiau. Zidurile trebuiau să rămână ridicate, ca nu cumva să-mi pătrundă Will în minte. Mă tortura durerea de cap, dar eram prea vlăguit ca să-mi fac un ceai. Pe lângă asta, nu mai aveam scoarţă de spiriduş, doar seminţele acelea

necunoscute de la precupeaţa din Tradeford. Am băut restul de rachiu şi m-am culcat la loc. În preajma somnului, am visat lupi alergând. *Ştiu că trăieşti. Voi veni la tine, dacă ai nevoie de mine. Trebuie doar să mă chemi.* Încercarea era timidă, dar sinceră. M-am agăţat de ea ca de mâna unui prieten, apoi somnul m-a luat în stăpânire.

În zilele următoare, am mărşăluit spre Lacul Albastru. Am mers prin vântul care mă umplea de praf. Am văzut numai bolovani şi grohotiş, tufe cu frunze uscate, plante scunde, cu frunze groase, pline de sevă şi, la orizont, lacul cel uriaş. La început, drumul se ghicea în crăpăturile din solul sfărâmicios al câmpiei şi în brazdele lungi, lăsate de copite şi căruţe şi răscolite de vântul nelipsit. Totuşi, pe măsură ce mă apropiam de lac, pământul se înverzea şi se îmblânzea. Se formase un drum. Ploaia venise şi ea, să ţină vântului tovărăşie, în ropote de stropi care mi se strecurau printre haine. Uitasem ce înseamnă să ai haine uscate.

Am încercat să evit contactul cu oamenii care mergeau pe acelaşi drum. Nu aveam unde să mă ascund în ţinutul acela neted ca-n palmă, dar m-am străduit să par neinteresant şi să-i resping. Au trecut pe lângă mine mesageri în goana calului, unii spre Lacul Albastru, alţi înapoi, spre Tradeford. Faptul că nu s-au oprit să mă întrebe de sănătate nu m-a liniştit. Mai devreme sau mai târziu, cineva tot avea să descopere cinci gărzi regale moarte şi să se întrebe ce-i cu ele. Iar povestea despre prinderea bastardului chiar în mijlocul caravanei era o bârfă prea suculentă ca să n-o împrăştie Creece sau Starling. Cu cât mă apropiam de Lacul Albastru, cu atât întâlneam mai multe suflete şi îndrăzneam să sper că-mi pierd urma printre ceilalţi călători. Pentru că pe pajiştile grase erau gospodării şi chiar mici aşezări. Se desluşeau de la distanţă casele cât nişte movile şi fuioarele de fum înălţându-se din hornuri. Pământul devenise mai umed, creşteau tufe şi copaci. În curând, am trecut pe lângă livezi şi păşuni cu vaci cu lapte, găini scurmând în ţărână pe la marginea drumului. Într-un sfârşit, am intrat în oraşul care purta acelaşi nume cu lacul.

Dincolo de Lacul Albastru se întindea încă o bucată de pământ neted, apoi veneau dealurile, iar după ele, Regatul Munţilor. Şi undeva dincolo de Regatul Munţilor se afla Verity.

M-am tulburat puţin când am socotit ce mult îmi trebuise să ajung până acolo pe jos, faţă de prima oară, când călătorisem cu caravana regală, ca s-o peţim pe Kettricken pentru Verity. Departe, pe coastă, vara se terminase şi biciuia deja vântul, ameninţând cu toamna vijelioasă. Nici aici, departe de apă, nu mai ţinea mult până venea iarna care tortura câmpia în chingile viforului. Sus, în munţi, probabil că zăpada căzuse deja pe culmile cele mai semeţe. Până voi ajunge eu acolo, nămeţii vor fi până la genunchi şi cine ştie ce vreme voi avea de înfruntat printre piscuri, înainte de a-l căuta pe Verity în ţinuturile din spatele lor. Sincer să fiu, nu ştiam dacă mai trăieşte; depusese un efort prea mare ca să mă ajute să mă eliberez de Regal. Dar auzeam ecoul poruncii *Vino la mine, vino la mine* în fiecare bătaie de inimă şi mi-am dat seama că merg în ritmul lui. Îl voi găsi pe Verity, ori oasele lui. Nu-mi voi mai aparţine pe deplin până nu voi ajunge la el.

Oraşul Lacul Albastru părea mare pentru că era foarte împrăştiat. Puţine clădiri aveau mai mult de-un cat. Majoritatea erau scunde, lungi, cu aripi construite mai târziu, după ce fiul sau fiica şi-a adus partenerul acasă. Lemn se găsea din belşug pe malul celălalt al Lacului Albastru, deci casele mai sărăcăcioase erau din cărămidă, iar cele ale negustorilor şi pescarilor înstăriţi aveau acoperiş din cedru, cu ţigle late. Cele mai multe locuinţe erau vopsite în alb, gri sau albastru-deschis, ca să dea impresia de mărime. Ferestrele aveau ochiuri de sticlă groasă, în modele spiralate. Eu însă am trecut nepăsător pe lângă toate şi m-am dus în locul unde mă simţeam mai acasă.

Partea de oraş de pe malul lacului semăna şi nu semăna cu un port de la ţărmul mării. Nu aveai de luptat cu fluxul şi reflexul, doar cu valuri de furtună; mult mai multe case şi prăvălii se construiseră pe stâlpi de susţinere chiar pe lac. Unii pescari îşi legau barca chiar în faţa uşii, alţii descărcau peştele prins la uşa din spate a unei prăvălii, pentru ca negustorul să-l vândă la tejgheaua din faţă. Mi se părea ciudat să simt în adierea vântului miros de apă fără sare sau iod; pentru mine, aerul de lac mirosea verzui, a muşchi. Pescăruşii arătau altfel, aveau aripi cu vârf negru, dar erau la fel de lacomi şi de hoţomani ca pretutindeni. Şi, pentru gustul meu, umblau prin oraş mult prea multe gărzi. Patrulau ca nişte feline în cuşcă, în

uniforma auriu cu maro a regatului Farrow. Nu m-am uitat la ele, şi nici lor nu le-am dat motive să se uite la mine.

Aveam cincisprezece monede de argint şi douăsprezece de aramă, dacă adunam banii mei cu cei din săculeţul lui Bolt. Pe unele nu le recunoşteam, dar îmi plăcea să le cântăresc în palmă. Bănuiam că pot plăti cu ele. Numai atât aveam ca să ajung în Regatul Munţilor, şi tot numai atât ca să mă întorc acasă, la Molly. Aşadar, erau de două ori mai valoroase pentru mine şi nu intenţionam să mă despart de ele decât la nevoie. Pe de altă parte, nu eram nici atât de prost încât să-mi închipui că pot pleca în munţi fără provizii şi haine groase. Aşa că trebuia să cheltuiesc o parte din mica mea avere, cu speranţa că voi găsi ceva de lucru ca să-mi plătesc drumul pe malul celălalt al Lacului Albastru şi chiar mai departe.

În fiecare oraş există cartiere mai sărace, prăvălii şi căruţe unde se vând lucruri netrebuincioase altora. Am hoinărit o vreme, dar m-am ţinut aproape de apă, unde negoţul mergea cel mai bine, şi-am ajuns în cele din urmă pe nişte străzi cu prăvălii şi case de cărămidă, chiar dacă aveau acoperişul de ţiglă. Acolo am găsit tinichigii plictisiţi care vindeau oale cârpite, cărucioare cu obiecte paradite, strânse de prin lăzile de gunoi, şi dughene cu vase de toate felurile.

De acum înainte, ştiam, urma să car un bagaj mai greu, însă nu aveam de ales. Unul din primele lucruri pe care mi le-am cumpărat a fost un coş rezistent împletit din trestie de lac, cu nişte curele de agăţat pe umeri. Mi-am pus bocceaua în el. Până la sfârşitul zilei, îl mai încărcasem cu nişte pantaloni matlasaţi, o jachetă căptuşită, din cele purtate de munteni, şi o pereche de bocanci largi, ca nişte şosete de piele fină. Încălţările se fixau bine în jurul gambelor cu şireturi de piele. Mi-am luat şi o pereche de şosete din lână, fiecare de altă culoare, dar foarte groase, de purtat pe sub bocanci. Dintr-un alt cărucior mi-am cumpărat o căciulă de lână strânsă pe cap şi un fular. Am luat şi o pereche de mănuşi cu un deget, prea mari pentru mine, împletite cu siguranţă de-o munteancă pentru bărbatul ei.

La o mică tarabă cu ierburi am găsit scoarţă de spiriduş şi mi-am făcut provizii. Din piaţa învecinată am cumpărat peşte afumat, mere uscate şi turte din aluat foarte tare. Vânzătorul m-a asigurat că nu se strică, indiferent cât de lung drum baţi.

Mai departe, am căutat o barjă care să mă traverseze lacul. De fapt, m-am dus la piaţa de muncă de pe malul apei, sperând să găsesc de lucru. Am aflat repede că nimeni nu angajează pe nimeni.

— Uite cum stă treaba, amice, îmi zise un puşti de treisprezece ani, tratându-mă de sus. Toată lumea ştie că barjele cele mari nu trec lacu' pe vremea asta, dacă nu se-aleg cu bani buni. Anu' ăsta nu-i bun deloc. Târfa de la munte a interzis negoţu' cu noi. Dacă n-ai ce trage cu barja, înseamnă că nu primeşti destui bani ca să merite riscul. Asta-i treaba, foarte simplu. Şi, chiar dacă n-ar fi oprit negoţul, barje tot n-ai vedea pe apă iarna. Numa' vara trec de pe-un mal pe altul. Vântu-şi face de cap şi-atunci, dar un echipaj bun ştie să cârmească barja şi să dea la vâsle înainte şi-napoi. Da' pe vremea asta e-o pierdere de timp. Furtuna se dezlănţuie cam tot la cinci zile şi-n rest vântul bate dintr-o singură direcţie şi, dacă nu aduce ploaie, aduce gheaţă şi zăpadă. Acu-i vremea potrivită să vii de la munte la Lacul Albastru, dacă nu te deranjează să te uzi tot, să-ngheţi şi să tot spargi gheaţa de pe catarge şi parâme. Da' n-ai să găseşti barje din alea mari să te ducă dincolo până la primăvară. Îs bărci mai mici care te-ar duce, da' pe bani mulţi şi-i periculos. Dacă te sui într-una de-alea, înseamnă că ai galbeni în buzunar şi eşti gata să plăteşti cu viaţa, de face căpitanul o greşeală. Tu n-arăţi să ai galbenii ăia, omule, darămite să plăteşti tarifu' regelui pentru drum.

O fi fost el doar un puşti, dar ştia ce spune. Cu cât îl ascultam, cu atât repeta aceleaşi lucruri: târfa de la munte a închis trecătorile şi călătorii nevinovaţi erau atacaţi şi jefuiţi de tâlhari munteni. Pentru binele lor, călătorii şi neguţătorii erau întorşi de la hotare. Războiul ameninţa să izbucnească. Vestea îmi opri inima în loc şi-mi întări convingerea că trebuie să-l găsesc pe Verity. Dar, când am stăruit că trebuie să ajung la munte, şi încă foarte curând, am fost sfătuit să fac cumva rost de cinci galbeni ca să trec lacul şi de-acolo, noroc bun. Un bărbat mi-a zis c-ar şti el pe cineva pentru care să fac o treabă ilegală şi să câştig banii aceia într-o lună sau mai puţin, dacă mă interesa. Nu mă interesa. Aveam deja destule necazuri de înfruntat.

Vino la mine.

Până la urmă, voi ajunge la el.

Am găsit un han foarte ieftin, dărăpănat, în care trăgea curentul, dar cel puţin nu duhnea a fumariţă. Muşteriii nu şi-o permiteau. Am plătit pentru un pat şi-am primit o saltea de paie într-un pod deschis, deasupra încăperii principale. Măcar odată cu fumul se ridica şi căldura din cămin. Mi-am întins mantaua şi hainele pe-un scaun de lângă saltea şi, în sfârşit, s-au uscat complet după zile întregi. Cântecele şi discuţiile, când paşnice, când zgomotoase, nu mă lăsau să dorm deloc. N-aveam parte de linişte, aşa că, în cele din urmă, am făcut baia după care tânjisem la băile publice, cinci case mai jos. Totuşi, m-a încercat un sentiment de plăcere la gândul că ştiam unde aveam să dorm la noapte, deşi nu şi cât de bine.

Nu intenţionasem să trag cu urechea, dar era soluţia cea mai bună să aud ce se bârfea prin Lacul Albastru. În prima noapte, am aflat mult mai multe decât voiam să ştiu despre un nobil tânăr care lăsase grea nu una, ci două servitoare, şi am aflat amănuntele unei încăierări faimoase dintr-o cârciumă la distanţă de două străzi: Jake Nas-Roşu a rămas fără organul de la care i se trăgea porecla, pentru că i-l smulsese cu dinţii scribul Braţ-Încovoiat.

În a doua noapte petrecută la han, am auzit zvonul că douăsprezece gărzi regale fuseseră găsite ucise de tâlhari la o jumătate de zi călare de Izvorul lui Jernigan. În a treia, unul din muşterii a făcut legătura şi-a început să spună că leşurile fuseseră ciopârţite şi devorate de-o fiară. Dacă mă întrebai pe mine, era foarte posibil să le fi găsit şi mâncat fiarele prădătoare de hoituri; însă, după cum curgea povestea, era limpede că le venise de hac bastardul cu Har, care se transformase în lup ca să scape din cătuşele de fier şi, în lumina lunii pline, se năpustise asupra pâlcului de gărzi şi le făcuse de petrecanie pentru a-şi salva pielea. Auzind cum mă descrie povestitorul, am ştiut că n-aveam a mă teme că voi fi descoperit. Nu-mi sclipeau ochii roşii în lumina focului şi nici nu-mi ieşeau colţi din gură. Altfel eram eu zugrăvit în faţa lumii, mult mai banal. Tortura lui Regal îmi lăsase cicatrice greu de mascat. Am început să-mi dau seama cât de greu îi fusese lui Chade să lucreze ascunzându-şi mereu obrazul pătat.

Barba care mă iritase înainte mi se părea acum ceva natural. Îmi crescuse în cârlionţi sârmoşi, care-mi aminteau de-ai lui

Verity şi erau la fel zbârliţi ca ai lui. Vânătăile şi tăieturile pe care mi le lăsase Bolt aproape că-mi trecuseră, deşi umărul încă mă durea necontenit pe vreme rea. Frigul umed al iernii îmi înroşea pometţii şi, din fericire, îmi ascundea cât de cât cicatricea. Tăietura de pe braţ se vindecase de mult, dar cu nasul rupt n-aveam ce face. Nici el nu mă mai speria când mă uitam în oglindă. Într-un fel, am cugetat, era şi opera lui Regal, şi-a lui Chade. Cel din urmă nu mă învăţase decât să ucid, cel dintâi făcuse din mine un asasin adevărat.

Tot în a treia seară am auzit bârfe care mi-au făcut părul măciucă.

— A fost regele însuşi, zău, şi vrăjitoru' ăla şef cu Meşteşugu'. Mantii frumoase din lână, gulere mari de blană deasă şi glugi, de nu le vedeai obrazul. Călăreau pe bidivii negri, cu şa de aur, tare faină, şi douăzeci de gărzi călare, înţolite cu auriu şi maro, se ţineau scai de ei. Soldaţii au golit toată piaţa ca să poată trece maiestăţile. Aşa că l-am întrebat pe unu' de lângă mine: „Amice, ia zi, ce se petrece, ştii?" Şi mi-a spus că regele Regal a venit în oraş ca să audă cu urechile lui ce necazuri ne face târfa aia de la munte şi să le pună capăt. Şi-a mai zis ăla ceva, că regele a venit ca să-i scoată din bârlog pe Omul Însemnat şi pe bastardul cu Har, căci toată lumea ştie că lucrează mână-n mână cu târfa aia de munteancă.

Am auzit vorbele acestea din gura unui cerşetor care primise destui bani ca să-şi permită o ulcică de cidru cald şi s-o bea pe îndelete lângă focul din han. Bârfele i-au adus încă una, iar cel care i-a cumpărat-o a mai povestit o dată cum bastardul cu Har a omorât douăsprezece gărzi de-ale regelui şi le-a băut sângele ca să-şi întărească puterile magice. Au început să mă răscolească sentimente de toate felurile. Dezamăgirea că otrăvurile mele nu avuseseră niciun efect asupra lui Regal. Teama că m-ar putea descoperi. Şi speranţa nebună că aş mai avea o şansă în faţa lui, înainte de a-mi găsi drumul spre Verity.

N-a fost nevoie să pun întrebări. A doua zi, dimineaţă, Lacul Albastru fremăta, anticipând sosirea regelui. Trecuseră mulţi ani de când un rege încoronat vizitase oraşul şi fiecare negustor şi nobil mărunt voia să profite de prilej. Regal se instalase în hanul cel mai mare şi mai arătos, poruncind ca toate odăile să fie pregătite pentru el şi alaiul său, fără a ţine cont de alţi musafiri.

Se zvonea că hangiul era şi măgulit, şi îngrozit că fusese ales, pentru că, deşi vizita regelui avea să crească faima stabilimentului, nimeni nu-i pomenise un cuvânt despre plată, ci primise doar lista cu bucatele şi vinurile pe care le poftea regele.

M-am îmbrăcat cu hainele de iarnă, mi-am tras căciula peste urechi şi-am pornit la drum. Am găsit uşor hanul. Niciun alt han din Lacul Albastru nu se lăuda cu trei caturi şi atâtea balcoane şi ferestre. Străzile din jur gemeau de nobili care voiau să se prezinte în faţa regelui, mulţi din ei însoţiţi de fiicele lor atrăgătoare. Se îmbrânceau cu menestrelii şi jonglerii care distrau lumea, cu negustori aducând în dar cele mai bune mărfuri, dar şi cu aceia care transportau carne, bere, vin, pâine, brânză – bucate de soiuri nenumărate. N-am încercat să intru în han, însă i-am ascultat pe cei care ieşeau din el. Camera principală gemea de gărzi, toate necioplite, pentru că vorbeau de rău berea şi târfele locale, de parcă ale lor, din Tradeford, ar fi fost mai breze. Iar regele Regal nu primea astăzi, nu, se simţea ostenit după călătoria făcută în pripă şi trimisese după cele mai bune provizii de mugurul-extazului, ca să-şi aline suferinţele. Da, se va da un ospăţ deseară, unul din cele mai grozave, nu vor fi chemaţi decât oamenii cei mai de seamă. L-ai văzut pe ăla, chioru' ăla cu ochiu' ca un peşte mort, zău că mi-a dat fiori, de-aş fi eu regele, mi-aş găsi un bărbat mai frumos ca sfătuitor, priceput au ba la Meşteşug. Aşa vorbea lumea pestriţă ieşind pe poarta principală a hanului şi pe uşa din spate, iar eu am luat aminte la toate, băgând de seamă şi la care ferestre erau trase draperiile, ca să nu pătrundă lumina slabă a zilei înăuntru. Se odihnea ticălosul, da? Foarte bine, eu puteam să-i aduc odihna veşnică.

Dar m-am pomenit într-o mare încurcătură. Cu câteva săptămâni în urmă, m-aş fi strecurat pur şi simplu în han şi-aş fi făcut tot ce mi-ar fi stat în puteri să-i înfig lui Regal un cuţit în piept, fără să-mi pese de consecinţe. Dar acum nu mă rodea numai porunca lui Verity, ci şi gândul că, dacă supravieţuiam, mă aşteptau o femeie şi un copil. Nu mai eram dispus să-mi pierd viaţa omorându-l pe Regal. De data asta, aveam nevoie de un plan.

Întunericul m-a găsit pe acoperişul hanului. Era din ţiglă de

cedru, abrupt şi foarte alunecos din cauza promoroacei. Hanul avea mai multe aripi, iar eu stăteam la îmbinarea acoperişurilor ţuguiate dintre două clădiri. I-am fost recunoscător lui Regal că alesese hanul cel mai mare şi mai frumos. Eram mult deasupra clădirilor învecinate. N-aveam cum să fiu văzut dacă se uita cineva întâmplător spre mine, doar dacă m-ar căuta intenţionat. Totuşi, am aşteptat să se întunece de-a binelea şi numai după aceea am coborât, mai mult alunecând, pe streaşină. Am rămas puţin acolo, cât să-mi trag sufletul. Nu aveam de ce să mă ţin. Streaşină era lată, acoperea şi balconul de sub ea. Trebuia să mă las jos, să mă agăţ de margine şi să-mi iau avânt, dacă voiam să sar în balcon. Altfel aş fi căzut de la catul al treilea direct în stradă. M-am rugat să nu aterizez pe balustrada cu ţepi.

Îmi făcusem un plan bun. Ştiam unde sunt dormitorul şi salonul lui Regal, ora la care se va duce la ospăţ cu musafirii lui. Studiasem cum se încuie uşile şi geamurile pe câteva clădiri din Lacul Albastru. Mă descurcam cu orice încuietoare. Adusesem cu mine câteva unelte mici şi-o bucată de sfoară care să-mi asigure ieşirea. Aveam să intru şi să ies fără să las urme. Otrăvurile aşteptau în săculeţul de la curea.

M-am ajutat de două sule cumpărate mai devreme de la un cizmar ca să cobor pe acoperiş. Le-am înfipt, însă nu în ţiglele tari, ci între straturi, ca să se fixeze cu ajutorul celor de dedesubt. Cel mai frică mi-a fost când am rămas suspendat de marginea streşinii, fără să văd prea clar ce se întâmplă sub mine. Mi-am luat avânt cu picioarele de mai multe ori şi m-am pregătit să sar în balcon.

Cursă-cursă.

Am îngheţat cu picioarele adunate sub streaşină, agăţat de cele două unelte înfipte între ţigle. Nici să respir n-am îndrăznit. Nu era Ochi Întunecaţi.

Nu. Dihorul cel Mic. Cursă-cursă. Pleacă. Cursă-cursă.

E-o cursă?

Cursă-cursă pentru Lupul-Fitz. Sângele Străvechi ştie, a zis Dihorul cel Mare, du-te, du-te, să-l previi pe Lupul-Fitz. Ursul-Rolf ţi-a cunoscut mirosul. Cursă-cursă. Pleacă.

Eram gata să ţip când un trup mic şi cald mi se agăţă de picior şi mi se caţără pe haine. În clipa următoare, m-am trezit

cu un bot mustăcios de dihor lipit de nasul meu. *Cursă-cursă,* insistă el. *Pleacă, pleacă.*

Mi-a fost mult mai greu să mă ridic înapoi pe acoperiş decât să-l cobor. M-au trecut toate spaimele când mi s-a prins cureaua de marginea streşinii. M-am zvârcolit puţin, am eliberat-o şi m-am târât încet înapoi pe ţigle. Am stat întins cât să-mi trag sufletul, în timp ce dihorul, aşezat între umerii mei, tot încerca să-mi explice. *Cursă-cursă.* Am simţit furie nestăvilită în mintea lui mititică, de prădător vorace. Eu nu m-aş fi apropiat de un asemenea animal, dar altul a făcut-o.

Dihorul cel Mare rănit de moarte. Zice Dihorului cel Mic, du-te, du-te. Du mirosul. Previne Lupul-Fitz. Cursă-cursă.

Aveam atâtea să-l întreb! Rolf cel Negru apelase la Sângele Străvechi ca să mă apere. De când plecasem din Tradeford, mă temusem că fiecare om cu Har peste care dau e împotriva mea. Dar cineva trimisese fiinţa aceea măruntă să mă avertizeze. Iar ea îi îndeplinise dorinţa, deşi îi murise prietenul. Am încercat să aflu mai multe de la ea, dar altceva nu mai avea în minte. Doar suferinţă cumplită şi mânie la moartea prietenului ei. Hotărârea neclintită de a mă preveni. Nu voi şti niciodată cine fusese Dihorul cel Mare, nici cum îmi descoperise planul, nici cum reuşise dihorul cel mic să se strecoare printre lucrurile lui Will. Pentru că pe el mi l-a arătat cum aşteaptă, în linişte, în odaia de dedesubt. Un-Ochi. Cursa-cursa.

Vii cu mine? i-am propus animalului. Cât de furios părea, tot mărunţel şi singur era. Când îi atingeam mintea, vedeam rămăşiţele unui animal despicat în două. Suferinţa îi gonise gândurile şi-i lăsase doar scopul. Acum nu mai încăpea decât un singur gând în mintea lui.

Nu. Du-te, du-te. Ascunde-te în lucrurile lui Un-Ochi. Previne Lupul-Fitz. Du-te, du-te. Găseşte Duşmanul Sângelui Străvechi. Ascunde-te, ascunde-te. Aşteaptă, aşteaptă. Duşmanul Sângelui Străvechi doarme, Dihorul cel Mic îl omoară.

Animal mititel, deşteptăciune pe măsură. Dar imaginea lui Regal, Duşmanul Sângelui Străvechi, i se fixase în ea. M-am întrebat cât îi trebuise Dihorului celui Mare să i-o întipărească în minte, ca s-o poarte cu el săptămâni la rând. Mi-am răspuns imediat. Ultima dorinţă înainte de a muri. Micul dihor aproape că înnebunise la moartea prietenului său om. Acesta fusese ultimul

mesaj al Dihorului celui Mare pentru el. O misiune parcă zadarnică pentru un animal atât de firav.

Vino cu mine, i-am propus cu blândeţe. *Cum poate Dihorul cel Mic să-l omoare pe Duşmanul Sângelui Străvechi?*

Cât ai clipi, sări la gâtul meu. Mă prinse cu dinţii ascuţiţi de vena gâtului. *Haţ-haţ în somn. Sugi sângele ca la iepure. Fără Dihorul cel Mare, fără vizuini, fără iepuri. Numai Duşmanul Sângelui Străvechi. Haţ-haţ.* Îmi lăsă vena în pace şi mi se piti în cămaşă. *Cald.* Mă zgârie cu gheruţele reci.

Aveam o bucată de carne uscată în buzunar. M-am întins pe acoperiş şi i-am dat-o prietenului meu asasin. L-aş fi putut convinge să vină cu mine, dacă aş fi vrut, dar am simţit că nu se putea răzgândi, aşa cum eu nu puteam refuza să merg la Verity. Atât îi rămăsese de la Dihorul cel Mare. Suferinţă şi-un vis de răzbunare.

— Ascunde-te. Ascunde-te. Du-te, du-te cu Un-Ochi. Amuşină Duşmanul Sângelui Străvechi. Aşteaptă până adoarme. Atunci haţ-haţ. Suge-i sângele ca la iepure.

Da-da. Vânătoarea mea. Cursă-cursă Lupul-Fitz. Du-te, du-te.

I-am ascultat sfatul. Cineva sacrificase multe ca să-l trimită la mine pe mesagerul acela plăpând. Nu voiam să dau ochii cu Will pentru nimic în lume. Oricât îmi doream să-l omor, ştiam că Meşteşugul meu nu e la fel de puternic ca al lui. Şi nici nu voiam să-i împuţinez şansele Dihorului celui Mic. Există onoare printre asasini. Îmi încălzea sufletul să ştiu că nu sunt singurul duşman al lui Regal. Tăcut ca întunericul, am străbătut acoperişul hanului şi-am coborât pe stradă în dreptul grajdului.

M-am întors la hanul meu dărăpănat, am plătit un bănuţ de aramă şi m-am aşezat la masa de scânduri, lângă doi bărbaţi. Am mâncat toţi supă de cartofi cu ceapă, mâncarea celor adăpostiţi la han. Când am simţit mâna pe umăr, n-am sărit în sus, dar m-am înfiorat. Îl simţisem pe străinul din spatele meu, dar nu mă aşteptasem să mă atingă. Am dus mâna pe furiş la cuţitul de la brâu şi m-am întors cu faţa la el. Bărbaţii de la masă îşi văzură de mâncat, unul din ei înfulecând cu lăcomie. Nimeni din han nu se arăta interesat de altceva decât de treaba lui.

Când am dat de chipul zâmbitor al lui Starling, mi s-a făcut stomacul ghem.

— Tom! mă salută ea veselă şi se aşeză lângă mine.
Bărbatul vecin cu mine îi făcu loc fără o vorbă, împingându-şi bolul pe masa pătată. După o clipă, am luat mâna de pe cuţit şi-am pus-o înapoi pe marginea mesei. Starling încuviinţă gestul cu o scurtă înclinare a capului. Purta o manta neagră din lână groasă, de bună calitate, cu broderie galbenă. De urechi îi atârnau cercei de argint delicaţi. Era prea mulţumită de sine pentru gustul meu. N-am spus nimic, doar am privit-o. Arătă spre bolul meu.
— Te rog, mănâncă. N-am vrut să te întrerup de la masă. Pari flămând. N-ai mâncat prea bine în ultima vreme?
— Nu prea, am recunoscut cu glas scăzut.
Văzând că tace, mi-am terminat supa şi-am şters bolul de lemn cu ultimele bucăţi de pâine veche. Starling făcuse înainte semn unei servitoare care ne aduse două halbe cu bere. Bău cu sete dintr-a ei, se strâmbă şi-o puse pe masă. Eu am sorbit dintr-a mea şi-am constatat că nu-i mai rea la gust decât apa din lac, pe care-o beai dacă n-aveai de ales.
— Ei? am zis într-un sfârşit, când am văzut că Starling tot nu vorbeşte. Ce vrei?
Ea zâmbi larg, jucându-se cu toarta halbei.
— Ştii ce vreau. Un cântec, unul care să dăinuie după moartea mea. Se uită în jur, în special la bărbatul care sorbea zgomotos. Ţi-ai luat o cameră?
— Mi-am luat o saltea în pod, i-am răspuns clătinând din cap. Şi n-am niciun cântec pentru tine, Starling.
Ea scutură uşor din umeri.
— Nici eu nu am cântece pentru tine, în schimb, am veşti interesante. Şi o cameră. La un alt han, puţin mai departe. Vino cu mine acolo şi pe urmă stăm de vorbă. Tocmai se prăjea o halcă de porc când am plecat. O să fie numai bună când ajungem.
Mi-a lăsat gura apă la gândul cărnii. Îi simţeam mirosul, parcă şi gustul.
— Nu mi-aş putea permite, i-am spus direct.
— Eu, da, se oferi ea amabilă. Ia-ţi lucrurile. Poţi să stai în camera mea.
— Şi dacă refuz?
Starling scutură iar din umeri.

— E alegerea ta.

Mă privi calmă. Nu mi-am dat seama dacă zâmbetul ei ameninţa sau nu.

După o vreme, m-am ridicat şi m-am dus în pod. Când m-am întors, îmi luasem lucrurile cu mine. Starling mă aştepta la baza scării.

— Frumoasă manta, remarcă ea ironică. N-am mai văzut-o undeva?

— Poate că da. Vrei să vezi şi cuţitul cu care se asortează?

Ea se rezumă să zâmbească şi mai larg şi să facă un mic gest de apărare. Se răsuci şi plecă fără a se uita înapoi ca să verifice dacă o urmez sau nu. Mă încercă din nou senzaţia aceea de încredere şi provocare deopotrivă. Am pornit după Starling.

Se înserase. Vântul rece care şuiera pe străzi umplea aerul cu umezeala din lac. Deşi nu ploua, am simţit-o cum mi se lipeşte pe haine şi piele. Imediat începu să mă doară umărul. Nu mai ardea nicio torţă, abia dacă mai scăpa câte-o rază de lumină printre obloane şi pe sub pragurile caselor. Dar Starling păşea ferm şi încrezător, iar eu am urmat-o în timp ce ochii mi se obişnuiau cu întunericul.

Mă conduse departe de malul lacului, de zonele sărăcăcioase ale oraşului, pe străzile negustorilor, spre hanurile în care se adăposteau aceştia. Eram în vecinătatea hanului la care, chipurile, stătea regele Regal. Starling deschise o uşă gravată cu un cap de mistreţ cu colţi şi-mi făcu semn din cap să intru primul. Am ascultat-o, dar prudent, cercetând bine locul. N-am văzut gărzi, dar tot n-am fost sigur că nu mă vâram singur în laţ.

Hanul era luminos şi cald, cu sticlă la geamuri, dar şi cu obloane. Mesele străluceau de curăţenie, stuful de pe jos era proaspăt, iar aroma de carne prăjită umplea aerul. Un băiat trecu pe lângă noi cu o tavă de căni pline-ochi, îmi aruncă o privire, apoi ridică din sprânceană spre Starling, evident mirat de gusturile ei când venea vorba de bărbaţi. Starling răspunse înclinându-se adânc şi scoţându-şi mantaua umedă. I-am urmat exemplul fără grabă, apoi m-am dus după ea la o masă aproape de cămin.

Se aşeză şi ridică ochii spre mine. Era sigură că mă prinsese în mrejele ei.

— Hai să mâncăm înainte de-a sta de vorbă, vrei? mă invită,

arătând spre scaunul din faţa ei.

M-am aşezat, dar cu spatele la perete, ca să văd ce se întâmplă în cameră. Un zâmbet îi miji lui Starling în colţul gurii şi ochii îi sclipiră.

— N-are de ce să-ţi fie frică de mine, te asigur. Dimpotrivă, eu am riscat venind să te caut.

Se uită în jur şi spuse unui băiat pe nume Oak[9] că vrem două talere cu friptură de porc, pâine proaspătă, unt şi vin de mere. Băiatul se grăbi să ne aducă mâncarea şi ne-o servi cu farmec şi graţie, trădându-şi interesul pentru Starling. Schimbă câteva vorbe cu ea; pe mine mă luă în seamă numai ca să se strâmbe dezgustat când îmi ocoli coşul ud. Îl strigă un alt muşteriu. Starling începu să mănânce cu poftă. După câteva clipe, am gustat şi eu din porţia mea. Nu mai mâncasem carne proaspătă de zile bune, iar pielea crocantă mă ameţea de gustoasă ce era. Pâinea răspândea o aromă nemaipomenită, untul era proaspăt. Aşa bucate bune nu mai pusesem în gură de la Buckkeep. Nu m-am mai gândit la altceva decât la mâncare. Pe urmă, gustul vinului îmi aduse aminte că Rurisk murise bând vin otrăvit. Am pus pocalul încet pe masă şi-am redevenit prudent.

— M-ai căutat, aşadar?

Starling încuviinţă printre îmbucături. Înghiţi, se şterse la gură şi rosti:

— Şi n-ai fost deloc uşor de găsit, pentru că n-am întrebat încoace şi-ncolo dacă te-a văzut cineva. Te-am căutat numai din priviri. Sper să apreciezi asta.

Am dat uşor din cap.

— Şi acum, că m-ai găsit, ce doreşti de la mine? Să-ţi cumpăr tăcerea? Dacă asta vrei, va trebui să te mulţumeşti cu nişte amărâţi de bănuţi.

— Nu. Bău vin, apoi lăsă capul pe-o parte şi mă privi. E aşa cum ţi-am spus. Vreau un cântec. Mi se pare că deja am pierdut unul, pentru că nu te-am urmărit când ai fost… luat din mijlocul nostru. Deşi sper să-mi dai şi mie amănunte despre modul în care ai reuşit să supravieţuieşti. Se aplecă înainte, glasul ei puternic devenind o şoaptă. Nu pot să-ţi spun cât de încântată am fost când am auzit că s-au găsit şase gărzi moarte. Vezi tu,

---

9„Stejar” (n. tr.).

crezusem că m-am înşelat în privinţa ta. Fusesem convinsă că păstorul Tom trebuia să fie ţapul ispăşitor. Fiul lui Chivalry, mi-am zis eu, nu s-ar fi lăsat dus de gărzi. Aşa că ţi-am dat pace şi nu te-am urmărit. Dar când am aflat vestea, m-a trecut un fior pe şira spinării şi mi s-a făcut părul măciucă. „El era”, m-am mustrat singură, „el era bastardul, iar eu am stat şi m-am uitat cum îl iau gărzile pe sus şi n-am mişcat un deget.” Nici nu-ţi închipui cât m-am blestemat că m-am îndoit de instinctele mele. Însă după aceea mi-am zis că, dacă ai supravieţui, tot aici ai veni. Mergi în Regatul Munţilor, nu?

Am pironit-o cu o privire care ar fi pus pe fugă orice ajutor de grăjdar din Buckkeep şi-ar fi şters rânjetul de pe faţa oricărei gărzi din Buck. Dar Starling era menestrel. Menestrelii nu se lasă impresionaţi prea uşor. Mâncă mai departe, aşteptând un răspuns de la mine.

— De ce m-aş duce în Regatul Munţilor? am întrebat-o încet.

Îşi înghiţi îmbucătura, sorbi din vin şi zâmbi.

— Nu ştiu. Ca s-o sprijini pe Kettricken, poate? Indiferent de motiv, bănuiesc că tot aş putea compune un cântec despre tine, nu?

Cu un an în urmă, farmecul şi surâsul ei m-ar fi cucerit. Cu un an în urmă, aş fi vrut să cred în această femeie atrăgătoare. Aş fi vrut să fie prietena mea. Acum nu făcea decât să mă obosească. Era o povară, o cunoştinţă pe care s-o eviţi. Nu i-am răspuns la întrebare, i-am spus doar atât:

— E-o prostie să te gândeşti să pleci acum la munte. Vânturile bat împotrivă, nicio barjă nu circulă până la primăvară, iar regele Regal a interzis călătoria sau negoţul între cele Şase Ducate şi Regatul Munţilor. Nimeni nu merge la munte.

Starling încuviinţă din cap.

— Am înţeles că soldaţii regelui au obligat două barje şi echipajele lor să treacă lacul acum o săptămână. Apa a adus la mal cadavre de pe una din ele, dacă nu de pe amândouă. Oameni şi cai. Nimeni nu ştie dacă soldaţii au ajuns pe ţărmul celălalt sau nu. Totuşi – zâmbi satisfăcută şi se apropie de mine coborând vocea – eu cunosc un grup hotărât să plece la munte.

— Cine?

Nu-mi răspunse imediat.

— Contrabandişti, îmi spuse în şoaptă.

— Contrabandişti? am întrebat prudent.

Era logic. Cu cât existau mai multe restricţii privitoare la negoţ, cu cât devenea mai profitabil pentru cei care se ocupau cu el. Întotdeauna vor exista oameni care să-şi rişte viaţa pentru câştig.

— Da. Dar nu de asta te-am căutat. Fitz, probabil ai auzit că regele Regal a venit la Lacul Albastru. E o minciună, vrea să te atragă într-o cursă.

— Ştiam asta, i-am zis pe un ton calm.

— De la cine? se interesă cu voce domoală, dar am văzut cât de supărată era că aflasem adevărul înainte să mi-l spună ea.

— Mi-a şoptit o păsărică, i-am răspuns, făcând pe superiorul. Ştii cum e, noi, ăştia cu Har, pricepem limba animalelor.

— Serios? mă întrebă cu naivitate de copil.

Am ridicat din sprânceană.

— Pentru mine ar fi mai interesant să aflu de unde ştii tu.

— Ne-au urmărit ca să ne ia la întrebări. Pe toţi cei din caravana lui Madge pe care i-au găsit.

— Şi?

— Şi ce poveşti le-am mai zis! După spusele lui Creece, s-au pierdut nişte oi pe drum, au fost târâte noaptea fără niciun pic de zgomot. Iar când Tassin a povestit despre seara în care ai încercat s-o violezi, a zis că numai atunci a observat că ai unghii negre ca ghearele de lup şi-ţi lucesc ochii pe întuneric.

— N-am încercat s-o violez niciodată! am strigat, apoi m-am liniştit, când băiatul de serviciu se întoarse către noi mirat.

Starling se lăsă pe spate în scaun.

— Dar aşa de frumos a povestit, de mi-au dat lacrimile. I-a arătat Vrăjitorului cu Meşteşug semnul de pe obraz pe care i l-ai lăsat cu ghearele şi-a spus că n-ar fi scăpat niciodată de tine dacă n-ar fi fost omagul care creştea din întâmplare în preajmă.

— Mi se pare că pe Tassin ar trebui s-o urmăreşti, nu pe mine, dacă vrei să compui un cântec, am bodogănit scârbit.

— A, dar povestea mea a fost şi mai şi, rosti ea, apoi scutură din cap către băiatul care se apropiase de noi. Împinse talerul la o parte şi scrută încăperea. Se aglomera. Am o cameră sus. Putem vorbi mai în linişte acolo.

A doua masă mi-a umplut, în sfârşit, burta. Şi mi-era cald. Ar fi trebuit să stau cu ochii-n patru, dar mâncarea şi căldura m-au

moleşit. Am încercat să-mi adun gândurile. Oricine ar fi fost contrabandiştii, îmi ofereau speranţa de a ajunge în Regatul Munţilor. Singura pe care mi-am permis-o în ultima vreme. Aşa că am acceptat invitaţia lui Starling cu o scurtă înclinare a capului şi-am urmat-o cu coşul în braţe.

Camera era curată şi caldă. Patul avea saltea din pene şi pături de lână. Un ulcior de lut cu apă şi-un lighean stăteau pe un suport de lângă pat. Starling aprinse câteva lumânări şi goni umbrele în colţuri. După aceea, îmi făcu semn să intru. Când trase zăvorul, m-am aşezat pe scaun. Ciudat cum o cameră simplă şi îngrijită mi se părea un lux. Cântăreaţa se aşeză pe pat.

— Ziceai că n-ai mai mulţi bani decât mine, am remarcat.

— Pe-atunci n-aveam. Dar, de când am venit la Lacul Albastru, am fost chemată să cânt de mai multe ori. Mai ales de când s-au găsit cadavrele gărzilor.

— Păi, cum? am întrebat pe un ton glacial.

— Sunt menestrel, replică ea. Şi am fost de faţă când l-au ridicat pe bastardul cu Har. Crezi că nu ştiu să spun povestea destul de bine ca să câştig un ban, doi?

— Aha, pricep. Am cugetat la vorbele ei şi-am întrebat: Deci de la tine ştie lumea că-mi lucesc ochii şi am colţi?

Pufni dispreţuitor.

— Bineînţeles că nu. Un cântăreţ de balade de la colţul străzii a venit cu prostia asta. Tăcu, zâmbind mai mult pentru sine. Dar recunosc că le-am mai înflorit şi eu. În povestea mea, bastardul lui Chivalry era numai muşchi şi s-a luptat ca un taur, ca un bărbat în plină tinereţe, în ciuda braţului rănit de sabia regelui Regal. Iar deasupra ochiului stâng are o şuviţă albă, lată cât palma de bărbat. Trei gărzi au fost nevoite să-l ţină, şi el tot nu s-a dat bătut, nici atunci când şeful lor l-a pocnit atât de tare, de i-a spart dinţii.

Starling tăcu şi aşteptă. Văzând că nu spun nimic, îşi drese glasul şi adăugă:

— Ai putea să-mi mulţumeşti că te-am descris în aşa fel încât să nu fii atât de uşor de recunoscut pe stradă.

— Mulţumesc. Cred. Cum au reacţionat Creece şi Tassin?

— Au aprobat întruna din cap. N-am făcut decât să le întăresc povestea, vezi?

— Văd. Dar tot nu mi-ai spus de unde ai aflat de capcană.

— Ne-au oferit bani, să te trădăm în caz că iei legătura cu vreunul din noi. Creece a vrut să ştie câţi. Fusesem duşi în salonul personal al regelui ca să ni se pună întrebări. Ca să ne credem importanţi, bănuiesc. Ni s-a spus că Regal se simte obosit după călătoria lungă şi se odihneşte chiar în odaia alăturată. Cât am stat acolo, a ieşit din ea un servitor cu mantia şi bocancii regelui murdari de noroi. Bocancii erau imenşi.

— Ştii cât de mari sunt bocancii regelui?

Nu se înşela. Regal avea mâini şi picioare mici şi se lăuda cu ele mai mult decât cucoanele de la Curte.

— Eu n-am fost niciodată la Curte, dar cei de neam mai ales din turnul nostru s-au dus la Buckkeep de câteva ori. Au vorbit mult despre frumuseţea prinţului celui mai tânăr, manierele şi părul lui negru şi cârlionţat. De picioarele lui îngrijite şi de cât de frumos dansa din ele. Scutură din cap. Am ştiut că nu el era în camera aceea. Restul a fost uşor de ghicit. Prea veniseră la Lacul Albastru imediat după uciderea gărzilor. Veniseră după tine.

— Poate, am cedat eu. Starling mi se părea acum foarte inteligentă. Spune-mi mai multe despre contrabandişti. Cum de-ai auzit de ei?

Clătină din cap zâmbind.

— Dacă închei târgul cu ei, îl închei prin mijlocirea mea. Şi voi face şi eu parte din el.

— Cum ajung ei la munte?

Starling mă privi.

— Dacă ai fi contrabandist, le-ai spune şi altora pe ce drum o iei? Ridică din umeri. Bârfele zic că au ei drumul lor peste râu. Unul vechi. Ştiu că mai demult a existat un drum negustoresc care mergea în susul râului şi apoi îl tăia de-a curmezişul. Nu s-a mai folosit pentru că râul devenise imprevizibil. De la incendiile de anul trecut, se revarsă în fiecare an. Dacă nu se revarsă, atunci îşi schimbă albia. Aşa că negustorii au ajuns să se bazeze mai mult pe bărci decât pe un pod care când e, când nu e sigur de trecut. Îşi duse degetul mare în gură. Cred că a existat odată un pod în susul râului, dar, după ce l-a luat apa de patru ori la rând, nimeni nu s-a mai obosit să-l reconstruiască. Mi s-a spus că vara circulă un bac care traversa cândva râul peste iarnă. În

anii când îngheţa apa. Poate speră să îngheţe şi anul acesta. După părerea mea, când negoţul se opreşte într-un loc, începe într-altul. Se va găsi o cale de trecut dincolo.

M-am încruntat.

— Nu. Trebuie să existe alt drum spre munţi.

Starling se arătă uşor jignită că mă îndoiam de ea.

— N-ai decât să întrebi şi tu. Cine ştie, poate-ţi va plăcea să stai în tovărăşia gărzilor regale care patrulează peste tot pe malul apei. Dar cei mai mulţi te vor sfătui să aştepţi până la primăvară. Unii îţi vor spune că, dacă vrei să ajungi la munte iarna, nu aici e locul de plecare. Ai putea merge în sud, ocolind tot Lacul Albastru. Acolo sunt mai multe drumuri spre Regatul Munţilor, chiar şi iarna.

— Până ajung în sud, se face primăvară. Aş ajunge la fel de repede ca aşteptând aici.

— Am auzit şi asta, se lăudă Starling.

M-am aplecat în faţă şi mi-am prins capul în mâini. *Vino la mine.*

— Nu există mijloace mai apropiate, mai uşoare de a trece lacul ăsta afurisit?

— Nu. Dacă ar exista, n-ar mai inspecta gărzile malul de la un capăt la altul.

Nu aveam altă soluţie.

— Unde-i găsesc pe contrabandiştii ăştia?

Starling zâmbi larg.

— Mâine te voi duce la ei, îmi promise. Se ridică şi se întinse. Dar în seara asta trebuie să merg la Acul Aurit. N-am cântat încă la hanul acela, dar m-au invitat ieri. Am auzit că muşteriii de acolo sunt foarte generoşi cu menestrelii.

Îşi luă harpa bine învelită.

— Şi eu trebuie să-mi văd de drum, i-am spus politicos.

— De ce nu dormi aici? Sunt mai puţine şanse să fii recunoscut şi mai puţini viermi în cameră. Colţul gurii i se arcui într-un zâmbet. Dacă aş fi vrut să te vând Gărzii Regale, aş fi făcut-o de mult. După cât eşti de singur, FitzChivalry, ai face bine să ai încredere în cineva.

Când îmi rosti numele, un fior îmi răscoli sufletul.

— De ce? am întrebat-o, cu toate acestea. De ce mă ajuţi? Şi nu-mi mai spune că speri într-un cântec pe care poate nu-l vei

compune niciodată.

— Asta arată cât de puţin îi cunoşti pe menestreli, veni răspunsul ei. Nimic nu-i atrage mai mult decât un cântec. Dar cred că e vorba de mai mult. Nu, nu cred. Ştiu sigur. Se uită fix în ochii mei. Am avut un frăţior, Jay. Era soldat şi-a fost trimis în Turnul de pe Insula Cornului. Te-a văzut luptând în ziua în care au venit piraţii. Râse scurt. De fapt, ai călcat peste el. Ţi-ai înfipt toporul în piratul care tocmai îl doborâse. Şi te-ai avântat mai departe în focul bătăliei, fără să arunci măcar o privire înapoi către el. Mă privi cu colţul ochiului. De-asta cânt „Lupta de pe Insula Cornului" altfel decât ceilalţi menestreli. Mi-a povestit-o fratele meu, deci cânt aşa cum te-a văzut el. Ca pe un erou. I-ai salvat viaţa.

Întoarse brusc ochii de la mine.

— Cel puţin o vreme. A murit mai târziu, luptând pentru Buck. Dar cât a mai trăit, a fost datorită toporului tău.

Îşi luă mantaua pe umeri.

— Rămâi aici, îmi spuse. Odihneşte-te. Mă întorc târziu. Poţi să dormi în pat până atunci, dacă vrei.

Se strecură pe uşă fără să aştepte răspunsul meu. Am rămas cu ochii la uşa închisă. FitzChivalry. Erou. Simple cuvinte. Dar mă simţeam de parcă Starling m-ar fi străpuns cu lancea şi s-ar fi scurs o otravă din mine, iar acum mă puteam vindeca. Un sentiment nemaipomenit. Culcă-te, m-am sfătuit. În sfârşit, simţeam că pot dormi.

14

CONTRABANDIŞTI

Puţine spirite sunt atât de libere ca ale menestrelilor ambulanţi, cel puţin în cele Şase Ducate. Dacă un menestrel e destul de talentat, poate cere să se suspende toate regulile de conduită pentru el. Li se îngăduie să pună cele mai indiscrete întrebări, graţie meseriei lor. Aproape fără excepţie, menestrelul poate fi primit cu ospitalitate oriunde, la masa regelui sau în cel mai sărac bordei. Menestrelii rareori se căsătoresc de tineri, deşi nu e neobişnuit să aibă copii. Aceştia nu vor fi niciodată stigmatizaţi drept bastarzi, iar adesea sunt crescuţi şi învăţaţi pentru a deveni menestreli ei înşişi. De la menestreli te poţi aştepta să se căsătorească cu haiduci şi răzvrătiţi, dar şi cu nobili şi negustori. Sunt purtători de mesaje, aduc veşti şi păstrează în memoria lor multe învoieli şi promisiuni. Cel puţin aşa stau lucrurile în vremuri de pace şi belşug.

Starling s-a întors atât de târziu, încât Burrich ar fi zis că-i foarte de dimineaţă. Am deschis ochii în clipa în care a pus mâna pe zăvor. M-am dat jos din pat imediat ce-a intrat, m-am învelit în manta şi m-am culcat pe jos.

— FitzChivalry, mă salută ea ameţită.

Respiraţia îi mirosea a vin. Îşi scoase mantaua umedă, se uită la mine chiorâş, apoi mă acoperi cu ea, ca nu cumva să-mi fie frig doar cu a mea. Am închis ochii.

Îşi scoase hainele şi le trânti pe podea în spatele meu, fără să se jeneze că sunt şi eu acolo. Am auzit cum se lasă patul când se aruncă în el.

— Mmm… E cald încă, şopti cuibărindu-se pe pernă şi pe sub

pături. Mă simt vinovată că ţi-am luat locul.

Vina se vede că n-o ardea prea tare, pentru că am auzit-o respirând adânc şi regulat în câteva minute. I-am urmat exemplul.

M-am trezit foarte devreme şi-am părăsit hanul. Starling nici n-a simţit când am ieşit din cameră. Am mers până când am găsit o baie publică. Era pustie la ora aceea matinală; a trebuit să aştept să se încălzească apa din cadă. Când s-a încălzit, m-am dezbrăcat şi-am intrat în ea cu grijă. M-am lăsat pe spate în apa fierbinte, în linişte, şi-am căzut pe gânduri.

Nu-mi plăcea să mă amestec cu contrabandiştii. Nu-mi plăcea să fiu legat de Starling. Dar nu vedeam altă soluţie. Habar n-aveam cum i-aş putea mitui să mă ia şi pe mine cu ei. Banii nu-mi ajungeau. Cercelul lui Burrich? Am refuzat să iau în calcul ideea. Vreme lungă, am stat în apă caldă până la bărbie şi-am tot refuzat să mă gândesc la ea. *Vino la mine.* Voi găsi altă cale, mi-am jurat. Voi găsi alta. Mi-am adus aminte cum m-am simţit la Tradeford, când m-a salvat Verity. Explozia aceea de Meşteşug îl secătuise. Nu ştiam în ce situaţie era, doar că nu ezitase să-şi folosească puterile de dragul meu. Iar dacă aveam de ales între inelul lui Burrich şi Verity, îl alegeam pe Verity. Nu pentru că mă chemase, nici pentru că m-ar fi obligat jurământul făcut tatălui său. Pentru el însuşi.

M-am ridicat şi-am lăsat apa să se scurgă pe mine. M-am uscat, am irosit câteva minute încercând să-mi aranjez barba, apoi am renunţat, pentru că făcusem o treabă de mântuială, şi m-am întors la Capul de Mistreţ. Am avut un singur moment de spaimă pe drumul înapoi. A trecut pe lângă mine o căruţă, nu alta decât a păpuşarului Dell. Mi-am văzut de drum cu paşi iuţi, iar tânărul păpuşar n-a dat semne că m-ar fi recunoscut. Totuşi, m-am bucurat când am ajuns la han şi-am intrat.

Am găsit o masă în colţ, lângă foc, şi l-am rugat pe băiatul care servea să-mi aducă o cană de ceai şi o franzelă proaspătă. Pâinea s-a dovedit a fi un aluat de Farrow plin cu seminţe, nuci şi fructe. Am mâncat încet, aşteptând să coboare Starling. Eram nerăbdător să-i cunosc pe contrabandişti, dar ezitam încă să mă las pe mâna ei. Pe măsură ce treceau orele dimineţii, l-am surprins pe băiatul care servea că se uită la mine chiorâş. A treia oară i-am susţinut privirea până când s-a înroşit brusc şi-a

întors capul. Am ghicit motivul pentru care mă fixa. Petrecusem noaptea în camera lui Starling şi, fără îndoială, se întreba ce i-o fi venit să-şi împartă odaia cu un vagabond. Dar tot nu m-am liniştit. Imediat se făcea de prânz. M-am ridicat şi-am urcat scările până la uşa lui Starling.

Am bătut încet şi-am aşteptat. A trebuit să bat încă o dată, mai tare, până când am primit un răspuns somnoros. Starling veni la uşă, o crăpă şi-mi făcu semn să intru, printre căscaturi. Purta numai pantalonii mulaţi şi o tunică prea mare, pe care tocmai o îmbrăcase. Părul negru şi ondulat i se încâlcea peste faţă. Se trânti pe marginea patului, clipind. Am închis uşa şi-am tras zăvorul.

— O, ai făcut baie, remarcă şi căscă din nou.

— Chiar aşa de bine se vede? am replicat morocănos.

Încuviinţă prietenoasă.

— M-am trezit o dată şi-am crezut că m-ai lăsat aici. Dar nu m-am îngrijorat. Ştiam că n-ai cum să dai de ei fără mine. Se frecă la ochi şi mă studie mai atent. Ce s-a întâmplat cu barba ta?

— Am încercat s-o aranjez. N-am prea reuşit.

Mă aprobă scuturând din cap.

— Dar a fost o idee bună, mă încurajă. N-ai mai arăta ca un sălbatic. Şi nu te-ar mai recunoaşte Creece, Tassin sau altcineva din caravană. Te-ajut eu. Stai pe scaunul ăla. Şi trage obloanele, să intre lumina.

M-am supus fără prea mult entuziasm. Se ridică de pe pat, se întinse şi se frecă iar la ochi. Îşi luă câteva minute să-şi dea cu apă pe faţă, apoi se pieptănă şi-şi prinse părul cu câteva clame mici. Îşi strânse tunica largă cu cureaua ca să-i dea o formă, apoi încălţă bocancii şi le legă şireturile. Se făcu prezentabilă în foarte scurt timp. Veni la mine, mă prinse de bărbie şi-mi întoarse capul înainte şi înapoi în lumină, fără să-i fie ruşine. Eu nu puteam fi atât de dezinvolt ca ea.

— Întotdeauna roşeşti atât de uşor? mă întrebă râzând. Rareori vezi un bărbat din Buck atât de roşu în obraji. Cred că mama ta a avut pielea albă.

N-am ştiut ce să-i spun, aşa că am tăcut câtă vreme ea scormoni printre lucruri şi scoase o foarfecă mică. Lucră iute şi cu pricepere.

— Îl tundeam pe fratele meu, îmi spuse în timp ce mă aranja. Şi-i tundeam şi tatei barba, după moartea mamei. Maxilarul tău se curbează frumos sub tufa asta încâlcită. Ce-ai făcut, ai lăsat-o să crească în voie?

— Cred că da, m-am tulburat.

Foarfeca tăia chiar sub nasul meu. Starling se opri şi mă frecă pe faţă. Un pumn zdravăn de cârlionţi negri căzură pe podea.

— Nu vreau să mi se vadă cicatricea, am avertizat-o.

— Nu se va vedea, mă asigură. Dar vei avea şi tu buze şi gură, nu doar o gaură în mustaţă. Ridică bărbia. Aşa. Ai o lamă?

— Numai cuţitul, am recunoscut agitat.

— Atunci o să ne descurcăm cu el, mă linişti.

Se duse la uşă, o deschise larg şi urlă cu glasul ei puternic de menestrel după băiatul de serviciu să-i aducă apă fierbinte. Şi ceai. Şi pâine şi nişte felii de costiţă. Când reveni, lăsă capul pe-o parte şi mă privi critic.

— Hai să-ţi tundem şi părul, propuse. Scoate-ţi basmaua.

Mă mişcăm prea încet pentru ea. Păşi în spatele meu, îmi smulse basmaua şi-mi eliberă părul din fâşia de piele care-l strângea. Desfăcut, îmi ajunse până la umeri. Starling mi-l aduse în faţă cu pieptenul.

— Ia să vedem, murmură, în timp ce eu strângeam din dinţi, pentru că mă trăgea.

— Ce propui? am întrebat-o, dar deja cădeau şuviţe pe jos.

Indiferent ce hotărâre luase, o transforma repede în realitate. Aduse alte şuviţe în faţă, le tăie drept deasupra sprâncenelor, trecu pieptenele prin restul de păr de câteva ori şi tăie în dreptul maxilarului.

— Aşa, acum aduci puţin mai mult a negustor din Farrow. Înainte ştia oricine că eşti din Buck. Ai tenul deschis la culoare, ca locuitorii de acolo, dar erai tuns şi îmbrăcat după moda din Farrow. Acum, până nu deschizi gura, nimeni nu va şti de unde te tragi.

Se gândi puţin, apoi mai tunse un pic pe la frunte, îşi căută prin lucruri şi-mi dădu o oglindă.

— Şuviţa albă se vede mult mai puţin acum.

Avea dreptate. Tăiase scurt majoritatea firelor albe şi le acoperise cu şuviţe negre. Barba mi se aranja şi ea frumos pe faţă. Am mormăit aprobator. Se auzi o bătaie în uşă.

— Lasă-le afară! strigă Starling.
Aşteptă câteva minute, apoi aduse înăuntru dejunul şi apa caldă. Se spălă şi-mi sugeră să-mi ascut bine cuţitul cât mănâncă. Am făcut ce mi-a spus, întrebându-mă, în timp ce ascuţeam lama, dacă mă simţeam măgulit sau iritat de faptul că-mi schimbase înfăţişarea. Începea să-mi amintească de Patience.
Veni mestecând şi-mi luă cuţitul din mână. Înghiţi, apoi spuse:
— Vreau să dau formă bărbii. Va trebui s-o întreţii, n-am de gând să te bărbieresc toată ziua, mă avertiză. Acum umezeşte-ţi bine faţa.
Mă cuprinse o agitaţie şi mai mare când începu să învârtă cuţitul, mai ales că lucra cu el pe la gât. Dar, când termină şi-mi dădu oglinda, am rămas uimit de schimbare. Îmi tăiase barba în aşa fel încât să-mi contureze numai maxilarul şi obrazul. Părul tuns drept deasupra frunţii îmi adâncea expresia ochilor. Cicatricea de pe obraz se vedea, însă urma linia mustăţii şi ieşea mai puţin în evidenţă. Mi-am mângâiat uşor barba, încântat că rămăsese atât de puţin din ea.
— Mă schimbă foarte mult, am remarcat.
— Arăţi mult mai bine. Mă îndoiesc că Dell sau Creece te-ar mai recunoaşte. Hai să scăpăm de astea.
Adună restul de păr, deschise fereastra şi-l aruncă în vânt, apoi închise geamul şi se şterse pe mâini.
— Mulţumesc, am spus stânjenit.
— Cu plăcere. Se uită prin cameră şi-i scăpă un oftat. O să-mi fie dor de patul ăsta.
Se apucă de împachetat cu repeziciune. Mă surprinse privind-o şi zâmbi.
— Când eşti menestrel rătăcitor, înveţi să împachetezi repede şi bine. Aruncă şi ultimul obiect în boccea, apoi o legă şi-o azvârli pe umăr. Aşteaptă-mă la scările din spate, îmi porunci, până mă duc să închei socotelile.
M-am supus, dar am stat cam mult după ea în frig şi-n vânt. În cele din urmă, apăru roşie în obraji, gata să înceapă ziua. Se întinse ca o pisică.
— O luăm pe-aici, îmi spuse.
Crezusem că va trebui să merg mai încet ca să ţină ritmul cu mine, dar ni se potriveau paşii. În timp ce părăseam cartierul

negustorilor şi ne îndreptam spre periferia de la nord, îmi aruncă o privire şi spuse:

— Arăţi altfel astăzi. Şi nu doar datorită tunsorii. Ai luat o hotărâre.

— Da, am recunoscut.

— Foarte bine, îmi zise şi mă luă călduros de braţ. Sper că te-ai hotărât să ai încredere în mine.

M-am uitat şi eu la ea, dar în tăcere. Râse şi rămase la braţul meu.

Străzile pavate cu lemn din cartierul negustorilor dispărură repede şi ne-am pomenit că trecem pe lângă şiruri de case înghesuite una într-alta, ca şi cum ar fi vrut să se ferească de frig. Vântul ne bătea aspru din faţă pe uliţele pietruite care, până la urmă, se transformară în poteci mocirloase ce duceau la mici gospodării. Drumul era brăzdat şi noroios din cauza ploilor din ultima vreme. Măcar în ziua aceea nu ploua, în ciuda mugetelor vântului.

— Mai avem mult de mers? am întrebat, într-un sfârşit.

— Nu sunt sigură. Pur şi simplu mă iau după ce mi-au spus alţii. Caută trei bolovani puşi unul peste altul la marginea drumului.

— De fapt, ce ştii despre contrabandiştii ăştia?

Ridică din umeri cam prea indiferentă.

— Că merg la munte când nimeni altcineva nu mai merge. Şi iau pelerini cu ei.

— Pelerini?

— Sau cum vrei tu să le spui.

— Se duc să se închine la altarul Edei, în Regatul Munţilor. Şi-au plătit drumul pe o barjă astă-vară, dar Garda Regală a confiscat toate barjele şi-a închis graniţele cu regatul. De atunci pelerinii sunt blocaţi în Lacul Albastru şi tot încearcă să găsească o cale de a-şi continua călătoria.

Am ajuns la cei trei bolovani suprapuşi şi la o potecă buruienoasă care străbătea o pajişte presărată cu pietre şi rugi şi înconjurată de un gard din stâlpi şi pietroaie. Câţiva cai păşteau amărâţi. Am observat curios că aparţineau unei rase de munte, mici şi pătaţi. O căsuţă se afla mai încolo, mult retrasă de la drum. Era clădită din piatră de râu şi mortar şi avea acoperiş din brazde de iarbă, la fel ca acaretul din spate. Din

horn se înălţa un fuior subţire, iute împrăştiat de vânt. Un bărbat stătea pe gard şi cioplea. Ridică ochii spre noi şi trase imediat concluzia că nu suntem periculoşi. Nu se legă de noi când am trecut pe lângă el şi ne-am îndreptat spre uşa căsuţei. Chiar în faţa ei, nişte porumbei graşi gângureau făloşi în porumbar. Starling bătu la uşă, dar îi răspunse un bărbat care apăru de după colţul casei. Avea păr castaniu aspru şi ochi albaştri şi purta haine de fermier. Căra o găleată plină-ochi cu lapte cald.

— Pe cine căutaţi? ne întrebă.

— Pe Nik, răspunse Starling.

— Nu cunosc niciun Nik.

Bărbatul deschise uşa şi intră în casă. Starling îl urmă curajoasă, eu, mai puţin încrezător. Aveam sabia la şold. Mi-am apropiat mâna de mâner, însă nu l-am atins. Nu voiam să provoc pe nimeni.

Înăuntru ardea focul. Fumul ieşea pe coş, dar scăpa şi în casă. Un băiat şi un ied pătat împărţeau o saltea de paie dintr-un colţ. Băiatul ne privi cu ochi albaştri mari, dar nu spuse nimic. De căpriori atârnau jamboane şi coaste afumate. Bărbatul duse găleata la o masă pe care o femeie tăia nişte rădăcini mari şi galbene. Aşeză găleata lângă ele şi se întoarse încet spre noi.

— Cred că aţi greşit casa. Încercaţi puţin mai jos. Nu la următoarea, acolo stă Pelf. Poate la cea de după ea.

— Vă mulţumim frumos. Aşa vom face.

Starling le zâmbi tuturor şi porni spre uşă.

— Vii, Tom? mă chemă.

Am salutat politicos din cap şi am urmat-o. Am ieşit din casă şi-am luat-o în sus, pe potecă. După ce ne-am îndepărtat binişor, am întrebat:

— Şi-acum ce facem?

— Nu sunt sigură. Din câte-am auzit, mergem la casa lui Pelf şi întrebăm de Nik.

— Din câte-ai auzit?

— Doar nu crezi că-i cunosc personal pe contrabandişti? Am fost la baia publică. Două femei stăteau de vorbă în timp ce se spălau. Făceau parte din grupul de pelerini aflaţi în drum spre Regatul Munţilor. Una se plângea că era ultima lor şansă să facă baie până cine ştie când, iar cealaltă zicea că nu-i pasă, dacă pleacă, în sfârşit, din Lacul Albastru. Pe urmă una i-a spus

celeilalte unde e locul de întâlnire cu contrabandiştii.

N-am mai zis nimic, dar probabil că se ghicea totul pe faţa mea, pentru că Starling mă întrebă indignată:

— Ai tu o idee mai bună? Ori îi găsim, ori nu.

— S-ar putea să-i găsim ca să ne pomenim cu gâturile tăiate.

— Atunci întoarce-te în oraş şi descurcă-te tu mai bine.

— Cred că, dacă am proceda aşa, bărbatul din spatele nostru s-ar convinge că suntem iscoade şi nu s-ar rezuma să ne urmărească. Hai să mergem la Pelf şi să vedem ce se întâmplă acolo. Nu, nu te uita în urmă.

Ne-am întors la drum şi am plecat spre ferma următoare. Vântul se înteţise şi prevestea zăpadă. Dacă nu-l găseam repede pe Nik, ne aştepta un drum lung, pe frig, înapoi în oraş.

Cineva se îngrijise odată de ferma aceea. Crescuseră mesteceni argintii de-o parte şi de alta a potecii. Acum aduceau cu nişte sperietoare de ciori, cu crengi lungi şi despuiate, cu coaja roasă de vânt. Câţiva, mai rezistenţi, îşi scuturau frunzele ca nişte bănuţi galbeni. Păşunea şi ogoarele întinse fuseseră îngrădite, însă nu păştea nicio turmă pe ele. Câmpia năpădită de buruieni rămăsese necultivată şi nu smulsese nimeni ciulinii de pe păşune.

— Ce s-a întâmplat cu pământul? am întrebat când am trecut pe lângă întinderea pustie.

— Ani la rând de secetă. Apoi o vară de incendii. Dincolo de fermele acestea, malul a fost cândva acoperit de păduri de stejar şi păşuni. Fermele de aici creşteau vaci de lapte. Dar mai încolo, caprele gospodarilor alergau pe pajiştile libere şi hărăgarii râmau pe sub stejari după ghindă. Am auzit că găseai vânat din belşug. Pe urmă au izbucnit focurile. Au ars mai mult de-o lună, nici nu puteai respira, şi malul râului s-a înnegrit de cenuşă. Nu s-au făcut scrum doar pădurile şi luncile sălbatice, scânteile zburătoare au aprins şi fânul de pe câmp, şi casele. După ani şi ani de secetă, râul rămăsese doar o panglică subţire. Nu aveai unde să te ascunzi de văpăi. Iar după foc au venit alte zile de arşiţă. Însă vânturile au purtat cu ele şi praful, şi cenuşa. Pâraiele s-au îmbâcsit. Atât a bătut vântul, până când, în sfârşit, s-au pornit ploile de toamnă. Toată apa pentru care s-a rugat lumea ani de zile a venit deodată. I-a potopit. Iar când s-au retras apele, a rămas ce vezi acum. Un sol pietros,

spălat de puhoaie.

— Am auzit şi eu despre asta.

O discuţie veche, cineva – să fi fost Chade? – îmi spusese că oamenii dădeau vina pe rege pentru toate, chiar şi pentru secetă şi incendii. Pentru mine nu însemnase mare lucru atunci, dar pentru fermieri trebuie să fi fost sfârşitul lumii.

Casa amintea de-o mână harnică şi vremuri bune. Avea două caturi, era din lemn, dar vopseaua se scorojise de mult. Obloanele erau închise bine la catul de sus. Am văzut două hornuri de-o parte şi de alta a acoperişului, dar unul stătea să cadă. Din celălalt ieşea fum. În faţa uşii, o fată mângâia porumbelul cenuşiu şi gras care i se cocoţase pe mână.

— Bună ziua, ne salută ea cu voce plăcută, când ne-am apropiat.

Purta o tunică de piele peste o cămaşă largă de lână, pantaloni, tot de piele, şi bocanci. I-am dat vreo doisprezece ani şi-am ghicit că se înrudeşte cu locuitorii din casa cealaltă după culoarea ochilor şi-a părului.

— Bună ziua, îi răspunse Starling. Îl căutăm pe Nik.

Fata scutură din cap.

— N-aţi nimerit bine. Nu-i niciun Nik aici. Asta-i casa lui Pelf. Poate că ar trebui să căutaţi mai jos.

Ne zâmbi. Pe faţa ei am citit doar uimire. Starling îmi aruncă o privire nesigură. Am luat-o de braţ.

— Am fost îndrumaţi prost. Hai să ne întoarcem în oraş şi să încercăm altă dată.

În clipa aceea nu speram altceva decât să scăpăm de-acolo teferi.

— Dar… protestă Starling derutată.

Am avut un moment de inspiraţie.

— Sst! Am fost avertizaţi că pe oamenii aceştia nu trebuie să-i iei în zeflemea. Pasărea trebuie să se fi rătăcit ori a prins-o şoimul. Nu mai e nimic de făcut astăzi aici.

— O pasăre? se grăbi fata să întrebe cu glas piţigăiat.

— Un porumbel, atâta tot. La revedere! Am cuprins-o cu braţul pe Starling şi-am răsucit-o ferm. N-am vrut să te deranjăm.

— Al cui porumbel?

M-am uitat în ochii fetei.

— Al unui prieten de-al lui Nik. Lasă, nu-ţi face griji. Hai, Starling.

— Staţi! strigă fata. Fratele meu e în casă. Poate că-l cunoaşte el pe Nik ăsta.

— Nu vreau să-l deranjez.

— Niciun deranj.

Porumbelul îşi deschise aripile când fata arătă cu mâna spre uşă.

— Haideţi înăuntru să vă încălziţi puţin.

— E o zi friguroasă, am recunoscut. M-am întors către cioplitor tocmai când se ivea din spatele şirului de mesteceni. Poate că ar trebui să intrăm cu toţii.

— Poate, spuse fata şi zâmbi când văzu stinghereala celui care ne urmărea.

Am intrat într-un coridor gol. Podeaua din lemn, frumos incrustată, era roasă şi nu mai fusese unsă de multă vreme. Spaţiile mai deschise la culoare de pe perete arătau unde atârnaseră cândva tablouri şi tapiserii. Un şir de trepte duceau la etaj. Nu se vedea nicio lumină, în afară de cea care pătrundea prin ferestrele groase. Nu bătea vântul, dar nici prea cald nu era.

— Aşteptaţi aici, ne spuse fata şi intră într-o cameră din dreapta, închizând bine uşa după ea.

Starling stătea puţin prea aproape de mine decât aş fi vrut. Cioplitorul ne privea inexpresiv. Ea deschise gura să spună ceva, dar i-am făcut semn să tacă. Vru să mă ia de braţ. M-am prefăcut că mă jenează bocancul şi m-am aplecat să-l aranjez. Când m-am îndreptat de spate, m-am răsucit şi-am trecut-o pe Starling în stânga mea. Mă prinse imediat de braţ. Uşa se deschise după multă vreme. Apăru un bărbat înalt, cu păr castaniu şi ochi albaştri, îmbrăcat în piele, ca fata. La centură îi atârna un cuţit foarte lung. Fata se ivi în spatele lui, bosumflată. O mustrase, aşadar. Bărbatul se încruntă la noi şi ne întrebă:

— Care-i treaba?

— Greşeala mea, domnule, am răspuns pe dată. Căutam pe cineva numit Nik, dar e limpede că am greşit casa. Ne cerem iertare, domnule.

Bărbatul vorbi şovăitor:

— Un prieten de-al meu are un verişor pe nume Nik. I-aş

putea transmite un mesaj de la voi, să zicem.

Am strâns-o pe Starling de mână ca să tacă.

— Nu, nu, n-am vrea să te deranjăm. Dacă nu cumva ne poţi spune unde îl găsim pe Nik.

— I-aş putea transmite un mesaj, se oferi bărbatul a doua oară, deşi altceva trăda glasul lui.

Mi-am scărpinat barba şi-am chibzuit puţin.

— Am un prieten al cărui văr a vrut să trimită un lucru pe malul celălalt al râului. Auzise că Nik ar şti pe cineva care să i-l ducă. Prietenul i-a promis vărului său că va trimite o pasăre, ca să-l anunţe pe Nik că venim. Pentru bani, desigur. Asta a fost tot, o problemă neînsemnată.

Bărbatul încuviinţă uşor din cap.

— Am auzit că sunt oameni pe-aici care fac astfel de lucruri. E-o treabă primejdioasă, da, o trădare. Ar plăti cu capul dacă i-ar prinde Garda Regală.

— Aşa este, l-am aprobat imediat. Dar mă îndoiesc că vărul prietenului meu ar face afaceri cu oameni care se lasă prinşi. De-asta voia să vorbească cu Nik.

— Şi cine v-a trimis aici să-l căutaţi pe Nik ăsta?

— Am uitat, am spus indiferent. Mă tem că mă pricep foarte bine să uit numele altora.

— Zău? întrebă gânditor bărbatul. Aruncă o privire spre sora lui şi mişcă scurt din cap. Vreţi un pic de rachiu?

— Ne-ar pica tare bine.

Am reuşit să-mi scot braţul dintr-al lui Starling când am intrat în cameră. După ce se închise uşa, ea oftă la căldura plăcută. Pe cât de gol fusese coridorul, pe atât de plină era încăperea. Pe podea se întindeau covoare, iar pe pereţi atârnau tapiserii. Masa grea de stejar sprijinea un sfeşnic în formă de creangă, cu lumânări albe. Un foc ardea în căminul uriaş, în faţa căruia scaunele fuseseră aşezate într-un semicerc. La ele ne pofti gazda. Luă sticla cu rachiu de pe masă când trecu pe lângă ea.

— Adu nişte ceşti, îi ceru fetei cu glas poruncitor.

Ea nu se arătă jignită. I-am dat fratelui ei cam douăzeci şi cinci de ani. Fraţii mai mari nu sunt cei mai blânzi eroi. Fata îi dădu porumbelul cioplitorului şi-i făcu semn să iasă înainte de a pleca după ceşti.

— Aşa. Şi ce spuneai?

— De fapt, tu spuneai ceva, i-am amintit eu.

Se făcu linişte când se întoarse fata cu ceştile. Bărbatul ni le împărţi pe măsură ce le umplu şi am ciocnit toţi patru:

— În sănătatea regelui Regal!

— În sănătatea regelui meu, am propus, apoi am băut.

Rachiul era de calitate, Burrich l-ar fi apreciat.

— Regelui Regal i-ar plăcea să-i vadă pe cei ca prietenul nostru Nik atârnând în ştreang, sugeră bărbatul.

— Sau luptând în arena lui. Am oftat uşor. E o încurcătură la mijloc. Pe de-o parte, regele Regal îi ameninţă viaţa. Pe de alta, dacă nu s-ar fi interzis negoţul cu Regatul Munţilor, din ce-ar fi trăit Nik? Am auzit că de gospodăria familiei lui s-a ales praful.

Bărbatul înclină din cap compătimitor.

— Bietul Nik. Trebuie să trăiască şi el din ceva.

— Aşa cum spui, l-am aprobat. Şi, câteodată, pentru a supravieţui, trebuie să treacă râul, chiar dacă regele i-o interzice.

— Serios? Păi, asta-i cu totul altceva decât să trimită ceva pe malul celălalt.

— Nu chiar. Dacă Nik se pricepe la treaba asta, n-ar trebui să-l coste una mai mult decât cealaltă. Şi am auzit că se pricepe de minune.

— E cel mai bun, şopti fata cu mândrie.

Fratele ei îi aruncă o privire ameninţătoare.

— Şi ce-ar avea de oferit bărbatul ăsta ca să treacă apa? întrebă el cu glas scăzut.

— Ce-ar avea de oferit i-ar oferi direct lui Nik, am răspuns eu, tot mai încet.

Câteva clipe, bărbatul studie flăcările din cămin. Apoi se ridică şi-mi întinse mâna.

— Nik Holdfast[10]. Sora mea, Pelf.

— Tom, m-am prezentat.

— Starling, spuse şi prietena mea.

Nik ridică ceaşca.

— Pentru târgul pe care-l discutăm, propuse el şi am băut iar cu toţii. Se aşeză şi întrebă imediat: Vrei să vorbim deschis?

Am încuviinţat.

10„Strângere fermă” (n. tr.).

— Cât de deschis se poate. Am auzit că treci un grup de pelerini peste graniţă, în Regatul Munţilor. Vrem să ne duci şi pe noi.

— Pentru acelaşi preţ, interveni calmă Starling.

— Nik, mie nu-mi place treaba asta, se vârî Pelf în vorbă pe neaşteptate. Cuiva i-a umblat gura. Ţi-am zis că nu trebuia să fim de acord cu primul lot. De unde ştim că…

— Gura. Eu sunt cel care-şi asumă riscurile, deci eu hotărăsc ce fac şi ce nu fac. Tu n-ai altă treabă decât să stai aici şi să te ocupi de gospodărie cât sunt eu plecat. Şi vezi să nu-ţi umble şi ţie gura. Se întoarse către mine. Un galben de fiecare, avans. Încă unul pe malul celălalt. Şi încă unul la graniţa cu Regatul Munţilor.

— O! Preţul era exagerat. Nu putem…

Starling îşi înfipse unghiile în încheietura mea. Mi-am ţinut gura.

— Nu mă vei convinge niciodată că pelerinii ţi-au plătit atâta, rosti ea calmă.

— Au caii şi căruţele lor. Şi provizii de hrană. Nik lăsă capul pe-o parte. Dar voi păreţi a fi oameni care călătoresc numai cu ce-au pe ei.

— Şi suntem mult mai uşor de ascuns decât o căruţă trasă de cai. Îţi dăm un galben acum şi unul la graniţa cu Regatul Munţilor. Pentru amândoi, îi oferi Starling.

Nik se propti de spătarul scaunului şi cugetă câteva momente. Ne mai turnă rachiu.

— Nu-i destul, spuse el cu părere de rău. Dar bănuiesc că mai mult nu aveţi.

Nu aveam nici atât. Am sperat că are Starling.

— Du-ne pe malul celălalt pe banii ăştia, am spus. De acolo, ne descurcăm singuri.

Starling îmi trase un picior pe sub masă. Vorbi de parcă mi s-ar fi adresat numai mie.

— Îi duce pe ceilalţi până la graniţă şi dincolo de ea. Putem şi noi să mergem cu ei până acolo. Se răsuci spre Nik. Va trebui să ne duci pe toţi până la munte.

Nik sorbi din rachiu. Oftă apoi adânc.

— Să văd banii, dacă nu vă supăraţi, înainte de a încheia târgul.

Am schimbat priviri cu Starling.

— Am vrea să vorbim puţin între noi, spuse ea cu glas liniştit. Dacă nu te superi.

Se ridică şi, prinzându-mă de mână, mă trase într-un colţ.

— Nu te-ai mai târguit niciodată? mă întrebă ea în şoaptă. Dai prea mult şi cedezi prea uşor. Câţi bani ai, de fapt?

Drept răspuns, mi-am golit săculeţul în palmă. Ea socoti monedele iute ca o coţofană la furat de grăunţe. Le cântări în palmă cu aer de cunoscătoare.

— Prea puţin. Credeam că ai mai mult. Ce-i aia?

Atinse cu degetul cercelul lui Burrich. L-am strâns în palmă înainte să mi-l ia.

— Ceva foarte important pentru mine.

— Mai important decât viaţa ta?

— Nu chiar, am recunoscut, dar aproape. L-a purtat tatăl meu, o vreme. Mi l-a dat un prieten bun de-al lui.

— Ei, dacă trebuie să te desparţi de el, mă voi asigura că n-o vei face pe degeaba.

Fără altă vorbă, se întoarse la Nik. Se aşeză, sorbi restul de rachiu dintr-o înghiţitură şi mă aşteptă. După ce m-am aşezat şi eu, i se adresă gazdei:

— Îţi dăm toţi banii pe care-i avem acum. Nu-i aşa de mult cât ceri. Dar la graniţă îţi voi da şi bijuteriile mele. Inele, cercei, tot ce am. Ce zici?

Nik clătină din cap.

— Nu-i destul. Eu risc să atârn în ştreang.

— Ce rişti? Dacă te descoperă cu pelerinii, te spânzură oricum. Banii de la ei compensează deja riscul pe care ţi-l asumi. Noi nu creştem primejdia, doar povara, şi sunt sigură că pe ea putem s-o acoperim.

Nik scutură iar din cap a şovăială. Starling se răsuci spre mine şi întinse palma.

— Arată-i-l, îmi ceru.

Mai să mi se facă rău când am deschis săculeţul şi-am scos cercelul.

— Acest giuvaier nu pare cine ştie ce la prima vedere, am rostit. Dacă nu ştii despre ce e vorba. Eu ştiu. Ştiu ce am şi cât merită. Merită toate necazurile pe care le-ai avea din cauza noastră.

Am culcat în palmă plasa fină de argint care învelea safirul. Pe urmă am prins cercelul de agăţătoare şi l-am ţinut în faţa flăcărilor vesele.

— Valoros nu e doar argintul ori safirul, ci şi lucrătura. Priveşte cât de subţire e plasa de argint, cât de migălos e lucrată.

Starling atinse giuvaierul cu vârful degetelor.

— A fost cândva al viitorului regele Chivalry, preciza ea pe un ton respectuos.

— Banii se cheltuiesc mai uşor, comentă Nik.

Am ridicat din umeri.

— Dacă vrei să ai numai bani de cheltuit, atunci ai dreptate. Uneori, a deţine un obiect îţi aduce o satisfacţie mai mare decât banii din buzunar. Când cercelul va fi al tău, dacă vei dori, îl vei putea vinde. Dacă aş încerca să-l vând eu acum, în pripă, aş obţine numai o parte din cât valorează. Dar un om cu legăturile tale, şi cu timp suficient să se târguiască, ar putea primi mult peste patru galbeni pe el. Totuşi, dacă preferi, m-aş putea întoarce în oraş şi…

Ochii lui Nik străluciră de lăcomie.

— Îl iau, cedă el.

— De cealaltă parte a râului, i-am precizat.

Mi-am pus cercelul în ureche, ca să-l vadă de câte ori se uită la mine, şi-am continuat pe un ton cât se poate de oficial:

— Te angajezi să ne duci pe amândoi în siguranţă pe malul celălalt al râului. Când ajungem acolo, cercelul e al tău.

— Şi asta-i toată plata noastră, adăugă Starling calm. Dar îţi lăsăm banii noştri până atunci. Chezăşie.

— De acord. Să pecetluim învoiala.

Ne-am strâns mâinile.

— Când plecăm? am vrut să aflu.

— Când ne îngăduie vremea, spuse Nik.

— Mâine ar fi mai bine.

Se ridică încet.

— Mâine, zici? Ei, dacă mâine e vreme bună, atunci mâine plecăm. Acum mai am de rezolvat nişte treburi, aşa că voi să mă iertaţi. Dar Pelf se va ocupa de voi.

Am crezut că trebuie să ne întoarcem în oraş, dar Starling se târgui cu Pelf, cântecele ei pentru cina noastră şi pentru o

cameră peste noapte. Nu mă simţeam în largul meu să dorm printre străini, dar mi-am zis că e mai sigur decât drumul înapoi. Deşi bucatele pregătite de Pelf nu erau la fel de gustoase ca acelea de la han cu o seară înainte, tot mi-au plăcut mai mult decât supa de cartofi cu ceapă. Am mâncat felii groase de jambon afumat, sos de mere şi o prăjitură cu fructe, seminţe şi mirodenii. Pelf ne-a adus bere ca să ne alunece mai bine mâncarea pe gât şi s-a aşezat şi ea la masă, vorbind de una-alta. Când am terminat, Starling îi cântă două cântece, dar eu de-abia îmi ţineam ochii deschişi. Am cerut să mi se arate camera, iar cântăreaţa spuse că şi ea e obosită.

Pelf ne conduse într-o cameră deasupra celei bogat mobilate a lui Nik. Fusese foarte frumoasă cândva, dar nu credeam să mai fi locuit cineva în ea de ani de zile. Fata aprinsese focul, dar tot era frig şi aerul mirosea a stătut. Patul imens, cu saltea de pene, era protejat de draperii prăfuite. Starling strâmbă din nas şi, imediat ce plecă Pelf, întinse păturile de pe el pe-o banchetă şi-o mută lângă foc.

— În felul acesta, se aerisesc şi se încălzesc deodată, îmi explică ea, cu un aer cunoscător.

Eu trăsesem zăvorul şi cercetasem încuietorile de la fereastră şi obloanele. Păreau sigure. Eram prea obosit ca să mai spun ceva. Mi-am zis că mă moleşise berea băută după rachiu. Am tras un scaun şi-am blocat cu el uşa, sub privirile distrate ale lui Starling. Apoi m-am dus lângă foc, m-am cuibărit pe bancheta acoperită de pături şi mi-am întins picioarele la căldură. Mi-am scos bocancii ajutându-mă cu degetele de la picioare. Mâine voi fi pe drum către Regatul Munţilor…

Starling veni şi se aşeză lângă mine. La început, nu zise nimic. Apoi ridică un deget şi se jucă cu cercelul.

— Chiar a fost al lui Chivalry?

— O vreme.

— Şi ai renunţat la el ca să ajungi în Regatul Munţilor. El ce-ar spune?

— Habar n-am. Nu l-am cunoscut. Am scos un oftat neaşteptat. Din câte povesteşte lumea, a ţinut foarte mult la fratele lui mai mic. Nu cred că mi-ar purta pică dacă l-aş da ca să ajung la Verity.

— Atunci mergi, într-adevăr, să-l cauţi pe regele tău.

— Bineînţeles. N-am reuşit să-mi înăbuş căscatul. Nu mai avea rost să neg. Nu cred că a fost înţelept să pomeneşti de Chivalry în faţa lui Nik. Ar putea face legătura cu mine. M-am întors cu faţa la Starling. De-abia îi vedeam trăsăturile. Dar mi-e prea somn ca să-mi pese, am adăugat.

— Nu eşti obişnuit cu mugurul-extazului, râse ea.

— N-am tras pe nas droguri în seara asta.

— Erau în prăjitură. Ţi-a zis fata că-i cu mirodenii.

— La asta s-a referit?

— Da. Asta înseamnă mirodenie în Farrow.

— Aha. În Buck înseamnă ghimbir. Sau lămâie.

— Ştiu. Se sprijini de mine şi oftă. N-ai încredere în ei, nu-i aşa?

— Normal că nu. Ei n-au încredere în noi. Dacă noi am avea încredere în ei, nu ne-ar respecta. Ne-ar lua drept nişte naivi, nişte prostovani care aduc necazuri pe capul contrabandiştilor pentru că le merge gura prea mult.

— Dar ai dat mâna cu Nik.

— Da. Şi cred că se va ţine de cuvânt. În măsura în care va putea.

Am tăcut amândoi, cugetând la cele vorbite. Îmi sărise somnul. Starling şedea tot lângă mine.

— Eu mă culc, mă anunţă ea.

— Şi eu.

Mi-am luat o pătură şi m-am învelit.

— Nu fi caraghios. Patul ăla e destul de mare pentru patru oameni. Dormi în el cât mai poţi, n-o să mai găseşti altul prea curând.

N-a fost nevoie să insiste. Salteaua de pene era pufoasă, chiar dacă mirosea a mucegai. Ne-am împărţit păturile. Ştiam că trebuie să fiu prudent, însă rachiul şi mugurul-extazului îmi moleşiră voinţa. Am căzut într-un somn adânc.

M-am trezit spre dimineaţă, cu un braţ peste mine. Focul se stinsese şi se făcuse frig. Starling se mişcase în somn şi se lipise de spatele meu. Am vrut să mă trag la o parte, dar îmi era cald şi bine. Îi simţeam respiraţia plăcută în ceafă. Mirosul nu era de parfum, făcea parte din ea. Am închis ochii, nemişcat. Molly. Dorul mă săgeta ca o durere. Am strâns din dinţi. M-am forţat să adorm. Mare greşeală.

Bebeluşul plângea. Plângea întruna. Molly era în cămaşă de noapte, cu o pătură peste umeri. Arăta trasă la faţă în lumina focului, legănând copilul în braţe. Îi cântă, iar şi iar, un cântecel, până uită melodia, întoarse capul încet spre uşă când o deschise Burrich.

— Pot să intru? murmură el.

Molly îl pofti cu un semn din cap.

— De ce eşti treaz la ora asta? îl întrebă cu glas obosit.

— Am auzit-o plângând de afară. E bolnavă?

Se duse la foc şi-l aţâţă. Mai aruncă un vreasc, apoi se aplecă şi cercetă chipul bebeluşului.

— Nu ştiu. Nu se mai opreşte din plâns. Nici să sugă nu vrea. Nu ştiu ce-i cu ea.

În glasul lui Molly, care nici să plângă nu mai putea, se ghicea disperarea. Burrich se întoarse cu faţa la ea.

— Lasă-mă s-o ţin şi eu în braţe. Tu du-te şi întinde-te puţin, altfel vă îmbolnăviţi amândouă. Nu poţi să stai trează în fiecare noapte.

Molly îl privi nedumerită.

— Vrei să ai grijă de ea? Chiar vrei?

— De ce nu? rosti Burrich ironic. Tot nu pot să dorm dacă plânge.

Molly se ridică anevoie, de parcă ar fi durut-o spatele.

— Încălzește-te mai întâi. O să fac un ceai.

Drept răspuns, el îi luă fetiţa din braţe.

— Nu, du-te-n pat. N-are rost să stăm toţi treji.

Molly nu reuşi să înţeleagă.

— Chiar nu te deranjează dacă mă culc?

— Nu, culcă-te, ne descurcăm noi. Hai, du-te.

Burrich aranjă pătura şi apoi îşi propti fetiţa de umăr. Părea foarte mică în palmele lui arse de soare. Molly merse în capătul celălalt al camerei. Se întoarse către Burrich, dar el se uita la copil.

— Linişteşte-te. Hai, linişteşte-te.

Molly se urcă în pat şi se acoperi cu păturile. Burrich nu se aşeză. Rămase în faţa căminului, legănându-se uşor pe picioare, în timp ce mângâia copilul pe spate.

— Burrich, îl strigă Molly încet.

— Da? Nu se întoarse spre ea.

— N-are rost să dormi în hambar pe vremea asta. Ar trebui să te muţi în casă peste iarnă şi să dormi lângă foc.

— Păi... Nu-i chiar atât de frig acolo. Depinde cum eşti obişnuit, ştii?

Se lăsă liniştea.

— Burrich. M-aş simţi mai în siguranţă dacă ai fi mai aproape de mine, stărui Molly cu glas plăpând.

— Păi... Atunci cred că mă mut. Dar în noaptea asta nu trebuie să te temi de nimic. Culcă-te. Culcaţi-vă amândouă.

L-am văzut plecând capul şi atingând uşor cu buzele creştetul copilului. Începu să-i îngâne un cântec. Am încercat să ascult cuvintele, dar glasul lui era prea gros şi nu înţelegeam nici în ce limbă sunt. Plânsetul bebeluşului se auzi tot mai stins. Burrich se plimbă cu el prin cameră, înainte şi înapoi, prin faţa căminului. Am rămas cu Molly, care îl privi şi ea, până când o adormi vocea lui mângâietoare. După aceea n-am mai visat decât un lup singuratic, alergând, alergând la nesfârşit. Era la fel de singur ca şi mine.

15

KETTLE

Regina Kettricken purta în pântece copilul lui Verity când a fugit de prinţul Regal şi s-a întors în Regatul Munţilor. Unii au criticat-o, spunând că, dacă ar fi rămas în Buck şi i-ar fi forţat mâna lui Regal, copilul s-ar fi născut acolo în siguranţă. Dacă ar fi procedat aşa, poate ar fi sprijinit-o întreg castelul Buckkeep, poate regatul Buck ar fi luptat mai unit împotriva piraţilor Străini, poate ducatele de coastă şi-ar fi sporit eforturile, dacă ar fi avut o regină la Buck. Aşa spun unii.

Părerea generală a celor care locuiau în castelul Buckkeep pe vremea aceea şi cunoşteau în amănunt politica internă a domniei Farseer era foarte diferită. Absolut toţi credeau că şi Kettricken, şi copilul ei nenăscut ar fi devenit victimele trădărilor şi-ale ticăloşiilor. Se poate dovedi că, şi după ce regina Kettricken a fugit de la Buckkeep, cei care-l susţineau pe Regal la tron au făcut tot ce le-a stat în putinţă ca s-o discrediteze, zicând chiar că pruncul din pântecele ei nu era al lui Verity, ci fusese zămislit cu nepotul lui bastard, FitzChivalry.

Indiferent ce presupuneri s-ar face despre ce s-ar fi întâmplat dacă regina Kettricken ar fi rămas la Buckkeep, toate ar fi speculaţii inutile. Conform adevărului istoric, ea credea că pruncul ei ar avea cele mai mari şanse să supravieţuiască numai dacă venea pe lume în Regatul Munţilor, atât de drag ei. S-a întors acolo şi ca să-l găsească pe Verity şi să-l urce din nou pe tron. Cu toate acestea, eforturile ei i-au adus numai suferinţă. A descoperit locul în care tovarăşii lui înfruntaseră agresori neidentificaţi. Rămăşiţele neîngropate nu erau decât oase împrăştiate şi nişte zdrenţe ude şi murdare, lăsate în urmă de

animalele care le mâncaseră leşurile. Printre acestea însă a găsit mantia albastră purtată de Verity când îl văzuse ultima oară şi cuţitul său. S-a întors la reşedinţa regală din Jhaampe şi l-a jelit pe soţul ei mort.

Mai tulburător pentru ea a fost că, luni de zile după aceea, a primit rapoarte că oameni în uniforma gărzii lui Verity au fost văzuţi în munţii de dincolo de Jhaampe. Soldaţii fuseseră zăriţi rătăcind, câte unul, în satele de la munte. Nu prea voiau să intre în vorbă cu sătenii şi, deşi arătau ca vai de ei, refuzau să primească ajutor şi mâncare. Fără excepţie, cei care i-au zărit i-au descris drept „jalnici” şi „vrednici de milă”. Unii din ei se strecurau în Jhaampe când şi când. N-au fost în stare să răspundă coerent întrebărilor lui Kettricken despre Verity şi despre ce se întâmplase cu el. Nici măcar nu şi-au amintit când se despărţiseră de el sau în ce împrejurări. Toţi erau obsedaţi să se întoarcă în Buckkeep.

Cu timpul, regina a ajuns să creadă că Verity şi garda lui fuseseră atacaţi nu numai fizic, ci şi cu vrăji. Agresorii care trăseseră cu arcul şi loviseră cu sabia, precum şi falsul grup de iniţiaţi care le descurajase şi le buimăcise pe gărzi, lucrau pentru fratele lui mai mic, prinţul Regal, presupunea regina. Acesta era motivul urii ei nestăvilite faţă de cumnatul său.

M-au trezit nişte bătăi în uşă. Am strigat un răspuns când m-am ridicat în capul oaselor, buimac şi înfrigurat.

— Plecăm într-o oră! se auzi din spatele uşii.

Am ieşit din învălmăşeala de pături şi îmbrăţişarea somnoroasă a lui Starling. Mi-am găsit bocancii, m-am încălţat, apoi mi-am pus mantaua. Mi-am strâns-o bine pe corp împotriva aerului rece. Starling nu făcu decât să se cuibărească în locul meu. M-am aplecat peste pat.

— Starling?

Neprimind răspuns, am scuturat-o uşor.

— Starling! Plecăm în mai puţin de-un ceas. Scoală-te!

Oftă adânc.

— Du-te tu înainte. Vin şi eu imediat.

Se ghemui mai adânc sub pături. Am ridicat din umeri şi-am lăsat-o acolo.

Jos, în bucătărie, Pelf ţinea un munte de clătite la cald, lângă

foc. Îmi oferi o farfurie cu unt şi miere, pe care am acceptat-o cu mare bucurie. Casa, atât de liniştită cu o seară înainte, gemea de lume. După cât de bine semănau oamenii între ei, am dedus că erau toţi rude. Băiatul cu iedul stătea pe un taburet lângă masă şi-i dădea animalului bucăţi de clătită. L-am surprins de câteva ori că se holbează la mine. Când i-am zâmbit, a făcut nişte ochi cât cepele. S-a ridicat cu o mutră serioasă şi-a plecat cu farfurie cu tot şi cu iedul ţopăind după el.

Nik traversă bucătăria într-o manta de lână neagră fluturându-i pe la gambe, pătată cu fulgi de zăpadă, îmi aruncă o privire în trecere.

— Gata de drum?

Am încuviinţat în tăcere.

— Bine. Îmbracă-te gros. Viscolul de-abia începe. Zâmbi larg. O vreme numai bună de călătorit pentru tine şi pentru mine.

Nu mă aşteptasem să mă încânte călătoria. Terminasem dejunul înainte de-a coborî Starling. Când apăru în bucătărie, mă lăsă mască. Crezusem că va fi somnoroasă, dar era proaspătă şi voioasă, roşie în obraji, cu gura deschisă a râs. Schimba replici înţepătoare cu un bărbat şi nu-l lăsa nici să respire. Nu ezită, ci-şi puse o porţie generoasă din toate. Probabil îmi sesiză figura uimită când ridică ochii de la farfuria goală.

— Menestrelii ştiu că trebuie să mănânce bine când li se oferă mâncare, îmi spuse, întinzând ceaşca spre mine.

Bea bere la micul dejun. I-am turnat din ulciorul de pe masă. Tocmai lăsase halba jos cu un oftat, când Nik intră furtunos în bucătărie. Mă văzu şi se opri la jumătatea pasului.

— Ăăă… Tom. Ştii să mâni calul?

— Sigur că da.

— Bine?

— Destul de bine.

— Perfect, atunci suntem gata de plecare. Trebuia să-l mâne vărul meu, Hank, dar tuşeşte din toţi rărunchii, a răcit peste noapte. Nevasta nu-l lasă să plece. Dar, dacă tu ştii să mâni căruţa…

— … se aşteaptă să-i scazi din preţ, interveni brusc Starling. Dacă mână un cal de-al tău, nu mai trebuie să plătească pentru al lui. Şi nici pentru ce-ar fi mâncat vărul tău.

Nick fu luat prin surprindere. Îşi plimbă privirea de la Starling

la mine.

— Aşa ar fi cinstit, am remarcat eu, reţinându-mi zâmbetul.

— Voi face să fie aşa, cedă el şi părăsi grabnic bucătăria.

Se întoarse în scurtă vreme.

— Femeia zice că vrea să te încerce. E căruţa ei, ştii.

Încă nu se luminase. Torţele fâlfâiau în vânt şi zăpadă. Lumea se foia de colo-colo, cu glugile îndesate pe cap şi cu mantalele strânse pe lângă trup. Am văzut patru căruţe trase de cai. Într-una erau vreo cincisprezece călători. Se înghesuiau unii într-alţii, cu boccelele în poală, cu capul plecat, să nu-i bată vântul în faţă. O femeie îmi aruncă o privire temătoare. De ea se sprijinea un copil. M-am întrebat de unde veniseră toţi. Doi bărbaţi urcară un butoi în ultima căruţă, apoi traseră o pânză peste întreaga încărcătură.

În spatele căruţei pline era o şaretă. O bătrânică îmbrăcată în negru din cap până-n picioare stătea ţeapănă pe banchetă. Se înfofolise bine în manta, pe sub glugă şi fular, şi-şi trăsese o pătură peste genunchi. Mă scrută cu ochii negri când am dat ocol calului, o iapă pestriţă. Nu-i plăcea vremea şi-o strângea hamul. I l-am lărgit cât am putut, convingând-o să aibă încredere în mine. Când am terminat, am ridicat ochii şi-am văzut că femeia mă urmărea îndeaproape. Părul care-i ieşea pe sub glugă lucea a negru, însă nu doar zăpada îi încărunţise şuviţele albe din el. Îşi ţuguie buzele, dar tăcu şi atunci când mi-am aşezat bocceaua sub banchetă. Am salutat-o când m-am aşezat lângă ea şi-am apucat hăţurile.

— Cred că eu sunt cel care va mâna şareta dumneavoastră, am anunţat-o pe un ton prietenos.

— Crezi? Nu ştii?

Mă sfredeli din priviri.

— Hank s-a îmbolnăvit. Nik m-a întrebat dacă vreau să mân iapa. Mă cheamă Tom.

— Nu-mi plac schimbările. Mai ales cele din ultima clipă. Schimbările arată că n-ai fost pregătit de plecare de la bun început şi că acum eşti şi mai puţin pregătit.

Mi-am dat seama de ce se îmbolnăvise Hank peste noapte.

— Mă cheamă Tom, m-am prezentat a doua oară.

— Mi-ai mai spus, mă anunţă şi scrută ninsoarea deasă. Excursia asta a fost o idee foarte proastă, rosti, dar nu pentru

mine. Şi n-o să iasă nimic bun din ea. Îmi dau seama de pe-acum. Îşi frecă mâinile înmănuşate în poală. Afurisitele astea de oase bătrâne, se răţoi, tot cu ochii la fulgi. Dacă nu m-ar durea, n-aş avea trebuinţă de unul ca tine. De nimeni n-aş avea.

Nu ştiam ce să-i spun, dar mă salvă Starling. Îşi opri calul în dreptul meu.

— Uite ce mi-au dat să călăresc, mă provocă ea.

Calul îşi scutură coama neagră şi-şi dădu ochii peste cap, cerându-mi parcă să mă uit la ce-i era dat să ducă în spate.

— Mie mi se pare un cal bun. E rasă de munte. Toţi sunt aşa. Dar te va purta o zi întreagă. Şi are o fire blândă.

Starling se încruntă.

— I-am spus lui Nik că, pentru cât plătim, mă aşteptam la un bidiviu adevărat.

Nik trecu pe lângă noi în clipa aceea. Calul lui nu era mai mare decât al lui Starling. Se uită la ea şi întoarse imediat privirea, ca şi cum s-ar fi temut de limba ei ascuţită.

— Haideţi să plecăm, ni se adresă el cu voce domoală, şoptită. E mai bine să nu vorbiţi şi să vă ţineţi aproape de căruţa din faţă. Pe viscol e mai uşor să vă pierdeţi decât aţi crede.

În ciuda glasului moale, porunca îi fu ascultată imediat. Nimeni nu strigă ordine, nici nu-şi luă rămas-bun cu voce tare. Căruţele din faţa noastră porniră agale. Am scuturat frâiele şi-am urnit iapa. Fornăi dezaprobator, dar ţinu ritmul. Înaintam în tăcere, printr-o perdea de ninsoare nesfârşită. Poneiul lui Starling trase de zăbală până când călăreaţa îi dădu frâu liber şi-l lăsă să meargă la trap până la caii din faţa grupului. Eu am rămas singur cu bătrâna taciturnă.

Am descoperit în curând că Nik nu se înşelase în privinţa vremii. Răsări soarele, dar ninsoarea căzu în continuare atât de deasă, încât lumina căpătă culoarea laptelui. Omătul învolburat sclipea ca sideful. Te ameţea şi-ţi obosea ochii. Călătoream parcă printr-un tunel alb nesfârşit şi ne călăuzeam numai după capătul căruţei din faţă.

Nik nu ne conduse pe drumul obişnuit. Căruţele noastre străbătură scârţâind câmpia îngheţată. Ninsoarea deasă ne acoperi imediat urmele. Nimeni n-ar fi zis că am trecut pe-acolo. Am mers de-a curmezişul ţinutului până după prânz; călăreţii descălecau, dădeau la o parte gardurile şi apoi le ridicau la loc

în urma noastră. La un moment dat, am desluşit o fermă prin vârtejurile de zăpadă, însă fără lumină la ferestre. Nu mult după prânz, ni s-a dat la o parte din cale ultimul gard. Scârţâind şi hurducăind, am părăsit câmpia şi-am ajuns pe o cărare care fusese cândva un drum. Singurele urme de pe ea erau cele pe care le lăsam noi, dar şi pe acelea le acoperea imediat ninsoarea.

Tot drumul, tovarăşa mea stătuse posacă şi tăcută ca zăpada însăşi. Când şi când, o studiam cu colţul ochiului. Privea drept înainte, zgâlţâită de căruţă. Îşi freca întruna mâinile în poală, ca şi cum ar fi durut-o. Neavând cu ce să-mi trec vremea, am spionat-o. Era din Buck, fără doar şi poate. I se ghicea în vorbă accentul de acasă, deşi îmblânzit de atâtea călătorii pe alte meleaguri. Baticul era lucrat în Statele Chalced, dar broderie ca aceea de la tivul mantalei sale, negru pe negru, nu mai văzusem.

— Eşti cam departe de casă, băiete, rosti ea pe neaşteptate.

Vorbea privind tot înainte. Intonaţia din glasul ei îmi trimise un fior pe şira spinării.

— Ca şi tine, bătrânico, am replicat.

Se întoarse cu faţa spre mine. N-am fost sigur ce anume citesc în ochii ei lucioşi, ca de cioară.

— Aşa este. La ani de zile şi la drum lung de casă. De ce mergi la munte? mă întrebă, după o mică pauză.

— Ca să-l văd pe unchiul meu, i-am răspuns, fără a minţi.

Pufni dispreţuitoare.

— Un băiat din Buck are un unchi la munte? Şi atât de mult vrei să-l vezi, încât îţi rişti viaţa pentru el?

Am întors capul spre ea.

— E unchiul meu preferat. Tu, din câte am înţeles, mergi la altarul Edei?

— Ceilalţi merg, mă corectă ea. Eu sunt prea bătrână să mă rog pentru fertilitate. Caut un profet. E profetul meu preferat, adăugă, înainte să apuc eu să deschid gura.

Parcă vru să-mi zâmbească.

— De ce nu călătoreşti în căruţă, alături de ceilalţi?

Îmi aruncă o privire rece.

— Pui prea multe întrebări.

— A! am exclamat şi i-am zâmbit larg, acceptând mustrarea.

După câteva minute, începu să vorbească din nou:

— Sunt singură de foarte multă vreme, Tom. Îmi place să merg pe drumul meu, să mă sfătuiesc numai cu mine şi să hotărăsc singură ce mănânc la cină. Cei din căruţă sunt oameni simpatici, dar se agită şi cotcodăcesc precum găinile în coteţ. Să fi fost singuri, niciunul din ei n-ar fi făcut drumul ăsta. Simt nevoia să-i audă pe ceilalţi spunând „da, da, asta ar trebui să facem, merită riscul”. Acum, că au luat o hotărâre, se simt prea copleşiţi de ea. Niciunul nu-i în stare să se întoarcă singur de unde a plecat.

Scutură din cap. Am aprobat-o şi-am căzut pe gânduri. Tăcu vreme îndelungată. Poteca noastră ajunsese la râu. Am mers în susul lui, printre tufe rare şi copaci foarte tineri. Mai mult ghiceam apa decât o vedeam prin perdeaua de fulgi, dar îi simţeam mirosul în aer şi-i auzeam vuietul. M-am întrebat cât mai avem de mers până o traversam. Am zâmbit în sinea mea. Fără îndoială, Starling va şti să-mi dea un răspuns în seara aceea. Oare lui Nik îi plăcea tovărăşia ei?

— De ce rânjeşti? vru să ştie bătrâna dintr-odată.

— Mă gândeam la prietena mea menestrel, Starling.

— Ea te face să zâmbeşti aşa?

— Câteodată.

— E menestrel, zici. Dar tu? Tot menestrel?

— Nu. Doar păstor. De cele mai multe ori.

— Înţeleg.

Conversaţia se încheie din nou. La lăsarea serii, bătrâna îmi zise:

— Poţi să-mi spui Kettle[11].

— Eu sunt Tom.

— Asta-i a treia oară când te prezinţi.

Am crezut că vom ridica tabăra la lăsarea întunericului, dar Nik ne conduse mai departe. Am oprit scurt cât a scos el două felinare şi le-a atârnat de căruţe.

— Urmează lumina, mi-a zis cu glas aspru, trecând pe lângă noi.

Iapa noastră i-a îndeplinit porunca. Se întunecase de-a binelea şi se făcuse foarte frig când căruţa din faţa mea se

11„Ceainic” (n. tr.).

abătu de pe potecă şi hurducăi printr-o deschizătură dintre copacii de pe malul râului. Ascultător, am mânat şi eu iapa după ea. Am aterizat pe drum cu o zgâlţâitură care scoase o înjurătură din gura lui Kettle. Am zâmbit; puţine gărzi din Buckkeep ar fi ştiut să înjure mai pătimaş.

În scurtă vreme, ne-am oprit. Am rămas pe loc, neştiind ce să fac, pentru că nu vedeam absolut nimic. Râul curgea furios şi negru undeva în stânga noastră. Vântul accentua umezeala din aerul îngheţat. Pelerinii din căruţa din faţă se foiau şi murmurau între ei. Am auzit vocea lui Nik şi un bărbat trecu pe lângă noi cu calul lui. În drum, recuperă felinarul din spatele căruţei. M-am luat după el. În câteva clipe, omul şi calul intrară într-o clădire lungă şi joasă, care fusese invizibilă pe întuneric.

— Coborâţi şi intraţi, aici ne vom petrece noaptea, ne lămuri Nik când trecu pe lângă noi încă o dată.

Am descălecat şi-am ajutat-o pe Kettle să coboare din şaretă. Când i-am oferit mâna, se miră.

— Mulţumesc frumos, domnule, îmi zise în timp ce cobora.

— Cu mare plăcere, doamnă, i-am răspuns.

Mă luă de braţ şi-am călăuzit-o spre clădire.

— Eşti tare bine-crescut pentru un păstor, Tom, comentă Kettle pe un cu totul alt ton.

Izbucni în râs când ajunse la uşă şi intră, lăsându-mă să mă întorc şi să desham iapa. Am clătinat din cap, dar îmi venea să râd. Îmi plăcea bătrânica. Mi-am azvârlit bocceaua pe umăr şi-am dus iapa în clădirea unde intraseră ceilalţi. Când i-am scos hamul, am aruncat o privire în jur. Ne aflam într-o încăpere lungă, fără separeuri. Câte un foc ardea în fiecare capăt. Clădirea cu tavan scund era construită din piatră de râu şi lut şi avea podea de pământ. Caii stăteau într-un capăt, înghesuiţi în jurul unei iesle pline cu fân. Când am dus-o şi pe iapa mea acolo, unul din oamenii lui Nik aducea găleţi cu apă ca să umple o troacă. După muntele de bălegar din capătul acela, mi-am dat seama că Nik şi ai lui foloseau des clădirea.

— Ce-a fost locul acesta înainte? l-am întrebat pe Nik când m-am alăturat celorlalţi lângă foc.

— Stână de oi. Adăpost pentru mieii născuţi timpuriu. Mai târziu, tundeam oi în ea, după ce le spălam în râu. Îşi îndreptă ochii albaştri spre un loc îndepărtat, numai de el ştiut, apoi râse

gros. Asta a fost tare demult. Acum de-abia avem cu ce hrăni o capră, darămite câte oi am avut. Arătă spre foc. Mănâncă şi dormi cât mai poţi, Tom. Dimineaţa vine foarte devreme pentru noi.

Mi s-a părut că zăboveşte cu privirea pe cercelul meu.

Am cinat puţin, pâine şi peşte afumat. Terci. Ceai fierbinte. Hrana era din proviziile pelerinilor, dar Nik contribuia cu destule pentru ca ei să nu protesteze că ne hrănea pe mine, pe Starling şi pe oamenii săi. Kettle mâncă de una singură, din propriile provizii, şi-şi fierse ceaiul ei. Pelerinii se purtau politicos cu ea, iar ea era politicoasă la rândul ei, dar se vedea limpede că nu-i lega altceva decât călătoria spre aceeaşi destinaţie. Numai cei trei copii din grup nu se temeau de ea, cerându-i mereu să le dea mere uscate şi să le spună poveşti, până când le atrase atenţia că o să-i doară burta.

Adăpostul se încălzi iute de la atâţia cai şi oameni şi de la foc. Obloanele şi uşa fură închise bine, ca să nu iasă lumina şi zgomotul şi nici căldura. Deşi era viscol şi nu întâlniserăm alt suflet de om pe drum, Nik nu voia să rişte. Apreciam lucrul ăsta la un contrabandist. La cină, am reuşit să-mi văd bine pentru prima oară tovarăşii de drum. Cincisprezece pelerini, bărbaţi şi femei de toate vârstele, nepunând-o la socoteală pe Kettle. Cam doisprezece contrabandişti, din care şase semănau destul de bine cu Nik şi Pelf ca să le fie cel puţin veri. Ceilalţi păreau oameni de toate soiurile, călăuze iscusite şi vigilente. Cel puţin trei stăteau de pază tot timpul. Vorbeau puţin şi ştiau bine ce au de făcut, Nik nu trebuia să le dea decât puţine porunci. Am devenit încrezător că voi vedea cel puţin malul celălalt al râului şi poate şi graniţa cu Regatul Munţilor. Nu mai fusesem atât de optimist de multă vreme.

Starling se dovedi la înălţime într-o asemenea tovărăşie. După cină îşi luă harpa şi, deşi Nik ne atrase de mai multe ori atenţia să vorbim încet, nu-i interzise să ne cânte. Pentru contrabandişti, Starling cântă o baladă veche despre Heft, cel mai îndrăzneţ tâlhar care trăise vreodată în Buck. Până şi Nik zâmbi auzind versurile, iar Starling flirta cu el în timp ce cânta. Pelerinilor le cântă despre un râu şerpuitor care ducea oamenii acasă, iar la sfârşit, celor trei copii din mijlocul nostru, un cântec de leagăn. Puştii se cuibăriseră deja în sacii de dormit. Kettle mă

trimise imediat să i-l aduc pe-al ei din şaretă. M-am întrebat când mă ridicase în rang de la vizitiu la slugă, dar i l-am adus fără să comentez. Probabil le inspiram bătrânilor ideea că sunt la dispoziţia lor.

Mi-am desfăcut păturile lângă Kettle şi m-am întins pe ele, cu gând să dorm. În jurul meu, lumea sforăia deja. Bătrâna se ghemui în pături ca o veveriţă în cuib. Bănuiam cât o dor oasele de frig, dar n-aveam cum s-o alin. În apropierea căminului, Starling stătea la poveşti cu Nik. Când şi când, mângâia strunele harpei, însoţind glasul bărbatului cu note argintii. De câteva ori îl făcu să râdă.

Aproape că adormisem.

Frate?

Un fior mă scutură din cap până-n picioare. Era în apropiere.

Ochi Întunecaţi?

Bineînţeles! Mirare. *Sau ţi-ai găsit alt frate?*

Nici vorbă! Numai pe tine. Unde eşti?

Unde sunt? Afară. Vino la mine.

M-am ridicat degrabă şi m-am înfăşurat în manta. Bărbatul care păzea uşa se încruntă la mine, dar nu mă întrebă nimic. Am mers prin întuneric până am trecut de căruţele aliniate. Ninsoarea încetase, iar vântul împrăştiase norii de pe un petic de cer luminat de stele. Zăpada arginta ramurile copacilor şi tufişurile. Am început să-l caut pe Ochi Întunecaţi, când m-am pomenit că mă loveşte ceva pe la spate. Am căzut cu faţa în jos şi-aş fi ţipat, dacă n-aş fi avut gura plină de zăpadă. Am reuşit să mă rostogolesc şi m-am trezit călcat pe burtă de un lup vesel.

De unde ai ştiut unde mă găseşti?

De unde ştii unde să te scarpini când te gâdilă?

L-am înţeles imediat. Nu eram întotdeauna conştient de legătura noastră. Dar a mă gândi la el acum şi a-l găsi nu era mai greu decât a-mi prinde la un loc mâinile pe întuneric. Bineînţeles că ştia unde sunt. Era o parte din mine.

Miroşi a femelă. Ai o pereche nouă?

Nu. Normal că nu.

Dar împărţi o vizuină?

Călătorim împreună, ca o haită. E mai sigur aşa.

Ştiu.

O vreme, ne-am odihnit mintea şi trupul în tăcere, pur şi

simplu reobişnuindu-ne unul cu prezenţa fizică a celuilalt. Mă simţeam din nou întreg. Mi se liniştea sufletul. Nu mi-am dat seama câte griji îmi făcusem din cauza lui până când, văzându-l, mi-a venit inima la loc. Am simţit că mă încuviinţează fără voie. Ştia că trecusem prin pericole şi greutăţi de unul singur. Nu crezuse că aveam să supravieţuiesc. Dar îi fusese dor de mine. Îi fusese dor de modul meu de-a gândi, de ideile şi discuţiile pe care nu le putea purta cu lupii. *De-asta te-ai întors la mine?*

Se ridică brusc şi se scutură. *A venit timpul să mă întorc,* îmi răspunse el evaziv. Apoi adăugă: *Am alergat cu ei. Până la urmă, m-au primit în haită. Am vânat împreună, am ucis împreună, am împărţit carnea. A fost foarte bine.*

Dar?

Am vrut să fiu conducător. Se întoarse şi mă privi peste umăr, cu limba scoasă. *Sunt obişnuit să conduc, ştii.*

Serios? Şi ei n-au vrut să te accepte?

Lupul Negru e foarte mare. Şi iute de picior. Eu sunt mai puternic decât el, cred, dar el ştie mai multe vicleşuguri. A fost ca atunci când te-ai luptat cu Inima Haitei.

Am râs încet şi el se răsuci către mine, ridicându-şi buzele într-un rânjet ironic.

— Uşurel, l-am liniştit, deschizând braţele. Deci, ce s-a întâmplat?

Se aruncă lângă mine. *El e tot conducător. Are încă perechea şi vizuina.* Căzu pe gânduri şi l-am simţit că încearcă să exprime un fapt în viitor. *S-ar putea să fie altfel, altă dată.*

— S-ar putea, l-am aprobat. L-am scărpinat uşor pe urechi şi el mai că se trânti în zăpadă. Aşadar, te vei întoarce la ei într-o bună zi?

Îi venea greu să se concentreze pe cuvintele mele din cauză că-l scărpinam. M-am oprit şi-am repetat întrebarea. *Întreabă-mă într-o bună zi şi atunci voi putea să-ţi răspund.*

Câte o zi, pe rând, am încuviinţat. *Mă bucur că eşti aici. Dar tot nu înţeleg de ce te-ai întors la mine. Ai fi putut rămâne cu haita.*

Ochii lui se întâlniră cu ai mei şi se agăţară de ei chiar şi pe întuneric. *Eşti chemat, nu? Nu ţi-a strigat regele „vino la mine”?*

Am dat din cap în silă. *Sunt chemat.*

Sări dintr-odată în picioare şi se scutură zdravăn. Scrută

bezna nopţii. *Dacă tu eşti chemat, atunci sunt chemat şi eu.* Nici el nu recunoştea bucuros lucrul ăsta.

Nu trebuie să vii cu mine. Eu sunt legat de chemarea regelui, nu tu.

Te înşeli. Dacă tu eşti legat, sunt şi eu.

Nu înţeleg cum vine asta, am gândit prudent.

Nici eu. Dar aşa este. „Vino la mine", ne-a chemat el. O vreme, am putut să nu-l iau în seamă. Dar acum nu mai pot.

Îmi pare rău. Am căutat să-i explic cât mai limpede. *Nu are niciun drept asupra ta. Ştiu asta. Nu cred că a vrut să te cheme. Nu cred că a vrut să mă lege de el. Dar aşa s-a întâmplat, iar acum trebuie să merg la el.*

M-am ridicat şi m-am curăţat de zăpada care începea să se topească. Îmi era ruşine. Verity, un om în care aveam încredere, m-a legat cu porunca lui. Destul de rău. Dar, prin mine, l-a legat şi pe lup de el. Nu avea dreptul să-i ceară ceva lui Ochi Întunecaţi. Dacă mă gândeam bine, nici eu nu aveam dreptul. Legătura dintre noi s-a petrecut întotdeauna din voinţa mea şi-a lui deopotrivă, am dat fiecare celuilalt ce-a vrut, fără nicio obligaţie. Acum, prin mine, Ochi Întunecaţi era prins într-o capcană sigură, ca şi cum eu l-aş fi momit într-o cuşcă.

Împărțim o cuşcă, aşadar?

Aş vrea să fie altfel. Aş vrea să existe o cale prin care să te eliberez. Dar nu ştiu nici dacă mă pot elibera pe mine. Neştiind în ce fel eşti legat, nu ştiu cum să-ţi dau drumul. Tu şi cu mine avem în comun Harul. Verity şi cu mine avem în comun Meşteşugul. Cum se poate ca Meşteşugul lui să fi ajuns la tine prin mine? Nici măcar nu eram împreună când m-a chemat.

Ochi Întunecaţi stătea nemişcat în zăpadă. Se pornise vântul, vedeam cum îi ciufulea blana în lumina firavă a stelelor. *Sunt mereu cu tine, frate. Poate nu-ţi dai seama întotdeauna, dar sunt mereu cu tine. Suntem unul.*

Împărțim multe, am încuviinţat. Mă tulbura stânjeneala.

Nu. Se întoarse şi mă privi drept în ochi cum nu m-ar fi privit niciun alt lup din sălbăticie. *Nu împărţim. Suntem unul. Eu nu mai sunt lup, tu nu mai eşti om. Ce suntem noi doi la un loc nu ştiu să descriu. Poate cel care ne-a vorbit despre Sângele Străvechi ar găsi cuvântul potrivit. Tăcu o clipă. Vezi cât de om sunt? Vorbesc despre a găsi un cuvânt pentru o idee. Nu e*

nevoie de niciun cuvânt. Existăm şi suntem ceea ce suntem.

Te-aş elibera, dacă aş putea.

M-ai elibera? Nu m-aş despărţi de tine.

Nu asta am vrut să spun. Am vrut să spun că aş vrea să ai şi tu viaţa ta.

Căscă şi se întinse. *Eu vreau să avem viaţa noastră. Vom câştiga împreună aşa. Călătorim ziua sau noaptea?*

Ziua.

Mă înţelese. *Vei călători cu haita asta uriaşă? De ce nu te rupi de ea, să alergi cu mine? Vom merge mai repede.*

Am clătinat din cap. *Nu-i atât de simplu. Ca să ajung unde trebuie, îmi trebuie un adăpost, iar eu nu am unul al meu. Am nevoie de ajutorul acestei haite ca să supravieţuiesc pe vremea asta.*

Urmă o jumătate de oră solicitantă, în care am încercat să-i explic că aveam nevoie de sprijinul caravanei ca să ajung la munte. Dacă aş fi avut un cal şi provizii, n-aş fi ezitat să mă încred în noroc şi s-o pornesc la drum cu lupul. Dar să înfrunt zăpezile şi gerul munţilor, ca să nu mai vorbesc despre traversatul râului, pe jos şi numai cu ce aveam pe mine? Nu puteam fi atât de prost.

Am putea vâna, se încăpăţâna Ochi Întunecaţi. *Ne-am vârî unul într-altul în zăpadă noaptea. M-ai îngriji, ca întotdeauna.* Prin multă stăruinţă, am reuşit să-l conving că trebuie să călătoresc în continuare aşa cum am început. *Atunci eu va trebui să mă furişez în continuare ca un câine de pripas, după toţi oamenii ăştia?*

— Tom? Tom, eşti aici?

Nik mă striga nervos şi îngrijorat.

— Chiar aici!

Am ieşit dintre tufe.

— Ce faci? mă întrebă suspicios.

— Mă uşurez, i-am răspuns, apoi am luat o hotărâre bruscă. M-a urmărit câinele meu din oraş şi ne-a ajuns din urmă aici. L-am lăsat la nişte prieteni, dar probabil că a ros funia. Hai, băiete, la picior!

O să-ţi rod eu piciorul ăla, mă ameninţă Ochi Întunecaţi supărat, dar veni şi mă urmă în curtea luminată.

— Uriaş câine, remarcă Nik. Se apleacă în faţă. Mie mi se pare

că-i mai degrabă lup.

— Aşa mi-au zis mai mulţi din Farrow. E o rasă din Buck. O folosim la stână.

O să plăteşti pentru asta. Îţi promit.

Drept răspuns, m-am aplecat şi l-am bătut pe umăr, apoi l-am scărpinat pe urechi. *Dă din coadă, Ochi Întunecaţi.*

— E un câine devotat. Ar fi trebuit să ştiu că nu-l pot lăsa singur.

Ce nu fac eu pentru tine… Dădu din coadă. O singură dată.

— Văd. Mai bine treci înăuntru şi dormi. Şi data viitoare să nu mai ieşi singur. Sub niciun motiv. Cel puţin nu fără să mă anunţi mai întâi. Când stau de pază, oamenii mei devin agitaţi. S-ar putea să-ţi taie gâtul cât ai zice peşte.

— Înţeleg.

Am trecut exact pe lângă doi dintre ei.

— Nik, nu te superi, nu? La câine mă refer. Am încercat să par cât mai stânjenit. Poate să stea afară. E un câine de pază foarte bun, să ştii.

— Numai să nu te-aştepţi să-l şi hrănesc, mormăi Nik. Şi să nu ne facă necazuri.

— O, sunt sigur că nu ne va face. Aşa-i, băiete?

Starling îşi găsi chiar atunci să apară la uşă.

— Nik? Tom?

— Suntem aici. Ai avut dreptate, a ieşit să se uşureze, spuse Nik încet. O luă pe Starling de braţ şi porni cu ea înapoi în adăpost.

— Ce-i aia? întrebă ea alarmată.

Am fost nevoit să mă bazez pe mintea ei ageră şi pe prietenia noastră.

— Câinele meu, i-am răspuns repede. Ochi Întunecaţi. Probabil că a ros funia. L-am avertizat pe Creece să-l păzească, fiindcă va vrea să plece după mine. Dar nu m-a ascultat şi-acum, poftim! Până la urmă, va trebui să-l iau cu noi la munte.

Starling se holba la lup cu ochii ei negri precum cerul nopţii. Nik o trase de braţ. Într-un sfârşit, porni şi ea spre uşă.

— Păi, cred că da, murmură ea.

I-am mulţumit Edei şi tuturor zeilor care probabil mă ascultau în clipa aceea. Lui Ochi Întunecaţi i-am spus:

— Stai de pază, fii băiat cuminte.

Bucură-te acum, cât mai poţi, frăţioare. Se trânti lângă şaretă. Nu credeam că va sta acolo mai mult de câteva minute. I-am urmat pe Starling şi pe Nik înăuntru. El închise bine uşa după noi şi trase zăvorul. Mi-am scos bocancii şi mi-am scuturat mantaua de zăpadă înainte de-a mă înveli în pături. Uşurat cum eram, somnul mi-a venit foarte repede. Ochi Întunecaţi se întorsese. Eram din nou întreg. În siguranţă, cu lupul de pază la uşă.

Ochi Întunecaţi, mă bucur că eşti aici.

Ai un fel tare ciudat de-a mi-o arăta, replică el, dar am simţit că era mai mult amuzat decât supărat.

Rolf cel Negru mi-a trimis un mesaj. Regal vrea să-i întoarcă împotriva noastră pe cei cu Sânge Străvechi. Le oferă aur ca să ne vâneze. N-ar trebui să vorbim deschis prea mult.

Aur. Ce e aurul pentru noi sau pentru cei ca noi? Nu te teme, frăţioare. Sunt aici ca să am grijă de tine din nou.

Am închis ochii şi m-am cufundat în somn, sperând că are dreptate. Cu o clipă înainte de-a adormi, am observat că Starling nu-şi întinsese pătura lângă mine. Stătea în partea cealaltă a încăperii. Lângă Nik. Şuşoteau cu capetele apropiate. Ea râse. N-am auzit ce-a spus, dar din tonul ei mi-am dat seama că îl tachina provocator.

Am simţit o umbră de gelozie şi m-am mustrat, îmi era prietenă, nimic mai mult. De ce mă interesa cu cine-şi petrece nopţile? Noaptea trecută dormise lipită de spatele meu. Acum, nu. Mi-am zis că e din cauza lupului. Nu-l putea accepta. Nu era prima. Una era să ştie că sunt înzestrat cu Har, alta să facă faţă legăturii mele cu un animal. Ei, asta e.

Am adormit.

Într-un anumit moment al nopţii, am simţit o iscodire nesigură. Meşteşugul îmi atinse vag de tot simţurile. Am intrat în alertă, dar am rămas nemişcat, aşteptând. N-am simţit nimic. Să fi fost o închipuire? Un vis? Un gând mai înfricoşător îmi trecu prin cap. Poate fusese Verity, prea slăbit să ajungă la mine.

Poate fusese Will. Am aşteptat în linişte. Voiam să explorez, dar mă temeam. Doream atât de mult să ştiu că Verity e teafăr! De când îi spulberase pe iniţiaţii lui Regal în seara aceea, nu-l mai simţisem. *Vino la mine,* mă chemase el. Dacă fusese ultima lui dorinţă? Dacă, după toată căutarea mea, îl voi găsi oale şi ulcele? Mi-am alungat frica şi-am încercat să-mi ţin mintea

deschisă.

Atingerea pe care o simţisem fusese a lui Regal.

Nu-l căutasem niciodată, doar bănuisem că ştie şi el să întrebuinţeze Meşteşugul. Chiar şi în clipa aceea mă îndoiam de ceea ce simţisem. După forţă, părea Will, după gânduri, Regal. *Şi n-ai găsit-o nici pe femeie?* Nu pe mine mă căuta, ci pe altcineva. Am prins curaj, m-am apropiat mai mult. Am încercat să-i surprind gândurile fără să-l ating.

Nu încă, regele meu. Buri. Îşi ascundea tremurul în spatele politeţii şi-al solemnităţii. Ştiam că şi Regal îşi dă seama de asta, că e chiar încântat. Regal nu fusese niciodată în stare să deosebească teama de respect. Nu credea că un om îl respectă dacă nu se şi teme de el. N-am crezut că se va purta aşa şi cu iniţiaţii lui. Oare cu ce-i ameninţa?

Şi nici urmă de bastard? întrebă Regal. Nu mai încăpea îndoială. Regal se folosea de Will pentru a comunica prin Meşteşug. Oare nu avea destulă putere s-o facă singur?

Buri îşi luă inima în dinţi. *Regele meu, nu am găsit niciun semn de la el. Cred că e mort. Mort de-a binelea, de data asta. S-a tăiat cu un cuţit otrăvit; când a luat hotărârea, era disperat. Nimeni nu s-ar putea preface în asemenea clipe.*

Atunci ar trebui să existe un cadavru, nu?

Sunt sigur că zace pe undeva, regele meu. Doar că încă nu l-au găsit gărzile. Carrod. El nu tremura de frică. O ascundea până şi de el însuşi, pretinzând că e vorba de furie. Am înţeles că trebuia să procedeze aşa, dar mă îndoiam că era înţelept din partea lui. Îl forţa să-l înfrunte pe Regal. Iar regele nu-i aprecia pe oamenii care vorbeau deschis.

Poate ar trebui să te pun să baţi drumurile călare, propuse el, prefăcut amabil. *Cine ştie, ai putea să dai şi peste cel care i-a omorât pe Bolt şi pe oamenii lui.*

Regele meu... începu Carrod, dar ***LINIŞTE!*** îl întrerupse Regal. Sorbea nestingherit din puterea lui Will. Efortul nu-l costa nimic.

L-am mai crezut o dată mort şi era să mor eu, pentru că m-am încrezut în vorbele altora. De data asta vreau să-l văd cu ochii mei, tăiat în bucăţi, ca să mă pot odihni. Încercarea lui Will de a-l face să iasă la iveală din ascunzătoare a fost un eşec lamentabil.

Poate pentru că era deja mort, se aventură Carrod prosteşte.

Atunci am fost martor la un lucru pe care n-aş fi vrut să-l văd niciodată. Ajutat de Will, Regal îl săgetă pe Carrod cu o durere ascuţită, fierbinte, pătrunzătoare. Când i-o trimise, mi-am dat seama exact ce deveniseră iniţiaţii lui. Regal se lipise de Will, dar nu aşa cum te lipeşti de spinarea calului care te poate azvârli din şa dacă se înfurie, ci ca o căpuşă sau o lipitoare care se agaţă de victima ei şi-i suge sângele. Treaz sau în somn, Regal nu se dezlipea de el, profita întruna de forţa lui. Iar acum o irosea cu cruzime, fără să-i pese ce se întâmplă cu Will. Nu ştiam că poţi provoca durere numai prin Meşteşug. De explozia de putere, ca aceea a lui Verity, ştiam. De data asta era vorba de cu totul altceva. Nu de un spectacol de forţă sau caracter nestăpânit, ci de o paradă de răzbunare. Undeva, ştiam eu, Carrod zăcea pe podea, zvârcolindu-se în agonie mută. Legaţi cum erau, Buri şi Will probabil că-i împărtăşeau, chiar dacă vag, suferinţa. Mă miram că un iniţiat putea face aşa ceva unuia ca el. Dar nu Will îi provoca durerea, ci Regal.

După o vreme, a trecut. În realitate, poate durase numai o clipă. Pentru Carrod, sigur ţinuse mai mult. L-am auzit scâncind. Numai de-atât mai era în stare acum.

Nu cred că bastardul a murit. Nu îndrăznesc să cred până nu-i văd trupul neînsufleţit. Cineva i-a ucis pe Bolt şi pe oamenii lui. Aşa că găsiţi-i cadavrul, aduceţi-l pe bastard în faţa mea, viu sau mort. Buri, rămâi unde eşti şi dublează-ţi eforturile. Sunt sigur că a plecat în direcţia aceea. Niciun călător să nu treacă neverificat. Carrod, cred că ar trebui să i te alături lui Buri. Traiul indolent nu se potriveşte cu firea ta. Pleci la drum mâine. Să nu zăboveşti. Concentrează-te pe datoria ta. Ştiţi că Verity trăieşte; v-a dovedit-o foarte clar. Bastardul va încerca să ajungă la el. Trebuit oprit înainte de a-l găsi, apoi fratele meu trebuie ucis, pentru că e o ameninţare. Acestea sunt singurele sarcini pe care vi le-am dat; de ce nu le puteţi îndeplini? Nu vă gândiţi ce se va întâmpla cu noi dacă se întoarce Verity? Căutaţi-l, cu Meşteşugul şi cu oamenii voştri. Să nu uite lumea ce recompensă am oferit pentru prinderea lui. Dar să nu uite nici ce pedeapsă îi aşteaptă pe cei care îl vor ajuta. Aţi înţeles?

Desigur, regele meu. Nu voi precupeţi niciun efort, răspunse Buri degrabă.

Carrod? Nu te-aud, Carrod. Ameninţarea plutea asupra

tuturor.

Te rog, regele meu. Voi face totul, totul. Mort sau viu, îl voi găsi pentru tine. Jur.

Fără nicio avertizare, Will şi Regal dispărură. Carrod se prăbuşi. Buri zăbovi încă o clipă. Ascultase, bâjbâise după prezenţa mea? Mi-am lăsat gândurile să plutească libere, mi-am risipit concentrarea. Apoi am deschis ochii şi-am privit fix tavanul, cugetând. Meşteşugul îmi provocase greaţă şi tremurături.

Sunt lângă tine, frate, mă linişti Ochi Întunecaţi.

Iar eu mă bucur că eşti aici. M-am răsucit pe-o parte şi-am încercat să dorm.

16

ASCUNZĂTOAREA

Multe din legendele şi poveştile despre Har stăruie că acela care îl întrebuinţează împrumută, în timp, o mare parte din trăsăturile animalului de care s-a legat. Unele din cele mai înspăimântătoare istorii spun că, până la urmă, cel înzestrat cu Har devine capabil să se transforme în animalul respectiv. Aceia care cunosc foarte bine magia m-au asigurat că nu se întâmplă aşa. Este adevărat că omul cu Har poate, fără să-şi dea seama, să împrumute comportamentul fizic al animalului de care s-a legat, dar, chiar dacă prietenul lui e vultur, lui nu-i vor creşte aripi, iar cel apropiat de un cal nu va începe să necheze. Cu vremea, omul va ajunge să-şi înţeleagă mai bine prietenul animal şi, cu cât legătura lor va fi mai lungă, cu atât vor ajunge să se poarte mai asemănător. Aşa cum animalul va împrumuta comportamentul şi trăsăturile omului, tot aşa, şi omul le va împrumuta pe ale lui. Dar acest lucru se întâmplă numai după o perioadă lungă de contact intens.

Nick se sculă exact atunci când credea Burrich că începe dimineaţa. Mă treziră oamenii lui, care scoteau caii afară. În jurul meu, lumea se foia. O fetiţă plângea că era prea devreme să se scoale. Mama ei încerca s-o potolească. Molly, mi-am zis, tulburat de dor. Undeva, şi ea o liniştea pe fetiţa mea.

Ce-i asta?

Perechea mea a născut un pui. Departe.

Îngrijorare imediată. *Dar cine vânează pentru ea? N-ar trebui să ne întoarcem la ea?*

O îngrijeşte Inima Haitei.

Normal. Ar fi trebuit să-mi dau seama. El ştie ce înseamnă haita, deşi nu vrea să recunoască. Atunci, totu-i bine.

În timp ce m-am ridicat şi mi-am strâns boarfele, aş fi vrut să accept şi eu lucrurile cu aceeaşi uşurinţă. Ştiam că Burrich va avea grijă de ele. Aşa îi dicta firea. Mi-am adus aminte de anii în care crescusem sub ochii lui. Pe-atunci, nu o dată l-am urât; acum n-aş fi vrut pentru nimic în lume să aibă altcineva grijă de Molly şi de bebeluşul meu. În afară de mine. Aş fi preferat să fiu eu în locul lui, chiar să leagăn fetiţa dacă plânge în toiul nopţii. Deşi în clipa aceea cel mai mult îmi doream ca femeia de lângă mine s-o liniştească odată pe copila plângăcioasă. Plăteam cu o durere de cap cumplită faptul că iscodisem cu Meşteşugul noaptea trecută.

Se pare că mâncarea a fost numai bună de leac, pentru că atunci când fata primi o bucată de pâine şi un fagure, se potoli imediat. Am mâncat toţi în grabă, iar singurul aliment cald a fost ceaiul. Kettle se mişca foarte greu, îmi era milă de ea. I-am dus o cană de ceai ca să-şi încălzească degetele deformate cât am învelit-o cu păturile. Nu mai văzusem mâini atât de schimonosite de reumatism: semănau cu nişte gheare.

— Un prieten de-al meu mai bătrân mi-a spus că înţepăturile de urzică îi uşurau durerea din degete, i-am spus, strângându-i lucrurile.

— Dacă-mi găseşti urzici pe sub nămeţii ăştia, mă înţep imediat cu ele, băiete, replică ea acră.

Dar peste câteva minute îmi oferi un măr uscat din mica ei provizie. I-am mulţumit. Am urcat catrafusele în şaretă şi-am înhămat iapa cât şi-a băut Kettle ceaiul. M-am uitat în jur, dar nu l-am văzut pe Ochi Întunecaţi.

Vânez, mă anunţă el.

Cât aş vrea să fiu cu tine... Noroc!

N-ar trebui să vorbim mai puţin, ca să nu ne audă Regal?

Nu i-am răspuns. Dimineaţa venise senină şi rece, uimitor de senină după ninsoarea din ziua precedentă, însă şi mult mai friguroasă; vântul care bătea dinspre râu se strecura prin haine, vârându-şi degetele reci prin găurile de la manşete şi pe la guler. Am ajutat-o pe Kettle să urce în şaretă şi-am învelit-o cu încă o pătură, pe lângă cele cu care se înfofolise ea.

— Mama ta te-a educat foarte bine, Tom, îmi spuse ea cu

bunătate neprefăcută.

Şi acum, după atâta vreme, mă strâmbam când auzeam remarca asta. Starling şi Nik stătură de vorbă până când toată lumea fu gata de drum. Pe urmă, ea încălecă pe poneiul de munte şi-şi găsi un loc lângă el, în fruntea şirului. Nik Holdfast e un subiect mai bun de baladă decât FitzChivalry, mi-am zis. Dacă ar fi convins-o să se întoarcă cu el de la graniţa cu Regatul Munţilor, viaţa mea ar fi fost mai uşoară.

M-am concentrat pe sarcina mea. Nu prea aveam ce face, decât să îndemn iapa să nu rămână prea mult în urma căruţei cu pelerini. Puteam studia ţinutul pe care-l străbăteam. Revenisem pe drumul puţin circulat pe care-l urmasem cu o zi în urmă şi înaintam tot în amonte. Foarte puţini copaci creşteau pe malul apei, dar în apropierea lui se zburleau tufe şi arbuşti pitici. Râpe şi porţiuni cu pietriş ne tăiau calea în drum spre râu. Pesemne fuseseră cândva acoperite de apă, poate primăvara trecută. Acum însă pământul se uscase, rămăseseră doar zăpada cristalină, care zbura în voie peste el ca nisipul, şi albia secată.

— Ieri a fost menestrelul cel care te-a făcut să zâmbeşti în barbă. Azi din cauza cui te încrunţi? mă întrebă Kettle încet.

— Mă gândeam ce mare păcat e că s-a ales praful de pământul ăsta.

— Zău? mă luă ea peste picior.

— Povesteşte-mi despre profetul tău, am rugat-o, mai mult ca să schimb subiectul.

— Nu-i al meu, rosti ea aspră, apoi se domoli. Probabil că fac calea mânzului. Cel pe care-l caut poate nici nu e acolo. Pe de altă parte, cum altfel să-mi petrec mai folositor anii aceştia, decât urmărind o himeră?

Am tăcut. Era cel mai precis răspuns pe care mi-l dăduse până atunci.

— Ştii ce-i în şareta asta, Tom? Cărţi. Pergamente şi scrieri. Le-am colecţionat de ani de zile. Le-am adunat din multe ţinuturi, am învăţat să citesc în multe limbi şi-n multe alfabete. Am găsit în foarte multe locuri menţiuni despre Profeţii Albi. Apar în momentele de cotitură din istorie şi o schimbă. Unii zic că vin ca s-o îndrepte pe drumul cel bun. Alţii cred că timpul se învârteşte în cerc. Istoria e o roată uriaşă care se roteşte

neabătută. Aşa cum vin şi trec anotimpurile, aşa cum luna îşi urmează ciclul, la fel e şi cu timpul. Se poartă aceleaşi războaie, ne potopesc aceleaşi molime, aceiaşi oameni, buni sau răi, ajung la putere. Omenirea e blocată în roata aceea, condamnată să repete la nesfârşit aceleaşi greşeli pe care le-am făcut deja. Dacă nu apare cineva care să schimbe lucrurile. Departe de tot, în sud, se întinde un tărâm ai cărui locuitori cred că, în fiecare generaţie, se naşte un Profet Alb. El sau ea vine şi, dacă învăţăturile lui sau ale ei sunt ascultate, timpul va porni pe o cale mai bună. Dacă sunt ignorate, va fi împins pe calea întunericului.

Tăcu, parcă aşteptând să spun şi eu ceva.

— N-am auzit nimic despre asemenea învăţături, am recunoscut.

— Nici nu m-aş fi aşteptat. Lucrurile acestea le-am cercetat într-un loc tare îndepărtat. Acolo oamenii pretind că, dacă profeţii nu sunt ascultaţi de câteva ori la rând, istoria repetată a lumii va cădea tot mai adânc în genunea răului, până când întregul ciclu al timpului, sute de mii de ani, va deveni o istorie a nenorocirilor şi-a răului.

— Şi dacă profetul e ascultat?

— De câte ori reuşeşte unul din ei să se facă ascultat, netezeşte calea pentru cel care-l urmează. Iar când se va fi scurs un ciclu întreg în care toţi profeţii au fost ascultaţi, timpul însuşi se va opri în loc.

— Aşadar, ei vor să aducă sfârşitul lumii?

— Nu sfârşitul lumii, Tom. Al timpului. Pentru a elibera omenirea de timp. Pentru că cel mai mare tiran al nostru e timpul. Timpul care ne îmbătrâneşte, care ne pune oprelişti. Gândeşte-te de câte ori ţi-ai dorit să ai mai mult timp sau să te întorci cu o zi în urmă ca să schimbi ceva. Când omenirea va fi eliberată de timp, relele vechi se pot îndrepta înainte de a fi făcute. Kettle oftă. Cred că a venit vremea pentru un asemenea profet. Iar lecturile mele mă îndeamnă să cred că Profetul Alb al acestei generaţii se va ivi în Regatul Munţilor.

— Dar ai pornit singură în aventura asta. Alţii nu sunt de acord cu tine?

— Majoritatea sunt de acord. Dar puţini, foarte puţini pleacă în căutarea unui Profet Alb. Poporul la care e trimis profetul e

acela care trebuie să-l asculte. Alţii n-ar trebui să intervină, ca să nu dea timpul peste cap pentru totdeauna.

Pe mine mă nedumerea ce-mi spusese Kettle despre timp. Părea să-mi fi înnodat mintea. Ea tăcu. Am rămas cu privirea aţintită între urechile iepei şi-am căzut pe gânduri. Era timpul să mă întorc şi să fiu cinstit cu Molly. Să-l urmez pe scribul Fedwren, în loc să fiu ucenic de asasin. Kettle mă obliga să cuget la prea multe.

O vreme, am păstrat amândoi tăcerea.

Ochi Întunecaţi reapăru imediat după prânz. Ieşi ţanţoş dintre copaci şi veni la şareta noastră. Iapa îi aruncă priviri agitate, nedumerită de mirosul de lup şi comportamentul de câine. I-am atins uşor gândurile şi-am liniştit-o. Ochi Întunecaţi mergea de-o bucată bună de vreme de partea mea a şaretei, când îl observă şi Kettle.

— E un lup lângă şareta noastră, remarcă ea.

— E câinele meu. Dar are şi puţin sânge de lup, am recunoscut eu, cât mai dezinvolt.

Bătrâna se aplecă în faţă ca să-l vadă mai bine.

— Deci în Buck lupii păzesc oile în vremurile astea, spuse ea, apoi tăcu.

Am mers şi-am mers ziua întreagă, statornic. N-am întâlnit alţi oameni şi-am văzut doar o cocioabă îndepărtată, din hornul căreia se înălţau fuioare de fum. Frigul şi vântul ne biciuiau întruna, însă nu ne-am putut obişnui cu ele pe măsură ce trecea ziua. În căruţa din faţă, pelerinii se albiseră la chip, li se înroşiseră nasurile, iar o femeie avea buzele vinete. Stăteau lipiţi unii de alţii ca peştii în saramură, dar, oricât se înghesuiau, tot nu se puteau feri de ger.

Mi-am mişcat degetele în bocanci ca să nu-mi înţepenească şi mi-am trecut frâiele dintr-o mână într-alta ca să mă încălzesc. Mă supăra umărul: durerea cobora de-a lungul braţului şi-mi pulsa până în vârfurile degetelor. Aveam buzele uscate, dar nu îndrăzneam să le umezesc, ca să nu crape. Puţine lucruri sunt mai greu de înfruntat decât gerul. În ceea ce-o privea pe Kettle, nu mă îndoiam că suferea cumplit. Nu se plângea, dar, cu vremea, se încovriga şi se făcea tot mai mică sub pături. Tăcerea ei îmi dovedea cât de rău se simţea.

Încă nu se întunecase când Nik abătu căruţele de la drum şi le

îndreptă în sus, pe o cărare pitită sub omăt. Eu nu vedeam decât că se împuţina iarba care ieşea din zăpadă, însă Nik o cunoştea foarte bine. Contrabandiştii deschideau drum pentru căruţe, însă biata iapă a lui Kettle tot greu înainta. M-am uitat o dată înapoi, să văd cum netezeşte palma aspră a vântului urmele noastre şi rămân doar vălurele albe în decorul troienit.

Ţinutul pe care-l traversam părea să nu aibă forme de relief, dar se unduia uşor. În cele din urmă, am ajuns în vârful unei ridicături mai anevoioase şi-am privit în jos, la îngrămădeala de clădiri invizibile de pe drumul pe care mersesem înainte. Se însera. O singură lumină sclipea la o fereastră. În timp ce coboram spre ea, se aprinseră şi altele, iar vântul aduse miros de lemn ars în nările lui Ochi Întunecaţi. Eram aşteptaţi.

Clădirile nu erau vechi. Arătau de parcă tocmai fuseseră construite. Am văzut o şură mare. Am intrat în ea cu tot cu cai şi căruţe, pentru că solul fusese săpat, astfel încât o parte din şură era jumătate îngropată în pământ. Tocmai de aceea n-o zărisem de pe drum şi nu m-am îndoit că fusese ascunsă dinadins. Dacă n-ai fi ştiut că e acolo, n-ai fi găsit-o niciodată. Pământul săpat fusese ridicat în grămezi în jurul ei şi-al celorlalte clădiri. O vacă de lapte se foi în staul cât am deshămat caii şi i-am priponit. Aveau fân şi paie şi o troacă cu apă proaspătă.

Pelerinii coborâseră din căruţă. Eu o ajutam pe Kettle să se dea jos de pe capră când poarta şurii se deschise a doua oară. O tânără mlădioasă, cu o claie de păr roşu, năvăli înăuntru. Cu mâinile strânse pumn în şolduri, îl luă la rost pe Nik:

— Cine sunt oamenii aceştia şi de ce i-ai adus aici? La ce bun o ascunzătoare, dacă ştie toată ţara de ea?

Nik îşi dădu calul unui om de-al său şi se întoarse către ea. Fără o vorbă, o luă în braţe şi-o sărută. Dar ea îl împinse imediat la o parte.

— Ce fa…?

— Au plătit bani buni. Au mâncarea lor şi se descurcă singuri peste noapte. Mâine pleacă la munte. Acolo, sus, nimănui nu-i pasă ce facem. Nu-i nicio primejdie, Tel, îţi faci prea multe griji.

— Trebuie să-mi fac griji pentru amândoi, că tu n-ai minte destulă. Am pregătit mâncare, dar nu ajunge pentru toată lumea. De ce n-ai trimis o pasăre ca să mă anunţi?

— Am trimis. N-a ajuns? Poate a întârziat-o viscolul.

— Aşa zici întotdeauna când uiţi s-o trimiţi.

— Las-o baltă, femeie. Am veşti bune pentru tine. Hai să mergem în casă şi să stăm de vorbă.

Nik o prinse uşor de talie şi ieşiră împreună. Au rămas să se ocupe de noi oamenii lui. Aveam paie pe care să dormim şi loc berechet unde să le întindem. Afară era o fântână cu găleată. Într-un capăt al şurii am zărit un cămin. Hornul scotea fum, dar se putea găti. În şură nu era cald decât în comparaţie cu viscolul de-afară. Dar nu s-a plâns nimeni. Ochi Întunecaţi nu intrase.

Au un coteţ plin cu pui, îmi spuse. *Şi o hulubărie.*

Nu te-atinge de ei, l-am avertizat.

Starling vru să iasă cu oamenii lui Nik când aceştia porniră spre casă, dar o opriră la uşă.

— Nik a spus să rămâneţi toţi înăuntru, la un loc, vorbi unul din ei şi mă privi cu subînţeles. Luaţi-vă apă acum, că zăvorâm poarta când plecăm. Ca să nu intre frigul.

Nu păcăli pe nimeni cu vorbele lui, dar nu se auzi niciun protest. Evident, contrabandistul credea că ne va fi cu atât mai bine cu cât ştiam mai puţine. Era de înţeles. În loc să ne plângem, am adus apă. Din obişnuinţă, am reumplut troaca animalelor. Cărând a cincea găleată, m-am întrebat dacă voi înceta vreodată să mă îngrijesc de animale mai întâi. Pelerinii se ocupau numai de ei. În curând, am simţit miros de mâncare de la cămin. Eu aveam carne uscată şi pâine tare. Avea să-mi ajungă.

Ai putea vâna cu mine. E vânat pe-aici. Au avut o grădină astă-vară şi iepurii mai vin să roadă cioturile.

Lupul se întinse lângă coteţ ca să se ferească de vânt. Avea sânge de iepure pe labele din faţă. Mânca şi urmărea în acelaşi timp şi peticul de grădină acoperit de omăt, pândind vânatul. Am mestecat ursuz o felie de carne în timp ce adunam o grămadă de fân pentru Kettle în boxa de lângă cea a iepei sale. Tocmai întindeam o pătură peste el când ea se întoarse de la cămin cu ceainicul.

— Cine te-a pus să-mi faci patul? mă luă la rost.

N-am apucat să-i răspund.

— Uite ceai, dacă ai cană din care să-l bei. A mea e în sacul din şaretă. Tot acolo am nişte brânză şi mere uscate. Du-te să le-aduci, băieţaş bun ce eşti.

Plecând la şaretă, am auzit glasul şi harpa lui Starling. Cânta ca să aibă ce mânca de cină, fără îndoială. Aşa făceau menestrelii. Sigur nu avea să moară de foame. Am adus sacul lui Kettle. Ea îmi pregăti o porţie generoasă, ciugulind şi ea câte ceva. Stăteam pe pături şi mâncam. Ea se uita întruna la mine. Până la urmă, îmi zise:

— Ai trăsături familiare, Tom. Din ce parte a Buckului ziceai că te tragi?

— Din oraşul Buckkeep, i-am răspuns, fără să mă gândesc.

— Aha. Şi mama ta cine-a fost?

Am ezitat, apoi am spus:

— Sal Flatfish[12].

Sal avea atâţia copii în Buckkeep, că sigur era şi un Tom printre ei.

— Pescari? Cum de-a ajuns păstor un fiu de pescar?

— Tatăl meu era şi păstor, am improvizat eu. Cu două meserii, ne descurcam binişor.

— Pricep. Şi te-au învăţat să fii politicos cu femeile bătrâne. Şi ai un unchi la munte. Ciudată familie!

— A plecat de capul lui la o vârstă fragedă şi s-a stabilit acolo.

Sâcâiala ei mă făcea să transpir. Puteam să jur că-şi dă seama.

— Dar tu din ce parte a Buckului ai spus că te tragi?

— N-am spus, răspunse ea cu un zâmbet subţire.

Starling apăru brusc în uşa boxei. Se propti de marginea ei şi se aplecă în faţă.

— Nik a zis că trecem râul peste două zile, ne spuse.

Am încuviinţat din cap, fără să comentez. Ocoli boxa pe dinăuntru şi-şi trânti bocceaua lângă a mea. Se aşeză cu spatele proptit de ea şi cu harpa în braţe.

— Sunt două perechi mai aproape de foc care se ciorovăiesc, mai să se ia la bătaie. Li s-a udat lipia şi nu le trece altceva prin cap decât să afle din vina cui. Unul din copii e bolnav şi vomită. Sărmanul de el! Bărbatul care face atâta scandal pentru lipia udă zice că e-o risipă s-o dai băiatului, dacă tot vomită.

— Ăsta-i Rally, zise Kettle veselă. N-am văzut bărbat mai certăreţ şi mai zgârcit. Şi băiatul, Selk. De când am plecat din

12„Plătică” (n. tr.).

Chalced, când i-e bine, când i-e rău. Şi înainte, precis la fel a fost. Probabil că maică-sa crede c-o să-l vindece altarul Edei. Se agaţă de un fir de pai, însă are aur. Sau a avut.

Cele două femei începură să bârfească. Eu m-am proptit într-un colţ şi le-am ascultat cu o ureche, moţăind. Două zile până la râu, mi-am promis. Dar până la munte, câte? Am întrerupt bârfele ca s-o întreb pe Starling dacă a aflat ceva.

— Nik zice că n-are cum să ştie, depinde de vreme. Dar mi-a zis să nu-mi fac probleme.

Ciupi la întâmplare strunele harpei. O fată şi un băiat apărură imediat în uşa boxei.

— Mai cânţi? întrebă fata.

Era o copilă înaltă şi sfrijită, cu rochia zdrenţuită. Avea fân în păr.

— Ţi-ar plăcea?

Drept răspuns, copiii năvăliră în boxă şi se aşezară în stânga şi-n dreapta ei. Mă aşteptasem s-o aud pe Kettle plângându-se, dar nu protestă nici când fata se sprijini confortabil de ea. Începu să-i scoată paiele din păr cu degetele deformate. Fata avea ochi negri şi strângea o păpuşă cu faţa brodată. Când îi zâmbi lui Kettle, mi-am dat seama că se cunoşteau bine.

— Cântă-l pe-ăla cu bătrâna şi porcul, o rugă băiatul pe Starling.

M-am ridicat şi mi-am luat bocceaua.

— Trebuie să dorm, m-am scuzat.

Dintr-odată, n-am mai suportat să mai stau în apropierea copiilor. Am găsit un staul gol lângă poarta şurii şi m-am cuibărit acolo. Pelerinii murmurau pe lângă foc. Cearta nu se încheiase. Starling termină cântecul despre femeie, pârleaz şi porc, apoi începu altul, despre un măr. Am auzit paşii altora veniţi s-o asculte. Mi-am zis că ar fi mai înţelept să dorm şi-am închis ochii.

Se întunecase de-a binelea şi se făcuse linişte când mă găsi Starling. Mă calcă pe mână, mai-mai să scape şi bocceaua în capul meu. N-am zis nimic nici atunci, nici când se culcă lângă mine. Întinse păturile ca să ne acopere pe amândoi, pe urmă se lipi de mine. Nu m-am mişcat. Mă atinse cu mâna pe faţă.

— Fitz? murmură ea pe întuneric.

— Ce-i?

— Câtă încredere ai în Nik?

— Ţi-am zis. Nici măcar un pic. Dar am convingerea că ne va duce la munte. Pentru mândria lui, dacă nu din alt motiv. Am zâmbit în beznă. Un contrabandist trebuie să aibă o reputaţie fără pată pentru cei care-l cunosc. Ne va duce acolo.

— Azi te-ai supărat pe mine? Văzând că tac, adăugă: Mi-ai aruncat o privire foarte serioasă de dimineaţă.

— Te deranjează lupul? am întrebat-o direct.

— Deci e-adevărat? întrebă încet.

— Te-ai îndoit vreodată?

— Povestea cu Harul… da. Am crezut că-i o minciună sfruntată, scornită pe seama ta. Un fiu de prinţ să aibă Har… Nu mi-ai părut omul care să-şi împartă viaţa cu un animal.

Din tonul ei, mi-am dat seama foarte bine ce părere are despre un asemenea obicei.

— Păi, o împart. O scânteie de ură mă încuraja să fiu sincer. El înseamnă totul pentru mine. Totul. N-am avut niciodată un prieten mai bun decât el, gata oricând să-şi dea viaţa pentru mine. Mai mult decât viaţa. Una e să fii gata să mori pentru cineva, alta să-ţi sacrifici traiul de dragul lui. Asta îmi oferă el mie. Acelaşi devotament pe care îl ofer şi eu regelui meu.

Am căzut pe gânduri. Nu mai privisem niciodată în felul acela relaţia noastră.

— Un rege şi un lup, spuse Starling. De altcineva nu-ţi pasă? întrebă cu glas mai scăzut.

— De Molly.

— Molly?

— E-acasă. În Buck. E soţia mea.

Un tremur de mândrie mă scutură când am rostit cuvintele. Soţia mea.

Starling se ridică în capul oaselor. Mi se făcu imediat frig.

— Soţie? Ai o soţie?

— Şi un copil. O fetiţă.

În ciuda frigului şi-a beznei, am zâmbit la mirarea ei.

— Fiica mea, am rostit încet, numai ca să aud cum sună cuvintele acelea. Am o soţie şi o fiică acasă.

Starling se smuci de lângă mine pe întuneric.

— Ba n-ai! mă contrazise şoptit. Sunt menestrel, Fitz. Dacă bastardul s-ar fi căsătorit, s-ar fi auzit peste tot. De fapt, s-a

zvonit că trebuia să te însori cu Celerity, fata ducelui Brawndy.

— Am făcut-o pe-ascuns.

— Aha. Înţeleg. Nu eşti însurat. Ai o femeie, asta vrei să zici.

Cuvintele mă înţepară până în adâncul inimii.

— Molly e soţia mea, am rostit răspicat. În toate felurile care contează pentru mine, e soţia mea.

— Şi în felul care contează pentru ea? Cu un copil?

Am inspirat adânc.

— Când mă voi întoarce, acesta e primul lucru pe care îl voi îndrepta. Verity mi-a promis că, atunci când va fi rege, mă voi putea însura cu cine doresc.

O parte din mine se înfricoşa de uşurinţa cu care mă dezvăluiam în faţa lui Starling. Alta se întreba cât rău îi făcea să afle toate acestea. În plus, îmi făcea bine să-mi descarc sufletul.

— Deci tu chiar mergi să-l găseşti pe Verity?

— Merg să-l slujesc pe regele meu. S-o ajut cum pot pe Kettricken şi pe copilul-moştenitor al lui Verity. Şi pe urmă plec mai departe, dincolo de munţi, ca să-l găsesc pe regele meu şi să-l aduc înapoi pe tron. Ca să alunge Corăbiile Roşii de pe coasta celor Şase Ducate şi să trăim din nou în pace.

O clipă, nu se auzi decât şuierul viscolului. Starling pufni uşor:

— Fă măcar jumătate din cât ţi-ai propus şi voi avea un erou pentru cântecul meu.

— Nu vreau să devin erou. Numai să fac ceea ce trebuie, ca să fiu liber să-mi trăiesc viaţa.

— Sărmanul Fitz! Nimeni nu are libertatea asta.

— Mie mi se pare că tu eşti foarte liberă.

— Serios? Mie mi se pare că fiecare pas mă duce tot mai aproape de fundul mlaştinii şi, cu cât mă zbat mai tare, cu atât mă scufund mai adânc.

— Cum vine asta?

Starling râse înăbuşit.

— Uită-te la mine. Dorm în paie şi cânt ca să am ce mânca la cină, îmi risc viaţa ca să ajung, poate, cândva, în Regatul Munţilor, iar dacă o fi să ajung acolo, ce-am câştigat? Mi-am îndeplinit scopul? Nici vorbă. Trebuie să umblu după tine mai departe, până când faci ceva demn să fie pomenit într-un cântec.

— Zău, nu-i nevoie, am spus eu, îngrozit de perspectivă. Ai

putea să-ţi vezi de drum, să câştigi bani ca menestrel. Te descurci foarte bine, serios.

— Binişor. Binişor pentru un menestrel rătăcitor. M-ai auzit cântând, Fitz. Am voce bună şi degete foarte iscusite. Dar nu sunt extraordinară, şi aşa trebuie să fii ca să ajungi menestrel într-un turn. Asta dacă vor mai exista turnuri peste cinci ani. N-am niciun chef să cânt pentru piraţii Corăbiilor Roşii.

Am tăcut amândoi, meditând.

— Vezi tu, continuă ea după o vreme, eu nu mai am pe nimeni. Părinţii şi fratele mi-au murit. Fostul meu stăpân s-a dus şi el. Lordul Bronze, care a fost drăguţ cu mine numai de dragul lui, nu mai trăieşte nici el. Toţi s-au dus, când a ars turnul. Piraţii m-au crezut moartă, altfel aş fi fost moartă cu adevărat.

Pentru prima oară, o teamă veche îşi făcu loc în glasul ei. Un timp, rămase tăcută, gândindu-se la cele ce nu se puteau rosti. Mi-am întors faţa spre ea.

— Numai pe mine mă pot baza. Acum şi întotdeauna. Numai pe mine. Iar un menestrel nu poate umbla şi cânta pentru bani la nesfârşit. Dacă vrei să-ţi fie moale la bătrâneţe, trebuie să-ţi câştigi un loc într-un turn. Doar un cântec măreţ mi-l va câştiga, Fitz. Şi n-am decât puţin timp la dispoziţie ca să-l compun. I se înmuie glasul, i se îndulci şoapta. Aşa că te voi urma peste tot. Pentru că în urma ta se petrec evenimente măreţe.

— Evenimente măreţe?

Se trase mai lângă mine.

— Întocmai. Abdicarea prinţului Chivalry. Triumful împotriva Corăbiilor Roşii pe Insula Cornului. Nu eşti tu acela care a salvat-o pe regina Kettricken de neoameni în noaptea în care a fost atacată, chiar înainte de Vânătoarea Reginei Vulpe? Uite un cântec pe care aş fi vrut să-l compun eu. Ca să nu mai vorbesc despre răzmeriţa pe care ai stârnit-o în noaptea încoronării prinţului Regal. Mai departe. Te-ai ridicat din morţi, încercând să-l omori pe Regal în castelul Tradeford şi ai scăpat nevătămat. Ai omorât jumătate din gărzile lui cu mâna goală, încătuşat… Am ştiut că ar fi trebuit să te urmăresc atunci. Aşa că, zic eu, am şanse să fiu martoră la fapte remarcabile dacă mă ţin coadă după tine.

Nu mă gândisem niciodată la evenimentele acelea ca la un şir de întâmplări provocate de mine. Am vrut să protestez, să-i

spun că nu eu le pusesem în mişcare, că pur şi simplu fusesem prins în roata care macină istoria. Dar n-am făcut decât să oftez.

— Eu nu vreau decât să mă întorc acasă la Molly şi la fetiţa noastră.

— Probabil şi ea tânjeşte după acelaşi lucru. Nu-i e uşor să se tot întrebe când vii acasă, dacă mai vii.

— Nu se întreabă. Deja mă crede mort.

După o vreme, Starling îmi spuse cu glas şovăitor:

— Fitz, dacă te consideră mort, cum poţi să crezi că va aştepta să te întorci, că nu va găsi pe altcineva?

Îmi imaginasem zeci de scenarii. Că mor înainte de a mă întoarce acasă ori că, întorcându-mă, Molly mă va considera un mincinos şi-un blestemat cu Har, că o vor scârbi cicatricele mele. Mă aşteptam să se înfurie pe mine pentru că nu-i spusesem că trăiesc; dar atunci aveam să-i explic cum crezusem că-şi găsise pe altul şi era fericită cu el, iar ea avea să mă înţeleagă şi să mă ierte. La urma urmei, ea mă părăsise pe mine. Nu ştiu de ce, dar nu mă gândisem niciodată că mă voi întoarce acasă ca să constat că mă înlocuise cu altul. Cât de prost eram… Cum de nu mi-a trecut prin cap că s-ar putea întâmpla aşa ceva, numai pentru că era cel mai urât lucru din lume?

— Păi, poate ar trebui să-i dau de veste, am rostit, mai mult pentru mine decât pentru Starling. Să-i trimit un mesaj cumva. Dar nu prea ştiu unde e. Nici în cine să am încredere că i-l va transmite.

— De câtă vreme eşti plecat?

— De la Molly? De aproape un an.

— Un an! Bărbaţii ăştia… murmură Starling pentru ea. Pleacă la luptă sau în călătorie şi se aşteaptă să găsească acelaşi lucru când se întorc acasă. Aveţi pretenţia ca nevestele care rămân singure să cultive ogorul, să crească pruncii, să repare acoperişul şi să ducă vaca la păscut, pentru ca, atunci când treceţi iar pragul casei, să vă găsiţi scaunul tot lângă foc, iar pe masa curată să aburească pâinea caldă. Şi mai vreţi şi un trup cald şi doritor în pat, tânjind după voi. Starling se înfuria treptat. Câte zile ai stat departe de ea? Tot atâtea câte a fost ea nevoită să se descurce fără tine. Timpul nu stă în loc pentru ea numai pentru că tu ai plecat. Cum ţi-o imaginezi? Legănându-ţi copilul

lângă foc? Ia închipuie-ţi asta: bebeluşul e în casă, plânge şi nu e schimbat, iar ea stă în ploaie şi-n vânt şi taie lemne, pentru că s-a stins focul cât a fost la moară după un pumn de făină.

Am refuzat să mă gândesc la o asemenea posibilitate. Nu. Burrich n-ar permite să se întâmple aşa ceva.

— În mintea mea, o văd în multe ipostaze. Nu doar în clipele fericite, m-am apărat eu. Şi nu e chiar singură. Un prieten de-al meu are grijă de ea.

— A, un prieten, repetă Starling pe un ton moale. Şi e chipeş, dezgheţat şi destul de îndrăzneţ ca să fure inima oricărei femei?

Am pufnit într-un râs scurt.

— Nu. E mai în vârstă. Încăpăţânat şi supărăcios. Dar şi statornic, de încredere şi grijuliu. Se poartă întotdeauna frumos cu femeile. Politicos şi blând. Va avea mare grijă de Molly şi de fetiţă. Am zâmbit în sinea mea şi am ştiut că nu mă înşel când am adăugat: Va omorî pe oricine va îndrăzni numai să se uite urât la ele.

— Statornic, de încredere şi grijuliu? Se poartă frumos cu femeile? Starling ridică vocea, prefăcându-se interesată. Ştii cât de rari sunt asemenea bărbaţi? Spune-mi cine e, îl vreau pentru mine. Dacă îl lasă Molly a ta să plece.

Mărturisesc că m-a cuprins stânjeneala. Mi-am adus aminte de ziua în care Molly îmi spusese că eu eram cel mai bun lucru care ieşise din grajdurile lui Burrich. Văzând că nu ştiu dacă să-i interpretez vorbele drept un compliment sau nu, îmi explicase că Burrich era bine văzut printre femei, pentru că era tăcut şi rezervat. Oare se uitase şi ea la Burrich cu alţi ochi? Nu. Cu mine făcuse dragoste în ziua aceea, de mine se agăţase, deşi nu ne puteam căsători.

— Nu-i ce crezi tu. Molly mă iubeşte pe mine. Numai pe mine.

Nu avusesem intenţia să vorbesc tare. O nuanţă din glasul meu trebuie să fi atins o coardă sensibilă de-a lui Starling, pentru că renunţă să mă chinuie.

— O, atunci… Dar eu tot cred c-ar trebui să-i dai un semn. Ca să nu-şi piardă speranţa şi să fie tare.

— Aşa voi face, mi-am promis.

Imediat ce aş ajunge la Jhaampe, Kettricken ar găsi o cale să-i dau cumva un semn lui Burrich. Aş putea trimite un răvaş cu vorbe întortocheate, în caz că era interceptat. I-aş putea cere

să-i spună lui Molly că trăiesc şi că aveam să mă întorc la ea. Dar prin ce mijloc i l-aş trimite?

Am rămas tăcut, cugetând pe întuneric. Nu ştiam unde locuieşte Molly. Poate ştia Lacey. Dar nu puteam să trimit vorbă prin ea fără să afle Patience. Nu, niciuna din ele nu trebuie să afle. Trebuia să fie cineva pe care să-l cunoaştem şi eu, şi Burrich, cineva de încredere. Nu Chade. În el m-aş putea încrede, dar nu era de găsit, chiar dacă lumea îl ştia după nume.

Un cal lovi peretele boxei cu copita.

— Eşti foarte tăcut, murmură Starling.

— Mă gândesc.

— N-am vrut să te supăr.

— Nu m-ai supărat. M-ai făcut să cad pe gânduri.

— Aha. O scurtă pauză. Mi-e atât de frig!

— Şi mie. Dar afară e mai frig.

— Asta nu mă încălzeşte cu nimic. Ia-mă în braţe.

Nu era o cerere. Se cuibări la pieptul meu, vârându-şi capul sub bărbia mea. Mirosea frumos. Cum de reuşeau femeile să miroasă întotdeauna frumos? Stânjenit, am luat-o în braţe, recunoscător că mă încălzea, dar stânjenit de apropierea ei.

— Aşa-i mai bine, oftă ea.

Am simţit-o cum se relaxează lipită de mine.

— Sper că vom avea prilejul să facem o baie cât de curând.

— Şi eu.

— Nu că ai mirosi chiar aşa urât.

— Mulţumesc, i-am zis cam acru. Te superi dacă mă culc?

— Dă-i drumul. Îmi puse mâna pe şold. Dacă nu te duce mintea la altceva.

Am reuşit să inspir adânc. Molly… Starling era caldă şi lipită de mine şi mirosea atât de plăcut… Pentru ea, ca menestrel, propunerea pe care mi-o făcuse nu însemna mai nimic. Pentru ea. Dar oare pentru mine ce însemna Molly?

— Ţi-am spus. Sunt însurat.

Ce greu îmi venea să vorbesc…

— Îhî. Te iubeşte şi-o iubeşti şi tu. Dar acum suntem aici noi doi şi ne e frig. Dacă ţine aşa de mult la tine, ţi-ar purta pică dacă te-ai încălzi şi te-ai alina puţin într-o noapte geroasă?

Nu mi-a fost uşor, dar m-am obligat să mă gândesc la vorbele ei, apoi am zâmbit în sinea mea.

— Nu mi-ar purta pică. Mi-ar smulge capul de pe umeri.

— O! Starling râse încet la pieptul meu. Înţeleg.

Se depărtă uşor de mine. Tânjeam să întind mâna şi s-o trag înapoi.

— Atunci poate-i mai bine să ne culcăm. Somn uşor, Fitz.

Am adormit uşor, dar nu imediat, şi nu fără să-mi pară rău.

În noaptea aceea, viscolul a vâjâit furios peste poate, iar dimineaţa, când am deschis poarta şurii, ne-a întâmpinat un strat de zăpadă proaspăt. M-am îngrijorat că, dacă mai ninge mult, căruţele noastre aveau să nu mai poată înainta. Dar Nik părea optimist şi jovial când ne-a urcat în ele. Şi-a luat rămas-bun afectuos de la doamna lui şi am pornit iarăşi. Ne-a îndepărtat de şură pe alt drum decât cel pe care venisem. Era mai şerpuitor şi, în câteva locuri, nămeţii se ridicaseră atât de sus, încât am săpat un tunel prin ei cu căruţele. Starling a călărit cu noi dimineaţa, dar Nik a trimis un om după ea, ca să vină lângă ei. Ea i-a mulţumit bucuroasă şi-a plecat imediat să li se alăture.

La începutul după-amiezii, am revenit la drumul iniţial. Nu mi s-a părut că am câştigat mare lucru ocolindu-l atâta vreme, dar Nik avea, cu siguranţă, motivele lui. Pesemne nu voia să lase în urmă o cărare bătătorită până la ascunzătoare. În seara următoare ne-am adăpostit în condiţii grele, în nişte cocioabe dărăpănate de pe malul apei. Acoperişurile de stuf păreau gata să se prăbuşească, aşa că pe jos căzuseră ţurţuri, iar vântul împinsese pe sub uşă un morman de omăt. Caii n-au avut alt adăpost decât pereţii cocioabelor. I-am adăpat la râu şi şi-a primit fiecare tainul de grăunţe, dar niciun fir de pai.

Ochi Întunecaţi a venit cu mine să adunăm lemne de foc, pentru că, deşi aveam destule ca să pregătim mâncarea, nu ne-ar fi ajuns ca să ne încălzim toată noaptea. Mergând spre râu, ca să căutăm buşteni aduşi de apă, m-am gândit cum se schimbase legătura dintre noi. Vorbeam mai puţin, dar eram mai conştient de prezenţa lui decât înainte. Pesemne nu mai era necesar să vorbim atât. Dar amândoi ne schimbaserăm în absenţa celuilalt. Acum, când mă uitam la el, mi se întâmpla câteodată să-l văd mai întâi pe lup, şi numai după aceea pe prietenul meu.

Cred că, în sfârşit, ai învăţat să mă respecţi cum se cuvine.

Mă tachina, dar spunea adevărul. Se ivi pe neaşteptate dintre nişte tufe de pe mal, în stânga mea, traversă în salturi mari poteca îngropată sub zăpadă şi reuşi să dispară printre nămeţii şi cioturile tufelor desfrunzite.

Nu mai eşti pui, e-adevărat.

Niciunul din noi nu mai e pui. Am descoperit amândoi asta în călătoria noastră. Nu te mai consideri deloc un puşti.

Am înaintat anevoie prin zăpadă, cugetând la spusele lui. Nu ştiam când hotărâsem că nu mai sunt copil, ci bărbat, dar Ochi Întunecaţi avea dreptate. Ciudat, o clipă mi-a fost dor de băiatul cu obraz fin şi curaj nebunesc.

Cred că m-am descurcat mai bine ca băiat decât mă descurc acum ca bărbat, am recunoscut eu, cam trist.

De ce nu aştepţi să mai treacă vremea ca bărbat şi să tragi concluzii mai târziu? îmi propuse Ochi Întunecaţi.

Poteca pe care mergeam era mai îngustă decât o căruţă şi nu se vedeau din ea decât câteva porţiuni, acolo unde nu scoteau capul tufele din zăpadă. Vântul îşi făcea de lucru sculptând dune şi bancuri de nea. Înaintam cu el în faţă, iar fruntea şi nasul începură să mă ardă de la sărutările lui aspre. Peisajul nu se deosebea prea mult de cel pe care-l traversasem în ultimele zile, dar experienţa de a-l străbate în linişte, alături de lup, mă transporta în altă lume.

Am ajuns la râu. Am stat în picioare pe mal şi-am studiat partea opusă. Apa îngheţase la margine pe ici, pe colo, iar grămezile rare de lemn plutitor cărau poveri de gheaţă murdară şi zăpadă lipicioasă. Curentul era puternic, buştenii ţopăiau iute pe apă. Am încercat zadarnic să-mi imaginez râul complet îngheţat. De partea cealaltă a torentului necruţător se înălţau dealuri acoperite de plante mereu verzi, iar la poalele lor se desfăşura o câmpie de stejari şi sălcii întinse până la marginea râului. Probabil că apa împiedicase răspândirea focului cu ani în urmă. Oare şi pe malul ăsta crescuseră cândva atâţia copaci?

Uite, mormăi Ochi Întunecaţi melancolic. Am simţit că-l roade foamea când am zărit amândoi un cerb falnic venit să se adape. Ne simţi şi el, înălţă capul încornorat, dar ne privi calm, ştiindu-se în siguranţă. Când lupul visă la carne proaspătă, începu să-mi lase şi mie gura apă. *Vânătoarea ne-ar merge din plin pe malul celălalt.*

Sper. Sări de pe mal pe pietrişul de lângă apă îngropat pe sub nămeţi şi porni hotărât în susul râului. L-am urmat cu mai puţin elan, culegând lemne uscate. Înaintam cu dificultate, iar vântul muşca mai abitir, încărcat de frigul râului, însă drumul era cu atât mai interesant şi mai încărcat, şi el, de posibilităţi. M-am uitat cum păşeşte Ochi Întunecaţi în faţa mea. Se mişca altfel decât înainte. Nu mai ţopăia ca un pui curios. Nu mai adulmeca pe îndelete craniul de căprioară ca altădată, ci îl mirosea iute, sesizând imediat că nu mai are carne pe el. Verifica înadins grămezi de buşteni, poate se adăpostea vreun animal sub ele. Supraveghea şi şanţurile care tăiau malul, amuşinând după urme de vânat. Se năpusti şi devoră o rozătoare care îndrăznise să iasă din cuibul de sub mal. Săpă puţin la gura lui, apoi îşi vârî botul înăuntru şi adulmecă îndelung. Văzând că nu mai erau şi alţi locuitori în el, merse mai departe.

În spatele lui, eu m-am pomenit că zăbovesc cu ochii la râu. Cu cât îl studiam mai mult, cu atât mă descuraja mai mult, în loc să mă învăţ cu el. Grămezile imense de buşteni cu rădăcini încâlcite, care se clătinau şi se zvârcoleau împinse de şuvoaiele nebune, stăteau dovadă că era adânc de nu i se ghicea fundul şi curgea în puhoaie. M-am întrebat dacă vijelia bătuse mai năvalnic în amonte, scoţând din rădăcini uriaşii aceia, sau dacă râul atâta muşcase din pământ, încât copacii căzuseră în el.

Ochi Întunecaţi îşi vedea de drum în faţa mea. Sări încă de două ori şi prinse o rozătoare cu ghearele şi dinţii. Nu ştiam sigur ce erau vieţuitoarele acelea; nu prea semănau cu şobolanii, iar blana lucioasă dovedea că se simţeau acasă în apă.

Carnea n-are nevoie de nume, remarcă Ochi Întunecaţi ironic. M-am văzut nevoit să-i dau dreptate. Azvârli vesel prada în aer şi-o prinse tocmai când făcea o tumbă. O zgâlţâi fioros şi-o aruncă a doua oară, dansând pe labele din spate. Câteva clipe, m-am molipsit şi eu de bucuria lui. Savura o vânătoare foarte reuşită, carnea cu care-şi umplea stomacul şi faptul că se hrănea în tihnă. De data asta, victima zbură deasupra capului meu. Am sărit şi-am prins trupul flasc, numai ca să-l arunc şi mai sus. Ochi Întunecaţi ţopăi după el, ridicându-şi toate cele patru labe de la pământ. Îl prinse dintr-odată, apoi se ghemui, mi-l arătă şi mă provocă să-l urmăresc. Am aruncat grămada de

lemne şi-am ţâşnit după el. Îmi scăpa cu uşurinţă, apoi se întorcea iar la mine, mă aţâţa, fugind numai atât cât să nu-l pot ajunge. M-am năpustit peste el.

— Hei!

Ne-am oprit amândoi. M-am ridicat încet de la pământ. Era unul din oamenii lui Nik. Stătea sus, pe mal şi ne urmărea. Avea un arc.

— Adună lemnele şi întoarce-te imediat, îmi porunci.

M-am uitat în jur, dar n-am văzut niciun motiv ca să fie atât de nervos. Totuşi, am strâns lemnele împrăştiate şi m-am întors la cocioabe.

Am dat peste Kettle mijind ochii deasupra unui pergament la lumina focului, ignorându-i pe cei care găteau în jurul ei.

— Ce citeşti? am întrebat-o.

— Scrierile lui Cabal cel Alb. Profet şi clarvăzător de pe vremea Kimoalei.

Am ridicat din umeri. Numele nu-mi spuneau nimic.

— Sub îndrumarea lui, s-a pecetluit un tratat care a pus capăt unui război ce dura de sute de ani. Datorită lui, trei popoare au devenit unul singur. S-au răspândit cunoştinţe. Multe feluri de alimente cultivate cândva numai în văile sudice din Kimoala au început să fie plantate peste tot. Ghimbirul, de exemplu. Şi ovăzul de Kimoala.

— Un singur om a reuşit asta?

— Unul singur. Hai, doi, dacă-l pui la socoteală şi pe generalul pe care l-a cucerit prin convingere, fără luptă. Aici se vorbeşte despre omul acela: „Un catalizator a fost Darales pentru vremurile lui, un preschimbător de inimi şi vieţi. A venit nu ca să fie erou, ci ca să trezească eroul din alţii. A venit nu ca să împlinească profeţii, ci ca să deschidă uşa spre viitor. Aceasta a fost dintotdeauna sarcina catalizatorului.” Mai sus, el a scris că în fiecare dintre noi există o sămânţă de catalizator. Ce părere ai despre asta, Tom?

— Prefer să fiu păstor, i-am răspuns sincer.

„Catalizator” nu era un cuvânt care să-mi fie prea drag.

În noaptea aceea, am dormit cu Ochi Întunecaţi alături. Kettle sforăia încet nu departe de mine, în vreme ce pelerinii se înghesuiseră în capătul celălalt al cocioabei. Starling alesese să doarmă în cocioaba cealaltă, cu Nik şi o parte din oamenii lui. O

vreme, vântul purtă pe aripa lui glasul şi sunetele harpei sale.

Am închis ochii şi-am încercat s-o visez pe Molly. Am văzut un sat din Buck cuprins de flăcări şi Corăbiile Roşii retrăgându-se. Am călătorit într-un tânăr care porni cu barca pe întuneric, ca să ciocnească o Corabie Roşie. Aruncă un felinar aprins la bordul ei şi apoi o găleată cu ulei de peşte, din acela cu care-şi aprindeau felinarele săracii. Pânza se aprinse când tânărul se îndepărtă de vasul în flăcări. În spatele lui, blestemele şi ţipetele bărbaţilor cuprinşi de foc se înălţau odată cu văpăile. În noaptea aceea, am rămas cu el şi i-am împărtăşit triumful amar. Nu mai avea nimic pe lume, nici familie, nici casă, dar luase viaţa celor care vărsaseră sângele neamului său. I-am înţeles prea bine lacrimile care-i curgeau pe faţa luminată de un zâmbet larg.

17

TRAVERSAREA RÂULUI

Străinii au vorbit întotdeauna batjocoritor despre locuitorii celor Şase Ducate, numindu-ne sclavii pământului, fermieri buni doar să scormonească în ţărână. Pe Eda, zeiţa-mamă căreia i se închină oamenii pentru recolte îndestulătoare şi turme bogate, Străinii o dispreţuiesc pentru că e zeiţa unui neam de suflete aşezate, care şi-a pierdut sămânţa curajului. Străinii îl venerează numai pe El, zeul mării. Nu e un zeu căruia să-i aduci mulţumiri, ci în care să ai mare încredere. Singurele binecuvântări pe care le trimite adoratorilor săi sunt furtuni şi greutăţi care să-i întărească.

Din acest punct de vedere, îi judecau greşit pe locuitorii celor Şase Ducate. Credeau că oamenii care cultivă cereale şi cresc oi vor ajunge în curând să nu aibă curaj nici cât animalele lor. Au dat năvală printre noi, omorând şi distrugând, şi ne-au luat grija faţă de semeni drept slăbiciune. În iarna aceea, locuitorii mărunţi din Buck şi Bearns, Rippon şi Shoaks, pescarii şi păstorii, păzitoarele de gâşte şi porcarii au luat în mâinile lor războiul pe care nobilii noştri certăreţi şi armata noastră răzleţită îl purtau cu atâta nepricepere şi l-au făcut al lor. Locuitorii mărunţi ai unui ţinut pot fi oprimaţi numai atât timp cât nu se ridică în apărarea lor, fie împotriva Străinilor, fie împotriva unui stăpân nedrept.

A doua zi, dimineaţă, oamenii începură să se plângă de frig şi să ceară să ne grăbim. Jinduiau la terci cald şi turte coapte pe cămin. Ca să ne încălzim stomacurile, nu aveam decât apă caldă. Am umplut ceainicul lui Kettle şi m-am întors ca să-mi

umplu şi cana mea. Am strâns din pleoape din cauza durerii în timp ce scotoceam prin boccea după scoarţa de spiriduş. Visul în care mă purtase Meşteşugul noaptea trecută mă lăsase vlăguit şi cuprins de tremurături. Numai gândul la mâncare îmi făcea greaţă. Kettle sorbea din ceai şi se uita cum rad cu cuţitul aşchii dintr-o bucată de scoarţă în cană. Greu se scurse timpul până fierse apa. Mi se umplu gura de amăreală, dar durerea de cap dispăru aproape imediat. Bătrâna întinse brusc mâna ca o gheară şi-mi smulse bucata de scoarţă dintre degete. O examina, o mirosi…

— Scoarţă de spiriduş! Se uită la mine îngrozită. Ăsta-i leac cumplit pentru un tânăr.

— Îmi alină durerea de cap.

Am inspirat adânc ca să-mi fac curaj, apoi am băut şi restul lichidului. Fărâmăturile mi se lipiră de limbă. M-am chinuit să le înghit, apoi am şters cana şi-am pus-o la loc în boccea. Am întins mâna. Kettle îmi dădu înapoi bucata de scoarţă, dar în silă. Mă privea altfel acum.

— N-am mai văzut pe cineva care s-o bea aşa. Ştii la ce se foloseşte în Chalced?

— Mi s-a spus că li se dă sclavilor de la galere, ca să le sporească puterile.

— Să le sporească puterile şi să le piară speranţele. Când iei scoarţă de spiriduş, te descurajezi imediat. Eşti mai uşor de controlat. Poate că alungă durerea de cap, dar îţi moleşeşte mintea. În locul tău, eu aş fi mai atent cu ea.

Am ridicat din umeri.

— O beau de ani de zile, i-am zis, punând scoarţa înapoi în boccea.

— Un motiv în plus să te opreşti acum, replică ea ţâfnoasă.

Îmi dădu bocceaua să i-o urc în şaretă.

Pe la jumătatea după-amiezii, Nik ne porunci să oprim căruţele. El şi doi oameni de-ai lui călăriră mai departe, în vreme ce ajutoarele rămase ne asigurară că totul e în ordine. Nik mergea înainte ca să pregătească locul pe unde aveam să trecem apa. Nici n-a trebuit să îndrept privirea spre Ochi Întunecaţi. Se furişă după Nik şi ceata lui. M-am proptit cu spatele de banchetă şi m-am cuprins cu braţele, încercând să

mă încălzesc.

— Hei, tu! Cheamă-ţi câinele înapoi! îmi porunci brusc un ajutor de-al lui Nik.

M-am îndreptat de spate şi m-am prefăcut că mă uit în jur.

— Pesemne a adulmecat un iepure. Se întoarce el. Vine după mine peste tot, aşa face.

— Cheamă-l înapoi acum! strigă bărbatul ameninţător.

Aşa că m-am ridicat în picioare în şaretă şi l-am chemat pe Ochi Întunecaţi. Nu veni înapoi. Am ridicat din umeri în loc de scuză şi m-am aşezat la loc. Unul din ajutoare se uita întruna fioros la mine, dar l-am ignorat.

Ziua fusese senină şi rece, cu viscol muşcător. Kettle tăcuse toată vremea, îndurând frigul. Dormitul pe jos îmi trezise durerea din umăr şi acum mă tortura continuu. Nici nu voiam să-mi imaginez cât suferea ea. Am încercat să mă gândesc numai că în curând vom fi de partea cealaltă a râului şi că munţii nu erau departe. Poate că acolo mă voi simţi în siguranţă, scăpat de coteria lui Regal.

Nişte bărbaţi trag sfori pe apă. Am închis ochii şi-am încercat să văd ce vede şi el. N-am reuşit, pentru că el se uita la oameni, iar eu aş fi vrut să le văd mişcările. Dar tocmai când am desluşit că se luau după o linie călăuzitoare ca să întindă o funie mai groasă peste râu, alţi doi bărbaţi de pe malul celălalt începură să dea la o parte o grămadă de buşteni din îndoitura malului. Dezveliră iute o barjă, apoi se apucară să îndepărteze gheaţa formată pe ea.

— Trezeşte-te! îmi zise Kettle ţâfnoasă şi mă împunse cu degetul în coaste.

Stând în şezut, am observat căruţa din faţa noastră avansând. Am îndemnat iapa şi i-am urmat pe ceilalţi. Am parcurs o distanţă scurtă în aval, apoi am cotit pe o porţiune deschisă a malului. La marginea apei se aflau ruinele unor colibe probabil mâncate de foc cu ani în urmă şi o rampă improvizată din buşteni şi mortar, vai şi-amar de ea. Pe malul opus am zărit barja veche, pe jumătate scufundată. O parte din ea se ascundea sub gheaţă, dar ieşeau din ea şi fire de iarbă moartă. Nu mai plutise de câteva anotimpuri bune. Colibele de-acolo erau la fel de amărâte ca acelea de lângă noi, pentru că nu mai aveau deloc acoperiş. În spatele lor se înălţau pantele line ale

dealurilor acoperite de verdeaţă veşnică, iar dincolo de ele, dominând orizontul, se întindea Regatul Munţilor.

Doi oameni agăţaseră cu funia barja scoasă din ascunzătoare şi-o trăgeau pe apă spre noi, cu prova în direcţia curentului. Noroc că era legată bine, altfel ar fi căzut victimă râului sălbatic care se lupta s-o desprindă şi s-o arunce în apele din aval. Nu era o barjă lată, putea duce doar o căruţă cu doi cai. Avea balustrade la margini, dar în rest era o simplă punte netedă, deschisă. Pe malul nostru, poneii pe care călăriseră Nik şi oamenii lui fuseseră înhămaţi ca să tragă parâma de remorcare a barjei, în vreme ce, pe malul opus, o pereche de catâri răbdători mergeau încet cu spatele spre apă. În timp ce barja se îndrepta agale spre noi, prova ei sălta împinsă de apă. Curentul făcea spume şi vârtejuri pe laturi, iar când prova se scălda puţin mai adânc, câte-un val spăla barja întreagă. Nu avea să fie o călătorie uscată.

Pelerinii şuşoteau între ei agitaţi, dar îi potoli un glas de bărbat:

— Ce altă şansă avem? sublinie el.

Replica îi reduse pe toţi la tăcere. Urmăriră cu groază cum se apropie barja.

Căruţa şi caii lui Nik trecură primii dincolo. Poate că aşa credea acesta că le dădea curaj pelerinilor. Barja de-abia încăpu pe rampa învechită, cu pupa înainte. Am simţit că animalelor nu le plăcea deloc treaba asta, dar şi că erau foarte obişnuite cu ea. Nik însuşi le conduse pe barjă şi le ţinu capetele, în vreme ce două ajutoare fixară căruţa de ţăruşi. Apoi Nik coborî şi flutură din mână drept semnal. Cele două ajutoare stăteau câte unul lângă capul fiecărui cal, în timp ce catârii de pe partea cealaltă trăgeau de funie ca s-o întindă. Barja se urni. Încărcată, se afunda mai mult în apă, dar nu mai sălta ca înainte. De două ori se ridică prova foarte mult şi tot de două ori se cufundă adânc şi-o spălă apa. Noi, pe malul nostru, urmăream tăcuţi cum înaintează barja. Cei de pe partea cealaltă o traseră şi asigurară mai întâi prova. Apoi desfăcură căruţa, iar bărbaţii o mânară în sus pe un deal.

— Vedeţi? N-aveţi de ce să vă speriaţi, rosti Nik zâmbind jovial, deşi eu mă îndoiam că-şi crede propriile cuvinte.

Doi bărbaţi se întorceau cu barja. Nu păreau prea încântaţi.

Se agăţau de balustrade şi se dădeau în spate ca să se ferească de stropii de apă. Totuşi, când ajunseră la noi şi coborâră, erau uzi leoarcă. Unul din ei îi făcu semn lui Nik să vină la o parte şi începură să-i vorbească supăraţi, dar contrabandistul îl bătu pe umăr prieteneşte şi râse cu voce tare, ca de-o glumă bună. Întinse mâna şi primi de la cei doi bărbaţi un săculeţ. Îl cântări aprobator înainte de-a şi-l lega la curea.

— Eu mă ţin de cuvânt, le aminti Nik, apoi reveni la grupul nostru.

Următorii trecură pelerinii. Unii ar fi vrut să traverseze apa în căruţă, dar Nik le explică răbdător că, cu cât sporea încărcătura, cu atât se afunda barja mai mult în râu. Îi urcă pe barjă şi se asigură că fiecare din ei se ţine bine de balustradă.

— Veniţi şi voi, le făcu el semn lui Starling şi lui Kettle.

— Eu trec în şareta mea, declară Kettle, dar Nik clătină din cap dezaprobator.

— Iepei tale n-o să-i placă. Dacă o apucă năbădăile pe barjă, nu vei vrea să fii acolo. Crede-mă. Ştiu ce fac.

Nik îşi îndreptă privirea spre mine.

— Tom? Te deranjează să treci cu iapa? Am văzut că te descurci binişor cu ea.

Am încuviinţat, iar el rosti:

— Poftim, are grijă Tom de iapa ta. Acum hai, vino.

Kettle se încruntă, dar trebui să admită că avea dreptate. Am ajutat-o să coboare din şaretă, iar Starling o luă de braţ şi-o conduse la barjă. Nik urcă pe punte şi se adresă pelerinilor, spunându-le să se ţină zdravăn şi să nu le fie frică. Trei din ajutoarele lui se suiră lângă ei. Unul din ei insistă s-o ţină chiar el pe-o fetiţă.

— Eu ştiu la ce să mă aştept, o linişti pe mama agitată. Tu ai grijă de tine.

Copila începu să plângă. Ţipetele ascuţite acopereau vuietele în timp ce barja era trasă pe apă. Nik stătu lângă mine, urmărind cum se îndepărtează.

— Vor ajunge dincolo fără probleme, rosti el, şi pentru sine, dar şi pentru mine. Îmi oferi un zâmbet larg. Ei, Tom, încă două-trei traversări şi voi purta cercelul acela frumos al tău.

Am încuviinţat în tăcere. Pecetluisem înţelegerea cu promisiunea mea, dar n-aveam nicio tragere de inimă să mi-o

respect.

În ciuda asigurărilor lui Nik, l-am auzit răsuflând uşurat când barja atinse malul celălalt. Pelerinii uzi leoarcă nu mai aşteptară să fie fixată, ci o luară la fugă cu paşi mărunţi. Le-am văzut pe Starling şi pe Kettle coborând, apoi bărbaţii le duseră degrabă la adăpost, printre copaci. Barja se întoarse cu doi oameni. Veni rândul căruţei goale a pelerinilor să treacă, împreună cu doi ponei. Caii nu se arătară deloc bucuroşi. Trebuiră legaţi la ochi şi urcaţi pe barjă de trei oameni. Odată suiţi pe ea, se foiră întruna, fornăind şi scuturând din cap. I-am urmărit trecând râul. Când ajunseră dincolo, coborâră iute, fără să mai trebuiască să fie îndemnaţi. Un bărbat prinse frâiele şi căruţa hurducai în sus pe deal, până ieşi din raza mea vizuală.

Următorii doi bărbaţi care se întoarseră cu barja pe malul nostru avură parte de traversarea cea mai grea. Pe la jumătatea drumului se ivi un obstacol uriaş, care ameninţa să-i lovească în plin. Buşteanul sălta în curentul sălbatic, fluturând din rădăcinile care semănau cu o mână monstruoasă, cu gheare lungi. Nik strigă la ponei. Am sărit cu toţii să-l ajutăm să tragă frânghia, dar barja tot primi o lovitură serioasă dintr-o parte. Bărbaţii strigară când impactul le smulse mâinile de pe balustradă. Unul aproape că alunecă în râu, dar în ultima clipă reuşi să se agaţe de-o bară cu toate puterile. Cei doi coborâră pe mal aruncând căutături fioroase şi blestemând, întrucât bănuiau că nenorocirea nu fusese întâmplătoare. Nik fixă barja şi verifică el însuşi legăturile care o fixau de funie. Din cauza ciocnirii, o balustradă juca. Scutură din cap nemulţumit şi le atrase atenţia ajutoarelor să fie atente, în timp ce urcau şi ultima căruţă.

Traversarea nu se dovedi nici mai grea, nici mai uşoară decât celelalte. Am urmărit-o puţin cam agitat, ştiind că venea rândul meu. *Ai chef de-o baie, Ochi Întunecaţi?*

Merită, dacă vânătoarea merge bine pe partea cealaltă, îmi răspunse lupul, dar am simţit că-mi împărtăşea tulburarea.

Am încercat să mă liniştesc şi să calmez şi iapa lui Kettle cât timp ajutoarele prinseră barja de rampă. I-am vorbit cu blândeţe şi-am asigurat-o că nu va păţi nimic. Păru să înţeleagă, pentru că păşi calmă pe lemnul zgâriat al punţii. Am condus-o încet, explicându-i tot ce făceam între timp. Stătu liniştită s-o priponesc de un inel fixat de punte. Doi bărbaţi legară bine

şareta. Ochi Întunecaţi sări pe barjă, apoi se trânti pe burtă, cu ghearele înfipte în lemn. Nu-i plăcea cum se clătina puntea pe apa nemiloasă. Ca să fiu sincer, nici mie. Găsi curajul să vină lângă mine şi să se culce pe jos cu labele răsfirate.

— Voi mergeţi cu Tom şi şareta, le spuse Nik bărbaţilor uzi din cap până-n picioare, care mai făcuseră drumul o dată. Eu şi băieţii mei venim ultimii, cu poneii. Nu vă apropiaţi de iapă, poate începe să azvârle din copite.

Bărbaţii urcară prudenţi, aruncând lupului aceleaşi priviri neîncrezătoare ca şi iepei. Se înghesuiră în spatele şaretei şi-şi găsiră o poziţie sigură acolo. Ochi Întunecaţi şi cu mine am rămas la prova. Speram că aşa ne vom feri de copitele calului. În ultima clipă, Nik anunţă:

— Cred că de data asta vin şi eu cu voi.

Urni barja singur, zâmbind larg şi făcând semne din mână oamenilor săi. Perechea de catâri de pe malul celălalt se urni şi ea, apoi am pornit pe râu cu o zdruncinătură.

A urmări cum se desfăşoară un lucru nu e totuna cu a-l face cu mâna ta. Mi se tăie respiraţia când mă izbi primul val de apă. Eram o jucărie în strânsoarea unui copil imprevizibil. Râul ne asalta, ne lovea şi-şi urla frustrarea că nu ne putea arunca în vârtejurile lui. Şuvoaiele mânioase aproape mă asurzeau. Barja făcu un salt neaşteptat şi m-am pomenit că strâng balustrada când un val spălă puntea şi mă udă pe la glezne. A doua oară când un talaz lovi la prova şi ne umplu pe toţi de apă, iapa necheză. Am luat mâna de pe balustradă, cu gând s-o prind de căpăstru. Doi bărbaţi se pare că voiau acelaşi lucru. Încercau să înainteze, agăţându-se de şaretă. Le-am făcut semn să rămână pe loc şi m-am întors spre iapă.

Nu voi şti niciodată ce avea de gând omul acela. Poate să mă pocnească cu mânerul cuţitului. Am surprins mişcarea cu colţul ochiului şi m-am răsucit cu faţa la el chiar când barja se clătină zdravăn încă o dată. Rată şi se legănă în faţă, spre iapă. Animalul, deja agitat, se panică şi începu să dea cu copitele. Mă lovi sălbatic cu capul şi mă dezechilibră. Aproape că-mi revenisem, când bărbatul încercă să mă pocnească a doua oară. În spatele şaretei, Nik se certa cu altul. Nervos, striga ceva despre cuvântul şi onoarea lui. M-am ferit de atac tocmai când un val spălă prova cu atâta forţă, încât mă trimise în mijlocul

barjei. M-am agăţat de-o roată şi-am strâns-o bine, gâfâind. Am reuşit să-mi scot sabia din teacă pe jumătate, când cineva mă apucă din spate. Primul agresor veni spre mine rânjind, ameninţându-mă cu cuţitul. Brusc, un trup ud şi blănos sări peste mine. Ochi Întunecaţi îl izbi în piept şi-l împinse în balustradă.

Bara slăbită trosni. Încet, foarte încet, lup, om şi balustradă alunecară spre apă. Am ţâşnit după ei, târându-l după mine pe cel care mă prinsese din spate. Când cei doi ajunseră în apă, am reuşit să apuc şi bara, cât mai rămăsese din ea, şi coada lui Ochi Întunecaţi. Mi-am sacrificat sabia ca să-i prind. Îl ţineam pe lup de capătul cozii, dar nu i-am dat drumul. El scoase capul deasupra apei, încercând disperat să se agaţe de marginea barjei. Mai avea puţin şi reuşea să urce înapoi.

Atunci mă lovi un bocanc în umăr. Am crezut că explodez de durere. A doua oară mă păli în tâmplă. Am văzut cum mi se desface palma, cum Ochi Întunecaţi se răsuceşte şi se îndepărtează de mine, furat de râul vijelios.

— Frate! am strigat tare.

Şuvoaiele îmi înghiţiră cuvintele, iar următorul val mă udă din cap până-n picioare şi-mi umplu nasul şi gura de apă. Când trecu, am încercat să mă ridic în patru labe. Bărbatul care mă izbise cu piciorul îngenunche lângă mine. Am simţit lama la gât.

— Stai pe loc şi ţine-te bine, îmi sugeră el sumbru. Se întoarse şi-i strigă lui Nik: procedez cum vreau eu!

N-am răspuns. Mintea mea îl căuta pe lup cu disperare. Barja se unduia sub mine, râul răcnea în jurul ei, iar pe mine mă scăldau valurile. Frig. Apă. Apă în gură şi în nas. Mă înecam. Nu ştiam unde dispar eu şi unde apare Ochi Întunecaţi. Dacă mai trăia.

Barja zgârie pe neaşteptate rampa.

Mă cărară de partea cealaltă a punţii cu mişcări neîndemânatice. Bărbatul care mă ameninţase cu cuţitul îl trase la o parte înainte ca al doilea să mă apuce zdravăn de păr. Am început să lupt, fără a-mi mai păsa de ce mi-ar putea face. Radiam ură şi furie, iar caii panicaţi îmi urmară exemplul. Un bărbat se apropie prea mult de iapă şi încasă o copită în coaste. Mai rămâneau doi, cel puţin aşa credeam. Unuia i-am făcut vânt cu umărul în apă. Reuşi să se agaţe de barjă şi rămase acolo cât

am încercat să-i strangulez tovarăşul. Nik strigă ceva ce suna ca o avertizare. Îmi strângeam agresorul de gât şi-l pocneam cu capul de punte când se năpustiră ceilalţi asupra mea. Nu-şi ascundeau uniformele maro cu auriu. Am încercat să-i oblig să mă omoare, dar n-am izbutit. De sus, de pe deal, răsunară ţipete şi mi s-a părut că recunosc vocea lui Starling, furioasă.

După un timp, m-am trezit pe mal, cu mâinile legate la spate. Mă păzea un bărbat cu sabia scoasă. Nu ştiam dacă voia să mă ameninţe sau era pus să-i ţină la distanţă pe cei care voiau să mă omoare. Ceilalţi stăteau în cerc în jurul meu şi mă priveau lacom, ca o haită de lupi care tocmai doborâseră o căprioară. Nu-mi păsa. Mi-am trimis disperat mintea în explorare, indiferent la ce-aş putea păţi. Simţeam că Ochi Întunecaţi se luptă undeva pentru viaţa lui. Legătura dintre noi se stingea treptat, în timp ce el se străduia din răsputeri să nu moară.

Nick fu aruncat brusc lângă mine. Un ochi i se umfla şi nu-l mai putea deschide, iar când îmi zâmbi, i-am văzut dinţii pătaţi de sânge.

— Ei, Tom, am ajuns pe malul celălalt. Ţi-am promis că te aduc aici, şi te-am adus. Acum o să-ţi iau cercelul, cum ne-am înţeles.

Paznicul meu îi trase un picior în coaste.

— Gura, mârâi el.

— Nu aşa ne-am înţeles, stărui Nik, când reuşi să respire. Ridică ochii spre ei, alegându-l pe unul căruia să i se adreseze direct: am avut o înţelegere cu căpitanul tău. I-am spus că i-l voi aduce pe acest om, iar el, în schimb, mi-a oferit aur şi traversarea sigură a râului. Mie şi celorlalţi.

Sergentul râse batjocoritor.

— Păi, n-ar fi prima învoială făcută de căpitanul Mark cu contrabandiştii. Ciudat. Niciuna nu ne-a adus vreun câştig, nu-i aşa, băieţi? Iar pe căpitanul Mark l-a luat apa, deci i-ar fi cam greu să spună ce ţi-a promis. Întotdeauna i-a plăcut să se laude lui Mark ăsta. Ei, bine, acuma s-a dus. Dar eu ştiu ce poruncă am primit, să-i arestez pe toţi contrabandiştii şi să-i aduc înapoi la Moonseye. Iar eu sunt un soldat bun, să ştii.

Sergentul se aplecă şi-l uşură pe Nik nu numai de povara săculeţului cu aur primit de la ei, dar şi de al lui personal. Contrabandistul opuse rezistenţă şi mai pierdu puţin sânge. Nu

mi-a păsat. Mă vânduse gărzilor lui Regal. Şi de unde ştia cine sunt? Păi, de la Starling, când împărţiseră perna, mi-am răspuns amărât. Avusesem încredere, iar încrederea îmi adusese exact ce-mi aducea întotdeauna. Nici măcar n-am întors capul după el când l-au târât gărzile.

Aveam un singur prieten adevărat şi l-am pus în pericol cu prostia mea. Din nou. Am ridicat ochii, am privit îndelung cerul şi mi-am părăsit corpul, mi-am trimis simţurile cât de departe am putut, căutându-l, căutându-l. L-am găsit. Se agăţa cu ghearele de-un mal abrupt şi lunecos din cauza gheţii. Blana deasă îi atârna grea de apă şi de-abia mai putea înălţa capul. Nu reuşi să se agaţe de mal, râul îl prinse iar într-un vârtej şi-l răsuci. Îl trase sub apă şi-l ţinu acolo, apoi îl aruncă la suprafaţă. Ochi Întunecaţi inspiră şi aer, şi apă. Îşi pierduse puterea.

Luptă! i-am poruncit. *Nu te da bătut!*

Curentul viclean îl aruncă din nou spre mal, de data asta într-o încâlceală de rădăcini. Ochi Întunecaţi se prinse de ele cu ghearele şi se ridică deasupra lor, scuipând apă şi trăgând aer în piept. Plămânii i se umflau ca nişte foale.

Ieşi din apă! Scutură-te!

Nu-mi răspunse, dar am simţit că se târăşte afară din apă. Încetul cu încetul, urcă pe malul acoperit de tufe. Se târî ca un căţeluş, pe burtă. Curgea apă din el şi se formă o baltă în locul unde se ghemuise. Murea de frig. Îi îngheţaseră deja botul şi urechile. Se ridică şi încercă să se scuture. Căzu. Se ridică anevoie a doua oară şi se mai îndepărtă puţin de râu. Se scutură şi împroşcă apă peste tot. Mişcarea îl uşura şi-i ridică blana pe corp. Lăsă capul în faţă şi vărsă apă. *Adăpostește-te. Fă-te colac şi încălzeşte-te,* l-am sfătuit. Nu gândea limpede. Scânteia minţii lui, pe care o găsisem atât de greu, se stinse. Strănută violent de mai multe ori la rând, apoi se uită în jur. *Acolo,* l-am îndemnat. *Sub copacul acela.* Zăpada îndoise frunzele late şi verzi până la pământ. Sub pom era o groapă mică, plină cu ace căzute de pe crengi. Dacă s-ar târî acolo şi s-ar cuibări înăuntru, s-ar putea încălzi. *Du-te,* am stăruit. *Ştiu că poţi. Du-te.*

— Cred că l-ai lovit prea tare. Se holbează întruna la cer.

— Ai văzut ce i-a făcut femeia aia lui Skef? Sângerează ca un porc. I-a tras şi el una zdravănă.

— Baba unde s-o fi ascuns? A găsit-o cineva?

— N-are cum să ajungă prea departe pe zăpada asta, aşa că nu te teme. Trezeşte-l şi ridică-l în picioare.

— Nici măcar nu clipeşte. De-abia respiră.

— Nu-mi pasă. Du-l la vrăjitorul ăla cu Meşteşug. După aia, nu ne mai priveşte.

Ştiu că soldaţii m-au ridicat în picioare, ştiu că m-au târât în sus, pe deal. Corpul meu nu mă interesa. În schimb, m-am scuturat încă o dată şi m-am târât sub copacul acela. Aveam loc destul să mă încolăcesc în groapă. Mi-am pus coada peste nas. Am mişcat din urechi ca să scutur şi ultimii stropi de apă din ele. *Culcă-te. Totul e bine. Culcă-te.* I-am închis ochii. Încă tremura, dar începea să se încălzească. M-am retras uşurel.

Am înălţat privirea şi-am cercetat împrejurimile cu propriii mei ochi. Mergeam pe o cărare, flancat de două gărzi înalte din Farrow. N-a fost nevoie să mă uit înapoi ca să ştiu că vin şi altele în spatele nostru. În faţă, am zărit căruţele lui Nik, adăpostite printre copaci. Oamenii lui şedeau pe jos, legaţi cu mâinile la spate. Pelerinii, uzi leoarcă, se îngrămădeau lângă un foc. Îi păzeau şi pe ei câţiva soldaţi. Nici urmă de Starling sau de Kettle. O femeie îşi strângea copilul în braţe şi suspina de mama focului pe umărul lui. Băiatul nu mişca. Un bărbat îmi surprinse privirea, apoi întoarse ochii şi scuipă.

— Numai bastardul cu Harul lui afurisit e de vină că am ajuns aici, rosti el cu glas tare. Eda să-l nenorocească! Ne-a spurcat pelerinajul!

Mă duseră la un cort confortabil, la adăpostul unor arbori uriaşi. Am fost împins printre foile de la intrare şi îngenuncheat pe-o rogojină groasă din piele de oaie, întinsă pe podeaua înălţată, de lemn. Un soldat mă prinse zdravăn de păr, iar sergentul anunţă:

— L-am adus, domnule. Lupul i-a venit de hac căpitanului Mark, dar noi am pus mâna pe el.

Un mangal uriaş emana o căldură binefăcătoare. Interiorul cortului era cel mai cald loc din câte intrasem în ultimele zile. Căldura bruscă mă moleşea. Buri însă avea alte intenţii. Stătea pe un scaun de lemn, de partea cealaltă a mangalului, cu picioarele întinse spre el. Era înfofolit în haine, cu gluga trasă pe cap şi acoperit cu blănuri, de parcă ar fi stat afară, în frigul nopţii. Fusese întotdeauna un bărbat bine clădit. Acum era şi

gras. Îşi încreţise părul ca să-l imite pe Regal. În ochi i se citea sila.

— Cum se face că n-ai murit? mă întrebă.

Nu exista un răspuns potrivit la întrebarea aceea. M-am uitat la el pur şi simplu, cu privirea pustie, cu zidurile minţii ridicate. Se înroşi brusc şi i se umflară obrajii de supărare. Când deschise gura, îşi trăda iritarea:

— Raportează cum se cuvine. Apoi, înainte ca soldatul să vorbească, întrebă: Aţi lăsat lupul să scape?

— Nu, domnule, nu l-am lăsat. L-a atacat pe căpitan. Au căzut amândoi în râu, domnule, şi i-a luat curentul. În apa aia rece şi iute, niciunul n-a avut şanse să supravieţuiască. Dar am trimis un pâlc de soldaţi în aval, să caute trupul căpitanului.

— Vreau şi leşul lupului, dacă l-a scos apa la mal. Asigură-te că oamenii tăi ştiu asta.

— Da, domnule.

— L-aţi legat bine pe contrabandistul ăla, Nik? Sau v-a scăpat şi el? îşi manifestă Buri sarcasmul.

— Nu, domnule. Îl avem şi pe el, şi pe oamenii lui. Şi pe cei care au călătorit cu ei, deşi s-au împotrivit mai aprig decât ne-am aşteptat. Unii au fugit în pădure, dar i-am adus înapoi. Zic că sunt pelerini în drum spre altarul Edei de la munte.

— Nu mă interesează. Ce contează de ce a încălcat un om legea regelui, dacă a încălcat-o? Ai recuperat aurul cu care l-a plătit căpitanul pe contrabandist?

Sergentul se prefăcu surprins:

— Nu, domnule. Aur plătit unui contrabandist? N-am văzut aşa ceva. Poate s-o fi dus pe fundul râului cu căpitanul Mark. Poate nu i l-a dat omului…

— Nu sunt prost. Ştiu mai multe din ce se întâmplă decât îţi închipui. Găseşte-l. Pe tot. Şi adu-l aici. I-aţi prins pe toţi contrabandiştii?

Sergentul inspiră adânc şi se hotărî să spună adevărul:

— Erau câţiva din ei cu poneii pe malul celălalt când l-am doborât pe Nik. Au fugit înainte de a-i…

— Lasă-i în pace. Unde e complicea bastardului?

Sergentul îl privi tâmp. Cred că nu ştia ce înseamnă complice.

— N-ai capturat un menestrel? O femeie, Starling?

Sergentul se fâstâci.

— Ne-a cam scăpat de sub control, domnule. Când oamenii îl înghesuiau pe bastard pe rampă. L-a atacat pe omul care-o ţinea şi i-a spart nasul. A trebuit să fim mai… insistenţi ca s-o potolim.

— Trăieşte?

Tonul lui Buri trăda clar dispreţul faţă de instruirea soldaţilor. Sergentul roşi.

— Da, domnule. Dar…

Buri îi reteză vorba dintr-o privire.

— Dacă ar fi în viaţă căpitanul tău, şi-ar dori să fi murit. Habar n-ai să dai raportul sau să ţii o situaţie sub control. Ar fi trebuit să trimiţi la mine un om, să-mi raporteze evenimentele. Menestrelul n-ar fi trebuit să vadă ce se întâmplă, ci dus imediat la loc sigur. Şi numai un idiot ar fi încercat să doboare un bărbat pe o barjă, în mijlocul unui râu furios, când nu trebuia decât să aştepte ca barja să ajungă la mal. Acolo ar fi avut la dispoziţie doisprezece soldaţi înarmaţi. În ce priveşte mita contrabandistului, mi se va da mie, altfel nu-ţi vei mai primi solda până când se acoperă suma. Nu sunt prost. Buri îi sfredeli cu privirea pe toţi cei din cort. Aţi lucrat de mântuială. N-aveţi nicio scuză. Îşi subţie buzele într-o linie subţire. Când deschise gura, vorbi cu asprime: Toţi. Acum plecaţi.

— Am înţeles, domnule. Prizonierul, domnule?

— Rămâne aici. Lasă doi oameni afară, cu săbiile scoase. Vreau să vorbesc cu el între patru ochi.

Sergentul se înclină şi ieşi degrabă din cort. Soldaţii lui îl urmară imediat.

Am înălţat ochii şi m-am uitat ţintă la Buri. Aveam mâinile strâns legate la spate, dar nu mă mai forţa nimeni să stau în genunchi. M-am ridicat în picioare şi l-am privit cu superioritate. Îmi susţinu privirea fără să clipească. Când vorbi, rosti cuvintele calm, dar cu atât mai ameninţător:

— Îţi repet ce i-am spus sergentului. Nu sunt prost. Nu mă îndoiesc că ţi-ai făcut deja un plan de scăpare. Pesemne vrei să mă omori. Am şi eu un plan şi am de gând să trăiesc. Ţi-l voi explica. E simplu, bastardule. Întotdeauna am preferat lucrurile simple. Iată-l. Dacă-mi faci necazuri cât de mici, pun să fii omorât. Aşa cum ai dedus, cu siguranţă, regele Regal te vrea viu. Dacă se poate. Să nu crezi că asta mă va împiedica să te

omor dacă-mi provoci neplăceri. Dacă te gândeşti să te foloseşti de Meşteşug, te previn că mintea mea e păzită straşnic. La cea mai mică bănuială, Meşteşugul tău va lupta cu sabia gărzii mele. În ce priveşte Harul tău, văd că şi problema asta am rezolvat-o. Dar, şi de-o fi să apară lupul din senin, nici el nu te poate apăra de sabie.

Am tăcut.

— M-ai înţeles?

Am înclinat afirmativ o singură dată din cap.

— Foarte bine. Aşa. Dacă nu-mi faci necazuri, vei fi tratat bine. La fel şi ceilalţi. La cea mai mică problemă, vor avea şi ei de suferit. Ai înţeles şi asta?

Mă fixă cu privirea, cerând un răspuns. I-am împrumutat tonul calm:

— Chiar crezi că mă interesează dacă-i verşi sângele lui Nik, după ce m-a vândut ţie?

Zâmbi. M-am înfiorat, pentru că zâmbetul acela aparţinuse cândva unui ucenic de tâmplar foarte prietenos. Un alt Buri intrase în pielea lui.

— Eşti viclean, bastardule, aşa ai fost de când te-am cunoscut. Dar ai aceeaşi slăbiciune ca tatăl tău şi ca Pretendentul: crezi că viaţa ţărănoilor e la fel de valoroasă ca a ta. Fă-mi necazuri, şi vor plăti cu toţii, până la ultima picătură de sânge. Mă înţelegi? Chiar şi Nik.

Avea dreptate. N-aveam inimă să-i văd pe pelerini plătind pentru îndrăzneala mea. Am întrebat încet:

— Şi dacă voi coopera? Atunci ce se alege de ei?

Buri clătină din cap, la dovada grijii mele prosteşti.

— Trei ani de sclavie. Dacă aş fi un om rău, le-aş tăia o mână, pentru că au încălcat porunca regelui încercând să treacă râul şi merită să fie pedepsiţi ca nişte trădători. Zece ani pentru contrabandă.

Ştiam că majoritatea contrabandiştilor vor pieri.

— Şi menestrelul?

Nu ştiu de ce mi-a răspuns, dar a făcut-o:

— Menestrelul va trebui să moară. Ţi-e clar. Ştia cine eşti, pentru că Will a interogat-o la Lacul Albastru. A preferat să te ajute, în loc să-l slujească pe rege. E o trădătoare.

Cuvintele îmi aprinseră scânteia mâniei:

— Ajutându-mă pe mine, îl slujeşte pe adevăratul rege. Iar când se va întoarce Verity, vei simţi mânia lui. Nu va mai fi nimeni care să te apere pe tine şi pe cei din falsul vostru grup de iniţiaţi.

O clipă, Buri nu făcu decât să mă privească. M-am controlat. Vorbisem ca un copil, ameninţându-l pe altul cu mânia fratelui celui mare. Rostisem vorbe zadarnice, mai mult decât zadarnice.

— Gărzi!

Buri nu strigă. De-abia ridică vocea, dar cei doi soldaţi îşi făcură apariţia imediat, cu săbiile îndreptate spre faţa mea. Buri se purtă de parcă nici n-ar fi văzut armele.

— Aduceţi menestrelul. Şi vedeţi „să nu mai scape de sub control” şi de data asta.

Văzând că soldaţii ezită, clătină din cap şi oftă.

— Plecaţi odată, amândoi. Şi trimiteţi-l pe sergent la mine.

După ce soldaţii ieşiră din cort, se uită la mine cu o strâmbătură.

— Uite cu cine sunt nevoit să lucrez. Moonseye a fost întotdeauna coşul de gunoi al armatei din cele Şase Ducate. M-am procopsit cu laşii, tâmpiţii, nemulţumiţii şi cei care închid ochii la nelegiuiri. Iar pe urmă trebuie să fac faţă mâniei regelui când iese câte-o treabă de mântuială.

Cred că se aştepta să-l compătimesc.

— Aşadar, Regal te-a trimis aici ca să te alături lor, am remarcat însă eu.

Îmi răspunse cu un surâs straniu.

— Aşa cum regele Shrewd i-a trimis pe tatăl tău şi pe Verity înaintea mea.

Era adevărat. Mi-am îndreptat ochii spre pielea de oaie de pe covor. O umplusem de apă. Căldura mangalului se furişa în mine şi mă scutura, de parcă trupul mi se elibera de tot frigul pe care-l adunase pe dinăuntru. Preţ de-o clipă, mi-am detaşat mintea de corp. Lupul meu dormea şi-i era mai cald decât mie. Buri se întinse spre o măsuţă de lângă scaun şi luă o oală. Îşi turnă o porţie de ciorbă de vită într-un bol şi sorbi din ea. Îi simţeam aroma. Apoi oftă şi se propti de spătar.

— Am străbătut cale lungă de când ne-am cunoscut, nu-i aşa? spuse el, ca şi cum şi-ar fi exprimat un regret.

Am mişcat din cap de mai multe ori. Era precaut Buri şi nu mă îndoiam că-şi va pune în practică ameninţările. Cunoscusem forţa Meşteşugului său şi văzusem, de asemenea, cum i-l deformase şi i-l mutilase Galen, transformându-l într-o unealtă la îndemâna lui Regal. Îi era credincios unui prinţ parvenit. Acest devotament îl înrădăcinase Galen în el şi nu-l mai putea deosebi de Meşteşug. Ambiţia îl mâna spre putere şi ducea un trai indolent, pe care şi-l câştiga cu ajutorul Meşteşugului. Nu-i mai stăteau muşchii să-i crape sub piele de atâta muncă. În schimb, tunica nu i se mai închidea peste burtă şi-i atârna pielea pe la fălci. Arăta cu zece ani mai în vârstă decât mine. Dar îşi apăra poziţia împotriva oricărei ameninţări. Şi-o păzea cu străşnicie.

Sergentul reveni primul în cort, dar şi oamenii lui se întoarseră cu Starling în scurtă vreme. Mergea între ei şi intră demnă, în ciuda feţei învineţite şi a buzei sparte. Stătu dreaptă şi calmă ca o statuie în faţa lui Buri şi nici măcar nu-l luă în seamă. Pesemne numai eu ghiceam cum mocneşte furia în ea. Teamă nu simţeam deloc.

Când Starling ajunse lângă mine, Buri ne măsură de sus până jos pe amândoi. Arătă cu degetul spre ea.

— Menestrelule, ştii că bărbatul ăsta e FitzChivalry, bastardul blestemat cu Har.

Starling tăcu. Nu-i pusese o întrebare.

— În Lacul Albastru, Will, cel din grupul de iniţiaţi ai lui Galen, slujitor al regelui Regal, ţi-a oferit aur, bani cinstiţi, dacă ne ajuţi să-l găsim pe acest om. Ai negat că ştii unde se află.

Buri făcu o pauză. Starling tăcea în continuare.

— Totuşi, noi te-am descoperit călătorind în tovărăşia lui.

Inspiră adânc.

— Şi acum el îmi spune că tu, slujindu-l pe el, îl slujeşti pe Pretendentul Verity. Şi mă ameninţă cu mânia lui Verity. Înainte de a-i răspunde eu, spune-mi, eşti de acord cu asta? Sau ţi-a pus vorbe în gură?

Şi eu, şi Starling ne-am dat seama că-i oferea o şansă. Speram să aibă suficientă minte s-o accepte. Ea îşi înăbuşi emoţia. Nu se uită la mine. Vorbi cu voce scăzută, bine stăpânită:

— Nu e nevoie să vorbească nimeni în locul meu, domnule. Şi nu sunt slujitoarea nimănui. Nu-l slujesc pe FitzChivalry.

Tăcu. Uşurat, am simţit că mă ia cu ameţeală. Dar ea trase aer adânc în piept şi continuă:

— Dar, dacă Verity Farseer trăieşte, atunci el este adevăratul rege al celor Şase Ducate. Şi nu mă îndoiesc că toţi aceia care spun altceva îi vor simţi mânia. Dacă se va întoarce.

Buri oftă pe nas. Scutură din cap cu părere de rău. Făcu semn unuia din soldaţii care aşteptau.

— Tu. Rupe-i un deget. Nu are importanţă care.

— Sunt menestrel! protestă Starling îngrozită.

Se uită la el, nevenindu-i să-şi creadă urechilor. Nimănui nu-i venea să creadă. Se mai auzise de menestreli omorâţi pentru trădare. Una e să ucizi un menestrel, şi cu totul alta să-l schingiuieşti.

— N-ai auzit? întrebă Buri, sesizând şovăiala soldatului.

— Domnule, e menestrel. Soldatul era şocat. Aduce ghinion să faci rău unui menestrel.

Buri se întoarse către sergent.

— Vei porunci să primească cinci lovituri de bici înainte de a mă retrage eu pentru noapte. Cinci, fii atent, şi vreau să număr dungile de pe spinarea lui.

— Da, domnule, rosti sergentul cu voce stinsă.

Buri se întoarse către soldat.

— Rupe-i un deget. Nu are importanţă care.

Rosti porunca de parcă n-ar fi spus aceleaşi cuvinte mai devreme. Soldatul se apropie de Starling ca în vis. Avea de gând să se supună, iar Buri nu intenţiona să-l oprească.

— Te voi ucide, i-am promis lui Buri cât se poate de serios.

El îmi zâmbi senin.

— Soldat. Rupe-i două degete. Nu are importanţă care.

Sergentul se mişcă repede, scoţând cuţitul şi păşind în spatele meu. Îmi puse lama la gât şi mă sili să îngenunchez. Am ridicat ochii spre Starling. Ea îmi aruncă o singură privire, goală, fără expresie, apoi întoarse capul. Avea mâinile legate la spate, ca şi mine. Se uită direct în faţă, la pieptul lui Buri. Stătu nemişcată şi tăcută, tot mai palidă, până când o atinse soldatul. Ţipă – un ţipăt gutural – când acesta îi apucă încheieturile. Apoi urlă, însă urletul ei nu acoperi cele două pocnituri când degetele îi fură date peste cap.

Ca şi cum s-ar fi înfuriat că fusese nevoit să-i rupă degetele,

soldatul o împinse cu faţa în jos. Ea căzu pe pielea de oaie la picioarele lui Buri. După ce urlase, nu mai scosese un sunet. Cele două degete mai mici de la mâna stângă îi atârnau neputincioase. Buri se uită la ele şi încuviinţă mulţumit.

— Ia-o de-aici. Vezi să fie păzită cu străşnicie. Pe urmă te prezinţi la sergent. Când a terminat cu tine, vii la mine.

Buri vorbise fără intonaţie. Soldatul o apucă pe Starling de guler şi-o ridică în picioare. Arăta şi bolnav, şi nervos când o împinse afară din cort. Buri mişcă din cap către sergent.

— Scoală-n în picioare.

M-am ridicat şi m-am uitat la el cu superioritate, iar el îmi întoarse privirea. Dar era limpede cine controla situaţia. Rosti cu glas stins:

— Mai devreme ai spus că mă înţelegi. Acum văd că aşa este. Călătoria la Moonseye poate fi rapidă şi uşoară pentru tine, FitzChivalry. Şi pentru ceilalţi. Sau poate fi altfel. Numai de tine depinde.

Nu i-am răspuns. Nu era necesar. Îi făcu semn soldatului rămas, care mă mută din cortul lui Buri într-altul, ocupat de patru gărzi. Îmi dădu pâine, carne şi-o cană cu apă. După aceea, îmi arătă o pătură dintr-un colţ. M-am dus la ea ca un câine ascultător. Soldaţii mi-au legat mâinile la spate şi picioarele. Au ţinut mangalul aprins toată noaptea şi întotdeauna mă păzeau cel puţin doi.

Nu mi-a păsat. M-am întors cu faţa la peretele cortului. Am închis ochii, dar n-am adormit, ci m-am dus la lupul meu. I se uscase blana, însă dormea, rupt de oboseală. Şi frigul, şi râul învolburat îl storseseră de vlagă. M-am bucurat de puţina alinare de care aveam parte. Ochi Întunecaţi trăia şi dormea. Oare pe care mal al râului se afla?

18

MOONSEYE

Moonseye este un oraş mic, dar fortificat, la graniţa dintre cele Şase Ducate şi Regatul Munţilor. Este un centru de aprovizionare, unde se opresc de obicei caravanele care merg pe drumul Chelika spre trecătoarea Valea Lată şi tărâmurile întinse dincolo de Regatul Munţilor. De la Moonseye a negociat prinţul Chivalry ultimul său tratat important cu prinţul Rurisk din Regatul Munţilor. Tocmai când urma să se parafeze înţelegerea, s-a descoperit că Chivalry e tatăl unui copil nelegitim, zămislit cu o femeie din regiunea aceea, deja în vârstă de şase ani. Viitorul rege Chivalry a încheiat negocierile şi a plecat imediat acasă la Buckkeep, unde le-a cerut reginei sale, tatălui şi supuşilor săi iertare din adâncul sufletului pentru greşeala sa din tinereţe şi a abdicat, ca să nu afecteze linia moştenitorilor.

Buri s-a ţinut de cuvânt. Ziua mergeam pe jos, flancat de gărzi, cu mâinile legate la spate. Noaptea mă ţinea într-un cort şi mă dezlega, să pot mânca. Nimeni nu s-a purtat crud cu mine fără rost. Nu ştiu dacă Buri dăduse ordin precis să fiu lăsat în pace sau se răspândiseră suficiente poveşti despre bastardul spurcat cu Har şi ucigaş de gărzi ca să nu îndrăznească nimeni să se lege de mine. În orice caz, călătoria la Moonseye n-a fost mai neplăcută decât au făcut-o vremea potrivnică şi condiţiile ostăşeşti. Eram izolat de pelerini, aşa că nu ştiam cum călătoresc Kettle, Starling şi ceilalţi. Gărzile nu vorbeau între ele în prezenţa mea, aşa că n-am prins nicio bârfă sau zvon. N-am îndrăznit să pun întrebări. Mi se făcea rău numai când mă gândeam la Starling şi la ce îndurase. M-am întrebat dacă se

milostivise cineva să-i îndrepte degetele şi să i le lege. Oare Buri ar fi permis lucrul acesta? M-am mirat cât de des îmi veneau în minte Kettle şi copiii pelerinilor.

Îl aveam pe Ochi Întunecaţi. În a doua noapte sub paza lui Buri, după ce am ciugulit repede nişte pâine cu brânză, am fost uitat într-un colţ de cort care adăpostea şase soldaţi. Îmi legaseră mâinile şi picioarele, dar nu foarte strâns, şi aruncaseră o pătură peste mine. Paznicii mei se afundară curând într-un joc de zaruri în cortul luminat de o lumânare. Era un cort solid, din piele de capră, cu crengi de cedru pe jos, ca să nu tragă frigul prea tare. Aveam dureri, eram obosit, iar mâncarea din stomac mă moleşea. Totuşi, m-am străduit să rămân treaz. L-am căutat pe Ochi Întunecaţi, aproape îngrozit de ce-aş putea afla. De când îl lăsasem dormind, îi simţisem prezenţa foarte vag. Acum, căutându-l, am tresărit când l-am simţit aproape. Se arătă ca şi cum ar fi ieşit de după o perdea şi se amuză de uluirea mea.

De când eşti în stare de asta?

De-o vreme. M-am tot gândit la ce ne-a spus omul-urs. Iar când ne-am despărţit, am ajuns să-mi dau seama că am şi eu o viaţă a mea. Mi-am găsit un loc numai al meu în minte.

I-am surprins ezitarea, de parcă se aştepta să-l muştruluiesc pentru gândul acela. Însă eu l-am îmbrăţişat, învelindu-l cu afecţiunea pe care i-o purtam. *M-am temut că vei muri.*

Aşa cum mă tem şi eu să nu mori tu acum. Adăugă cu umilinţă: *Dar am supravieţuit. Iar acum măcar unul din noi e liber, să-l salveze pe celălalt.*

Mă bucur că eşti în siguranţă. Dar mă tem că nu prea ai ce face pentru mine. Iar dacă te vede cineva, nu vor avea stare până nu te vor omorî.

Nu mă vor vedea, îmi promise cu inima uşoară. În noaptea aceea, mă luă cu el la vânătoare.

A doua zi, de-abia am reuşit să mă ţin pe picioare. Se stârnise viscolul. Am încercat să mărşăluim, în ciuda cărării înzăpezite pe care mergeam şi a vântului şfichiuitor care ne biciuia cu zăpadă. Pe măsură ce ne îndepărtam de râu şi ne apropiam de dealuri, copacii şi tufişurile se îndeseau. Auzeam vântul, dar îl simţeam mai puţin. Gerul, acum uscat, muşca mai tare noaptea, cu cât urcam mai mult. Mâncarea pe care o primeam îmi ajungea numai cât să nu cad din picioare. Buri călărea în fruntea alaiului,

urmat de gărzile lui, şi ele călare. Eu mergeam în urma lor, înconjurat de soldaţi. După noi veneau pelerinii, păziţi de soldaţii de rând, iar la urmă de tot, şirul de bagaje.

La sfârşitul fiecărei zile de mărşăluit, eram închis într-un cort ridicat în grabă, hrănit, apoi ignorat până a doua zi, la sculare. Nu vorbeam decât atunci când primeam de mâncare şi noaptea, când împărţeam gânduri cu Ochi Întunecaţi. Pe malul acela al râului, vânătoarea era o jucărie faţă de malul opus. Găsea vânat fără efort şi-şi recăpătase forţele de altădată. Nu-i venea greu deloc să ţină ritmul cu noi şi avea timp să şi vâneze. În a patra noapte a mea ca prizonier, tocmai sfâşia măruntaiele unui iepure, când înălţă brusc botul şi adulmecă aerul.

Ce este?

Vânători. Pândari. Lăsă carnea şi se ridică de jos. Era pe o pantă de deal, deasupra taberei lui Buri. Spre ea se îndreptau, pitindu-se pe după copaci, cel puţin douăzeci de siluete mascate de întuneric. Jumătate aveau arcuri. Sub privirea lui Ochi Întunecaţi, două din ele se ascunseră după o tufă deasă. Aproape imediat, nasul lui fin simţi miros de fum. Un foc pâlpâia firav la picioarele lor. Trimiteau semnale celorlalţi, care se împrăştiaseră fără zgomot, ca umbrele. Arcaşii îşi căutară poziţii favorabile, restul se furişară în tabăra de la baza dealului. Câţiva se îndreptară spre locul unde erau priponite animalele. Am auzit cu urechile mele paşi furişaţi în faţa cortului în care zăceam legat de mâini şi de picioare. Nu se opriră. Ochi Întunecaţi mirosi smoală arsă. În clipa următoare, două săgeţi aprinse spintecau noaptea. Se înfipseră în cortul lui Buri. Imediat se auzit un urlet. Când soldaţii adormiţi ieşiră din corturi împleticindu-se şi se îndreptară spre pălălaie, arcaşii de pe deal îi asaltară cu săgeţi.

Buri ieşi împiedicându-se din cortul aprins, învelindu-se în pături, şi începu să împartă porunci:

— Pe bastard îl vor, proştilor! Păziţi-l ca pe ochii din cap!

O săgeată zbârnâi pe lângă el, deasupra pământului îngheţat. Ţipă şi se trânti la adăpostul unei căruţe cu provizii. Într-o clipă, alte două săgeţi se înfipseră în ea.

Bărbaţii din cortul meu săriră la primele semne de agitaţie. Îi ignorasem, preferând să urmăresc evenimentele prin ochii lupului. Dar când sergentul năvăli în cort, primul lui ordin fu următorul:

— Târâţi-l afară, înainte să aprindă şi cortul ăsta! Ţineţi-l culcat. Dacă vin după el, tăiaţi-i gâtul!

Poruncile lui fură îndeplinite întocmai. Un bărbat îngenunche pe spatele meu şi-mi puse cuţitul la gât. Alţi şase ne înconjurară. În jurul nostru, pe întuneric, lumea se agita şi ţipa. Se mai auzi un urlet când alt cort luă foc alături de al lui Buri, care ardea flămând şi lumina bine capătul acela de tabără. Când am încercat să ridic capul ca să văd ce se petrece, soldatul cel tânăr călare pe spatele meu îmi vârî faţa în pământul îngheţat bocnă. M-am obişnuit cu gheaţa şi pietrişul şi-am urmărit întâmplările prin ochii lupului.

Dacă soldaţii lui Buri n-ar fi fost atât de obsedaţi să mă păzească şi să-l apere pe el, poate şi-ar fi dat seama că niciunul din noi nu era ţinta atacului. În vreme ce Buri şi cortul lui erau asaltaţi de o ploaie de săgeţi, în partea întunecată a taberei, invadatori silenţioşi îi eliberau pe contrabandişti, pelerini şi ponei. Ochii lupului îmi arătară că pe faţa arcaşului care trăsese în cortul lui Buri se distingeau trăsăturile neamului Holdfast, la fel ca pe-a lui Nik. Contrabandiştii veniseră să-şi salveze tovarăşii. Prizonierii fugiră din tabără fără nicio piedică, uşor cum se scurge făina dintr-un sac găurit, în vreme ce oamenii lui Buri ne păzeau pe noi doi cu străşnicie.

Buri îşi categorisise bine oamenii. Războinicii lui aşteptau să lupte la umbra căruţelor sau a corturilor. Cu siguranţă ştiau să se bată dacă erau atacaţi direct, dar nimeni nu se aventura să conducă un asalt împotriva arcaşilor de pe deal. Am bănuit că Mark nu fusese singurul care căzuse la învoială cu contrabandiştii. Soldaţii răspundeau atacului, dar fără prea mult succes, pentru că nu vedeau bine din cauza corturilor aprinse, iar lumina focului divulga poziţia arcaşilor lui Buri, care încercau să contracareze asaltul contrabandiştilor.

Înfruntarea se termină neaşteptat de repede. Arcaşii de pe deal slobozeră în continuare săgeţi asupra noastră în timp ce se retrăgeau, iar oamenii lui Buri se preocupau numai de foc. Când ploaia de proiectile încetă pe neaşteptate, Buri urlă imediat după sergent, cerând să afle dacă mai eram acolo. Sergentul îşi sfredeli oamenii din priviri, apoi îi strigă înapoi că-i ţinuseră pe invadatori departe de mine.

Restul nopţii a fost cumplit. Am petrecut o bună parte din ea

cu faţa în zăpadă, în vreme ce Buri, pe jumătate dezbrăcat, pufăia şi bătea din picioare în jurul meu. Bunurile personale îi arseseră odată cu cortul. Evadarea pelerinilor şi-a contrabandiştilor nu era la fel de importantă ca faptul că nimeni din tabără nu purta haine pe măsura lui.

Alte trei corturi arseseră. Calul lui Buri fusese furat împreună cu poneii contrabandiştilor. Deşi ameninţa ca un apucat că se va răzbuna sângeros, Buri nu făcea niciun efort să organizeze urmărirea atacatorilor. În schimb, se mulţumi să-mi tragă mie câteva şuturi. Numai când se crăpă de ziuă îi trecu prin cap să întrebe dacă scăpase şi menestrelul. Scăpase. Iar asta, declară el, demonstra că eu fusesem adevărata ţintă a raidului. Triplă garda din jurul meu pentru restul nopţii şi următoarele două zile până la Moonseye. N-am mai văzut nici urmă de agresorii noştri, dar nu era de mirare. Obţinuseră ce doriseră şi dispăruseră dincolo de dealuri. Nik avea cu siguranţă ascunzători şi pe malul acela al râului. Nu mă încerca nicio fărâmă de simpatie faţă de omul care mă trădase, dar îl apreciam pentru că-i luase pe pelerini cu el când evadase. Poate că Starling avea să scrie un cântec despre asta.

Moonseye părea un oraş mic, ascuns într-o cută de la poalele munţilor. Am văzut puţine gospodării la periferie, iar străzile pavate începeau brusc, chiar dincolo de palisada de lemn din jurul aşezării. O santinelă ne provocă formal dintr-un turn înălţat deasupra zidurilor. Numai după ce-am pătruns în oraş mi-am dat seama cât de prosper era. Ştiam din lecţiile cu Fedwren că Moonseye fusese un important avanpost militar al celor Şase Ducate înainte de a deveni loc de popas pentru caravanele care treceau în Regatul Munţilor. Negustori de chihlimbar, blănuri şi fildeş sculptat treceau prin oraş regulat şi-l îmbogăţeau. Cel puţin aşa se întâmplase în anii când tatăl meu reuşise să negocieze un tratat de liberă trecere cu Regatul Munţilor.

Ostilităţile lui Regal schimbaseră radical situaţia. Moonseye redevenise fortăreaţa militară din zilele bunicului meu. Soldaţii care circulau pe stradă purtau uniforma auriu cu maro a lui Regal, nu cea albastră, a Buckului, dar soldaţii tot soldaţi rămâneau. Însă neguţătorii aveau aerul plictisit şi prevăzător al oamenilor care îmbogăţeau numai punga suveranului lor şi se întrebau cât va mai dura până-şi vor recupera averile.

Procesiunea noastră atrăgea atenţia localnicilor, dar ne urmăreau cu o curiozitate reţinută. M-am întrebat de când aveai ghinion dacă voiai să ştii prea multe despre treburile regelui.

În ciuda oboselii, mă uitam în jur cu mare interes. În oraşul acela mă adusese bunicul şi mă lăsase în grija lui Verity şi tot acolo Verity mă dăduse lui Burrich. Dintotdeauna mă întrebasem dacă familia mamei mele locuia lângă Moonseye sau bătusem drum lung ca să-l găsim pe tata. Zadarnic am căutat un indiciu sau un semn care să-mi trezească amintirea copilului care fusese cândva Fitz. Moonseye îmi apărea şi straniu, şi familiar, ca orice orăşel pe care-l vizitasem vreodată.

Oraşul gemea de soldaţi. Se ridicaseră corturi, iar pavilioane cu acoperiş într-o apă fuseseră lipite de fiecare zid. Parcă s-ar fi înmulţit brusc populaţia. Până la urmă, am ajuns într-o curte pe care animalele care ne căraseră bagajele o considerau acasă. Am fost conduşi înăuntru şi apoi lăsaţi acolo cu precizie militară. Garda mea m-a dus într-o clădire de lemn pătrată, fără ferestre şi neprimitoare. Avea o singură încăpere în care un bătrân şedea pe un taburet, lângă un cămin lat, cu un foc vesel. Şi mai neprimitoare erau cele trei uşi cu ferestruici zăbrelite, care se deschideau spre interiorul încăperii. Am fost condus într-una din ele, mi s-au desfăcut legăturile, apoi am fost lăsat singur.

Judecând după cum arătau închisorile, aceea era cea mai blândă în care fusesem închis vreodată. M-am surprins meditând asupra ideii şi-am zâmbit, însă nu cu gura până la urechi. Pe patul legat cu funie era un sac de paie în loc de saltea, iar într-un colţ am văzut o oliţă. Printre zăbrelele ferestrei intrau lumină şi căldură. Nu prea multă, dar tot era mai bine decât afară. Încăperea nu era aspră ca o temniţă. Am ajuns la concluzia că acolo erau izolaţi soldaţii beţi şi scandalagii. Am avut o senzaţie neobişnuită când mi-am scos mantaua şi mănuşile şi le-am pus deoparte. M-am aşezat pe marginea patului şi-am aşteptat.

Singurul lucru care s-a întâmplat în seara aceea a fost cina, carne, pâine şi chiar o cană cu bere. Bătrânul deschise uşa ca să-mi dea tava. Când se întoarse după ea, îmi lăsă două pături. I-am mulţumit, iar el se arătă mirat. Apoi mă şocă spunându-mi:

— Ai şi vocea tatălui tău, nu numai ochii.

Pe urmă îmi trânti uşiţa în nas. Nu-mi mai vorbi nimeni şi

singura conversaţie din ziua aceea a fost şirul de înjurături şi bancuri deşucheate care însoţeau un joc de zaruri. După glasuri, am ghicit că în odaia din faţă erau trei tineri şi paznicul cel bătrân.

La lăsarea serii, renunţară la joc şi începură să vorbească în şoaptă. N-am înţeles prea bine ce-şi spuneau din cauza vijeliei de-afară. M-am ridicat din pat fără zgomot şi m-am furişat până la uşă. Mijind ochii prin ferestruică, am numărat nu mai puţin de trei santinele la datorie. Bătrânul dormea pe patul din colţ, dar soldaţii, îmbrăcaţi în uniforma auriu cu maro a lui Regal, îşi luau datoria în serios. Unul era un copil căruia nu-i mijiseră încă tuleiele, n-avea mai mult de paisprezece ani. Ceilalţi doi aveau ţinută de soldaţi înrăiţi. Pe faţa unuia am desluşit mai multe cicatrice decât pe-a mea şi-am tras concluzia că era un bătăuş. Al treilea purta o barbă îngrijită şi era, evident, şeful. Toţi stăteau treji, chiar dacă nu în alertă. Bătăuşul îl tachina pe băiatul care stătea îmbufnat. Cei doi nu se înţelegeau. Cel dintâi renunţă la tachinare şi începu să se plângă de Moonseye. Băutură proastă, femei puţine, iar alea puţine mai reci decât iarna. Ar fi vrut ca regele să le dea mână liberă să le facă de petrecanie tâlharilor conduşi de târfa aia de regină munteancă. Ştia că-şi poate croi drum până la Jhaampe şi înfrânge oraşul ăla de copaci în câteva zile. Ce rost avea să aştepte? Şi tot aşa turuia la nesfârşit. Ceilalţi dădeau din cap ca la o litanie auzită a mia oară. M-am retras în pat ca să chibzuiesc.

Frumoasă cuşcă.

Măcar îmi dau mâncare bună.

Nu la fel de bună ca a mea. Un pic de sânge cald în carne, asta îţi trebuie. Scapi repede?

Îndată ce găsesc o cale.

O vreme, am cercetat limitele celulei. Pereţi şi podea din scândură de lemn, veche şi tare ca fierul la atingere. Un tavan căptuşit cu bârne atât de dese, că de-abia le distingeam cu degetele. Uşa de lemn, cu ferestruica zăbrelită.

Dacă era să scap, numai pe uşă puteam. M-am întors la fereastră.

— Pot primi puţină apă? am cerut cu glas moale.

Tânărul se sperie destul de tare, iar bătăuşul râse de el. Şeful mă scrută, apoi se duse în linişte după un polonic cu apă din

butoiul din colţ. Îl aduse la fereastră şi trecu numai cupa printre gratii. Mă lăsă să beau, apoi o retrase şi plecă.

— Cât o să mă ţină aici? am strigat după el.

— Până mori, răspunse bătăuşul încrezător.

— Nu avem voie să vorbim cu el, îi aminti băiatul.

— Gura! porunci sergentul, adresându-mi-se.

Am rămas la uşă, urmărindu-i, strângând zăbrelele. Băiatul era agitat, dar bătăuşul îmi arunca nişte căutături lacome, de rechin care dă târcoale prăzii. N-ar fi trebuit să-l momesc prea mult ca să mă lovească. Mi-ar folosi la ceva? Mă săturasem să tot încasez pumni, dar se vede că la asta mă pricepeam cel mai bine în ultimul timp. M-am hotărât să întind puţin coarda, să văd ce se întâmplă.

— De ce n-aveţi voie să vorbiţi cu mine? i-am întrebat curios.

Cei trei se priviră.

— Pleacă de la fereastră şi ţine-ţi gura! îmi porunci sergentul.

— Am pus şi eu o întrebare, am protestat cu blândeţe. Ce rău faceţi dacă vorbiţi cu mine?

Sergentul se ridică în picioare. M-am retras imediat, ascultător.

— Eu sunt închis aici, iar voi sunteţi trei. Mă plictisesc, atâta tot. Nu puteţi să-mi spuneţi nici măcar ce soartă mă aşteaptă?

— Aia care ar fi trebuit să te aştepte prima oară când te-au omorât. O să atârni deasupra apei tăiat în bucăţi şi ars, bastardule, mă lămuri bătăuşul.

Sergentul îl ocărî:

— Gura! Te trage de limbă, idiotule. Nimeni nu-i mai spune un cuvânt. Niciunul. Aşa te prinde în mreje unul spurcat cu Har. Te-atrage în vorbă. Aşa i-a omorât pe Bolt şi pe soldaţii lui.

Îmi aruncă o privire sfredelitoare, apoi îi săgetă din ochi şi pe oamenii lui. Îşi reluară locurile. Bătăuşul mă cadorisi cu un rânjet.

— Nu ştiu ce vi s-a povestit despre mine, dar aţi fost minţiţi.

Nicio reacţie.

— Uitaţi, nu sunt cu nimic altfel decât voi. Dacă aş avea puteri magice, credeţi că m-aţi putea ţine încuiat aici? Nu. Sunt un ţap ispăşitor, atâta tot. Ştiţi cum se întâmplă. Dacă ceva nu merge cum trebuie, cineva trebuie să fie vinovat. Iar eu sunt cel care s-a pomenit aruncat în rahat. Uitaţi-vă la mine şi gândiţi-vă la ce

poveşti aţi auzit. L-am văzut pe Bolt când a fost cu Regal la Buckkeep. Arăt eu ca unul care l-ar putea doborî?

Am ţinut-o aşa cât au stat ei de pază. N-am crezut că-i voi convinge de nevinovăţia mea, dar le-am dovedit că n-au de ce să se teamă dacă-mi răspund. Le-am vorbit despre viaţa şi nenorocirile mele, convins că le vor răspândi în tabără. La ce mi-ar fi folosit nu ştiam. Dar am rămas la uşă, cu mâna pe gratii, pe care le-am tot răsucit cu mişcări discrete. Le-am deplasat din loc înainte şi înapoi. Dacă s-au mişcat, eu nu mi-am dat seama.

A doua zi de-abia s-a târât. Cu fiecare ceas, pericolul se apropia de mine tot mai mult. Buri nu venise să mă vadă. Eram sigur că mă ţinea până venea cineva să mă scoată de sub paza lui. Mă temeam că acel cineva avea să fie Will. Regal n-ar fi avut încredere să mă dea pe mâna altcuiva ca să mă ducă la el. Nu voiam să-l mai întâlnesc încă o dată pe Will. Îmi lipsea forţa cu care să-i rezist. Toată ziua am mişcat gratiile şi i-am urmărit pe paznicii mei. Seara, eram pregătit să-mi încerc norocul. După ce-am mâncat brânză şi terci la cină, m-am întins pe pat şi mi-am trimis Meşteşugul în explorare.

Mi-am coborât zidurile prudent, ca nu cumva să mă pândească Buri. Am ieşit din trupul meu şi n-am simţit nimic. Mi-am adunat puterile şi-am încercat a doua oară, cu acelaşi rezultat. Am deschis ochii pe întuneric. Nu era corect şi asta mă scotea din sărite. Meşteşugul îmi stăpânea visele şi mă ducea unde voia, dar acum, când căutam eu însumi râul Meşteşugului, se ascundea de mine. Am mai încercat de două ori, până m-a apucat o durere de cap cumplită. Meşteşugul nu avea să mă ajute să scap de-acolo.

Înseamnă că-ţi rămâne Harul, remarcă Ochi Întunecaţi. Îl simţeam foarte aproape.

Nici el nu prea văd cum m-ar ajuta, i-am mărturisit.

Nici eu. Dar am săpat într-un loc sub zid, în caz că poţi să ieşi din cuşcă. Nu mi-a fost uşor, pământul e îngheţat şi buştenii erau îngropaţi foarte adânc. Dar, dacă ieşi din cuşcă, pot să te scot din oraş.

Un plan înţelept, l-am lăudat eu. Măcar unul din noi nu stătea degeaba.

Ştii unde o să-mi fac vizuina la noapte? Am ghicit bucuria ascunsă în gândul lui.

Unde?

Chiar sub picioarele tale. E destul loc ca să mă târăsc până acolo.

Ochi Întunecaţi, ai un curaj nebun. Ai putea fi văzut, tu sau urmele săpăturilor tale.

Vreo zece câini au mai dormit aici înaintea mea. Nimeni nu va băga de seamă când vin sau plec. În seara asta am pândit bârlogurile locuitorilor din oraş. Toate clădirile au spaţii între ele. E foarte uşor să te strecori dintr-una într-alta.

Ai grijă, l-am prevenit, dar am fost nevoit să recunosc că mă alina gândul să-l ştiu atât de aproape. Am petrecut o noapte agitată. Prudente, cele trei gărzi nu s-au apropiat de uşa mea. A doua zi, de dimineaţă, am încercat să-l momesc pe bătrân când mi-a adus ceai şi două felii de pâine tare.

— Aşadar, l-ai cunoscut pe tata, am remarcat, când mi-a trecut mâncarea printre gratii. Ştii, nu mi-l amintesc deloc. N-a stat deloc cu mine.

— Atunci fii bucuros, replică el imediat. L-am cunoscut, dar asta nu înseamnă că mi-a şi plăcut de el. Ţeapăn ca stânca. Reguli şi porunci pentru noi, în timp ce el zămislea bastarzi. Da, l-am cunoscut pe tatăl tău. L-am cunoscut prea bine ca să-mi fie moale.

Se întoarse cu spatele, zădărnicindu-mi speranţa de a-mi face din el un aliat. M-am retras pe pat cu pâinea şi ceaiul şi m-am holbat deznădăjduit la pereţi, încă o zi se scurse încet ca melcul. Încă o zi în care Will se apropia de mine. Încă o zi mai aproape de clipa în care aveam să fiu târât la Tradeford. Încă o zi mai aproape de moarte.

În bezna nopţii reci, mă trezi Ochi Întunecaţi. *Fum. Foarte mult fum.*

Am sărit în capul oaselor. M-am dus la fereastră şi-am mijit ochii printre gratii. Bătrânul dormea pe pat. Băiatul şi bătăuşul jucau zaruri, şeful lor îşi tăia unghiile cu cuţitul. O atmosferă foarte calmă.

De unde vine fumul?

Să merg să văd?

Dacă vrei. Fii atent!

Când nu sunt?

Trecu o vreme. Până se întoarse Ochi Întunecaţi, am stat cu

ochii pe gărzi, într-o parte a uşii celulei, ca să nu mă dau de gol.

E o clădire mare, miroase a grâne. Arde în două locuri.

N-a dat nimeni alarma?

Nu. Străzile sunt goale şi întunecoase. Capătul acesta de oraş doarme.

Am strâns din pleoape şi-am văzut clădirea prin ochii lupului. Era un grânar. Cineva îi pusese foc din două părţi. Într-o parte ardea mocnit, dar în cealaltă flăcările înghiţeau hulpave lemnul uscat.

Întoarce-te la mine. Poate ne folosim de foc în avantajul nostru.

Aşteaptă-mă.

Ochi Întunecaţi străbătu hotărât străzile, furişându-se de la o clădire la alta. În spatele nostru, grânarul începea să trosnească sub văpăile tot mai flămânde. Lupul se opri, adulmecă şi porni în altă direcţie. În curând, dădu peste alt incendiu, care devora cu lăcomie o căpiţă de fân acoperită din spatele unui hambar. Fumul se înălţa în fuioare leneşe. Dintr-odată, o limbă de foc ţâşni cu un vuiet asurzitor şi căpiţa se aprinse toată. Scânteile zburau fierbinţi spre cerul nopţii. Unele încă ardeau când cădeau pe acoperişurile vecine.

Focul n-a pornit de la sine. Întoarce-te la mine acum!

Ochi Întunecaţi apăru cât putu de repede. Pe drum, văzu alt pui de foc stârnit de nişte cârpe îmbibate în ulei şi îndesate într-un colţ de cazarmă. O adiere rătăcită îl încuraja să-şi ia avânt. Flamele cuprinseră un stâlp care susţinea clădirea şi se unduiau pe pardoseală.

Frigul iernii uscase lemnul clădirilor aşa cum îl usca şi căldura verii. Pavilioanele şi corturile ocupau spaţiile dintre clădiri. Dacă focul avea să se întindă, până dimineaţă, tot oraşul Moonseye ajungea tăciune.

Câţi te păzesc?

Patru. Plus o uşă încuiată.

Unul din ei are cheia.

Aşteaptă. Să văd dacă ne surâde norocul. Sau poate că vor descuia uşa ca să mă mute în altă parte.

Undeva, în oraşul înfrigurat, un bărbat scoase un ţipăt. Primul incendiu fusese descoperit. Am ascultat din celulă, prin urechile lui Ochi Întunecaţi. Ţipătul crescu treptat în intensitate, până ce

se ridicară şi gărzile de la uşa mea, întrebându-se reciproc ce se întâmplă.

Una se duse la uşă şi-o deschise. Odaia se umplu de miros de fum, adus de vântul necruţător. Bătăuşul îşi trase capul înăuntru şi ne anunţă:

— Cred că a luat foc ceva în capătul celălalt al oraşului.

În secunda următoare, ceilalţi doi soldaţi se aplecau în afară pe uşă. Conversaţia lor încordată îl trezi pe bătrân, care li se alătură şi el, curios. Afară, cineva fugea pe străzi şi zbiera:

— Foc! A luat foc grânarul! Veniţi cu găleţi!

Băiatul se uită la superiorul său.

— Să merg să văd?

Bărbatul şovăi, dar nu rezistă ispitei.

— Nu. Mă duc eu. Tu stai aici. Fii cu ochii-n patru, îşi luă mantaua şi se făcu nevăzut în beznă.

Băiatul se uită după el dezamăgit. Rămase în prag, cu ochii pierduţi în întuneric.

— Uitaţi, altă flacără! Acolo! exclamă el.

Bătăuşul înjură, pe urmă-şi luă şi el mantaua.

— Mă duc să mă uit.

— Dar ni s-a spus să stăm aici şi să-l păzim pe bastard!

— Stai tu! Mă întorc îndată. Vreau numa’ să văd ce se petrece!

Aruncă ultimele cuvinte peste umăr, ieşind grabnic din încăpere. Băiatul şi bătrânul se priviră. Cel din urmă se întoarse şi se culcă la loc, dar flăcăiandrul rămase în uşă. Din celulă, am întrezărit o bucăţică de stradă şi câţiva bărbaţi alergând, apoi o căruţă trasă de doi cai în goana mare. Toată lumea fugea spre incendiu.

— Cât de grav e? am întrebat.

— Nu se vede bine de aici. Numai nişte flăcări deasupra grajdurilor. Şi sar multe scântei.

Băiatul era dezamăgit că nu urmărea dezastrul cu ochii lui. Dintr-odată, îşi aminti cu cine vorbea. Vârî iute capul înăuntru şi strigă de la uşă:

— Nu vorbi cu mine! mă avertiză, apoi se aşeză.

— Cât de departe e grânarul? l-am întrebat.

Nici să se uite la mine nu vru, ci rămase cu privirea împietrită la perete.

— Pentru că, am continuat eu, de dragul conversaţiei, m-am întrebat ce-ai face dacă focul s-ar întinde până aici. N-aş vrea să mor ars de viu. Ţi-au lăsat cheile, nu-i aşa?

Băiatul aruncă imediat ochii la bătrân. Din reflex, acesta vru să ducă mâna la săculeţ, să se asigure că le mai are, dar niciunul din ei nu-mi răspunse. Eu îl urmăream pe bătrân printre zăbrelele ferestruicii. După un timp, băiatul se duse iar la uşă şi se uită pe stradă. Încleştă din fălci. Bătrânul se duse şi privi afară peste umărul lui.

— Se întinde, nu-i aşa? Un incendiu iarna e cumplit. Totul e uscat ca iasca.

Băiatul nu vru să-mi răspundă, dar se întoarse către mine. Mâna bătrânului fugi spre cheile din săculeţ.

— Veniţi şi legaţi-mă la mâini şi pe urmă scoateţi-mă de-aici. Niciunul din noi nu vrea să stea în clădirea asta dacă flăcările ajung până la ea.

Băiatul îmi aruncă o privire.

— Nu sunt prost, îmi spuse. Nu voi fi eu acela care va muri pentru că te-a eliberat.

— Din partea mea, n-ai decât să arzi acolo, vorbi şi bătrânul.

Îşi lungi iar gâtul afară din prag. Chiar şi de la distanţa aceea, tot am auzit cum o clădire e cuprinsă de flăcări. Vântul aduse şi mai mult miros de fum. Băiatul începu să se nelinişească. Un bărbat alergă prin faţa uşii şi-i strigă ceva despre lupte în piaţă. După el veniră în goană alţii. Am auzit zdrăngănit de săbii şi armuri. Prin aer plutea cenuşă, iar văpăile şuierau mai intens decât palele de vânt. Vălătuci de fum înnegreau atmosfera.

Brusc, băiatul şi bătrânul se retraseră împleticiţi în odaie. După ei apăru Ochi Întunecaţi, arătându-le toţi colţii. Rămase în prag şi le bloca ieşirea. Mârâi atât de tare, că acoperi vuietul flăcărilor de-afară.

— Descuiaţi uşa celulei şi nu vă va face nimic, le-am spus.

Surd la vorbele mele, băiatul scoase sabia. Era inteligent. Nu aşteptă să intre lupul, ci îl asalta împungând aerul cu vârful armei şi obligându-l să dea înapoi. Ochi Întunecaţi evită lama cu agilitate, dar nu-i mai putu înghesui pe cei doi. Băiatul profită de avantajul său, păşind afară, ca să-l urmărească. În secunda în care se eliberă ieşirea, bătrânul trânti uşa.

— Ai de gând să stai aici şi să arzi de viu împreună cu mine? I-

am întrebat eu, ca să fac conversaţie.

Se hotărî într-o clipă:

— Arzi de unul singur! se răsti el. Deschise uşa şi ţâşni ca din puşcă.

Ochi Întunecaţi! El are cheia, bătrânul care-a fugit.

O iau eu.

Rămăsesem singur în închisoare. Am sperat zadarnic să se întoarcă băiatul. Am apucat gratiile ferestruicii şi-am zguduit uşa, vrând să forţez încuietoarea. Una se mişcă mai tare. Am încercat s-o smulg, opintindu-mă cu picioarele în uşă, ca să trag de ea cu toată greutatea. Peste o veşnicie, un capăt se eliberă. Am îndoit bara şi-am răsucit-o până când am rămas cu ea în mână. Totuşi, chiar dacă reuşeam să scot gratiile, deschizătura ar fi fost prea îngustă ca să mă strecor prin ea. Bara smulsă era prea groasă ca să intre în crăpătura dintre uşă şi perete şi s-o mărească. Fumul pătrundea peste tot, atârna greu în aer. Focul se apropia. Am izbit uşa cu umărul. Nici măcar nu se clinti. Am scos mâna prin ferestruică şi-am început să pipăi cu degetele. Am dat peste un drug de metal. Am bâjbâit până când am nimerit încuietoarea care-l fixa în loc. Altceva decât s-o pipăi nu reuşeam. Nu mi-am dat seama dacă se încălzea celula sau mi se părea mie.

Loveam orbeşte cu bara în drug ca să-l scot din suport când se deschise uşa închisorii. O gardă în uniformă auriu cu maro intră şi strigă „am venit după bastard”, apoi îşi plimbă privirea prin camera goală.

Îşi scoase imediat gluga. Era Starling. Nu-mi venea să-mi cred ochilor.

— E mai uşor decât am crezut, îmi spuse ea cu un zâmbet forţat. Arăta sinistru pe faţa ei plină de vânătăi, semăna cu un rânjet de fiară care-şi arată colţii.

— Nu chiar, am rostit cu voce slabă. Celula e încuiată.

Zâmbetul se transformă într-o expresie îngrozită.

— Spatele clădirii arde mocnit.

Îmi smulse bara cu mâna nebandajată. Tocmai când îşi lua avânt să spargă încuietoarea, în uşă apăru Ochi Întunecaţi. Păşi înăuntru şi aruncă săculeţul bătrânului pe jos. Pete de sânge înnegreau pielea.

L-am privit înspăimântat.

— L-ai omorât?

Am luat de la el ce-ţi trebuie. Grăbeşte-te. Arde fundul cuştii.

Înţepenisem. M-am uitat la Ochi Întunecaţi şi m-am întrebat ce făceam din sărmanul lup. Îşi pierduse o parte din însuşirile de animal sălbatic. Starling îşi plimbă ochii de la el la mine, apoi la săculeţ. Nu se mişcă.

Iar tu ţi-ai pierdut o părticică din ceea ce te face om. N-avem timp de asta, frate. Tu n-ai ucide un lup, dacă aşa mi-ai salva viaţa?

N-a fost nevoie să-i răspund.

— Cheia e în săculeţ, i-am spus lui Starling.

În prima clipă, ea nu făcu decât să se uite la el. Apoi se aplecă şi scotoci după cheia grea de fier. Am urmărit-o cum o vâră în broască, rugându-mă să nu fi distrus eu mecanismul. Răsuci cheia, zgâlţâi balamalele, pe urmă ridică drugul. Când am dat să ies, îmi porunci:

— Ia păturile. Vei avea nevoie de ele. E un ger cumplit.

Când am înşfăcat păturile, am simţit căldură radiind din peretele din spate al celulei. Mi-am luat mantaua şi mănuşile. Fumul se strecura acum şi printre bârne. Am luat-o la fugă amândoi, cu lupul pe urmele noastre.

Nimeni nu ne lua în seamă. Focul nu putea fi înfrânt. Văpăile puneau stăpânire pe oraş şi se împrăştiau nestingherite. Oamenii se gândeau numai la ce lucruri să ia cu ei şi cum să-şi salveze viaţa. Un bărbat care trecu pe lângă noi hurducăind o roabă plină ne aruncă o căutătură ameninţătoare. Probabil că încărcătura din roabă nu-i aparţinea. În josul străzii ardea un grajd. Grăjdarii tulburaţi scoteau caii afară, dar nechezatul animalelor speriate dinăuntru acoperea şuierului vântului. O clădire de pe partea cealaltă a străzii se prăbuşi cu un oftat teribil, suflând aer fierbinte şi cenuşă spre noi. Vântul împrăştiase focul în tot oraşul Moonseye. Văpăile alergau de la o clădire la alta, iar palele purtau scânteile şi cenuşa fierbinte dincolo de zidurile oraşului, în pădurea vecină. M-am întrebat dacă nămeţii vor fi destul de înalţi ca să oprească incendiul.

— Mişcă-te! ţipă Starling nervoasă.

Mi-am dat seama că stăteam şi mă holbam. Am urmat-o în tăcere, cu păturile în braţe. Alergam pe străzile şerpuitoare ale oraşului în flăcări. Starling ştia unde mergem.

Am ajuns la o răscruce unde avusese loc o luptă. Patru cadavre zăceau în stradă, toate în uniforma ducatului Farrow. M-am oprit şi m-am aplecat să iau cuţitul şi săculeţul unei femei-soldat.

Ne apropiam de porţile oraşului când o trăsură hurui în dreptul nostru. Cei doi cai nu se potriveau unul cu altul şi făceau spume la gură.

— Urcaţi! ne strigă vizitiul.

Starling urcă fără să stea pe gânduri.

— Kettle? am întrebat.

— Urcă-te odată, veni răspunsul ei.

M-am suit imediat, iar lupul sări cu uşurinţă lângă mine. Kettle nu aşteptă să ne aşezăm, ci îndemnă caii scuturând frâiele. Căruţa porni cu o zdruncinătură.

Porţile oraşului apărură în faţa noastră. Erau deschise şi nepăzite şi le clătina vântul în balamale. Într-o parte am zărit un cadavru cu membrele răsfirate. Kettle nici măcar nu încetini caii. Am trecut printre porţi fără să ne uităm măcar o dată înapoi şi-am hurducăit pe drumul întunecat, ca să ne alăturăm celor care fugeau de năpastă împingând cărucioare şi roabe. Cei mai mulţi se îndreptau spre puţinele gospodării de la periferie ca să se adăpostească acolo peste noapte, dar Kettle nu opri căruţa. Când bezna se făcu mai deasă şi lumea din jur se împuţina, îndemnă caii să meargă şi mai repede.

Starling se uita în spate.

— Trebuia să fie doar o diversiune, zise ea şocată.

Am privit şi eu înapoi. O vâlvătaie portocalie arunca umbre închise peste palisada oraşului Moonseye. Scânteile roiau ca albinele spre cerul nopţii. Flăcările urlau ca vijelia. Sub ochii noştri, o clădire se prăbuşi într-un nou val de scântei care se împrăştiară în aer.

— O diversiune? Am mijit ochii spre Starling. Voi aţi făcut asta? Ca să mă salvaţi pe mine?

Starling îmi aruncă o privire amuzată.

— Îmi pare rău că te dezamăgesc. Nu, nu noi. Kettle şi cu mine am venit după tine, dar nu despre asta era vorba. Focul e opera familiei lui Nik. Răzbunarea împotriva celor care le-au trădat încrederea. S-au dus după ei să-i omoare. Apoi au plecat. Clătină din cap. E prea complicat să-ţi explic toate acum, chiar

dacă le-aş înţelege şi eu. Evident, Garda Regală din Moonseye e coruptă de ani de zile. Soldaţii sunt plătiţi bine ca să închidă ochii la afacerile contrabandiştilor Holdfast. Iar contrabandiştii au grijă ca soldaţii de aici să ducă un trai bun. Mai mult ca sigur căpitanul Mark avea parte de cel mai mare profit. Nu era singurul, dar nici nu-l împărţea cu alţii.

Pe urmă, a fost trimis aici Buri. Nu ştia nimic de aranjamentul ăsta. A adus o mulţime de soldaţi cu el şi-a încercat să impună disciplina militară în oraş. Nik te-a vândut lui Mark. Dar, în timp ce te vindea, cineva a prins ocazia să-l vândă pe Mark şi aranjamentul său lui Buri. La rândul lui, Buri a prins ocazia să pună mâna pe tine şi să vină de hac unui grup de contrabandişti. Dar Nik Holdfast şi clanul lui plătiseră bani buni pentru ca pelerinii să treacă râul. Soldaţii n-au respectat învoiala, aşa că Holdfast nu şi-a mai putut ţine promisiunea făcută pelerinilor.

Starling clătină iar din cap. I se înăspri glasul:

— Unele femei au fost violate. Un copil a murit de frig. Un bărbat nu va mai putea umbla pentru că a încercat să-şi apere nevasta.

O vreme, se auziră numai huruitul căruţei şi vuietul îndepărtat al flăcărilor. Starling privi oraşul mâncat de foc cu ochi negri ca smoala.

— Ai auzit de onoare printre hoţi? Ei, bine, Nik şi ai lui şi-au răzbunat-o pe a lor.

Nu-mi puteam lua privirea de la oraşul distrus. De Buri şi de soldaţii lui din Farrow nu-mi păsa nici cât negru sub unghie, dar în Moonseye fuseseră negustori cu familii şi gospodării. Flăcările îi devorau pe toţi. Iar soldaţii celor Şase Ducate îşi siluiseră prizonierele ca şi când ar fi fost piraţi nelegiuiţi, nu gărzi regale. Soldaţi din cele Şase Ducate, slujindu-l pe regele celor Şase Ducate. Am scuturat din cap dezgustat.

— Shrewd i-ar fi spânzurat pe toţi.

Starling îşi drese glasul.

— Nu te învinovăţi, îmi spuse. De mult am învăţat şi eu să nu mă învinovăţesc pentru răul care mi s-a făcut. N-a fost vina mea. N-a fost nici a ta. Tu ai fost doar catalizatorul care a declanşat lanţul evenimentelor.

— Nu-mi spune aşa, am implorat-o.

Căruţa hodorogi mai departe, înaintând în întuneric.

19

HĂITUIREA

Pacea dintre cele Şase Ducate şi Regatul Munţilor era destul de recent încheiată pe vremea domniei lui Regal. Decenii la rând, Regatul Munţilor a ţinut sub control foarte strict negoţul desfăşurat prin trecători, la fel de strict precum controlul sub care cele Şase Ducate ţineau negoţul de pe Râul Rece şi Râul Buck. Negoţul şi trecerea dintr-un ţinut în celălalt fuseseră administrate după toanele ambelor puteri, în detrimentul amândurora. Dar în timpul domniei regelui Shrewd s-au semnat învoieli reciproc avantajoase de către Chivalry, viitorul rege al celor Şase Ducate, şi prinţul Rurisk din Regatul Munţilor. Pacea şi prosperitatea aranjamentului au fost întărite când, peste zece ani, prinţesa Kettricken a devenit mireasa viitorului rege Verity. La moartea prematură a fratelui ei mai mare, Rurisk, chiar în ajunul nunţii ei, Kettricken a devenit singura moştenitoare a coroanei Regatului Munţilor. Astfel, o vreme, a părut că cele Şase Ducate şi Regatul Munţilor vor avea aceeaşi regină şi, în cele din urmă, se vor uni.

Dar împrejurările au năruit asemenea speranţe. Cele Şase Ducate erau ameninţate din exterior de piraţi, iar intern, erau nimicite de certurile dintre prinţi. Regele Shrewd a fost ucis, viitorul rege Verity a dispărut într-o misiune de căutare, iar când prinţul Regal a pretins tonul pentru el, ura lui faţă de Kettricken a fost atât de mare, încât ea a fost nevoită să fugă în Regatul Munţilor, de dragul copilului ei nenăscut. Autoproclamat „rege”, Regal a văzut în fuga ei nerespectarea promisiunii de a ceda teritoriul. Încercările lui iniţiale de a deplasa soldaţi în Regatul Munţilor, chipurile drept „gărzi” pentru caravanele negustorilor,

au fost zădărnicite de munteni. Din cauza protestelor si ameninţărilor lui, Regatul Munţilor şi-a închis graniţele pentru cele Şase Ducate. Cu planurile dejucate, Regal a pornit o campanie pătimaşă de discreditare a reginei Kettricken şi de a-şi instiga supuşii la ură patriotică faţă de ea. Scopul său final părea evident: să transforme, cu forţa, la nevoie, Regatul Munţilor în provincie a regatului celor Şase Ducate. Vremurile nu erau prielnice pentru un astfel de război şi-o asemenea strategie. Ţinuturile pe care le stăpânea Regal de drept erau deja atacate de un inamic extern, unul pe care nu era capabil sau nu voia să-l înfrângă. Nicio forţă militară nu cucerise vreodată Regatul Munţilor, dar se pare că Regal exact asta intenţiona. De ce voia cu atâta disperare să stăpânească acest teritoriu este o întrebare care iniţial a uimit pe toată lumea.

Noaptea era senină şi rece. Luna strălucea destul de puternic ca să ne arate drumul, dar nu şi împrejurimile. O vreme, am stat pur şi simplu în căruţă, ascultând cum macină copitele cailor ţărâna şi încercând să pricep cele întâmplate. Starling luă păturile furate din celulă şi le scutură. Îmi dădu una mie, iar pe cealaltă şi-o trase pe umeri. Stătea ghemuită la distanţă de mine, cu ochii la spatele căruţei. Am intuit că voia să fie lăsată în pace. Vâlvătaia portocalie scădea treptat. După un timp, mintea mea începu să lucreze din nou.

— Kettle, unde mergem? am strigat peste umăr.

— Departe de Moonseye.

Mi-am dat seama cât e de obosită după voce. Starling se foi şi-mi aruncă o privire.

— Ne-am gândit că-ţi vei da seama singur.

— Unde s-au dus contrabandiştii? am întrebat.

În bezna deasă, am presupus că ridică din umeri.

— N-au vrut să ne spună. Au zis că, dacă noi venim după tine, atunci trebuie să ne despărţim de ei. Credeau că Buri va trimite soldaţi după tine, indiferent de pagubele din Moonseye.

Am încuviinţat, mai mult pentru mine decât pentru ea.

— Aşa va face. O să dea vina pe mine pentru incendiu. Şi se va spune că atacatorii sunt oameni din Regatul Munţilor, soldaţi trimişi să mă elibereze. M-am aşezat în capul oaselor, îndepărtându-mă uşor de ea. Iar când ne vor prinde, vă vor

omorî pe amândouă.

— N-avem de gând să ne lăsăm prinse, mă asigură Kettle.

— Şi nici nu veţi fi, le-am promis. Nu dacă ne purtăm cu judecată. Opreşte căruţa.

Kettle nici nu trebui să frâneze caii. Mergeau de mult la pas. I-am aruncat pătura lui Starling şi m-am dus la cai. Ochi Întunecaţi sări din căruţă şi veni după mine curios.

— Ce faci? mă întrebă Kettle, văzând că desfac hăţurile şi le las să cadă pe zăpadă.

— Fac schimbări, ca să poată fi călăriţi. Poţi să călăreşti fără şa?

Am tăiat hăţurile cu cuţitul luat de la femeia-soldat. Va trebui să călărească fără şa, fie că putea, fie că nu. Nu aveam şei.

— Cred că n-am de ales, răspunse ea morocănoasă când coborî din căruţă. Dar n-o să ajungem departe prea repede dacă ne suim două pe-un cal.

— Tu şi cu Starling vă veţi descurca, i-am promis. Mergeţi numai înainte şi nu vă opriţi.

Cântăreaţa se uita la mine din fundul căruţei. N-aveam nevoie de prea multă lumină ca să ştiu cât de mirată mă privea.

— Ne laşi aici? După ce-am venit să te salvăm?

Eu nu aşa vedeam lucrurile.

— Voi mă lăsaţi pe mine aici, i-am spus categoric. Jhaampe e singura aşezare întinsă odată ce laşi în urmă Moonseye şi te îndrepţi spre Regatul Munţilor. Călăriţi în ritm constant. Nu mergeţi direct la Jhaampe. Acolo se aşteaptă ei să ne ducem noi. Găsiţi un cătun şi ascundeţi-vă în el o vreme. Majoritatea muntenilor sunt ospitalieri. Dacă nu vă ajung la urechi zvonuri că aţi fi urmărite, plecaţi la Jhaampe. Dar mergeţi cât mai departe şi cât de repede puteţi înainte de a cere adăpost sau mâncare.

— Tu ce-ai de gând să faci? mă întrebă Starling cu voce scăzută.

— Ochi Întunecaţi şi cu mine ne vedem de drumul nostru. Aşa cum ar fi trebuit să facem cu multă vreme în urmă. Singuri călătorim cel mai repede.

— M-am întors după tine, îmi zise ea, de-abia vorbind de supărare. În ciuda celor întâmplate. În ciuda… degetelor… şi a celorlalte…

— Îi face să ne piardă urma, interveni Kettle.

— Ai nevoie de ajutor să urci pe cal? am întrebat-o încet.

— N-avem nevoie de niciun fel de ajutor de la tine! hotărî Starling nervoasă. Când mă gândesc prin câte-am trecut venind după tine... Şi tot ce-am făcut ca să te eliberăm... Ai fi ars de viu în celula aia dacă n-aş fi fost eu!

— Ştiu. N-aveam timp să-i explic totul. La revedere, am rostit încet.

Şi le-am lăsat acolo, îndreptându-mă spre pădure. Ochi Întunecaţi a păşit alături de mine. Copacii ne-au învăluit şi în curând femeile ne-au pierdut din vedere.

Kettle intuise repede planul. Imediat ce Buri stingea focurile, poate chiar înainte, se va gândi la mine. Vor găsi un bătrân ucis de un lup şi nu vor crede nicio clipă că am pierit în celulă. Voi fi urmărit. Vor trimite călăreţi pe toate drumurile care duc spre munţi şi în scurtă vreme le vor ajunge din urmă pe Starling şi pe Kettle. Dacă nu cumva hăitaşii aveau un drum mai anevoios de străbătut. Unul care traversa ţara perpendicular şi ducea direct la Jhaampe. Exact spre apus.

Nu va fi uşor. Nu ştiam precis ce anume se întindea între mine şi capitala Regatului Munţilor. Niciun oraş, cel mai probabil, pentru că populaţia era foarte rară. Locuitorii trăiau din vânatul animalelor cu blană sau formau triburi nomade de păstori de oi şi capre, care locuiau în colibe izolate sau în mici sate înconjurate de terenuri pline de capcane puse pentru prinderea vânatului. Nu prea aveam de la cine să cerşesc sau să fur mâncare şi alte provizii. Mai mult mă îngrijora să nu ajung la poalele unei culmi imposibil de urcat sau să trebuiască să traversez unul din multele pâraie iuţi şi reci care curgeau înfocate prin ravene şi văi înguste.

N-are rost să te îngrijorezi până n-ai de ce, sublinie Ochi Întunecaţi. *Dacă ne blocăm, atunci o să găsim un drum ocolitor. Poate ne va încetini. Dar nu vom ajunge niciodată acolo dacă stăm pe loc şi ne facem griji.*

Aşa că am mers toată noaptea, Ochi Întunecaţi şi cu mine. Când ajungeam în câte-un luminiş, cercetam stelele şi încercam să mă îndrept exact spre apus. Terenul era pe atât de greu de traversat pe cât mă aşteptasem. Am ales special poteci mai uşor de străbătut de om şi lup pe jos decât călare. Am părăsit

cărarea pe pante încărcate de tufe şi prin tufişuri încâlcite din strâmtori înguste. Croindu-mi anevoie drumul, mă alinam cu gândul că Starling şi Kettle se descurcau mai bine. Am încercat să nu mă gândesc că Buri va trimite destui urmăritori ca să cerceteze mai multe poteci. Nu. Trebuia să iau avans cât mai mare faţă de ei şi pe urmă să-l momesc pe Buri să trimită toată cavaleria după mine.

Singurul mijloc prin care aş reuşi acest lucru era să devin o ameninţare pentru Regal. Una care trebuia înlăturată imediat.

Am înălţat ochii spre o culme. Trei cedri uriaşi crescuseră la un loc. Mă voi opri acolo, voi aprinde un foculeţ şi voi încerca să-mi întrebuinţez Meşteşugul. Nu am scoarţă de spiriduş, mi-am reamintit, aşa că ar trebui să mă asigur că voi dormi destul după aceea.

Te voi păzi eu, mă asigură Ochi Întunecaţi.

Cedrii erau imenşi, cu crengi împletite într-o ţesătură atât de deasă, că nu ajunsese zăpadă sub ele. Bucăţi parfumate de frunze căzute de-a lungul vremii formau un covor gros deasupra pământului. Mi-am făcut un pat din ele ca să nu stau chiar pe solul rece, pe urmă am adunat o grămadă bună de lemne. M-am uitat pentru prima oară în săculeţul furat. Am găsit o bucată de cremene, cinci-şase monede, nişte zaruri, o brăţară ruptă şi, învelită într-o cârpă, o şuviţă – o viaţă de soldat exprimată în câteva obiecte. Am săpat puţin şi-am îngropat şuviţa, zarurile şi brăţara. Am refuzat să mă întreb dacă aparţineau copilului sau iubitului lăsat în urmă de femeia-soldat. Nu mă făceam vinovat de moartea ei, mi-am reamintit. Totuşi, o voce îmi şopti cuvântul „catalizator" într-un ungher al minţii. Dacă n-aş fi fost eu, femeia ar fi trăit încă. Preţ de-o clipă, m-am simţit bătrân, istovit şi bolnav. Apoi m-am silit să uit şi de viaţa femeii, şi de-a mea. Am aprins focul şi l-am aţâţat. Am pus la îndemână restul vreascurilor. M-am învelit cu mantaua şi m-am culcat pe spate, în patul de frunze. Am inspirat adânc, am închis ochii şi mi-am trimis Meşteşugul în explorare.

Parcă aş fi căzut într-un râu iute. Nu fusesem pregătit să reuşesc atât de repede şi riscasem să mă las dus de val. Râul părea mai adânc şi mai năvalnic în locul acela. Nu mi-am dat seama dacă mi se şlefuiseră abilităţile sau altul era motivul, dar m-am regăsit, m-am echilibrat şi mi-am întărit voinţa împotriva

ispitei Meşteşugului. Am refuzat să mă gândesc la posibilitatea de a-mi îndrepta gândurile spre Molly şi copilul nostru, de a vedea cu ochii mei cum creşte fetiţa şi cum se descurcă amândouă. Nici pe Verity nu l-am căutat, oricât de mult îmi doream. Meşteşugul său era atât de puternic, încât l-aş fi găsit, fără îndoială. Dar nu pentru asta ajunsesem eu acolo, ci ca să-mi provoc un duşman, deci trebuia să fiu cu ochii în patru. Mi-am coborât apărarea complet, ca să nu mă izolez de Meşteşug, şi mi-am îndreptat voinţa spre Buri.

M-am întins, căutându-l prevăzător. Eram gata să-mi ridic imediat zidurile, dacă aş fi fost atacat. L-am găsit cu uşurinţă şi am rămas surprins că nu mă simte.

În clipa următoare, mă săgetă un junghi cumplit.

M-am retras mai rapid decât o anemonă-de-mare speriată într-un smârc. M-am mirat de mine însumi când am deschis ochii şi m-am holbat la crengile de cedru împovărate de omăt. Îmi curgea sudoarea pe faţă şi pe spinare.

Ce-a fost asta? întrebă Ochi Întunecaţi.

Nu ştiu nici eu.

Durere în cea mai pură formă. Nu pricinuită de o rană, de suferinţă sau de teamă. Durere absolută, de parcă fiecare părticică a trupului meu, din interior şi exterior deopotrivă, fusese scufundată în flăcări.

Durere provocată de Regal şi de Will.

Mă cuprinse un tremurat, nu din cauza Meşteşugului, ci a durerii lui Buri. Fusese mai aprigă decât puteam cuprinde cu mintea. Am încercat să pricep ce simţisem în clipa aceea scurtă. Will şi poate o umbră din Meşteşugul lui Carrod îl pedepseau pe Buri, imobilizându-l. Carrod emana groază prost ascunsă şi dezgust faţă de îndatorirea lui. Pesemne se temea să nu păţească la fel într-o zi. Cel mai puternic sentiment al lui Will era ura faţă de Buri, pentru că mă avusese în mână şi mă scăpase. Dar dincolo de ea am sesizat că Will era fermecat de ceea ce-i făcea Regal lui Buri, deşi nu-i făcea plăcere. Nu încă.

Lui Regal, însă, da.

Cândva îl cunoscusem bine pe Regal. Nu foarte bine, e-adevărat. Odată fusese doar cel mai tânăr dintre unchii mei, cel care nu mă suporta deloc. Îşi manifestase antipatia copilăreşte, îmbrâncindu-mă şi pişcându-mă pe ascuns, tachinându-mă şi

bârfindu-mă. Nu-mi plăcuse atitudinea lui, nu-mi plăcuse de el, dar măcar avusese o justificare: invidia pe faptul că fiul cel mai mare, favoritul, zămislise încă un rival la timpul şi atenţia regelui. Mai demult, Regal fusese doar un prinţ răsfăţat, gelos pe fraţii mai mari din cauză că urmau la tron înaintea lui. Răzgâiat, josnic şi egoist.

Dar fusese om.

Ceea ce intuisem în el cu doar câteva minute în urmă depăşea orice limită a cruzimii şi-mi era imposibil să-l înţeleg. Neoamenii îşi pierduseră caracteristicile umane, dar pustietatea lor sufletească amintea măcar vag de ele. Dacă Regal şi-ar fi spintecat pieptul şi mi-ar fi arătat un cuib de vipere, n-aş fi fost atât de şocat. Regal îşi pierduse orice fărâmă de omenie şi-o înlocuise cu urâciunea întunericului. Acesta era omul pe care locuitorii din cele Şase Ducate îl numeau rege.

Acesta era omul care va trimite soldaţi după Starling şi după Kettle.

— Mă întorc, l-am prevenit pe Ochi Întunecaţi, fără a-i da timp să protesteze.

Am închis ochii şi m-am aruncat în râul Meşteşugului. Mi-am deschis mintea larg, sorbindu-i forţa rece, fără să mă gândesc prea mult că m-ar putea devora. În momentul în care m-a sesizat Will, le-am vorbit tuturor:

— Vei muri de mâna mea, Regal. Ţi-o garantez, aşa cum îţi garantez că Verity va fi din nou rege.

I-am izbit cu toată energia adunată din râul Meşteşugului. Am acţionat din instinct, aşa cum loveşti cu pumnul. Nu plănuisem atacul, însă mi-am dat seama că la fel îi atacase şi Verity la Tradeford. Niciun mesaj rostit, doar furie dezlănţuită împotriva lor. M-am deschis şi mi-am dezvăluit prezenţa, iar când s-au întors către mine m-am străduit să-i lovesc cu toată puterea Meşteşugului meu. Ca şi Verity, nu mi-am precupeţit forţele. Cred că, dacă ar fi fost doar unul, aş fi reuşit să-i spulber Meşteşugul. Dar, cum erau mai mulţi, i-am zdruncinat pe toţi deodată. Nu ştiu ce efect am avut asupra lui Buri. Poate mi-a fost recunoscător pentru asaltul sălbatic, pentru că i-am distrus concentrarea lui Will, iar pe el l-am eliberat de tortura lui Regal. Am resimţit urletul de groază interior al lui Carrod când s-a desprins de Meşteşug. Cred că Will ar fi rămas să mă înfrunte,

dacă Regal nu i-ar fi poruncit altfel: *Opreşte-te, tâmpitule, nu mă pune în pericol pe mine, ca să te răzbuni tu!* Au dispărut toţi într-o clipă.

Se luminase bine de ziuă când m-am trezit. Ochi Întunecaţi stătea culcat pe mine. Avea sânge pe blană. L-am împins uşor şi s-a dat imediat la o parte. Se ridică în patru labe şi-mi adulmecă obrazul. Am simţit, odată cu el, mirosul propriului meu sânge; era revoltător. M-am ridicat imediat în capul oaselor şi lumea s-a învârtit cu mine. Încetul cu încetul, mi-am dat seama de freamătul din mintea lui.

Eşti teafăr? Tremurai şi-ai început să sângerezi pe nas. Dacă n-ai fi fost aici, nici nu te-aş fi putut auzi!

— Sunt teafăr, l-am liniştit cu voce răguşită. Mulţumesc că m-ai încălzit.

Din focul meu rămăseseră nişte tăciuni amărâţi. M-am întins după vreascuri şi le-am aruncat peste ei. Aveam impresia că mâinile mi se mişcau singure, departe de mine. Când am reuşit să aprind iar focul, m-am încălzit lângă el. Apoi m-am ridicat în picioare şi m-am dus împleticit până acolo unde începea zăpada. M-am frecat cu ea pe faţă, ca să îndepărtez gustul şi mirosul de sânge. Am luat un bulgăr şi mi l-am pus pe limba încărcată.

Ai nevoie de odihnă? Ai nevoie de mâncare? mă întrebă îngrijorat Ochi Întunecaţi.

Da şi da. Dar, mai presus de toate, trebuia să fugim de acolo. Nu mă îndoiam că, în urma asaltului meu, vor veni după mine. Făcusem ce voisem şi reuşisem, în ciuda nesiguranţei. Le dădusem un motiv să se teamă de mine. Acum nu vor avea odihnă până nu mă vor distruge. Pe lângă asta, le arătasem clar unde mă aflu; vor intui unde să-şi trimită oamenii. Nu trebuia să mă găsească în acest loc. M-am întors la foc, am aruncat pământ pe el şi l-am stins cu picioarele. Apoi am plecat degrabă.

Călătoream cât de repede puteam merge eu. Nu era vorba că-l încetineam pe Ochi Întunecaţi. Se uita la mine cu milă cum mă chinui să urc o pantă, îngropat până la şold în nămeţii peste care el trecea dintr-un salt. Nu o dată, când îl rugam să ne oprim puţin ca să mă proptesc de-un copac, el o lua înainte şi căuta un drum mai uşor de străbătut. Când se stingea ziua şi, odată cu ea, puterile mele, eu mă opream să aprind focul pentru

noapte, iar el dispărea şi se întorcea cu carne pentru amândoi. De cele mai multe ori, aducea iepuri albi, dar odată a venit cu un castor gras, care se aventurase prea departe de lacul lui îngheţat. Am încercat să gătesc carnea, dar n-am reuşit decât s-o prăjesc la suprafaţă. Eram prea obosit şi flămând să mai aştept. Mâncând numai carne, nu m-am îngrăşat, dar n-am murit de foame şi-am reuşit să merg mai departe. Nu dormeam bine, pentru că trebuia să arunc întruna vreascuri pe foc, ca să nu îngheţ de frig; în plus, mă tot ridicam, ca să bat cu picioarele în pământ, altfel nu mi le mai simţeam. Rezistenţă. Asta mi se cerea. Nu să mă mişc repede sau să-mi adun puteri nebănuite, ci să-mi consum cu zgârcenie din forţe, ca să pot merge mai departe în fiecare zi.

Îmi ţineam ridicate zidurile Meşteşugului, dar tot îl simţeam pe Will bătând la poarta minţii mele. Nu credeam că mă poate descoperi atâta vreme cât mă apăram, dar n-aş fi pus rămăşag. Alerta permanentă mă secătuia şi ea. În unele nopţi, îmi venea să renunţ la prudenţă şi să-l las să mă pătrundă, să termine cu mine o dată pentru totdeauna, dar în momentele acelea nu trebuia decât să-mi amintesc ce anume devenise capabil Regal să facă. Mă trecea un junghi din cap până-n picioare şi imediat mă străduiam să măresc distanţa dintre noi.

În a patra zi de călătorie, când m-am trezit, am fost convins că intrasem bine în Regatul Munţilor. Nu descoperisem semne că am fi urmăriţi de când plecasem din Moonseye. Mai mult ca sigur că, dacă am ajuns atât de departe în ţinutul lui Kettricken, eram în siguranţă.

Cât mai avem până la Jhaampe şi ce facem când ajungem acolo?

Nu ştiu cât mai avem. Şi nici ce vom face acolo.

Pentru prima oară, am încercat să mă gândesc serios la asta. La toate câte nu mi-am îngăduit să le chibzuiesc înainte. Adevărul era că nu ştiam ce se alesese de Kettricken din noaptea când o luasem de lângă rege şi-o ajutasem să evadeze. La rândul ei, nici ea nu primise veşti despre mine. Cu siguranţă, născuse deja. După socoteala mea, bebeluşul era de vârsta fiicei mele. Mi s-a stârnit curiozitatea pe neaşteptate. Aş putea să iau în braţe bebeluşul lui Kettricken şi să-mi spun: „Asta simt când îmi iau fata în braţe.”

Numai că ea mă credea mort. Executat de Regal şi îngropat de mult. Era regina mea şi soţia lui Verity. Ei sigur îi puteam dezvălui în ce fel reuşisem să supravieţuiesc. Dar a-i spune adevărul era ca şi cum aş arunca o piatră într-un iaz. Spre deosebire de Starling, Kettle sau de oricine altcineva care îşi dădea seama cine sunt, Kettricken mă cunoscuse înainte. N-ar afla un simplu zvon sau scorneală răspândită de cineva care mă zărise o clipă, ci o realitate. Ar putea spune altora care m-au cunoscut: „Da, l-am văzut cu ochii mei, trăieşte. Cum? Păi, graţie Harului, bineînţeles.”

Înaintam anevoios prin zăpadă în spatele lui Ochi Întunecaţi şi mă gândeam ce-ar însemna pentru Patience să afle că trăiesc. Ce sentiment ar încerca-o, ruşine sau bucurie? S-ar simţi jignită că nu m-am dus la ea? Prin Kettricken, le-aş putea da de veste celor care mă cunoscuseră. Până la urmă, ar afla şi Molly, şi Burrich. Ce-ar simţi Molly să afle, de la aşa mare distanţă, nu numai că trăiesc şi nu mă întorsesem la ea, ci şi că eram mânjit cu Har? Îmi zdrobise inima că-mi ascunsese existenţa copilului nostru. Atunci ghicisem pentru prima oară cât de trădată şi rănită se simţise din cauza secretelor pe care le păstrasem faţă de ea de-a lungul anilor. Să afle că am încă un secret, şi încă unul cumplit, ar putea să-i înăbuşe orice sentiment faţă de mine. Şansele mele de a începe o viaţă nouă alături de ea erau, şi aşa, destul de slabe; nu suportam să le micşorez şi mai mult.

Şi ceilalţi... grăjdarii pe care-i cunoscusem, oamenii alături de care vâslisem şi luptasem, soldaţii de rând de la Buckkeep... Toţi vor afla. Indiferent de părerea mea despre Har, văzusem în ochii unui prieten cât îl dezgusta. Şi atitudinea lui Starling se schimbase faţă de mine. Ce va zice lumea despre Burrich, că ţinuse în grajdurile lui o creatură spurcată de Har şi-o îngăduise pe lângă el? Va fi şi el descoperit? Am scrâşnit din dinţi. Va trebui să rămân mort pentru ei. Mai bine să ocolesc Jhaampe şi să-l caut în continuare pe Verity. Numai că, fără provizii, aveam aceleaşi şanse pe care le avea Ochi Întunecaţi să treacă drept căţeluş de companie.

Şi mai era o problemă. Harta.

Când Verity plecase din Buckkeep, se bazase pe o hartă. Una veche, scoasă de Kettricken din biblioteca din Buckkeep. Ştearsă, purtând patina timpului, făcută pe vremea regelui

Wisdom, cel care îi vizitase primul pe Străbuni şi le ceruse ajutor pentru cele Şase Ducate. Nu se mai vedeau detaliile pe ea, dar şi Kettricken, şi Verity fuseseră convinşi că unul din drumurile marcate duceau către locul în care Wisdom întâlnise fiinţele acelea greu de descoperit. Verity plecase din Buckkeep hotărât să urmeze drumul marcat pe hartă, care-l ducea în regiunile întinse dincolo de Regatul Munţilor. Luase cu el copia făcută după harta veche. Habar n-aveam ce se întâmplase cu originalul; poate fusese dus la Tradeford când Regal golise biblioteca din Buckkeep. Dar eu de mult suspectam, din cauza aspectului şi-a caracteristicilor neobişnuite ale hotarelor, că şi harta aceea era copia alteia mult mai vechi. Graniţele erau desenate în stil muntenesc; dacă era ca originalul să mai existe, atunci numai în biblioteca din Jhaampe s-ar fi putut găsi. Cât stătusem în Regatul Munţilor, în convalescenţă, avusesem acces la ea. Era cuprinzătoare şi bine întreţinută. Chiar dacă nu găseam originalul hărţii respective, poate dădeam peste altele care acopereau aceeaşi zonă.

În Regatul Munţilor mă impresionase şi câtă încredere aveau oamenii unii în alţii. Spre deosebire de Buckkeep, văzusem puţine încuietori şi nicio gardă. Nu trebuia să te foloseşti de şmecherii ca să pătrunzi în reşedinţa regală. Chiar dacă, între timp, s-ar fi pus strajă, pereţii erau alcătuiţi din straturi de material din scoarţă de copac dată cu argilă şi vopsită. Sigur puteam intra acolo. După aceea, nu mi-ar trebui mult să caut prin bibliotecă şi să fur ce-mi trebuie. Şi mi-aş fi putut face şi nişte provizii.

Am avut decenţa să mă ruşinez la gândul acela, însă ruşinea nu avea să mă reţină. Încă o dată, nu aveam de ales. Am urcat cu mari eforturi încă o creastă de deal înzăpezită. Mi se părea că repet acele cuvinte la nesfârşit: nu aveam de ales, nu aveam de ales, nu aveam de ales. Niciodată n-am avut. Soarta făcuse din mine un asasin, un mincinos şi-un hoţ. Şi, cu cât evitam mai mult asemenea roluri, cu atât ajungeam mai des să le joc. Ochi Întunecaţi tropăia la călcâiele mele şi se agita din cauza deprimării mele.

Atât de cufundaţi eram amândoi în gânduri că, ajunşi pe creastă, am rămas, ca nişte proşti, să ne vadă bine călăreţii de pe drumul de dedesubt. Tunicile auriu cu maro contrastau cu

albul zăpezii. Am împietrit ca o căprioară speriată. Totuşi, nu ne-ar fi observat dacă n-ar fi avut cu ei o haită de câini. Am zărit-o dintr-o privire. Şase câini de vânătoare, nu câini-lupi, mulţumesc Edei, cu labe scurte, nefolositori pe vremea şi pe terenul acela. Unul avea labe lungi, o corcitură slabă, cu blană creaţă pe spate. El şi bărbatul care-l însoţea mergeau separat de haită. Ne urmăreau cu ce aveau la îndemână, dar am numărat doisprezece călăreţi. Corcitura ridică imediat botul şi lătră. Câinii ceilalţi îi urmară îndată exemplul, adulmecând aerul şi schelălăind când ne simţiră mirosul. Hăitaşul care îi stăpânea arătă cu braţul în direcţia noastră, în timp ce noi am luat-o la fugă. Corcitura şi stăpânul ei se aflau deja pe urmele noastre.

— Nici măcar n-am ştiut că e un drum acolo, am rostit eu pe post de scuză, printre gâfâituri, în timp ce alergam în jos pe pantă.

Aveam un avantaj foarte mic. Coboram pe propriile noastre urme, pe când ei trebuiau şi să urce, şi să-şi formeze cărare. Speram ca, atunci când vor ajunge pe culme, noi să fim deja ascunşi vederii, în viroaga plină de tufe de dedesubt. Ochi Întunecaţi ezita, nu voia să mă lase în urmă. Câinii lătrau şi se auzeau vocile agitate ale oamenilor porniţi la vânătoare.

FUGI! i-am poruncit lui Ochi Întunecaţi.

Nu te părăsesc.

Aş avea puţine şanse dacă m-ai părăsi, am recunoscut. Mintea mea lucra frenetic. *Du-te în fundul văii. Lasă cât mai multe urme false, învârteşte-te în cerc, du-te în josul apei, urmând viroaga. Când ajung eu acolo, o luăm la fugă pe deal. S-ar putea să-i întârziem aşa.*

Viclenii de vulpe! pufni el, apoi ţâşni pe lângă mine ca o săgeată cenuşie şi dispăru în tufele dese din viroaga. Am încercat să avansez mai repede prin zăpadă. Chiar înainte de a mă apropia de tufişurile de la margine, m-am uitat în spate. Câinii şi călăreţii tocmai ajungeau pe culme. M-am adăpostit în tufele încărcate de zăpadă şi-am luat-o în patru labe în jos, pe panta abruptă. Ochi Întunecaţi lăsase destule urme, cât pentru o haită. Când m-am oprit să-mi trag sufletul, trecu pe lângă mine în altă direcţie.

Hai să fugim de-aici!

N-am aşteptat să-mi răspundă, am început să urc cât de

repede mă ajutau picioarele. Pe fundul viroagei era puţină zăpadă, se lipise mai mult de copacii şi tufele protectoare. Înaintam îndoit de spate, ştiind că, dacă mă lovesc de crengi, îşi scutură omătul rece peste mine. Hămăiturile câinilor răsunau în aerul îngheţat. Le-am ascultat în timp ce mă străduiam să iuţesc pasul. Când agitaţia lor s-a transformat într-un schelălăit de frustrare, am ştiut că au ajuns la dârele încrucişate desenate de Ochi Întunecaţi pe fundul viroagei. Prea repede. Prea repede au ajuns acolo şi prea repede veneau spre mine.

Ochi Întunecaţi!

Taci, prostule! Te aud câinii! Şi celălalt.

Mi se opri inima în piept. Nu-mi venea să cred cât de prost fusesem! Am înaintat dând din mâini printre tufişuri, ciulind urechile la ce se petrecea în spatele nostru. Hăitaşii se luaseră după urmele false şi aproape că sileau câinii s-o ia la fugă pe ele. Erau prea mulţi călăreţi pentru viroaga îngustă. Se încurcau unii pe alţii şi, probabil, acopereau urma noastră adevărată. Am câştigat timp, dar numai puţin. Brusc, am auzit strigăte de alarmă şi scheunături. Am surprins o învălmăşeală de gânduri câineşti. Un lup dăduse năvală şi ţâşnise taman prin mijlocul haitei, atacându-i şi gonind chiar printre picioarele cailor din spatele lor. Un călăreţ căzuse şi nu-şi putea prinde bidiviul înspăimântat. Un câine rămase fără o ureche bleaga şi plângea. Am încercat să nu-i simt durerea. Bietul animal… şi nici măcar nu ne ajuta cu nimic suferinţa lui. Aveam picioarele de plumb şi gura uscată, dar m-am străduit să merg mai repede, să folosesc timpul câştigat de Ochi Întunecaţi, care-şi asumase un risc atât de mare. Am vrut să-i strig lupului să nu-i mai zăpăcească, să fugă cu mine, dar n-am îndrăznit să trădez haitei direcţia în care voiam să ne facem nevăzuţi. M-am căznit să înaintez.

Viroaga se îngusta şi se adâncea. Tulpini lungi, rugi şi tufe creşteau pe pantele abrupte şi atârnau în jos. Am bănuit că merg pe suprafaţa unui pârâu îngheţat. Am căutat din priviri o cale de ieşire. În spatele meu, câinii scheunau din nou şi-şi lătrau unul altuia că descoperiseră urmele adevărate, urmăreşte lupul, lupul, lupul. Am ştiut atunci că Ochi Întunecaţi li se arătase de mai multe ori şi că îi îndepărta de mine dinadins. *Fugi, băiete, fugi!* îmi trimise el un gând, fără să-i pese că-l aud câinii. Îl mâna o veselie sălbatică, un fel de isterie inconştientă.

Mi-a adus aminte de noaptea în care l-am vânat pe Justin prin coridoarele din turnul Buckkeep, ca să-l omor în coridorul cel mare, în faţa tuturor invitaţilor la ceremonia de înscăunare a viitorului rege Regal. Ochi Întunecaţi era cuprins de-o frenezie care-l făcea să-şi neglijeze propria supravieţuire. Mi-am luat avânt, cu inima cât un purice de grija lui, stăpânindu-mi lacrimile care mă înţepau în colţul ochilor.

Am ajuns la capătul viroagei. Urma o cascadă de gheaţă lucioasă, o amintire a pârâului de munte care străbătuse cheile abrupte în lunile de vară. Ţurţuri lungi şi ondulaţi atârnau deasupra unei crăpături în munte, sclipind uşor, ca apa curgătoare îngheţată brusc. Zăpada din crăpătură lucea cristalină. M-am oprit, bănuind că ascunde un lac adânc, pe care n-aş fi vrut să-l descopăr sub gheaţa prea subţire. Am ridicat privirea. Pereţii erau foarte înalţi. În unele locuri, platforme de stâncă aride străpungeau stratul de nea. Puieţi pipernciţi şi tufe rămuroase se împrăştiau încâlcite, întinzându-se ca să prindă puţin din lumina de deasupra. Niciunul nu părea destul de rezistent ca să-mi susţină greutatea. M-am întors pe urmele mele şi-am auzit un singur urlet crescând în intensitate, apoi stingându-se. Nici câine, nici lup: numai corcitură putea fi. Siguranţa urletului mă convinse că animalul venea după mine. Am auzit un glas de bărbat încurajându-l şi un nou scheunat, de data asta mai aproape. M-am întors spre peretele viroagei şi am început să mă caţăr pe el. Bărbatul îşi strigă tovarăşii, îi fluieră să-l urmeze, descoperise urme de om, lăsaţi lupul, nu era decât un şiretlic de-al Harului. În depărtare, câinii scânciră dintr-odată altfel. În clipa aceea, mi-am dat seama că Regal găsise, în sfârşit, ce căutase. Un bărbat cu Har care să mă vâneze. Sângele Străvechi fusese cumpărat.

Am sărit şi m-am agăţat de un puiet care ieşea din peretele viroagei. M-am ridicat, m-am prins cu picioarele de el, m-am echilibrat şi m-am întins după puietul de deasupra. Când l-am tras, greutatea mea îl smulse cu rădăcini cu tot din solul stâncos. Am căzut, dar m-am prins din nou de primul copăcel. Sus, mi-am zis eu nervos. M-am ridicat în picioare, dar l-am auzit crăpând sub mine. M-am agăţat de tufele rămuroase care atârnau din malul tăiat pe dedesubt. Am încercat să mă caţăr cât mai repede, să nu atârn prea mult de puieţi sau tufe. Am

rămas cu mănunchiuri de ramuri în palmă, am smuls smocuri de iarbă ofilită, am vrut să mă caţăr pe marginea viroagei, dar n-am reuşit. Am auzit un strigăt dedesubt şi, în ciuda propriei mele voinţe, m-am uitat înapoi şi în jos. Un bărbat stătea cu un câine în luminişul de dedesubt. În timp ce corcitura mă lătra, bărbatul punea o săgeată în arc. Atârnam deasupra lor neputincios, cea mai uşoară ţintă pe care şi-ar fi dorit-o cineva.

— Te rog, m-am auzit vorbind printre gâfâituri, apoi am auzit sunetul inconfundabil scos de arc când eliberează săgeata.

Am simţit cum intră săgeata în mine, mai întâi ca un pumn izbindu-mă în spate – una din şmecheriile lui Regal din copilăria mea – apoi o durere interioară mai adâncă, mai fierbinte. O mână îmi căzu de pe ramuri. Nu pentru că aş fi vrut, pur şi simplu se desprinse singură. Atârnam numai de braţul drept. Auzeam foarte limpede schelălăitul câinelui agitat de mirosul sângelui meu. Veşmintele bărbatului foşniră când scoase încă o săgeată din tolbă.

Durerea muşcă din nou, adânc, din încheietura mea dreaptă. Am ţipat când mi se desprinseră degetele de pe ramuri. Într-un reflex de groază, am dat cu picioarele în tufele îngreunate de omăt de deasupra malului tăiat pe dedesubt. Nu ştiu cum, dar am reuşit să mă ridic, deşi crusta de zăpadă îmi zgâria obrazul. Mâna stângă o mişcăm de parcă înotam. *Ridică-ți picioarele!* se răsti Ochi Întunecaţi la mine. Nu scoase niciun sunet, pentru că mă prinse zdravăn cu dinţii de mâneca şi încheietura dreaptă şi mă trăgea în sus. Şansa de a rămâne în viaţă îmi dădu forţe noi. Am dat sălbatic din picioare şi-am simţit pământ sub burtă. M-am târât în faţă cu ajutorul unghiilor, încercând să ignor durerea care mi se concentra în spinare, dar se împrăştia de acolo în valuri roşii. Dacă n-aş fi văzut bărbatul lansând săgeata, aş fi crezut că-mi străpunsese spatele un stâlp gros cât osia căruţei.

Ridică-te! Ridică-te! Trebuie să fugim.

Nu-mi aduc aminte să mă fi ridicat în picioare. Am auzit câinii zgâriind stânca în spatele meu. Ochi Întunecaţi îi aştepta la marginea ei şi-i spinteca imediat ce urcau. Îi sfâşia cu dinţii şi le arunca hoiturile peste haita de jos. Când căzu şi corcitura cu blană creaţă pe spate, schelălăiturile de jos se mai potoliră. Ştiam amândoi prin ce trece şi auzeam ţipetele bărbatului de care se legase animalul muribund. Hăitaşul al doilea îşi chema

câinii, spunându-le celorlalţi furios că n-avea rost să-i trimită sus la noi numai ca să fie omorâţi. Oamenii se puseră pe zbierat şi înjurat când îşi întoarseră caii şi începură să coboare înapoi în viroagă, ca să găsească un loc de unde să urce iar spre noi, să ne ia urma încă o dată.

Fugi! îmi strigă Ochi Întunecaţi. Nu voiam să vorbim despre ceea ce tocmai făcusem. O gheară fierbinte îmi zgâria şira spinării, dar şi un fior. Mi-am dus mâna la piept, crezând că voi simţi capul săgeţii ieşind prin el. Nu l-am simţit, era îngropat adânc. L-am urmat pe Ochi Întunecaţi împleticindu-mă, cu conştiinţa tulburată de prea multe senzaţii, de prea multe feluri de durere. Cămaşa şi mantaua zgâlţâiau săgeata la fiecare mişcare de-a mea. Corpul săgeţii se mişca odată cu hainele şi deplasa şi vârful din trupul meu. M-am întrebat cât rău îmi făcea. Mi-am adus aminte de câte ori măcelărisem căprioare ucise cu arcul, de carnea roşie, moale ca budinca, plină de sângele vărsat de o asemenea rană. Oare săgeata îmi intrase în plămân? O căprioară cu plămânul străpuns nu ajungea prea departe. Simţeam cumva sânge în gât?

Nu te mai gândi la asta! îmi porunci furios Ochi Întunecaţi. *Ne slăbeşti pe amândoi. Mergi, pur şi simplu. Mergi şi nu te opri.*

Deci ştia şi el că nu puteam fugi. Am mers unul lângă altul. O vreme. Pe urmă am înaintat singur orbeşte, pe întuneric, fără să-mi pese în ce direcţie o iau. El dispăruse. L-am căutat cu mintea, însă nu l-am găsit. Undeva, departe, câinii scheunară din nou. Am continuat să înaintez. M-am ciocnit de copaci. Crengile mă zgâriau pe faţă, dar nu mă deranja, pentru că îmi amorţise. La spate, cămaşa, o cârpă lipicioasă de sânge îngheţat, îmi freca pielea. Am încercat să-mi strâng mantaua pe lângă trup, dar durerea bruscă mă trânti în genunchi. Tâmpitul de mine. Uitasem că mişcă săgeata. Tâmpitul de mine. Nu te opri, băiete. Am continuat să merg.

M-am izbit de încă un copac. Mă inundă un val de zăpadă. M-am scuturat şi-am păşit mai departe. Am mers şi-am mers vreme îndelungată. Apoi m-am aşezat în zăpadă. Mi s-a făcut din ce în ce mai frig. Am fost nevoit să mă ridic. Trebuia să înaintez.

Aşa că am înaintat, dar nu prea mult, cred. La adăpostul unor copaci verzi, foarte mari, unde stratul de omăt se întindea mai

subţire, am căzut iar în genunchi.

— Te rog, am îngăimat.

N-am avut puterea să cerşesc milă.

— Te rog…

Nu ştiu pe cine imploram.

Am zărit o groapă între două rădăcini groase. Acele de pin ţesuseră un covor gros în ea. M-am strecurat în spaţiul strâmt. Nu mă puteam întinde din cauza săgeţii din spate, dar m-am proptit cu fruntea de copacul prietenos şi mi-am împletit mâinile la piept. M-am făcut mic, mi-am strâns picioarele sub mine şi m-am ghemuit în spaţiul dintre rădăcini. Poate că aş fi simţit frigul, dacă n-aş fi fost prea obosit. Am adormit. Când mă voi trezi, voi aprinde un foc şi mă voi încălzi. Îmi şi închipuiam cât de cald îmi va fi, aproape că simţeam căldura.

Frate!

Sunt aici, i-am răspuns calm. *Chiar aici.* L-am atins mângâietor cu mintea. Venea la mine. Blana din jurul gâtului îi îngheţase în ţurţuri de salivă, dar niciun colţ nu-i străpunsese pielea. Avea o tăietură pe-o parte a botului, dar nu prea adâncă. Îi învârtise pe urmăritori în cerc şi le hărţuise caii din spate înainte de a-i lăsa cu buzele umflate, ţâşnind, prin întuneric, într-o râpă cu iarbă acoperită de zăpadă. Numai doi câini mai trăiau şi unul din cai şchiopăta atât de tare, încât călăreţul se urcase la spatele unui tovarăş.

După aceea venise să mă caute, urcând pantele înzăpezite cu salturi uşoare. Era obosit, da, însă victoria îi dădea forţe proaspete. Aerul nopţii îl învăluia rece şi proaspăt. Adulmecă mirosul, apoi sclipirea de ochi a iepurelui pitulat sub o tufă, sperând să trecem pe lângă el fără să-l vedem. L-am văzut. O singură săritură neaşteptată şi urechilă ajunse în fălcile lupului. I-am presat între dinţi capul plin de oase şi i-am rupt şira spinării dintr-o mişcare. Am ţopăit mai departe, cu carnea atârnând între fălci. Vom mânca pe săturate. În beznă, pădurea sclipea în jurul nostru ca o mantie argintiu cu negru.

Opreşte-te. Frate, nu face asta.

Ce să nu fac?

Te iubesc. Dar nu vreau să fiu ca tine.

Am plutit pe loc. Avea plămâni puternici, inspirau aerul rece pe deasupra capului de iepure din gură. Îl ustura zgârietura de

la bot, dar picioarele lui solide îi purtau trupul zvelt cu mare uşurinţă.

Nici tu nu vrei să fii lup, Preschimbătorule. Nu prea vrei.

Nu eram convins că avea dreptate. M-am văzut cu ochii lui şi m-am adulmecat. Mă cuibărisem între cele două rădăcini ale copacului uriaş ca un pui părăsit. Aerul mirosea înţepător, a sânge. Sângele meu. Am clipit şi m-am uitat în jos, pe sub cotul îndoit pe care-mi propteam fruntea. Mă durea tot trupul, iar durerea pornea din săgeata înfiptă în spate.

Am adulmecat sânge şi măruntaie de iepure. Lângă mine, Ochi Întunecaţi prinse animalul mort cu labele şi-l spintecă. *Mănâncă acum, cât e cald.*

Nu ştiu dacă pot.

Vrei să-ţi mestec eu îmbucăturile?

Nu glumea, dar singurul lucru mai scârbos decât mâncatul era să înghit carne crudă. Am reuşit să scutur din cap. Degetele îmi amorţiseră, dar le-am privit apucând ficatul mic şi ducându-l la gură. Era cald şi sângerând. Ochi Întunecaţi avea dreptate. Trebuia să mă hrănesc. Spintecase iepurele. Am luat o halcă şi-am muşcat din carnea caldă. Era tare, dar şi eu eram hotărât. Involuntar, aproape că-mi abandonasem trupul şi intrasem în corpul sănătos tun al lupului meu. O mai făcusem o dată, cu încuviinţarea lui. Dar acum eram amândoi mai înţelepţi. Ne vom împărţi vieţile, dar niciunul din noi nu va deveni celălalt. Altfel, vom avea amândoi de pierdut.

M-am aşezat încet în şezut. Muşchii spatelui protestară, spintecaţi de săgeată. Lemnul îi muşca nemilos. Închipuindu-mi cum iese din mine, mi-a venit să vărs carnea de iepure. M-am silit să mă liniştesc, dar n-am reuşit. Mi-am adus aminte de Burrich, de calmul de pe chipul său împietrit când îşi îndoise genunchiul şi i se desfăcuse rana veche. Cu mare grijă, am dus mâna la spate. Mi-am pipăit şira spinării. Muşchii se contractară în jurul săgeţii. În sfârşit, am dat de lemnul năclăit de sânge. Până şi atingerea aceea uşoară îmi provocă o nouă durere. Stângaci, am strâns corpul săgeţii cu degetele şi-am încercat să-l smulg. Chiar dacă nu m-ar fi durut, tot mi-ar fi fost greu să-l scot. Dar lumea se învârti cu mine din cauza durerii, iar când se opri, m-am trezit în patru labe, cu capul greu, atârnând în jos.

Să încerc eu?

Am clătinat din cap, rămânând pe loc. Mă temeam să nu leşin. Am încercat să gândesc. Dacă-mi scotea săgeata, îmi pierdeam cunoştinţa. Dacă începeam să pierd sânge, nu puteam opri sângerarea. Nu. Mai bine s-o lase acolo. Mi-am adunat toate puterile. *Poţi s-o rupi?*

Ochi Întunecaţi se apropie de mine. I-am simţit botul pe spate. Întoarse capul şi-şi mişcă fălcile în aşa fel încât să prindă săgeata cu dinţii din spate, apoi le închise. Am auzit un poc, ca atunci când grădinarul tunde un puiet, şi mă zgudui încă un fior de durere. Mă cuprinse ameţeala, dar am reuşit să duc mâna la spate şi să smulg cămaşa îmbibată de sânge din ciotul săgeţii. Am strâns-o în jurul meu, scuturat de tremurături. Am închis ochii.

Nu. Mai întâi aprinde focul.

Cu greu i-am deschis la loc. Atât de greu îmi era… Am strâns toate rămurelele şi beţele din apropiere. Ochi Întunecaţi încercă să mă ajute, aducându-mi crengi, dar tot îmi trebui o veşnicie să aprind o flacără firavă. Treptat, am aţâţat-o cu beţe. Când focul începu să ardă bine, mi-am dat seama că mijea de ziuă. Era timpul s-o luăm iar din loc. Am stat numai cât să terminăm de mâncat iepurele şi să mă încălzesc bine la mâini şi la picioare. După aceea am pornit iar la drum, în spatele lui Ochi Întunecaţi, care mă îndemna, nemilos, să merg mai departe.